

ไส ขาบา มนุษย์มหัศจรรย์
เล่ม ๔

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑	พ.ศ. ๒๕๒๔	จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒	พ.ศ. ๒๕๒๖	จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาณ

นำเสนอเรื่องนี้

เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า

อภิญญาของพระพุทธองค์

ที่กล่าวถึงในพระไตรปิฎกนั้น

เป็นสิ่งที่มิได้เป็นได้จริง ๆ และเพื่อชี้ให้เห็นว่า

"ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่" จริง ๆ

ทั้งนี้มิใช่เพื่อจะให้เห็นว่า

ปาฏิหาริย์เช่นนี้สำคัญกว่า

อนุศาสนิย์ปาฏิหาริย์แต่อย่างใด

คำนำของผู้จัดพิมพ์

เล่ม ๔

เรื่องของภควัน ศรีสักยา ไส บาบา ในเล่ม ๔ นี้ เป็นเล่มที่แปลมาจากเรื่อง Sai Baba Avatar ไส บาบา องค์อวตาร ซึ่งเขียนโดยนายโฮวาร์ด เมอร์เฟธ ซึ่งในหนังสือฉบับภาษาอังกฤษนั้นมีอยู่ ๒๖ บท อาจารย์ศิริ พุทธศุภกร ผู้แปลได้แปลออกมาเป็นภาษาไทย ๒ เล่ม ตอนแรกของเล่มนี้ก็คือ เล่ม ๓ ซึ่งในเล่มนี้ในภาษาไทยได้จัดทำเป็น ๑๔ บท คือบทที่ ๒๑-๓๔ ที่ต้องเริ่มต้นด้วยบทที่ ๒๑ ก็เพราะในเล่ม ๑ มีอยู่ ๑๐ บท ในเล่ม ๒ มีอยู่ ๑๐ บทเท่านั้น ในเล่มที่ ๓ จึงได้เรียงต่อเป็นบทที่ ๒๑-๓๔ ส่วนในเล่มที่ ๔ ก็จัดทำเป็น ๑๔ บทเท่ากับเล่มที่ ๓ คือเริ่มตั้งแต่บทที่ ๓๕-๔๘ เฉพาะเนื้อความที่แปลออกมาแท้ ๆ ไม่รวมคำนำและข้อความอื่น ๆ ในเล่มที่ ๓ มี ๓๙๘ หน้า ส่วนในเล่ม ๔

มี ๔๐๑ หน้า (เล่ม ๔ เริ่มตั้งแต่หน้า ๔๐๑—๗๙๙
จะนับเมื่อลบด้วย ๓๙๙ จึงเหลือ ๔๐๑)

ในคำนำของเล่มที่ ๓ นั้น ข้าพเจ้าได้พูดเป็นเชิง
ปรารภว่า ภควัน ศรีสักธา ไส้ บาบา อาจจะเป็นพระ
โพธิสัตว์องค์หนึ่ง ซึ่งในกาลต่อไปจะได้คร่ำครวญเป็นพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า และคิดว่า ความปรารภของข้าพเจ้า
นี้น่าจะเป็นความจริง เพราะข้าพเจ้ากับคณะอีก ๑๗
คน ได้ไปนมัสการท่านภควัน เมื่อวันที่วันจันทร์ที่ ๑๔
ธันวาคม ๒๕๒๔ และกลับมาเมื่อวันที่ ๒๑
ธันวาคม ๒๕๒๔ ได้อยู่ที่ประคันดินนิลยัมเป็นเวลา ๓
วัน ๒ คืน ซึ่งรายละเอียดในการไปมีใครบ้าง และได้
รับผลอย่างไรบ้างนั้น อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้เขียน
ไว้แล้ว ขอให้ดูจากเรื่อง บันทึกของผู้แปล ในการเดิน
ทางไปนมัสการท่านไส้ บาบา ซึ่งได้นำลงต่อท้ายคำนำ
ของหนังสือเล่มนี้ไว้แล้ว

จากบันทึกของอาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ที่เขียนไว้
นี้ ข้าพเจ้าคิดว่า เกือบจะไม่ต้องเขียนคำนำหรือคำชี้แจง
อย่างไรอีกในการพิมพ์หนังสือเรื่อง ไส้ บาบา มนุษย์-

มหัศจรรย์ เล่ม ๔ เพราะในบันทึกของ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้ชี้แจงรายละเอียดไว้เกือบจะทุกแง่ทุกมุม และที่สำคัญก็คือ เมื่อได้ไปพบท่าน ได้สัมผัสการท่าน และได้พบเห็นสิ่งอื่น ๆ อีกหลายอย่าง ด้วยตนเองแล้ว ความสงสัยบางอย่างที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องปาฏิหาริย์ และเรื่องอื่น ๆ ที่คิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้นั้น ก็ได้หายไปหมดสิ้น จะมีอยู่เพียงอย่างเดียวที่ข้าพเจ้าและทุกคนที่ไปไม่เห็นด้วยหรือไม่ยอมรับก็คือ ที่เชื่อกันว่า ท่านเป็นพระเจ้าทอวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์ นั้น อันที่ข้าพเจ้าไม่เชื่อ เว้นไว้แต่เรื่องที่เชื่อกันนั้นจะเป็นเรื่องอุปมาโวหาร หรือเป็นเรื่องของการกล่าวเปรียบเทียบ เป็นการอธิบายสิ่งที่กลับเข้าใจยาก เป็นเรื่องนามธรรม ให้เห็นเป็นรูปธรรม ถ้าคิดอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปได้

และอีกนัยหนึ่ง เรื่องของเรา ก็มีอยู่ว่า “พระพุทเจ้าเมื่อพระองค์ยังเสด็จอยู่ในสวรรค์ชั้นดุสิตนั้น ก็ถือว่าเป็นเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ สูงกว่าเทพเจ้าใด ๆ เพราะได้สร้างบารมามาเต็มเปี่ยม พร้อมทั้งจะได้สำเร็จเป็นพระ-

สัมมาสัมพุทธะ และเป็นผู้ที่เทวดาในหมื่นจักรวาลได้ทูล
 อัญเชิญให้เสด็จลงมาเกิด เพื่อช่วยมนุษย์และเทวดาทัง
 หลายได้พ้นจากความทุกข์” ซึ่งในเมื่อเรื่องของเรา เรา
 เชื่อกันอย่างนี้ และในความหมายอันนี้ ทางศาสนาฮินดู
 เขาก็ถือว่า พระพุทธเจ้าเป็นพระเจ้าที่อวตารลงมาเกิด
 เป็นมนุษย์ ซึ่งเรียกว่า “ปางพุทธาวตาร” ฉะนั้นถ้าคิด
 กันตามแนวนี้ เราทั้งหลายก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ภควัน
 ศรีศัตยา ไส บาบา เป็นพระเจ้าที่อวตารลงมาเกิดเป็น
 มนุษย์

แต่อย่างไรก็ดี ยังมีอีกข้อหนึ่ง กล่าวคือ ที่เชื่อ
 กันว่า:—

มีพระผู้เป็นเจ้าของโลกและผู้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลก
 ตามแบบศาสนาฮินดู หรือศาสนาพราหมณ์หรือศาสนา
 คริสต์ ศาสนาอิสลามเชื่อกัน และพระเจ้าองค์นั้นแหละ
 ที่ได้อวตารหรือแบ่งภาคลงมาเกิดเป็นคนได้ เช่นมาเกิด
 เป็นพระราม พระกฤษณะอย่างนี้เป็นต้น

อันนี้ข้าพเจ้าไม่เชื่อและไม่ยอมรับ แต่ยอมรับว่า
 ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดจากวิญญาณ และวิญญาณนี้มีอยู่ใน

สรรพสิ่งทั้งปวง (รายละเอียดเรื่องนี้ขอให้อ่านจากหนังสือพุทธวิทยา เล่ม ๑ ซึ่งข้าพเจ้าเขียนไว้นานแล้ว) ซึ่งวิญญูณนั้นมีลักษณะคล้ายกับปรมาตมันของพราหมณ์ แต่โดยเนื้อหาจริง ๆ แล้วไม่เหมือนกันเลย ถ้าจะถือว่า **วิญญูณอันนี้คือพระผู้เป็นเจ้าที่สร้างโลก และสิ่งทั้งปวงในโลก** ถ้าถือเช่นนั้นก็ไปด้วยกันได้ แต่ก็ต้องเข้าใจไว้ด้วยว่า วิญญูณที่นั่นช่วยอะไรใครไม่ได้ นอกจากเราจะชำระวิญญูณของเราให้บริสุทธิ์ เป็นอิสระจากเครื่องผูกมัดทั้งปวง แล้วก็จะเกิดความเป็นสัพพัญญู และมีอำนาจเหนือธรรมชาติทุกอย่าง คือจะบันดาลให้เกิดอะไรหรือให้เป็นอะไรก็ได้ และผู้ที่จะบรรลุถึงความเป็นสัพพัญญูเช่นนั้นได้ ต้องอาศัยการสร้างบารมีมามาก ไม่ใช่เกิดขึ้นได้เอง และใคร ๆ ก็เป็นได้ถ้าได้สร้างบารมีสมบูรณ์ทุกอย่าง นี่คือความเชื่อของข้าพเจ้า แม้จะได้พบท่านภควันศรียัสติยา ไส บาบา ได้นั่งอยู่แทบเท้าท่าน และท่านได้เนรมิตแหวนให้กับข้าพเจ้าแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังมีความเชื่อดังที่ได้กล่าวมานี้

อนึ่งในการไปที่ประเทศอินเดียครั้งนั้น ข้าพเจ้าได้รวบรวมชื่อหนังสือทุกเล่มที่มีจำหน่ายอยู่ที่นั่น โดย

เฉพาะที่เป็นภาษาอังกฤษ (หนังสือของท่านที่ได้แปลเป็นภาษาต่าง ๆ แล้วในขณะนี้มี ๒๒ ภาษา) หนังสือที่ชื่อมานั้นเขียนโดยบุคคลต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นบุคคลที่ได้รับการศึกษาชั้นสูง และมีทุกแขนงจากหลักฐานอันนั้นก็เห็นข้อพิสูจน์ได้อย่างดีว่า บุคคลที่เคารพนับถือท่าน เชื่อในเรื่องปาฏิหาริย์และเชื่อในความรูความสามารถของท่านนั้น เฉพาะบุคคลที่เป็นชั้นปัญญาชนก็มีมากมาย เพราะทุกคนที่เขียนถึงท่านล้วนแต่แสดงว่ามีความเคารพในองค์กวีนั้นเป็นอย่างสูง และเรื่องราวต่าง ๆ ของท่านนั้นได้เป็นที่รู้จักกันมานานนับเป็นสิบ ๆ ปีแล้ว พวกเราซึ่งเป็นคนไทยพึงจะรู้จักเมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง ฉะนั้นใคร ๆ ก็ตามทักคิดว่า ท่านเป็นนักเล่นกลหรือเรื่องของท่านไม่เป็นความจริง ดังที่ในหนังสือต่าง ๆ ได้กล่าวไว้นั้น ก็ขอได้เปลี่ยนใจใหม่ได้

แต่นั้นแหละคนเราไม่ว่าจะเชื่อในเรื่องอะไร แม้กระทั่งเรื่องง่าย ๆ ไม่ใช่เรื่องลึกลับอะไร ซึ่งถ้าหากไม่มีพินพอนที่จะเข้าใจเรื่องนั้น ๆ แล้ว ก็ยากที่จะเชื่อ ตัวอย่างจากพระพุทธเจ้าก็มีให้เห็นหลายเรื่อง คนบางคน

ทั้งที่ได้เห็นพระพุทธรูปเจ้า ได้ฟังคำพูดจากพระพุทธรองค์
 และเห็นคนอื่น ๆ มากมาย พวกนั้นนับถือพระพุทธรองค์
 ว่า พระพุทธรองค์เป็นพระอรหันต์ เป็นสัพพัญญู เป็น
 สัมมาสัมพุทธะ ฯลฯ แต่แล้วเขาก็ยังไม่เชื่อ ยังคงคิดว่า
 พระพุทธรูปก็เป็นคนธรรมดาเหมือนอย่างเขา ไม่มีคุณ
 วิเศษอะไรที่พิเศษเหนือมนุษย์ คนเช่นนี้ในสมัยกรุง
 พุทธกาลก็มีไม่น้อย ฉะนั้นในเรื่องของท่านภควัน ศรี
 สัตยาไส บาบานี้ก็เช่นเดียวกัน คนที่ไม่เชื่อไม่เลื่อมใส
 ในองค์ภควันนั้นมีมากกว่าคนที่เชื่อที่เลื่อมใสหลายร้อย
 เท่า ทั้งนี้เพราะคนที่ได้เห็นได้ยินได้ฟังเรื่องราวของ
 องค์ภควันอย่างใกล้ชิดนั้นมึ้น้อยมาก ในเมื่อเทียบกับ
 คนในอินเดียเองทั้งประเทศ หรือเทียบกับคนทุก ๆ
 ประเทศในโลก และนอกจากนี้ การที่คนเราจะเชื่อ
 อะไรก็จำต้องมีพื้นในอันที่จะเข้าใจเรื่องนั้น ๆ ดังที่กล่าว
 มาแล้วด้วย ฉะนั้นคนที่เชื่อจึงย่อมมีน้อยอยู่เองเป็น
 ธรรมดา

อนึ่งในการพิมพ์เรื่อง ไส่ บาบานี้ มนุชย์มหัค-
 ธรรม เล่ม ๔ นี้ ได้จัดพิมพ์หน้าปกใหม่ ไม่เหมือนกับ

เล่ม ๑,๒,๓ คือในเล่มนี้ได้พิมพ์รูปแหวนวงที่ท่านเนรมิตให้ข้าพเจ้าและรูปเหรียญที่ท่านเนรมิตให้บุตรชายของอาจารย์ศิริ พุทธศุภกร ส่วนเหรียญอีกอันหนึ่งซึ่งเป็นของ ม.ล. อารณรัตน์ เสือวรรณศรี นั้น ที่ไม่ได้นำมาลงไว้ด้วย ก็เพราะมีลักษณะเหมือนกันกับของอาจารย์ศิริ ทุกอย่าง และอีกประการหนึ่งในขณะที่กำลังจะถ่ายรูปแหวนและเหรียญเพื่อทำเป็นรูปหน้าปกนั้น ได้ติดต่อกับ ม.ล. อารณรัตน์ ไม่ได้ จึงไม่ได้นำมาลงไว้ และอีกประการหนึ่งรูปต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับองค์ภควัน และสถานที่ต่าง ๆ ในประศันตินิลยัมซึ่งได้ถ่ายไว้มาก เข้าใจว่าคราวนี้จะยังคงนำมาลงให้ไม่ทัน เพราะรีบจะให้เล่มนี้ออกให้เสร็จหลังปีใหม่ไม่กี่วัน ฉะนั้นถ้าหากไม่มีรูปต่าง ๆ เหล่านี้ อยู่ในหนังสือเล่มนี้ก็ต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

พร รัตน์สุวรรณ

๓๐ ธันวาคม ๒๕๒๔

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๒๕๒๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช ฯ

บันทึกของผู้แปล

ในการเดินทางไปนมัสการ

ท่านโส บาบา

ที่อาศรมประสันตนิลย์ม์ ประเทศอินเดีย

๑๔-๒๑ ธันวาคม ๒๕๒๔

เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๒๕ ข้าพเจ้าได้เดินทางไปกับคณะของอาจารย์พร ซึ่งมีทั้งหมดด้วยกัน ๑๘ คน เพื่อไปนมัสการท่านไส บาบา ณ ที่อยู่ของท่านที่ประเทศอินเดียนัม ประเทศอินเดีย จุดประสงค์คือเพื่อจะได้ดูให้เห็นประจักษ์ด้วยตาตนเองว่า ความจริงจะเป็นดังที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่องไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ที่ข้าพเจ้าแปลไว้แล้วนั้นมากน้อยเพียงใด คณะของเราได้ไปพักอยู่ที่ประเทศอินเดียนัม ๒ คืน ๓ วัน และได้พบเห็นสิ่งที่สมควรจะนำมาเล่าให้ท่านผู้อ่านเรื่อง ไส บาบา สู้กันฟังเพื่อจะได้ทราบข้อความละเอียดเพิ่มเติมเป็นบางประการโดยย่อ ๆ ดังต่อไปนี้

๑. สถานที่ก่อสร้าง สิ่งที่อยู่ไปเยือนจะเห็นได้ชัดเจนกว่าอย่างอื่น ก็คืออาคารสถานที่ก่อสร้าง ซึ่งมีมากมายทั้งจำนวนและประเภท เช่นเป็นอาคารโรงเรียน หอพัก สถานที่ทำการ และสถานที่ทำพิธีทางศาสนา ซึ่งแต่ละประเภทก็มีจำนวนมากมาย่างยิ่ง และมีความโอ่อ่าน่าทึ่งไม่น้อย เพราะเป็นตึกแข็งแรง และมีลวดลายสวยงามตามแบบของศาสนาฮินดู โดยเฉพาะตัว

อาคารใหญ่ซึ่งดูเหมือนจะเป็นหอประชุมใหญ่นั้น กว้างขวางมากขนาดที่ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะจุคนได้ ๔ พันถึง ๕ พันคน ประดับประดาด้วยรูปของศาสนาที่สำคัญในโลก คือศาสนาฮินดู, พุทธ, คริสต์, อิสลาม และโซโรอัสเตอร์

กล่าวโดยสรุป — เพื่อไม่ต้องบรรยายให้ยืดเยื้อ — ข้าพเจ้าก็คิดว่าถ้าจะมีการ อวด หรือ แข่งขันด้วยสถานที่ก่อสร้างอันหรูหราโอ้อ่าและมากมายแล้ว ท่านใส บาบามีผู้เริ่มก่อตั้งสถานที่เหล่านี้ขึ้นมา ก็มีสิทธิ์ที่จะอวดหรือ แข่งขัน กันกับแห่งอื่น ๆ ได้อย่างภาคภูมิใจไม่น้อยเหมือนกัน

๒. เครื่องอุปกรณ์ความสะดวก โดยเฉพาะไฟฟ้ากับน้ำประปาก็มีให้อย่างสมบูรณ์ เรียกว่าเปิดก๊อกไหนน้ำก็ไหลพุ่งแรงทุกแห่งทุกเวลา ไฟฟ้าก็ให้แสงสว่างพอเพียง ห้องนำห้องส้วมอยู่ในสภาพดีพอสมควร แต่คงจะไม่ถึงชั้น deluxe ตามไฮเต็ลต่าง ๆ ค่าเช่าก็ถูกคือวันละ ๕ รูปี (ประมาณ ๑๒.๕๐ บาท) ต่อ ๑ ห้องซึ่งจะอยู่กี่คนก็ได้ และบางห้องก็อยู่ได้ถึง ๕ และ ๖ คน

จำนวน ๕ รูปีต่อห้อง (โดยไม่รวมถึงจำนวนคน) นั้น
ก็รวมทั้งค่าน้ำ ค่าไฟด้วยเสร็จ

ค่าอาหารมังสวิรัตแบบอินเดียมื้อละ ๒ รูปี (ประ-
มาณ ๕ บาท) เรียกข้าวเติมได้ไม่จำกัด

จะมีบกพร่องกว่าไฮเตลก็เรื่องเครื่องนอน บาง
ห้องก็มีเสื่อบาง ๆ ไม่มีหมอน บางห้องก็มีทั้งเสื่อทั้งหมอน
และบางห้องก็ไม่มีอะไรเลย นอกจากพื้นซีเมนต์ แต่
มุ่งลวดนนั้นเห็นมีให้ทุกห้อง ดังนั้นเครื่องนอนและ
เครื่องหนาว ผู้ไปเยือนต้องหาไปเพื่อเอาเอง คือจะต้อง
คิดว่าไปถือศีลหรือไปบำเพ็ญตะบะบ้าง จะให้ทุกอย่าง
สบายเหมือนไฮเตลย่อมไม่ได้

๓. ผู้ไปเยือน เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ เพราะถ้า
มีสถานที่มออุปกรณ์ให้ความสะดวก แต่ไม่มีใครไปอยู่
ก็คงจะคล้ายกับป่าช้าเสียมากกว่า แต่ที่นั่นมิได้เป็นเช่นนั้น
เพราะปรากฏว่า มีผู้หลังไหลไปเยือนกันมากมายทุกวัน
จากทุกมุมโลก ทั้ง ๆ ที่สถานที่นั้นอยู่ห่างไกลจากความ
เจริญไม่น้อย เท่าที่สังเกตดูรู้สึกว่าจะมีชนผิวขาวที่เรา
เรียกว่าฝรั่งไปกันมากที่สุดทีเดียว ประมาณมีครึ่งต่อครึ่งของ

คนผิวดำ ผิวเหลืองและผิวสีน้ำตาล ผรั่งพวกนี้มีทั้งหญิง และชาย ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ เคยเห็นที่ยกโขงกันไป ทั้งครอบครัวก็มี คือมีพ่อแม่ที่ยังเป็นหนุ่มสาว และมี ลูกชายหญิงเกาะหน้าเกาะหลังยวเยยอก ๓ หรือ ๔ คน พวกนี้ทำทางศรัทธาเลื่อมใสมาก ดูเหมือนจะมากกว่า ชาวพื้นเมืองบางคนเสียด้วยซ้ำ

กล่าวโดยสรุปอีกครั้งก็คือ ถ้าจะมีการ อวด หรือ แข่งขัน กันถึงเรื่องการมีลูกศิษย์ผรั่งแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่าเท่าที่เห็นและทราบมา น่ากลัวสถานที่นั้นจะนำมาเป็น อันดับนำแห่งหนึ่งก็อาจเป็นได้

๔. การปฏิบัติของพวกผรั่งที่ไปเยือน เท่าที่สังเกตดู มีผรั่งจำนวนไม่น้อยที่ข้าพเจ้าคิดว่า น่าจะไม่ได้ไป "เยือน" เหมือนคณะของเรา คือไม่ได้ไปอยู่อย่าง ฉาบฉวยคืนสองคืนแล้วกลับ แต่ทว่าไป "อยู่" คือพัก อยู่เป็นระยะเวลานานเป็นเดือน ๆ ช่วงเวลาที่คณะของเราไปถึงนั้น ได้ทราบว่า เป็นช่วงเวลาที่มีผู้ไปนมัสการ ท่านมากอยู่ ทำให้ห้องสำหรับผู้ที่มาพักแน่นขนัดไปหมดทุก ๆ ตึก ซึ่งแต่ละตึกก็มี ๓ ชั้นและดูเหมือนจะ

เกิน ๑๐ หลัง ๆ หนึ่งก็มีช่วงยาวโซอยู่ที่เดียว ถึงเวลา
 สวดมนต์ (เช้า, กลางวัน, เย็น) และเวลาที่ท่านใส่
 บาบาออกมาเดินทักทายปราศรัยกับประชาชน (เช้า,
 เย็น) ก็เห็นเดินสวนกันขวักไขว่ทั้งชายและหญิง ทั้ง
 เด็กและคนแก่ ทั้งผิวดำ เหลือง แดง ขาว เหมือนกับมี
 งานวัดย่อย ๆ อะไรสักอย่างหนึ่งฉะนั้น พวกผู้ที่เป็น
 นี้ รู้สึกว่าแสดงอาการเคารพรักท่านมาก มีการยกมือ
 ไหว้กันสลอน แม้ในขณะที่เห็นองค์ท่านแต่ไกล พอ
 เดินมาถึงก็มีผู้ก้มลงจูบชายเสื้อคลุมของท่าน หรือไม่ก็
 เอามือไปแตะชายเสื้อคลุม แล้วเอามือมาแตะหน้าผาก
 ของตนเอง บ้างก็รีบกอบทรายตรงที่รอยเท้าท่านเหยียบ
 ไว้ในมือเพื่อเก็บเอาไว้บูชา ทั้งหมดนี้เป็นการนับถือ
 ท่านอย่างใหญ่หลวง ซึ่งแสดงว่าท่านผู้นี้สามารถครอบ-
 ครอบใจของคนได้เป็นจำนวนมากเหลือเกิน

ข้าพเจ้าเห็นภาพเหล่านี้แล้วก็รู้สึกประทับใจ ทำ
 ให้ใจลอยคิดฝันไปถึงพระอาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของเราบาง
 ท่าน ซึ่งสามารถครอบใจประชาชนได้คงจะขนาดเดียว
 กัน เป็นแต่ว่า เราแสดงออกไปคนละอย่าง เขาเล่ากัน

ว่าหลวงพ่อกิน วัดดอนยายหอมสมัยก่อนนั้น เวลาที่
 ท่านฉันหมากแล้วบ้วนน้ำหมากลงกระโถน ก็จะมีมือจับ
 ไม่ถ้วนมาแย่งกระโถนไปอย่างซุลมุน ครูหนึ่งกระโถน
 ใบนั้นก็จะกลับมาที่เดิม — เป็นกระโถนที่สะอาดเอี่ยมอ่อง
 ไม่มีรอยเปื้อนน้ำหมากอยู่เลย ได้ความว่าพวกที่ยอแย่ง
 เอาไปนั้น บางคนนำผ้าเช็ดหน้าของตนเช็ดน้ำหมาก
 ของท่านเพื่อเอาไว้บูชา บางคนก็ใช้นิ้วบ้ายเลียเข้าไป
 ในปาก เป็นการเก็บรักษาไว้ในตัวอย่างถาวรเลยทีเดียว
 ต่อมาท่านเลิกฉันหมาก เขาเล่ากันว่าท่านคงเบื่อประ-
 ชาชนที่ทำแบบนี้เต็มที แต่ไม่รู้ว่าจะห้ามเขาอย่างไร
 เลยตัดบทงดฉันหมากเสียเลย ในงานศพท่านพระ
 อาจารย์มั่น ก็ปรากฏว่ามีประชาชนเป็นจำนวนมากที่
 ไม่ได้รับแบ่งอัฐธาตุของท่าน กรูกันเข้าหีบเก้าถ่านบน
 เชิงตะกอนใส่ปากกันเป็นจำนวนมาก เพราะเกรงว่า
 ใครจะมาแย่งเอาไปถ้ากอบหรือกำไว้ในมือ ข้าพเจ้าเล่า
 เรื่องนี้เป็นการเปรียบเทียบว่า พระอาจารย์ที่ขลังของ
 เราก็คงสามารถครองใจประชาชนได้ไม่แพ้ท่านไส บาบ
 เหมือนกัน

๕. การออกมาต้อนรับประชาชน โอกาสเช่นนี้ เขาเรียก "ทาร์ชัน" คือท่านออกมาเดินให้ประชาชนได้เห็นตัวบ้าง ซึ่งเขาถือกันว่าเป็น ทัศนานุตริยะ คือ การเห็นอย่างประเสริฐ เพราะเป็นการเห็นบุคคลผู้ ประเสริฐ ก่อนหน้าเวลาทาร์ชันครึ่งหนึ่ง ๆ (ซึ่งมี ๒ ครั้งต่อวัน) จะมีประชาชนผิวสีต่าง ๆ กันไปนั่งเรียงราย เป็นจำนวนประมาณ ๖๐๐ ถึง ๗๐๐ คนทุกวัน เพื่อคอย ดูท่าน บางครั้งก็เกือบ ๑๐๐๐ คน พวกนี้จะไปนั่งคอย อย่างอดทนตลอดเวลา นับเป็นชั่วโมง บางครั้งก็ต้องตาก แดดอยู่เป็นเวลานาน เมื่อถึงเวลากำหนดท่านใส่ บาบา จะค่อย ๆ เดินอย่างสำรวมออกมา โดยมีศิษย์ตามหลังมา คนหนึ่งหรือสองคน ขณะที่ท่านเดินผ่านไปจะมีคนยื่น "ซองขาว" ให้กับท่านเป็นจำนวนมาก ในซองดังกล่าว นั้นมีจดหมายร้องทุกข์ คือขอความกรุณาให้ท่านช่วยเหลือ แก้ปัญหาให้เขา เช่นรักษาโรคบ้าง แก้ปัญหาส่วนตัว นานาประการบ้าง ทั้งนี้เพราะว่าผู้คนที่อยากจะเข้าพบ ท่านเป็นการส่วนตัวนั้นมีมากเหลือเกิน แต่ท่านไม่มี เวลาพอ จึงต้องทำเช่นนี้ เล่ากันว่าผู้เขียนจะเขียนด้วย

ภาษาอะไรก็ได้ เพราะท่านจะสามารถเข้าใจ “ความหมายที่ออกจากใจ” ของตัวหนังสือเหล่านั้นได้โดย ไม่จำเป็นต้องอ่าน ต่อจากนั้นก็เป็นเรื่องของท่านที่จะหาวิธีช่วยเขาเหล่านั้น ตามส่วนที่กรรมของเขาจะทำให้ท่านช่วยเขาได้ อาจจะใช้วิธีเข้าฝันบ้าง คลใจบ้าง ตะล่อมเหตุการณ์ให้เป็นไปตามที่เขาปรารถนาบ้าง จดหมาย “ซองขาว” นี้ เท่าที่ข้าพเจ้าไปนั่งดูและเห็นมา ๕ ครั้ง กะประมาณว่าครั้งหนึ่งไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ฉบับ เมื่อรับมาก ๆ เข้าถือไม่ไหว ท่านก็ต้องมอบให้กับศิษย์ที่เดินตามหลังมาถือไว้เสียทีหนึ่ง เรียกว่าวันหนึ่งท่านจะรับ “ซองขาว” เช่นนั้นประมาณ ๒๐๐ ฉบับ ภาระของท่านในการช่วยทุกข์ของผู้อื่นคงจะต้องเป็นเรื่องหนักมิใช่น้อย ข้าพเจ้าอดคิดเอาเองไม่ได้ว่า เพราะเหตุที่ท่านสามารถเข้าใจคือ “เข้าถึงใจ” ของผู้เขียนจดหมายได้โดยไม่ต้องอ่าน (โปรดดูบทความที่ลงในวารสารวิญญาน ฉบับเดือนกันยายน—ตุลาคม ๒๕๒๔ หน้า ๒ เรื่อง ดร. แชนไวส์)

๖. การสวดมนต์ ในอาศรมของท่านเรียกการสวดมนต์ว่า ภัจฉ (Bhajan) ซึ่งมองดูในทัศนะของคน

ไทยแล้ว ก็น่าจะเป็นการร้องเพลงเสียมากกว่า และอันที่จริงเขาก็เรียกกันว่า เพลงภักข์คือ Bhajan Song ซึ่งเป็นเพลงสวดสรรเสริญคุณของพระผู้เป็นเจ้า ทำนองเดียวกับบทอธิปโตซึ่งเป็นบทสรรเสริญพุทธคุณ แต่ของเขามีหลายร้อยบท ผู้สนใจจะหาอ่านดูได้จากหนังสือเรื่อง Bhajanavali ซึ่งมีคำแปลเป็นภาษาอังกฤษด้วยที่น่าสังเกตก็คือไม่มีการสรรเสริญคำสอน ซึ่งน่าจะเปรียบด้วยธรรมคุณ หรือสรรเสริญสาวกซึ่งน่าจะเปรียบด้วยสังฆคุณเลย

โดยนัยนี้ ในศาสนาฮินดูจึงไม่มีพระรัตนตรัย ในทำนองเดียวกันกับพุทธศาสนา ซึ่งหมายถึงองค์ศาสดาคำสอนและสาวก อันที่จริงองค์สามก็มีอยู่เช่น พระนารายณ์ พระศิวะ หรือพระพรหมเป็นต้น แต่ทั้ง ๓ ชื่อนั้นก็ หรือจะเป็นชื่ออื่นก็ได้ ล้วนแต่เป็นปรากฏการณ์ที่แยกออกมา (manifestations) หรือปางหนึ่ง (aspect) ของพระเจ้าผู้เป็นต้นเค้า (God-head) องค์เดียวซึ่งแบ่งภาค (re-incarnate) มานั่นเอง แต่ท่านไฮบาบาก็กล่าวอยู่บ่อย ๆ ให้เห็นพระผู้เป็นเจ้าในทุก ๆ สิ่ง

และทุกคน (see God in everything and everybody)
 และทุกคนก็(มี^๕ชื่อแห่งความ) เป็นพระเจ้าอยู่แล้วทั้งสิ้น

ในระหว่างการสวดเพลงภซัน จะมีเครื่องดนตรี
 ๔ ชิ้นประกอบไปด้วยคือ ออร์แกน, กลองสองหน้า, ลูก
 ชัด และฉิ่งหรือฉาบเล็ก ออร์แกนนั้นมีประโยชน์คือ
 ทำให้ระดับเสียงสวดมนต์ไม่ตก เรื่องเช่นนี้ผู้เคยบวช
 มาแล้วจะรู้สึกได้ดี ในเวลาสวดมนต์สูตรที่ยาว ๆ เช่น
 ธรรมจักกัปปวัตตนสูตร เสียงสวดมักจะค่อย ๆ ตกไป ๆ
 โดยไม่รู้ตัว วิธีแก้คือให้มีการหยุดสวดเสีย แล้วให้ภิกษุ
 ผู้เป็นต้นเสียงนำใหม่ เช่นตอน ภูมฺมานํ เทวานํ สทฺทํ
 สุตฺวา เป็นต้น โดยให้ขึ้นเสียงใหม่ระดับสูงกว่าเดิม แต่
 ถ้ามีออร์แกนคุมอยู่โดยไม่ให้เสียงขาดระยะ ผู้สวดจะฟัง
 เสียงออร์แกน แล้วปรับเสียงทุกวรรคทุกตอนให้เท่ากับ
 ระดับเสียงเดิมอยู่เสมอ นอกจากนั้นเสียงออร์แกนมี
 คุณสมบัติกังวลลเป็นเสียงทุ้มต่ำ ไม่ขาดสาย ทำให้เกิด
 ความวังเวง (serenity) ได้ดีกว่าเครื่องดนตรีอย่างอื่น

ส่วนกลองสองหน้า, ลูกชัดและฉิ่งหรือฉาบนั้น
 เป็นเครื่องหมายบอกจังหวะ (rhythm) ให้ช้าหรือเร็ว ซึ่ง

ผู้สวดจะเงี่ยหูฟังจังหวะดังกล่าวยู่เสมอ ทำให้เสียงสวดกลมกลืนพร้อมกันได้ดี ในระหว่างนี้ผู้สวดมนต์เพลงมักจะปรบมือหรือตบเข้าของตนตามถนัด เป็นจังหวะกระทั่งเพิ่มความ คึกคัก และแก่งว่งได้ดี บางคนที่มีอารมณ์ร่วมรุนแรงมักจะลอยหน้าไปด้วย ที่พิเศษบางรายถึงกับ “ลอยมือ” ไปด้วยก็มี การ “ลอยมือ” ดังกล่าวนี้นหมายถึงการตบมือแบบเปลี่ยนมือคว่ำและหงายไปด้วยทุกครั้ง เช่นครั้งแรกตบโดยใช้มือขวาอยู่ข้างบน มือซ้ายอยู่ข้างล่าง ครึ่งต่อไปก็เปลี่ยนให้มือซ้ายกลับมาอยู่บน มือขวาอยู่ล่างเช่นนี้ตลอดไป เมื่อมีการ ลอยหน้าและลอยมือพร้อม ๆ กันเช่นนั้น มองดูแล้วทำให้คึกคักและครึกครนตเข้าพเจ้าเห็นแล้วทำให้อดคิดถึงเพลงปรบไก่ และลูกคู่ลำตัดในเมืองไทยเราไม่ได้ และตอนนี้เป็นตอนที่ผินใจ (หรือว่าผินกาย) ทำตามไม่ได้เลย อาจเป็นด้วยสันดานเก่ายังคงฝังลึกเกินไป รู้สึกว่าการสวดมนต์ น่าจะเป็นวิจิตรกรรมเท่านั้น ถ้าปล่อยให้เป็นกายกรรมไหวระริกไปเช่นนั้นด้วยก็ทำให้ดูเป็นการ เล่น เพลงปรบไก่หรือลูกคู่ลำตัด ออกรู้สึกกระดากอย่างไรพิกล

การสวดเพลงภษณดังกล่าวในโบสถ์จะมีต้นเสียงเป็นผู้หญิง ซึ่งเสียงดีมาก ท่วงทำนองที่สวดก็ไพเราะ แม้ฟังไม่รู้เรื่องในความหมาย แต่กระแสเสียงก็ทำให้เกิดความวังเวง ทำให้จิตสงบดีเหลือเกิน ตอนที่มืเสียงปรบมือกระท้ง และเห็นการลอยหน้าและลอยมือเอง ทำให้จิตสงบไม่ลงเลย อุดคืด (อย่างเข้าข้างตัวเอง) ไม่ได้ว่า ถ้ามีเพียงออร์แกนหรือฉิ่งเล็ก ๆ เท่านั้น คงจะดีไม่น้อย แต่เมื่อมีกลองสองหน้าและลูกช้ด พร้อมทั้งการปรบมือตบเข้ากระท้งเช่นนี้กรูสึกว่าการสวดมนต์ของพระไทยวังเวงและนำไปสู่ความสงบดีกว่า อีกอย่างหนึ่งก็คือการสวดมนต์ของเราไม่ได้มีแต่การสรรเสริญ พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ อันเป็นฝ่าย Devotional practice (คือเพิ่มพูนศรัทธาปสาทะ) เท่านั้น แต่ยังมีส่วนที่เป็นอุบายเรื่องปัญญา (เช่นในทำวัตรเช้า) ด้วย หลังจากทำวัตรแล้ว บางวัดยังมีการสวดพระสูตรต่าง ๆ หมุนเวียนเปลี่ยนกันไป ซึ่งเป็นอุบายเรื่องปัญญา คือแนะแนวปฏิบัติด้วย ลักษณะนี้เป็นสิ่งที่พระไทยควรภูมิใจได้ที่เดียว แม้ว่าในปัจจุบันความสามารถทางอิทธิปาฏิหาริย์

ของพระอาจารย์ของเรา (เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ) จะไม่มี
ทางเทียบท่านใส บาบ่าได้เลยก็ตาม

๗. **หลักการรวมศาสนาต่าง ๆ** หากท่านใส บาบ่า
จะเป็นฮินดู ก็คงจะเป็นฮินดูที่ไม่เหมือนใคร หรือไม่
นับถือหลักการของฮินดูอย่างน้อย ๒ ประการคือ ๑—
ไม่ถือระบบแยกคนออกเป็นชั้นวรรณะ (caste) ต่าง ๆ
และ ๒— มีใจกว้างพอที่จะไม่รังเกียจศาสนาอื่น ๆ โดย
เฉพาะอย่างยิ่งคือศาสนาพุทธ ในโบสถ์หอประชุมใหญ่
ก็ดี โบสถ์เล็กที่สวดเพลงภซันก็ดี มีรูปพระพุทธรเจ้า
ในทำยีนบ้าง ในท่าแสดงปฐมเทศนาบ้าง เป็นรูปปั้น
หรือรูปภาพใหญ่เท่ากันกับศาสนาฮินดูและศาสนาอื่น ๆ
คือศาสนาคริสต์ อิสลาม และโซโรอัสเตอร์ เป็นที่น่า
สังเกตว่า ไม่มีการกล่าวถึงหรือทำรูปแทนศาสนาเซนอยู่
เลย อันที่จริงชาวพุทธควรจะมีใจอย่างหนึ่งว่า ใน
วงการศาสนาใหญ่ ๆ ในปัจจุบัน พระพุทธรเจ้าของเรา
ไม่เคยได้รับการดูถูกเลย หนังสือหลายเล่มของสมาคม
พรหมวิทยา (Theosophy) ซึ่งไม่ใช่สมาคมของชาวพุทธ
เช่นเรื่องกายทิพย์ (Man Visible and Invisible) ซึ่ง

สำนักคันคว่ำทางวิญญานได้แปลและพิมพ์แล้ว ก็ได้
ยกย่องพระพุทธเจ้าไว้มากมายเหมือนกัน

ถ้าจะมีหลักคำสอนที่เข้ากันกับพุทธศาสนาไม่
สนิทก็คือ หลักการเรื่องอัตตาและปรมาตมัน กับเทพ-
เจ้าต่าง ๆ เช่นพระอิศวร พระนารายณ์ เป็นต้น แต่เรื่อง
การเวียนเกิดเวียนตายนั้น เข้ากันได้เป็นอย่างดีกับพระ
พุทธศาสนาของเรา ศาสนาฮินดูกับศาสนาคริสต์และ
อิสลามเข้ากันได้ดีในเรื่อง God หรือพระผู้เป็นเจ้าผู้สร้าง
โลก แต่ก็ขัดกันอยู่ในหลักการเรื่องการเวียนว่ายตาย
เกิด เพราะศาสนาคริสต์กับอิสลามไม่มีหรือว่าไม่นับถือ
หลักการเช่นนั้น

๘. ใ้รับอนุญาตให้เข้าพบท่านได้ บาบ่า ได้
กล่าวมาแล้วว่า มีผู้ต้องการเข้าพบท่านวันหนึ่ง ๆ มาก
มายเหลือเกิน นับเป็นจำนวนวันละหลายร้อยคน ซึ่ง
ไม่มีทางที่ท่านจะสนองความต้องการของคนเหล่านั้นได้
ทั้งหมดอย่างแน่นอน ดังนั้น ในเวลาที่ท่านออก ‘การ-
ขัน’ ตอนเช้าและเย็นวันละสองครั้งนั้น จึงมีผู้เบียด
เสียดเบียดยัดกันส่ง “ซองขาว” ดังที่กล่าวมาแล้ว เพื่อ

ถวายเป็นกันอย่างขนานใหญ่ทุกครั้ง ขนาดที่ท่านถือ
ซองร้องทุกข์เหล่านั้นคนเดียวก็ไม่ไหว จึงต้องมีลูก
ศิษย์คนหนึ่งหรือสองคนเดินตามหลัง เพื่อรับซองเหล่านี
นจากท่านเป็นครั้งคราว ในเวลาที่ท่านถือหอบไ่ว้นจน
เต็มมือแล้ว

คณะของเราที่เดินทางไปคราวนี้โชคคิดตลอด ที่
ได้ผู้นำทางจากบังกาลอร์ ซึ่งเป็นด่านสุดท้ายที่จะเข้าสู่
ประเทศอินเดียอันเป็นอาศรมของท่าน ผู้นำทางคน
นี้เป็นศิษย์เก่าของท่านใส บาบา เราได้พบเขาที่บังกาลอร์
จึงทำให้ได้รับความสะดวกในการจัดรถและติดต่อเรื่องที่
พัก โดยที่เราไม่ต้องเที่ยวซักถามให้เสียเวลา เมื่อไป
ถึงอาศรม เราก็โชคคิดได้มีโอกาสพบ มร. ไฮวาร์ด เมอร์-
เฟต ซึ่งเป็นผู้แต่งหนังสือฉบับภาษาอังกฤษที่ข้าพเจ้า
แปลเป็นไทยแล้วนั้น นอกจากนั้นเรายังได้พบ มร. เอ็น
กัสตอร์ ซึ่งเป็นเลขานุการของท่าน ซึ่งเราเคยติดต่อกัน
ทางจดหมายมาก่อนแล้ว ทำให้รู้สึกว่ามีหวังว่าจะได้เข้า
นมัสการท่านมากขึ้น ซึ่งความหวังของเราก็เป็นความ
จริงในเย็นวันรุ่งขึ้น โดย มร. เมอร์เฟตได้รับคำสั่งจาก

ท่านใส บาบามาให้มาเรียกเราเข้าไปพบได้ ทั้ง ๆ ที่ในระยะ
นั้นได้ข่าวว่า ท่านมีผู้มาเยือนเป็นจำนวนมาก และ
รัฐมนตรีมหาดไทยก็เดินทางมานมัสการท่านด้วย

เย็นวันรุ่งขึ้นหลังจากพิธีทารขันแล้ว ท่านได้
เรียกพวกเราทั้งหมด ๑๘ คน รวมทั้งชาวบังกลอร์ ๑
คน กับสตรีชาวอินเดีย ๓ คนจากกรุงเทพฯ รวมเป็น
จำนวน ๒๒ คน ให้เข้าไปพบท่านในห้องโดยเฉพาะได้
สุภาพสตรี ๓ คนดังกล่าวแล้วนี้ ได้เดินทางมาถึงก่อน
คณะของเรา ๓ สัปดาห์ และยังไม่มีโอกาสได้เข้าพบ
ท่าน แต่ได้รอเราอยู่เพราะรู้ว่าพวกเราจะเดินทางไป
ไป และจะได้อาศัยบารมีของเรา เป็น "เรือฟ่ง" เข้าไป
หาท่านด้วย ซึ่งก็เป็นผลสำเร็จตามความประสงค์ เป็น
อันว่า "เรือฟ่ง" ในคณะของเรามี ๒๑ ลำ รวมทั้ง
เรือนำด้วยเป็น ๒๒ ลำ "ขบวนเรือ" จากประเทศไทย
ได้ลุล่วงเข้าไปกราบนมัสการท่านพร้อมกัน ด้วยความ
ตื่นเต้นระคนด้วยความปีติยินดี เราได้เข้าไปพบท่าน
เป็นครั้งที่ ๒ ในเย็นวันนั้น

๙. เหตุการณ์ภายในห้องที่พบ ท่านได้ บาบาว
 พวกเราทุกคนได้กราบท่าน ๓ ครั้งพร้อม ๆ กัน ตาม
 แบบฉบับที่กระทำแก่ผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่เราเคารพ ข้าพเจ้า
 ถูกรุ่นให้ไปนั่งข้างหน้าคนอื่น ๆ ทั้งหมด คือที่แทบเท้า
 ตรงหน้าท่าน (ซึ่งนั่งเก้าอี้) เพียงคนเดียว ในฐานะที่จะ
 ต้องเป็นสื่อ คือล้ามแปลคำสนทนาของท่านกับพวกเรา
 ให้เข้าใจกันได้

ห้องนั้นเป็นห้องเล็ก ๆ ขนาดพวกเรา ๒๒ คน
 เข้าไปนั่งเบียดเสียดกันอยู่ก็เต็มพอดี จากเก้าอี้ที่ท่านนั่ง
 ท่านได้ถามออกมาก่อนว่า คนไหนเป็นคนแปลหนังสือ
 เกี่ยวกับประวัติของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าก็ตอบว่า ข้าพเจ้า
 เอง ท่านมองหน้าข้าพเจ้าแล้วก็บอกว่า “สุขภาพของ
 เธอแย่มากนะ — เธอคิดอะไร ๆ มันมากมายหลายอย่าง
 นักรึ” ข้าพเจ้ารับคำว่าเป็นความจริง เพราะมีงานใน
 หน้าที่หลายอย่างหนักมาก อันที่จริง ก่อนหน้านั้น
 ข้าพเจ้าเตรียมปัญหาไปมากมายหลายข้อ แต่เมื่อเห็นมี
 พวกเราเป็นจำนวนมากนั่งหน้าสลอนกันอยู่ และท่าน
 ก็มีเวลาไม่มากนัก เพราะจวนจะถึงเวลาสวดมนต์เพลง

ภยันตรายในตอนนี้ (คือ ๑๘.๐๐ น.) แล้ว ข้าพเจ้าจึงตัดใจว่าจะตัดปัญหาของตนและคนอื่นออกหมด ยกเว้นแต่ปัญหาเรื่องบุตรชาย ซึ่งเป็นชิ้นเนื้อเรื้อรังอย่างเดียว แม้สำหรับตนเองก็จะไม่ขอสิ่งของอะไรเลย นอกจากจะให้ท่านช่วยให้พรให้มีสุขภาพดีขึ้นบ้าง ถ้าพอจะเป็นไปได้ หรือถ้าจะไม่มีทางช่วยได้ ก็ให้ตายอย่างไม่ทรมานด้วยความสงบ และให้เป็นไปเพื่อสุคติในสัมปรายภพด้วย ดังนั้น เมื่อท่านถามข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าต้องการอะไร จึงได้เรียนตอบว่า ขอให้ช่วยบุตรชายให้หายจากโรคเรื้อรังด้วย ท่านให้ทำมือนวนเป็นวงกลมอยู่ ๑ หรือ ๒ รอบ ประมาณ ๑ หรือ ๒ วินาที เมื่อหงายมือแบออกมาก็ปรากฏเป็นลึอกเกิดสีครีมขอบเงินอันเล็ก ๆ อันหนึ่งอยู่ในมือของท่าน ซึ่งท่านได้บอกให้ข้าพเจ้าให้กับบุตรชายไว้ ตอนที่ท่านแบมือออกนี้ หลายคนที่นั่งอยู่แถวหน้าข้างซ้าย—ขวาของข้าพเจ้า ต่างก็ออกมาด้วยความประหลาดใจทั่วกัน เพราะทุกคนก็เห็นกันอยู่มาก่อนหน้านั้น ท่านเอามือทั้งสองแบวางไว้บนเท้าแขนเกา^{๕๕}ทั้ง ๒ ข้าง ตามปกติไม่มีทางว่าจะได้ทำอะไรไว้ก่อนเลย

ต่อจากนั้นท่านได้หันมาถามคุณโสมนัส อิมอารีย์
 ซึ่งนั่งอยู่ข้างขวาของข้าพเจ้าว่า เธอต้องการอะไร แต่
 ตอนนั้นคุณโสมนัสพูดไม่ออกเสียแล้ว เพราะกำลังร้องให้
 สะอึกสะอื้นด้วยความตันตันใจเต็มที่ ข้าพเจ้าหันไปทาง
 ซ้ายก็เห็นสตรีอีกผู้หนึ่ง คือคุณศรีเพ็ญกำลังนั่งหลับตา
 ทำท่าร้องให้ แต่ก็คงกำลังสะกดกลั้นอย่างเต็มที่ ทำให้
 ลิมตาไม่ชื้นและพูดไม่ออกเช่นเดียวกัน อันที่จริงคน
 อื่น ๆ นอกนั้นจะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าไม่อาจทราบได้
 เพราะนั่งอยู่เยื้องไปข้างหลังจึงมองไม่เห็น แต่ได้ทราบ
 ต่อมาว่า คุณนัยนา ลีลาเวชชบุตร ก็กำลังสะอึกสะอื้น
 เช่นเดียวกับคุณโสมนัส และนอกนั้นก็ทราบว่า เป็น
 เช่นเดียวกันไม่มากนักน้อย ท่านใส บาบาคงจะเห็นเช่น
 นี้ก็ได้ เพราะจะหันไปถามใครก็ไม่มีใครตอบได้ จึง
 บอกว่า "Control! Control!" ซึ่งแปลว่า "สงบระงับ
 ใจกันเสียบ้างเถิด" สักพักใหญ่จึงค่อยสงบระงับความบีติ
 มีการหยุดร้องให้ และเรียนถามปัญหาขอร้องท่านได้
 ข้าพเจ้าไม่สามารถจะเล่าโดยละเอียดได้ทุกตอน เพราะ
 ไม่สามารถจำได้หมดจึงขอตัดความโดยสรุป หลังจากที

ท่านได้ “เนรมิต” (materialise) ล็อกเก็ตให้บุตรชาย
ของข้าพเจ้าแล้ว (เท่าที่จำได้) ดังต่อไปนี้

ก) เสก “วิภูติ” คือผงวิเศษโดยโบกมือ (ใน
ระหว่างที่คว่ำมือ) ประมาณ ๑ วินาที เมื่อหงายมือออก
มาก็มียังผงวิภูติอยู่กึ่งกลางฝ่ามือของท่านหน่อยหนึ่ง ท่าน
ได้หยิบให้ข้าพเจ้าก่อนหน่อยหนึ่ง และให้คนอื่น ๆ แลว
หน้า ๆ อีกคนละหน่อยหนึ่ง โดยที่จำนวน “หน่อยหนึ่ง”
ตอนแรกนั้นก็ไม่ได้ลดปริมาณลงเลย ข้าพเจ้าเห็นได้
ชัดเจนเพราะนั่งอยู่แถวหน้า และตรงหน้าท่านอย่าง
ใกล้ชิดกว่าผู้อื่น ตอนนั้นผู้ที่นั่งอยู่แถวหลังหลายคนคงจะ
ลุกพรวดพราดขึ้นมาจะรีบขอบ้าง เพราะเกรงว่าจะหมด
มีเสียงใครคนหนึ่ง (เป็นเสียงผู้หญิง) ร้องเตือนกันออก
มาว่า “ไม่หมดหรอก! อย่ากลัวหมด” ท่านผู้นั้นคงจะ
ระลึกถึงเรื่องที่ข้าพเจ้าได้แปลลงในหนังสือไส บาบา เล่ม
๑, ๒ และ ๓ มาแล้ว ซึ่งมีหลายตอนที่บอกว่า แม้ของ
จะมีน้อยเพียงใด และคนจะมีมากเพียงใด ก็ไม่มีวัน
หมด ก็จะต้องพอดีกับจำนวนคนเสมอ ผงวิภูติที่ท่าน
เนรมิตขึ้นมาให้กับมือของท่านเองนี้ พอเราได้รับแล้วก็
เอาเข้าไปปากทันที

ข้าพเจ้าได้สอบถามผู้ที่นั่งอยู่แถวหลังบางคนที่
 ได้รับวิฤติหรือเปล่า เขาตอบว่าเปล่าเพราะเห็นว่าจะ
 เอื่อมมือไปรับ หรือท่านจะเอื่อมมาส่งก็ไม่ถึง ไม่อยาก
 ให้ท่านลุยข้ามหัวเขาคันที่นั่งกันเบียดเสียดเยียดยัดเข้า
 มา จึงนึกในใจว่า ไม่ได้ของก็ไม่เป็นไร เพียงแต่ได้มี
 โอกาสมาเห็นท่าน และฟังเสียงท่านโดยใกล้ชิดก็เป็น
 บุญตา ทำให้เกิดความปลาบปลื้มปีติพอแล้ว เขาบอก
 ว่าเขาถือคำสอนของท่านว่า ให้หัดเป็นผู้ให้เสียบ้าง อย่า
 คิดแต่จะเป็นผู้รับเรื่อยไป จึงบังคับใจได้ ไม่กะตือรือร้น
 เพราะเกรงใจท่าน ข้าพเจ้าฟังคำตอบของเขา (ซึ่งส่วน
 มากเป็นเด็กสาว) แล้วก็เกิดความอัศจรรย์ใจ ทำให้รู้สึก
 ว่าอำนาจของท่านใส บาบ่า สามารถครอบงำจิตใจของ
 บุคคลวัยขนาดนี้ได้ถึงเพียงนี้ทีเดียวหนอ นี่แหละคือ
 ความจริงดังที่ปรากฏในข้อความท้ายบทที่ ๔๑ ของเรื่อง
 ใส บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๔ ซึ่งกล่าวไว้ว่า

“เมื่อใจ	เราเข้า—	ใจกัน
แต่นั้น	พูดอะไร	ย่อมฟัง”

ข) อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ขอให้ข้าพเจ้าเรียนท่านว่า ขอให้ท่านช่วยอวยชัยให้พรในการทำงานของอาจารย์พรเพื่อพระพุทธศาสนาด้วย ท่านได้เทศน์ให้ฟังอยู่พักหนึ่ง แล้วก็โบกมือเป็นวงกลม ๒ หรือ ๓ ครั้ง ประมาณเวลาไม่เกิน ๓ วินาที ต่อหน้าสายตาของเราทุกคนซึ่งจ้องดูอย่างไม่กะพริบตา สำหรับข้าพเจ้าอยู่ในฐานะที่สามารถสังเกตได้ ใกล้ชิดกว่าผู้อื่น (เพราะนั่งอยู่ตรงหน้าและใกล้ชิดที่สุด) พร้อมทั้งคอยจับตาดูอยู่ว่า จะมีอะไรหลุดออกมาจากแขนเสื้อนั้นบ้าง พอท่านหงายมือพร้อมกับแบออก ทุกคนที่เคยร้อง “อ้อ ฮือ” เบา ๆ ตอนที่ท่านเนรมิตลोकเกิดให้บุตรชายของข้าพเจ้า ก็ต้องร้อง “โอ้โฮ” ออกมาดัง ๆ พร้อมกัน เมื่อเห็นว่าสิ่งที่อยู่ในมือของท่านคือแหวนวงใหญ่ มีรูปของท่านเองเป็นรูปสิริธรรมชาติสวยงามมากเป็นเรือนแหวน ท่านได้เรียกอาจารย์พรให้เข้ามาใกล้ท่านแล้วสวมแหวนนั้นให้ที่นิ้วนางข้างซ้าย ซึ่งอาจารย์พรบอกว่าเข้ากันได้พอดี ปรากฏว่าอาจารย์พรได้ก้มลงกอดเท้าของท่าน

และดูเหมือนว่าจะมีหน้าตาคลอด้วยความปีติและตื่นตันใจ
เป็นอย่างยิ่ง

ง) ท่านได้เนรมิตลોકเกิดให้กับ ม.ล. อภรณ์-
รัตน์ เสือวรรณศรี เพื่อสนองความต้องการที่จะทำ
ประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นหนึ่ง มีรูปร่างและขนาดเช่น
เดียวกันกับที่ได้ให้แก่บุตรชายของข้าพเจ้า ซึ่งปรากฏ
ว่า ม.ล. อภรณ์รัตน์ ได้ก้มลงกอดขาของท่านจูบเท้าของ
ท่าน และเอาชายเสื้อคลุมของท่านเช็ดตาที่เจ็บ และ
ร้องไห้ด้วยความตื่นตันใจเช่นเดียวกัน

จ) คุณเตียงศิริ ทรงนิสัย นั่งอยู่เยื้องไปทาง
เบื้องหลังข้าพเจ้า เธอพูดภาษาอังกฤษไม่ค่อยได้ นึก
อะไรไม่ออก และคงไม่ยากรบกวนข้าพเจ้า ซึ่งกำลัง
แปลให้คนอื่น ๆ อยู่ จึงยกมือขึ้นไหว้ พร้อมทั้งตั้งใจ
ระลึกถึงท่าน คือติดต่อกับท่านทางใจ แล้วก็พูดออกมา
ดัง ๆ เป็นภาษาไทย ว่า “ท่านพ่อคะ ลูกเจ็บที่บ่าข้างนี้
มานานแล้ว ไม่หายสักที” ว่าแล้วก็เอามือตบให้ท่านดู
ที่บ่าซึ่งปวดมา ๕ ปี มากบ้างน้อยบ้าง บางครั้งก็แทบ
จะทนไม่ได้ ต้องรับประทานยาระงับประสาทบ่อย ๆ

ท่านจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้ เอามือมาแตะที่ขาข้างที่เจ็บของ
 คุณเตียงศิริ ๒—๓ ที คุณเตียงศิริจึงพนมมือและพูดกับ
 ท่าน ด้วยภาษาไทย อีกครั้งหนึ่งว่า “ท่านพ่อคะ แล้วลูก
 ก็เป็นความดัน (สูง) ด้วยคะ” พอท่านได้ยินก็เอามือมา
 ชยศีรษะของคุณเตียงศิริเบา ๆ ๒—๓ ที ข้าพเจ้าได้สอบ
 ถามคุณเตียงศิริหลายครั้งต่อมา จนกระทั่งถึงวันสุดท้าย
 ที่แยกทางกันกลับ (คืออีก ๓ วันต่อมา) ก็ได้รับคำบอก
 เล่าว่า ความปวดที่ขาข้างนั้นหายขาดไปโดยไม่กลับมา
 อีกเลย ส่วนความดันซึ่งแต่ก่อนมีระดับ ๑๘๐—๑๑๐ ก็
 ลดลงเหลือ ๑๔๐—๙๐ หรือ ๙๕ ซึ่งเป็นการลดลงอย่าง
 น่าพอใจ คุณเตียงศิริก็บอกว่าได้อยู่ในระดับนั้นเรื่อยมา
 โดยไม่ต้องกินยาลดความดันอีกเลย เท่าที่ทราบได้อย่าง
 ชัดเจนเช่นนี้ ก็เพราะคุณเตียงศิริมีเครื่องวัดความดัน
 ประจำตัวอยู่เสมอ จนใคร ๆ คิดว่าเธอเป็นแพทย์คนหนึ่ง

ฉ) สำหรับคุณศิริเพ็ญ จตุทะศิริ ท่านได้เซ็น
 ชื่อในหนังสือ “ใส บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์” (คือฉบับ
 ภาษาไทย) ให้ว่า With Love, Baba และได้พูดสั้น ๆ ว่า
 “I know you” (เรารู้จักเจ้าแล้วละ)

ข) ก่อนจะหมดเวลา ท่านได้ลุกขึ้นเดินแจก ฎิฎติ(เป็นซองกระดาษ) จากตะกร้าให้คนละ ๑ กำมือทุกคน เป็นอันว่าทุกคนที่ได้เข้าไปนมัสการท่านนั้น แม้ไม่ได้ถามหรือไม่ได้สิ่งอื่นใดจากท่าน ก็ต้องได้ฎิฎติ ๑ กำมือจากท่าน ซึ่งท่านได้ส่งให้ด้วยมือเอง

ข) อันที่จริง เหตุการณ์ในห้องเล็กนั้นและในช่วงเวลานั้นคงจะมีมากกว่านี้ แต่ได้สอบถามคนอื่น ๆ ก็ไม่ค่อยมีใครให้รายละเอียดเพิ่มเติมอีก เพราะตอบกันเป็นเสียงเดียวกันว่า มีแต่ความปลาบปลื้มปีติตลอดเวลายิ่งตอนท่านลุกขึ้นมาแจกฎิฎติในตอนหลังนั้น ปรากฏว่าเกิดการโกลาหลขนาดย่อมกันขึ้น ในระหว่างผู้ที่อยู่แถวหลัง ๆ ซึ่งกรูกันเข้าห้อมล้อมท่าน เพื่อทอดขาข้างจวบชายเสื้อคลุมที่เท้าข้าง เอนิ้วแตะที่เท้าแล้วเอามาแตะที่หน้าผากหรือศีรษะของตนบ้าง เพื่อแสดงความเคารพอย่างสูง ได้ความว่าตอนนั้นเกิดการเบียดเสียดขยอแย่งเพื่อให้ได้เข้าไปใกล้ชิดตัวท่านอย่างสุดสุด เลยไม่มีใครจำอะไรได้แน่ชัด

ญ) ตอนที่คณะเรากำลังผ่านเข้าประตูไปเข้าพเจ้า ได้ยินเสียงพูดซึ่งเข้าใจว่าจะมาจาก ท่านใส บาบ่า พูดเป็นภาษาไทยว่า “อ้าว เข้ามา” อย่างชัดเจน เลยนึกว่าตนเองหูฟาดคือได้ยินไปเอง จึงไม่ได้พูดเรื่องนี้ให้ใครรู้เลย ต่อมาในวันกลับ ได้ยินสมาชิกคนอื่นสนทนากันเรื่องนี้ จึงได้รู้ว่าไม่ใช่เรื่องหูฟาดเสียแล้ว เพราะมีคนได้ยินเช่นเดียวกันกับข้าพเจ้าหลายคน และทุกคนก็เชื่อว่า ท่านใส บาบ่าเป็นผู้เรียก คุณเตียงศิริ ผู้ไม่สันทัดในการพูดภาษาอังกฤษดีใจมาก จึงพูดกับตนเองว่า “ดีจริง ๆ ท่านพูดไทยได้ดีด้วย ต่อไปนี้พูดกันได้ไม่ต้องมีล่ามละ” ซึ่งต่อมาก็คือความจริง ดังกล่าวไว้ข้างต้น (ข้อ ๖ จ.) นั้น

ข้อสังเกตบางประการ

๑. รู้สึกว่าท่านใส บาบ่าจะชอบพูด “สนทนาธรรม” กันมากกว่าการแสดงปาฏิหาริย์ ในระหว่างการประชุมกันประมาณครึ่งชั่วโมง ท่านมักจะพูดธรรมแทรกบ่อย ๆ ถึงเรื่องปรัชญาเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าบ้าง ถึงเรื่องแนวการปฏิบัติเพื่อหลุดพ้น โดยการทำสมาธิบ้าง

๕ ขั้
 ทงนตรงกันกับรายงาน ของชาวตะวันตกหลายคนที่ได้
 เข้าพบท่าน ก็กล่าวว่า ท่านถือว่าการแสดงปาฏิหาริย์
 เป็น เรื่องเล็ก (small items) (ดูบทที่ ๔๑ หน้า ๖๐๐
 เป็นต้น) ส่วนการปฏิบัติตนตามทางศีลธรรมมีความ
 สำคัญมากกว่า ลักษณะนี้ทำให้เกิดความประทับใจมาก
 กว่าพระอาจารย์กัมมัฏฐานบางท่านที่เคยเห็นมา คือมัก
 ชอบคุยเรื่องการหาเงินเป็นล้าน ๆ เพื่อสร้างโบสถ์มาก
 กว่า การสนทนาธรรม

๒. ลักษณะที่เด่นอีกประการหนึ่งในอาศรมของ
 ท่านคือไม่มีการเรียไรเป็นอันขาด และใครจะถวายเงินก็
 ไม่รับอีกด้วย คณะของเรา นำของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ ไป
 ให้ มร. กัสตุรี ซึ่งเป็นเลขานุการของท่าน ก็ได้รับคำ
 บอกเล่าว่ามีกฎของท่านไซ่ บาบ่า ห้ามไม่ให้รับของขวัญ
 โดยเด็ดขาด ผู้ฝ่าฝืนจะถูกไล่ออกจากสำนักทันที ค่าเช่า
 ที่พักและอาหารก็ถูกมาก รู้สึกว่าไม่น่าจะคุ้มทุนเสียด้วย
 ซ้ำไป รวมความว่าสถานที่นั้นเป็น ที่ให้ จริง ๆ ไม่ได้
 ครอบงวนบอกบุญเรียไรให้รำคาญใจเลย สมดังคำของ
 ท่าน (ในบทที่ ๘) ที่กล่าวว่า :—

จงมาเถิด	สู่หลาย	ด้วยมือเปล่า
มาหาเรา	เพอระงับ	ดับทุกข์เข็ญ
เราจะทำ	ให้ใจนั้น	พลันเยือกเย็น
พร้อมสิ่งของ	สำหรับเป็น	กานัลมือ

๓. อำนาจเมตตาของท่านใส บาบ่า คงจะสูง
 มากทีเดียว เพราะผู้ที่เข้าไปหาท่านบางคน เริ่มร้องไห้
 เสียแล้ว พุดจาอะไรกันไม่รู้เรื่องไปพักหนึ่ง ผู้ที่ไม่ได้
 ร้องไห้ก็รู้สึกอบอุ่นและยินดีอยู่ในใจ ข้าพเจ้าเคยได้
 ทราบมาว่า พระครูบาศรีวิชัย นักบุญแห่งลานนาไทย
 ของเราก็มีอำนาจเมตตาสูง สามารถทำให้คนที่เข้าใกล้
 ได้รับพลังเช่นนี้เหมือนกัน ดังนั้นท่านจึงแสดงปาฏิ-
 หารีย์สร้างทางขึ้นดอยสุเทพได้โดยไม่ต้องจ้าง และไม่
 ต้องใช้งบประมาณแผ่นดิน และเสร็จในเวลาเร็วกว่าที่
 ผู้เชี่ยวชาญทางของรัฐบาลกำหนดไว้เสียอีกด้วย

ผู้ที่อ่านเรื่องใส บาบ่า ภาค ๑,๒,๓ มาเป็นลำดับ
 คงจะระลึกถึงความจริงข้อนี้ ซึ่งได้มีระบุไว้หลายแห่ง
 ด้วยกัน อนึ่ง การที่มีคนนับเป็นร้อย ๆ (บางครั้งก็เป็น
 พัน) อุตส่าห์ไปนั่งรอนับเป็นชั่วโมง ก่อนที่ท่านจะ

ออกมาปรากฏกายก็ดี การที่คนบางคนก้มลงจูบชายเสื้อ
 คลุมที่เท้าของท่านก็ดี การที่มีผู้ยกมือไหว้กันสลอน ใน
 เมื่อเห็นเสื้อคลุมสีแดงของท่านปรากฏขึ้นในระยะไกล
 (ขนาดจำหน้าไม่ได้) ก็ดี—ทั้งหมดนี้แสดงว่าท่านมีอำนาจ
 ครองใจคนได้มากเหลือเกิน ท่านผู้นี้จะเป็น อวตาร หรือ
 "ไม่เราไม่ทราบ และในฐานะที่เป็นชาวพุทธ เราก็คงจะ
 รับเชื่อได้ไม่สนิทใจนัก แต่อำนาจเมตตาและอำนาจใน
 การแสดงปาฏิหาริย์ของท่านเป็นเรื่องที่เราจะต้องยอมรับ
 ว่า ท่านผู้นี้เป็นนักบุญที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งจริง ๆ ข้าพเจ้า
 หวลระลึกไปถึงข้อความบทหนึ่ง ก็คิดว่าคงจะไม่ไกลกับ
 ความจริงนัก ข้อความนั้น (บทที่ ๒๓) คือ

“เรามา	ช่วยโลก	ร่วมเย็น
ไม่เว้น	ชาติเชอ	เกอหนุน
ภาระ—	กิจเรา	เอาบุญ
ให้คุณ	แก่โลก	ทั่วไป”

๔. มีผู้สงสัยว่าถ้าท่านไซ่ บาบ่าเป็นองค์อวตารจริง
 เหตุใดจึงยังแก้ปัญหาสังคมของโลก เช่นปัญหาคนว่าง
 งาน ความยากจนและภาวะศีลธรรมเสื่อมไม่ได้ โดย

เฉพาะอย่างยิ่งความตึงเครียด ซึ่งจะนำไปสู่สงครามโลก
ครั้งที่สามอันจะเป็นสงครามล้างโลก ข้าพเจ้าฟังแล้วก็
ออกจะเห็นจริงตามนั้น แต่เมื่อคำนึงถึงสภาพเหตุการณ์
ในสมัยพุทธกาลแล้ว ก็เล็งเห็นความจริงบางประการว่า
แม้ในสมัยนั้นก็ยังมีคนยากจน คนขอทาน การสงคราม
ความไม่ไว้วางใจกันอยู่โดยทั่วไป ในคัมภีร์ธรรมบท
มีเรื่องคนกินเดน และเรื่องสามาวดีเป็นต้น เป็นการ
ยืนยันความจริงข้อนี้ พระเจ้าปเสนทิโกศล ซึ่งนับถือ
พระพุทธเจ้ามาก ตอนบั้นปลายของชีวิตก็ถูกที่ฆ
กรายนะปฏิวัติแย่งอำนาจ พระองค์ต้องหนีกระเซอะ
กระเซิงไปสิ้นพระชนม์แต่เดี๋ยวเดียว พระเจ้าพิมพิสาร
ก็ถูกพระเจ้าอชาตศัตรู ซึ่งเป็นพระโอรสจับขังและ
ทรมานจนสิ้นพระชนม์ เจ้าศากยาก็ถูกพระเจ้าวิฑูฑกะ
ฆ่าล้างโคตร ทั้ง ๆ ที่พระเจ้าวิฑูฑกะก็นับถือพระพุทธ-
องค์เป็นส่วนตัวอย่างยิ่ง แต่ก็ยังฆ่าล้างโคตรญาติของ
พระพุทธองค์ได้ลงคอเพราะความเคียดแค้นกันเป็นส่วน
ตัว สันตติมหาอำมาตย์ก็ยังยกทัพไปปราบผู้ก่อการร้าย
ชายแดน แคว้นต่าง ๆ ก็ยังมีการระแวงแคลงใจกัน และ

ส่งजारบุรุษไปสอดแนมกันและกันอยู่เสมอ ฯลฯ ทั้งนี้
 แสดงว่าเรื่องปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและการ
 ทหารนั้น จะให้ศาสดาองค์ไหนแก้ไขแบบ “ล้างบาง”
 คือเพื่อให้หมดสิ้นไปโดยเด็ดขาดนั้น น่าจะทำได้เท่า
 ที่จะทำให้ได้ ก็คือการหาวิธี ลดให้น้อยลง บ้างเท่านั้นเอง
 โดยช่วยให้บุคคลในสังคมนั้นมีจิตใจสูงขึ้น คือมีคุณ-
 ธรรม เช่นความเสียสละมากขึ้น เป็นต้น ตามแต่ที่แต่
 ละคนจะทำได้ สุดแล้วแต่ว่าสนาบารมีของคนนั้น ๆ
 กล่าวโดยสรุปก็คือให้มนุษย์รู้ว่า กำลังอยู่ใน คุกชีวิต
 และ ตระวางดวงใจ และให้เขาได้พยายามหาทางหลุดพ้น
 ออกไปใน ทางที่ถูกต้อง นั่นเอง โลกนี้เป็นชุมทางที่นัก
 บุญและคนบาป คนฉลาดกับคนโง่ เจ้าชายกับยาจกมา
 พบกัน เดินกระทบไหล่กัน หายใจจากบรรยากาศเดียว
 กัน ไม่เหมือนกับโลกทิพย์ ในสุคติภูมิและทุคติภูมิ ซึ่งมี
 แต่ผู้มีระดับจิตใจใกล้เคียงกันมาก จึงไปเกิดร่วมในภูมิ
 เดียวกันได้ ดังนั้น “ชุมทาง” นี้จึงเป็นสถานที่ทำทนาย
 เป็นที่บำเพ็ญบารมีของผู้แสวงหาสัจธรรมอย่างแท้จริง

๕. หลายคนรู้สึกโล่งใจที่ไม่มีกล้องหรือตัวชวนให้
 บริจาคเงินให้เห็นเลย อันที่จริงส่วนมากคงจะไม่รังเกียจ
 เท่าใดนัก แต่การที่ได้ไปเห็นมีสิ่งนี้ตาชด้นอยู่ในที่อื่น
 ทำให้เกิดความรำคาญขึ้นมาในส่วนลึกของหัวใจ เมื่อไม่
 เห็นจึงรู้สึกโล่งใจ และคิดว่าเป็นการผิดปกติ ทำให้นึก
 อยากบริจาคมากขึ้น อันที่จริงเราได้ทราบต่อมาว่า ผู้ที่
 เต็มใจบริจาคยอมทำได้เหมือนกัน โดยฝากเงินเข้าบัญชี
 ของท่านในธนาคารที่เมืองบังกอลอร์ และเงินนั้นจะมี
 คณะกรรมการบริหารเป็นผู้ดำเนินการ เช่นเดียวกับ
 มูลนิธิสายใจไทยของเรา ไม่ได้เป็นเงินส่วนตัวของท่าน
 ไส่ บาบาเลย เพราะท่านเป็นผู้ที่ มร. เมอร์เฟต (ผู้แต่ง
 เรื่องไส่ บาบา มนุษย์มหัศจรรย์) กล่าวว่า “ท่านมีสมบัติ
 ล้นฟ้า” คือจะคว่ำเอาอะไรออกมาจากอากาศเมื่อใดก็ได้
 แล้ว จะต้องการอะไรอีก เรื่องนี้ทำให้นึกถึงพระพุทธร
 องค์กร์ และได้ข้คิดว่า การที่พระองค์ทรงฉันอาหารและ
 ทนทุกข์อยู่ในโลกนี้ก็เพื่อจะ โปรดสัตว์ โดยแท้ พระ
 พุทธองค์ยอมมีสมบัติ “ล้นฟ้า” ไม่น้อยกว่าท่านไส่ บาบา

การจะได้กินหรือไม่ได้กิน จึงไม่เป็นปัญหาสำหรับพระองค์แต่อย่างใด

๖. เย็นวันแรกที่คณะเราไปถึงประคันดินิลัมได้ สักพักใหญ่ ก็มีการสวดมนต์เย็นกันในโบสถ์ แต่ทว่ามีเสียงก้องออกมาจากโบสถ์ พวกเราส่วนหนึ่งที่นั่งฟังอยู่ข้างนอก ได้ยินถนัดชัดเจนตอนหนึ่งว่า พุทฺธัม สรณัม คัจฉามิ” ต่างมองตากันด้วยความประหลาดใจระคนกับความยินดี ไม่มีใครนึกฝันว่าจะได้ยินคำสวดเช่นนั้นจากโบสถ์ของศาสนาฮินดู ต่อมาเราได้สอบถามได้ความว่ามีคำสวดเช่นนั้นจริง ๆ อยู่ในบทสวดมนต์ชุดหนึ่งของเขา ซึ่งไม่ได้เป็นบทสวดประจำวัน แต่หมุนเวียนไปเรื่อย ๆ เรื่องนี้อาจเป็นไปได้ในข้อที่ว่า ทางฮินดูถือว่า พระพุทธเจ้าของเราเป็นอวตารองค์หนึ่งเหมือนกัน เรียกว่า พุทธาวตาร โดยนัยกลับกัน อาจารย์พรและข้าพเจ้าก็คิดว่า ท่านไส บาบาน่าจะเป็นพระโพธิสัตว์ ซึ่งจะมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งในอนาคตก็ได้ เพราะท่านผู้มีอภิญญาและเมตตาเห็นปานนี้ ย่อมมีคุณสมบัติพอที่จะเป็นพระพุทธเจ้าอีกองค์หนึ่ง ในประเทศ

ไทยก็ทราบว่ามีผู้บำเพ็ญบารมีเพื่อพุทธภูมิอยู่หลายท่าน แต่ท่านไม่ได้บอกให้ใครรู้โดยเปิดเผย นอกจากกับผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเท่านั้น

๗. คณะเราคงจะเป็นคนไทยที่ไปหาท่านเป็นคณะแรก อันที่จริงก็มีไปบ้างก่อนหน้านั้น แต่เป็นการส่วนตัวเพียง ๑ คน หรือ ๒ คน เราได้ทราบต่อมาว่า คณะเราได้รับความชมเชยจากเจ้าของถิ่นว่า มีความเรียบร้อยเป็นพิเศษ และให้ความเคารพแก่ท่านไส บาบาสเป็นพิเศษ อันที่จริงในทัศนะของเรา การทำความเคารพ เช่นนั่งพับเพียบ หมอบกราบ และก้มหลังเมื่อเดินผ่านท่านเป็นของธรรมดาสำหรับพวกเรา ชาวอินเดียส่วนมากในที่นั้นล้วนแต่นั่งขัดสมาธิทั้งนั้น โดยเขาถือว่าการนั่งขัดสมาธิก็เป็นการแสดงความเคารพประการหนึ่ง แต่สำหรับพวกเราคนไทย อาจจะนั่งขัดสมาธิมาก่อน แต่พอเห็นท่านเดินมาใกล้ หรือเวลาพูดกับท่านก็อดนั่งพับเพียบและพนมมือตามสันดานเดิมไม่ได้ ถ้าจะนั่งขัดสมาธิอยู่ก็รู้สึกกระดากใจพิกล

๘. และข้อสำคัญประการหนึ่ง ก็คือการเนรมิต (create or materialise) วัตถุจากอากาศโดยฉับพลัน ซึ่งเรานึกว่ามีเฉพาะในเทพนิยาย (fairy tales) เช่น เรื่องนางซินเดอเรลลา หรือเทพนิยายของกริม (Grimm) นั้น บัดนี้เราได้เห็นแล้วว่า มีความจริงและเป็นไปได้ อย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามิได้คิดว่าข้อความ ในเทพนิยายเรื่องนางซิลเดอเรลลาเป็นต้น จะเป็นความจริง แต่ก็คิดว่าจะต้องเป็นนิยายที่มีเค้ามาจากความจริง โดยแท้ เสียตายอยู่หน่อยหนึ่งว่าท่านยังมีได้เนรมิตขนมหวานทอดน้ำมันหรือผลไม้ นอกฤดูกาล (ดูบทที่ ๒๕ หน้า ๑๑๕ และบทที่ ๔๑ หน้า ๖๑๒) เท่านั้น ทั้งนี้ เพราะโอกาสเช่นนั้นยังไม่มาถึง และเราก็สามารถพบ ท่านได้ครั้งเดียวเป็นเวลาครึ่งชั่วโมงเท่านั้นเอง อันที่จริง หลังจากที่เรื่องไซ บาบาคิมพ์ออกไปแล้ว ก็มีผู้มา บอกข้าพเจ้าว่า พระอาจารย์ของเราบางองค์ที่ล่องลับไป แล้ว ก็ทำได้เหมือนกัน แต่เป็นการทำนาน ๆ ครั้ง และไม่เปิดเผยแก่ผู้อื่น นอกจากผู้อยู่ใกล้ชิดเท่านั้น และก็มักจะมีอภิญญาเพียงอย่างเดียวหรือ ๒ อย่าง ไม่เหมือน

กับท่านไส บาบ่า ซึ่งดูเหมือนจะมีอภิญาเกือบจะครบ
ทุกอย่าง นอกจากอัสวักขยญาณกรรมัง ประโยชน์ของ
อิทธิปาฏิหาริย์โดยสรุปมีอย่างไร โปรดดูบทที่ ๔๖ หน้า
๖๔๖ ด้วย

๙. ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ท่านไส บาบ่าชอบพูด
เรื่องธรรมะมากกว่าการแสดงปาฏิหาริย์ ซึ่งท่านถือว่าเป็น
เป็น ถีลา หรือ Divine Play คือการเล่นสนุกเล็ก ๆ
น้อย ๆ ของพระผู้เป็นเจ้า เป็นเพียง small item คือ
“เรื่องเล็ก” เท่านั้นเอง ต่อไปนี้เป็นข้อธรรมบางประ-
การที่ท่าน “เทศน์” ให้คณะของเราฟังเท่าที่จำได้และ
เท่าที่ไม่เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าจนเกินไป

The end of Wisdom is freedom. ปัญญาเมื่อ
ได้อบรมให้เจริญเต็มที่แล้วย่อมนำไปสู่ความหลุดพ้น

Love is God. Live in Love. ความรัก (เมตตา)
คือพระผู้เป็นเจ้า จงมีชีวิตอยู่โดยความรักเช่นนั้น

Love lives by giving. Self lives by getting.
ความรักเป็นอยู่ โดยการให้ ความเห็นแก่ตัวเป็นอยู่
โดยการรับเอา

Self is lovelessness. Love is selflessness.
 ความเห็นแก่ตัวคือการไม่มีความรัก ความรักคือการไม่
 ความเห็นแก่ตัว

Human quality is reason. Animal quality
 is no-reason. คุณลักษณะของมนุษย์คือเหตุผล คุณ
 ลักษณะของสัตว์คือความไม่มีเหตุผล

Many people tell you, "Co-operation" But
 in doing it is 'operation.' หลายคนบอกกับเราว่า
 "จงร่วมมือกันนะ" แต่พอถึงเวลาทำจริง เขาก็ "ผ่าตัด"
 (คือทำให้เกิดความแตกแยกกัน)

หมายเหตุ—คณะที่ไปนมัสการท่านไส บาบาคราว
 นี้ได้รับการเอื้อเฟื้อ จัดการเดินทางโดยคุณนวลจันทร์
 เพียรธรรม แห่ง N.C. Travel Centre Co. Ltd. ๑๑๐๔
 ศูนย์การค้าอินทราชั้นล่าง ถนนราชปรารภ โทร.
 ๒๕๑๑๑๑, ๒๕๒๑๑๑ ต่อ เอ ๗๔๔-๖ ซึ่งมีคำขวัญ
 ว่า TENDER LOVE AND CARE ซึ่งไม่เกินความจริงเลย
 เพราะทุกสิ่งทุกอย่างจะออกมาจาก Tender heart ของ
 ผู้จัด ซึ่งมี Tender voice เป็นองค์ประกอบอีกด้วย การ

เดินทางแม่มีปัญหาบ้าง ผู้จัดก็สามารถแก้ไขขัดข้องให้
เรียบร้อยไปได้ทุกคราว เรียกว่า N.C. ได้ทำหน้าที่
Entertains และ Sees everything for her clients ได้
เป็นอย่างดี

ผู้เดินทางไปอินเดียที่ไม่ค่อยสันทัดในการพูดภา
ษาอังกฤษ ควรเตรียมคำพูดถามและตอบง่าย ๆ ไว้บ้าง
หรือไม่ก็พยายามนั่งใกล้ ๆ กับผู้รู้ภาษาอังกฤษไว้ เพื่อ
ไม่ให้เกิดความอึดอัดใจหลายประการ ดังเช่นในกรณี
ต่อไปนี้

ในการเลี้ยงอาหารที่ไฮเต็ลแห่งหนึ่ง เมื่อบอยนำ
เอาข้าวใส่ขันใหญ่มาตักใส่จานให้แก่ผู้ที่นั่งรับประทานที่
ละคน สุภาพสตรีผู้ไม่สันทัดภาษาอังกฤษผู้หนึ่งต้อง
การจะบอกให้บอยหยุดตักข้าว แต่นกคำภาษาอังกฤษไม่
ทัน จึงพูดภาษาไทยออกมาเลยว่า “พอ พอ” หมายความว่า
ว่าให้บอยหยุดตักข้าวให้เธอได้แล้ว แต่บอยฟังแล้วคิดว่า
สุภาพสตรีผู้นั้น พูดภาษาอังกฤษว่า “มอ มอ” (more;
more) ซึ่งแปลว่า “เอาอีก! เอาอีก” จึงกดให้อีก ข้าง
สุภาพสตรีผู้นั้นชกแปลกใจ จึงบอกเสียงดังยิ่งขึ้นกว่า

เดิมว่า “พอ! พอ” บ่อยได้ยินเสียง พอ พอ ก็นึกว่า เธอพูด มอ มอ (more) เอาอีกตั้ง ๆ ก็เลยรีบคิดให้ อย่าง ตาลิตาลาน สุภาพสตรีผู้นั้นชักฉิว จึงบอกเตือนให้หยุด อย่างตั้ง ๆ ว่า “พอ! พอ” พร้อมกับคิดในใจว่า “เมื่อไร มันจะหยุดคือพอสักที (วะ)” ฝ่ายบ่อยก็รีบตักให้ใหญ่ พร้อมกับคิดว่า “เมื่อไรจึงจะหยุดคือพอสักที (ไวย์)” ในที่สุดสุภาพสตรีผู้นั้นต้องเอาสองมือปิดขามข้าวไว้ ไม่ให้บ่อยตักเติมได้อีก เรื่องนี้ก็จบลงโดยที่ ใจสองใจไม่ เข้าใจกัน เช่นเดิม

ข้อความที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เป็นบันทึกโดยบริ-
 สุทธิ์ใจ จากการสังเกตการณ์ในช่วงระยะเวลา ๓ คืน
 ๔ วัน (คือรวมวันที่พักอยู่ที่โรงแรมบังกาลอร์ด้วย)
 เท่านั้น คงจะมีข้อบกพร่องหรือผิดพลาดอยู่บ้างโดยไม่
 รู้ตัว ท่านผู้อ่านทั้งหลายย่อมมีสิทธิ์ที่จะเชื่อครึ่งไม่เชื่อ
 ครึ่งหรือเชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง ตามอัธยาศัย อย่างไรก็ตาม
 ข้าพเจ้าถือตามมติของจักรพรรดิซัสมิกราชแห่งโรมันองค์
 หนึ่ง ที่ชื่อว่า มาร์คัส ไออเรเลียส (Marcus Aurelius)
 (๑๒๑-๑๘๐) ซึ่งมีอัธยาศัยคล้ายกันกับพระบาทสม-

เด็จพระจอมเกล้าของเรา คือเป็นพระราชาโดยตำแหน่ง แต่เป็นนักบวชโดยจิตใจ (a king by title, but monk at heart) จักรพรรดิผู้นี้ได้กล่าวไว้ว่า

“If anyone can convince me that some action of mine is wrong. I will cheerfully change. I seek the truth, which never yet hurts anyone. What hurts is persisting in self-deceit and ignorance.”

“หากมีใครสามารถทำให้ข้าพเจ้าสำนึกได้ว่า การกระทำบางอย่างของข้าพเจ้าผิด ข้าพเจ้าก็จะเปลี่ยน (การกระทำนั้น) ด้วยความยินดี ข้าพเจ้าแสวงหาความจริงซึ่งไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อผู้ใดเลย สิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยก็คือการดันทุรังไปด้วยความหลงตัวเอง และยอมจมอยู่ในความเขลาเช่นนั้น”

— ศรี พุทธศุภร์

๓๑ ธันวาคม ๒๕๒๔

ขอบขอบคุณ

ในเล่มนี้มีศัพท์แพทย์บางคำซึ่งเหลือความสามารถ
ของผู้แปล จึงได้อาศัยคำอธิบายจาก คุณหมอมัจฉาลอง
ดิษขวณิช M.A., M.D. แห่งภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะ
แพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ช่วยกรุณาอธิบาย
ให้บ้าง ข้าพเจ้าจึงขอขอบขอบคุณคุณหมอมัจฉาลองไว้ ณ
๒๕๖
ที่นี้ด้วย.

— ผู้แปล —

โอม...ใต้ งาม...

๓๗ ธรม	๓๘ นเป็น	๓๙ พะยาน
๔๐ อันความ	๔๑ เบิกบาน	๔๒ ทั้งหลาย
๔๓ ที่เกิด	๔๔ ท่วมทับ	๔๕ ใจกาย
๔๖ ในการ	๔๗ แปลดวาย	๔๘ ภควัน
๔๙ ทั้งหมด	๕๐ สเลม	๕๑ ครงน
๕๒ และที่	๕๓ จะทำ	๕๔ อิกน
๕๕ จงเป็น	๕๖ เครื่องคล	๕๗ ใจปลัน
๕๘ ให้ข้าฯ	๕๙ สูบสันต์	๖๐ วันตาย
๖๑ ถึงกาล	๖๒ มรณะ	๖๓ ละโลก
๖๔ จงอย่า	๖๕ เศร้าโศก	๖๖ ร้องไห้
๖๗ เป็นผู้	๖๘ เตรียมพร้อม	๖๙ ยอมไป
๗๐ ผู้ภพ	๗๑ ภูมิใหม่	๗๒ โดยดี
๗๓ ข้าฯ คน	๗๔ เดินทาง	๗๕ สายเปลี่ยว
๗๖ แคเดียว	๗๗ เหลี่ยวมอง	๗๘ ทุกที่
๗๙ หาใคร	๘๐ ยากนัก	๘๑ จักมี
๘๔ ขบช่วย	๘๕ ชีวิต	๘๖ สราญ

เข้าบ้าน—
๕ ๕
เออเฟอ

บอกศาล
บันศาล

ความดี

แม่ใจ
เพื่อล้าง

ปลูกฝัง

บ้าน ๆ คน

หวังนิพ —

กิเลส

ขอเพียง

บาทบน

รู้ตัว

๕
เป็นคน

ไม่หมาย

๕
เป็นเพียง

นิยม

บ่มบา —

๕
ถ่วงหัว

เพ็ญบุญ

ไม่คิด

ผลคือ

ให้บ้าน ๆ

๕ ๕
ยิ่งยิ่ง

จะยอม

ลอกคราบ

คุณธรรม

น้อยบุญ

พานดำ—

ยังรุ่ม

อย่าไป

มานะ

ผิดเขา

๕ ๕
คุมคิด

มุ่งเพลิน

๕ ๕
เด็กชน

๕ ๕
ทำดี

ระมี

๕ ๕
จึงหวัง

๕
จุนเจือ
ล้างผลาญ

และทาน
กล้าทำ—

๕
ขนไป

๕
ชอกช้ำ

บาปกรรม

ในใจ

วาสนา

จะไม่ไหว

๕
สุ่มใจ

๕
อบาย

๕
ละชั่ว

๕
๕
ทงหลาย

๕ ๕
๕
คุมร้าย

๕
เกินตัว

๕
ประดม

๕ ๕
๕
หนชั่ว

๕
๕
๕
ทละตัว

๕
๕
๕
๕
นิพพาน.

The Buddha used his psychic or super-normal powers (Abhiññā) for teaching everybody on every occasion.

Phorn Ratanasuwān

พระพุทธองค์ทรงใช้ภิญญา หรืออิทธิปาฏิหาริย์
ในการสอนคนทุกคน และทุกระยะ

พร รัตนสุวรรณ

The Law of Nature changes with the change (in quality) of Consciousness (i.e. Mind). For that is how "Mind (i.e. Consciousness) is superior to all things."

Phorn Ratanasuwon

กฎธรรมชาติ ย่อมเปลี่ยนไปตามคุณภาพของ
วิญญาน (คือ ใจ) เพราะ "ธรรมทั้งหลายย่อมมีใจ
(คือ วิญญาน) เป็นใหญ่"

พร รัตน์สุวรรณ

สารบาญ

บทที่ ๓๕ — งานสร้างกรรมโยคี — หน้า ๔๐๑

กรรมโยคีคือผู้อุทิศตนให้กับการทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น — ผงวิเศษรักษาคนไข้ให้หายภายในครึ่งชั่วโมง — ท่านไส บาบ่า ทำคลอดให้หญิงมีครรภ์ในโรงพยาบาล — เหตุอศักรรย์เนื่องในการประชุมที่ราชมนฑรี — งานช่วยต้านสังคมสงเคราะห์ของกลุ่มศิษย์ ท่านไส บาบ่า คืองานสร้างกรรมโยคี — คุณและโทษของเงิน ความเป็นเศษฐิไม่ใช่ความชั่วร้าย — ฐลักรรรม

บทที่ ๓๖ — ใจตนเองใจ — หน้า ๔๓๔

สาวกเก่าซึ่งเกรงใจ — พยากรณ์เหตุการณ์ที่ไม่น่าเป็นไปได้ — รักษาโรคปวดหลังซึ่งอาจต้องตัดขา — สีชอในอากาศ — ปากกาหมึกสีมิพิเศษ — หาคู่ให้ศิษย์ — ชุมนุมนางร้องไห้ — ลีลาและอุปเทศ — การปฏิบัติแบบชั้นบันไดทีละขั้น ๆ — ความหมายของการมอบกายถวายชีวิตให้ — สาร Catalyst — นาวาชีวิต

บทที่ ๓๗ — โยคี “ร่ว่ง” — หน้า ๔๖๘

ปรากฏการณ์วิฤติ — เด็กผู้ผลิตวิฤติได้เอง —
ความเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ในศาสนาคริสต์ —
อย่าตัดก้นด้วยชะลอม — คุณค่าของศาสนาทุกศาสนา

บทที่ ๓๘ — เสียงสวรรค์เรียก — หน้า ๔๕๐

หมาไล่เนื้อแห่งสวรรค์ — นักวิทยาศาสตร์ผู้กลายเป็น
เป็นนักดนตรี — ความฝันที่เป็นสัญลักษณ์ หรืออุปมา
โวหาร — ความฝันที่เป็นจริงตามที่ได้เห็นได้ยิน — รักษา
โรคมะเร็งกรามข้าง

บทที่ ๓๙ — สถานศึกษาทางวิญญาณ — หน้า ๕๒๕

โทรคมนาคม “สายด่วน” — สถาบันค้นคว้าทาง
วิญญาณในอเมริกา — การศึกษาเพื่อเข้าถึงอมตธรรม —
ปาฏิหาริย์ไล่ยุ่ง — ขอแหวนด้วยใจ — เสกทองเหลือง
เป็นทองคำ — กลิ่นเท้าของท่านใส่ บาบ่า — บั๊กกลางบึง

บทที่ ๔๐ — แพทย์เหนือแพทย์ — หน้า ๕๖๔

สาวกผู้ถือศาสนาเซน — ปาฏิหาริย์รักษาโรคไตที่
รุนแรง — ปาฏิหาริย์รักษาโรคไขข้ออักเสบและอื่น ๆ —

ความสามารถรู้สถานที่เกิดของผู้อื่นได้ — จงถือศาสนา
เดิมต่อไป

บทที่ ๔๑ — นักวิทยาศาสตร์จากตะวันตก — หน้า ๕๕๖

รายงานที่เที่ยงตรงเชื่อถือได้ — ปาฏิหาริย์เป็น
เรื่องเล็ก — เนรมิตผลรุทรักษา — เสือคลุ้มไม่มีกระเป่าเลย
— การ “ทดลองให้ดู” ของท่าน — เนรมิตแหวนและสาย
สร้อยให้สามภรรยา — การปรากฏร่าง ๒ ร่างในเวลา
เดียวกัน — ประจักษ์พยานแห่งความจริงทางวิญญาณที่
แจ่มชัดที่สุด — เมื่อใจเข้าถึงใจ

บทที่ ๔๒ — ปาฏิหาริย์ถอดกายทิพย์ไปช่วยศิษย์ —
หน้า ๖๒๓

ปาฏิหาริย์ถอดกายทิพย์ไปช่วยศิษย์ในสวีเดน —
ชุบชีวิตคนตายแล้วอีกรายหนึ่ง — พวกที่ไม่ยอมเชื่อ
แบบเอาหัวชนฝา — คำพยากรณ์ล่วงหน้าเหตุการณ์เกี่ยว
กับโลก — การยอมรับของวิทยาศาสตร์ — คนเหนือโลก
ยอมอยู่เหนือกฎแห่งเหตุ และผล(ของโลก)ด้วย — ช่าง
โหว่ในกำแพงคุก — ครอบครวัศาสนา

บทที่ ๔๓ — พลังของศรัทธาและความรัก — หน้า ๖๕๑

รักษาตาบอดด้วยวิภูติ — จงนับถือศาสนาเดิมต่อไป — สาวกผู้นับถือศาสนาไซโรัสเตอร์ — แหล่งพลังธรรมชาติ

บทที่ ๔๔ — รักกันอยู่ขอบฟ้าเขาเขียว เสมือน
อยู่หอแห่งเดียวร่วมห้อง — หน้า ๖๗๘

เนรมิตแหวนวงใหญ่ให้—ตรึงกางเขน “ความถือตัว” ให้ตายไปเสีย — จำนวนชาติภพเท่ากับจำนวนใบไม้ — โรคเซลล์เป็นพิษ — กราบนมัสการลาท่านสามี — ผู้ไม่เคยนอนหลับ — ความเป็นมนุษย์

บทที่ ๔๕ — ปราภฏการณ์ในอเมริกา — ตาที่สาม
— หน้า ๗๐๕

หุบเขามหัศจรรย์ — ปราภฏการณ์วิภูติข้ามทวีป — เปลี่ยนชีวิต — วิภูติที่ไหลออกจากนิ้วมือ — เงินคืออำนาจ — ตาที่สามในภาพถ่าย — ต้นทางและปลายทาง อยู่ที่แห่งเดียวกัน

บทที่ ๔๖ — การทำงานคือการบูชาพระ — หน้า ๗๓๖

การมาเกิดขององค์อวตาร — ยกระดับวิญญาณให้สูงขึ้น — อาตมัน — ผันลับและผันต้น — การปฏิบัติโยคะเพื่อแหวกม่านหมอกมายา — แนวการปฏิบัติในกลียุค — การอยู่ใกล้ชิดกันมักทำให้ชินชาไปได้บ้างเหมือนกัน — น้อยคนที่จะมี “ใจถึง” พอที่จะประพาศิพรหมจรรย์ได้ — เคล็ดลับของการทำงาน — ซิมโฟนีของอวตาร — คุกชีวิต

บทที่ ๔๗ — แก่ใจตนเองเสียก่อน — หน้า ๗๓๐

การ ‘เกิดใหม่’ ของผู้หมดหวังแล้ว

บทที่ ๔๘ — (ภาคผนวก) — หน้า ๗๘๓

ท่านไส บาบา ชุบคนตายให้ฟื้นรายที่สอง

ภาพที่มอบให้ไว้ให้ในกรณี
หนังสือเรื่อง ไสยบท มุมมองของ
๓ ๖๕ ชื่อแปลจากเรื่อง SAI BABA,
AVATAR Dal Howard Murphel- ที่
กวีศรีหัง สหกรรมทางวัฒนธรรม ๕๗/๒
กมลสามเสส บางลำภู (เป็นเจ้าจัดพิมพ์
ใต้ที่พิมพ์ลงตลอดไป

- ตรี มุขานนท์

๕ มุขานนท์
๒๕๖๕

บทที่ ๓๕

งานสร้างกรรมโยคี

ตารางดวงใจ

ชาวโลก	ทำงาน	ทุกอย่าง
เป็นเหมือน	สรรสร้าง	คุกใหญ่
กักขัง	จองจำ	จิตใจ
อยู่ใน	กิเลส	ของคน
เมื่อใด	เขาคง	จิตมัน
ยากมัน	ยากมัน	ไม่มัน
เพื่อพระ	เป็นเจ้าของ	เขาแทน
ไม่ย่น	ระย่อ	พอใจ
ในการ	บูชา	พระองค์
ด้วยจิต	มั่นคง	ยิ่งใหญ่
เขาจะ	หลุดรอด	ปลอดภัย
จากตาราง	ดวงใจ	นั่นเกี่ยว

กรรมโยคีคือผู้ที่ศคนให้กับการทำงาน

เพื่อช่วยเหลือนุอน

วันหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งอยู่ในห้องชั้น
ในของบ้านของท่านไส บาบ่า ที่บริנדาวัน ก็ได้เห็น
นักบวชร่างสูง ตัดผมสั้นเกรียน สวมเสื้อคลุมสีหม่น
เดินเข้ามาในห้อง ท่านผู้นี้ชื่อว่าสวามี การ์ดูณยันันทะ
มีหน้าตาทำทางเคร่งขรึม แลดูเหมือนนักบวชในสมัย
กลางของยุโรปจะนั้น เมื่อแรกเห็นข้าพเจ้าคิดว่า ท่าน
คงจะมีอายุประมาณ ๕๐ ปี แต่ก็ได้ทราบต่อมาภายหลัง
ว่าท่านอายุเกือบ ๘๐ ปีแล้ว

ข้าพเจ้าได้เคยรู้จักประวัติชีวิตของท่านผู้นี้มา
ก่อนบ้างแล้ว ท่านเป็นสาวกคนหนึ่งในบรรดาสาวกรุ่น
แรกของท่านสวามีศิวานันทะแห่งฤาษีเกษ หลังจากที่ได้
ได้อยู่กับครูของท่าน คือท่านสวามีศิวานันทะเป็นระยะ
เวลาหนึ่งแล้ว ท่านก็ได้ลาอาจารย์ไปเที่ยววิเวกอยู่ตาม
แถบภูเขาคิมาลัยเป็นเวลาหลายปี ในระหว่างนั้นท่าน
ได้กระทำความเพียรบำเพ็ญตบะทุกประการ เพื่อเร่ง
ความก้าวหน้าในทางวิญญาณ และต่อมาได้สร้างอาศรม

ชั้นแห่งหนึ่งที่ตำบลราชมนฑ์ ทางด้านตะวันออกของ
 แคว้นอันธรประเทศ อาศรมของท่านมีโรงเรียนเด็ก
 กำพร้าอยู่ด้วย ดังนั้นกิจการของท่านจึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับงาน
 สร้างสรรค์เพื่อสวัสดิภาพของประชาชนในแถบ
 นั้นด้วย ท่านผู้นักเป็นเช่นเดียวกับครูของท่านเหมือน
 กัน คือเป็น กรรมโยคี เป็นผู้มีความตั้งใจเปี่ยมไปด้วย
 เมตตากรุณา และได้ทำการงานต่าง ๆ โดยอุทิศตนให้
 กับจุดมุ่งหมายที่จะช่วยปลดปล่อยทุกข์ยากของผู้อน
 จริ่ง ๆ

ข้าพเจ้าเคยได้เห็นนักบวชสวมเสื้อคลุมสีหม่น
 เช่นนี้มาก่อนแล้ว และก็ ได้ทราบว่ามักจะมีนักบวชผู้
 เป็นสวามีผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้มาหาท่าน ไส บาบา บ่อย ๆ
 เหมือนกัน บัดนี้จึงเป็นโอกาสของข้าพเจ้าที่จะได้
 สนทนากับท่าน เพื่อจะได้ทราบว่าท่านผู้นี้มีความรู้สึก
 และความคิดเห็นต่อท่าน ไส บาบา เป็นอย่างไร และ
 ท่านจะมีความสัมพันธ์กันในลักษณะเช่นใด

ท่านสวามีการุณยนั้นทักพูดอังกฤษได้บ้างเล็กน้อย
 ภาษาเดิมของท่านก็เช่นเดียวกับท่าน ไส บาบา

คือเป็นภาษาเตเลกูเหมือนกัน แต่ในตอนนั้น ดร. ภควันทัม ได้อยู่ด้วย ท่านดร. ผู้นั้นเป็นผู้มีใจสัตย์ซื่อ มีความเป็นกันเอง ไม่ถือตัวและเป็นผู้แปลภาษาเตเลกูที่ท่านไส บาบา พูด เป็นภาษาอังกฤษมาแล้วหลายครั้งหลายคราจนเป็นที่รู้ และยอมรับทั่วกันในความสามารถของท่าน

ดร. ภควันทัม ผู้เป็นนักวิทยาศาสตร์สาขาวิศวกรรมฟิสิกส์ผู้ที่มีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยเป็นล่ามให้ ทั้งนคงจะเป็นด้วยท่านเองก็มีความเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่งต่อท่านสวามีการุณยนั้นหะ ผู้ซึ่งเป็นกำลังในโครงการของท่านไส บาบา ซึ่ง ดร. ภควันทัมได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบในภายหลัง

ในการตอบคำถามของข้าพเจ้า ท่านสวามีการุณยนั้นหะ ได้กล่าวว่า ท่านได้มีโอกาสเห็นท่านไส บาบา ครั้งแรกในปี ๑๙๕๗ ในตอนแรกนั้นท่านเองก็คิดว่าความสามารถในการแสดงปาฏิหาริย์ของท่าน ไส บาบา คงจะเป็นผลมาจากการปฏิบัติทางไสยศาสตร์ชั้นต่ำเสียมากกว่า แต่แล้วท่านก็รู้สึกว่ามีอำนาจลึกลับได้ดึงดูด

ท่านให้เข้าไปใกล้ชิดกับท่านไส บาบ่า ยิ่งขึ้นทุกที และ
 เมื่อได้มีโอกาสใกล้ชิดกันมากขึ้น ได้เห็นการแสดง
 ปฏิหารีย์ของท่านครั้งแล้วครั้งเล่า และได้ไตร่ตรอง
 โดยการเพ่งสมาธิในเรื่องนี้อย่างลึกซึ้ง ก็เกิดความรู้ขึ้น
 ในใจว่า ท่านไส บาบ่า มีอำนาจที่เป็นของศักดิ์สิทธิ์
 เหนือไสยศาสตร์ชั้นต่ำ ๆ ทั่วไป และอันที่จริง ท่าน
 ไส บาบ่า นั้นเอง คือองค์อวตารของพระผู้เป็นเจ้าอย่าง
 แน่นนอน

เมื่อเกิดความเข้าใจและแน่ใจขึ้นเช่นนี้ ท่านก็
 ตั้งใจอุทิศตนทำงานเพื่อองค์อวตารอย่างเต็มที่ และต่อ
 มากก็ได้รับทราบด้วยว่าท่านไส บาบ่า ก็ดำเนินงานโดย
 ผ่านทางท่านเหมือนกัน โดยที่บางครั้งก็เป็นผู้ดำเนิน
 กิจการด้านสวัสดิภาพประชาชนที่ท่าน (สวามีการุณย-
 นันตะ) ทำอยู่นั่นเองเลยทีเดียว เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว
 ซึ่งมีอยู่หลายครั้งด้วยกันนั้น ข้าพเจ้าจะขอยกมาเป็นตัว
 อย่างสัก ๒ เรื่องดังต่อไปนี้

ตงวิเศษรักษาคณไข้ให้หายภายในครึ่งชั่วโมง

หญิงหม้ายคนหนึ่ง ซึ่งอาศัยอยู่ไม่ห่างออกไปจาก
 อาศรมของท่านสวามีการุณยนั้นทะเล่าโดนั๊ก มีบุตร
 ชายคนหนึ่งทำงานเป็นวิศวกร ซึ่งกำลังมีอนาคตที่รุ่ง
 เรืองมาก บุตรชายของนางคนนั้นเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว
 ครัวของนางซึ่งนอกจากตัวเธอเองแล้ว ก็ยังมีลูกคน
 รong ๆ ต่อไปอีกหลายคน ครั้นแล้ววันหนึ่งบุตรชายของ
 นางคนนั้น ได้ถึงแก่ความตาย โดยปัจจุบันทันด่วนด้วยโรค
 หัวใจวาย เธอได้รับความตกใจและเสียใจอย่างสุดซึ้ง
 และรุนแรงจนกระทั่งเกิดเป็นไข้ขึ้นมาทันที เมื่อรู้อา
 นัน

ต่อมาอีก ๖ เดือน เมื่อท่านสวามี (การุณย-
 นั้นทะเล่า) ได้ทราบเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ท่านก็ขอพบเธอ
 ปรากฏว่าเธอก็ยังเป็นไข้อยู่ คือพูดอะไรไม่ได้เลย ใน
 ระหว่างนี้ ท่านสวามีได้พกวิภูติของท่านไส บาบา ติด
 ตัวอยู่เสมอ เพื่อเตรียมไว้ใช้ในยามฉุกเฉิน ในระยะนี้
 นั้นท่านสวามีเชื่อในอำนาจศักดิ์สิทธิ์ของวิภูติแล้วอย่าง
 สนิทใจ เพราะได้ประจักษ์อภินิหารของสิ่งนี้ด้วยตนเอง

หลายครั้งหลายครา เมื่อได้พบกับหญิงหม้ายผู้นำสงสาร
 ผู้ ท่านจึงหยิบเอาวิญญูที่ติดตัวอยู่เสมอบ้ายที่หน้าผาก
 ล้อคอ และเส้นของเธอ ในขณะที่ลูกคนเล็กของเธอ
 และญาติคนอื่น ๆ ยังอยู่ที่บ้านของหญิงผู้ ท่านสามี
 ก็ยังคงอยู่กับครอบครัวนี้ โดยพูดสนทนาปราศรัยไป
 เรื่อย ๆ เพื่อปลุกปลอบให้เธอมีกำลังใจขึ้น

เวลาผ่านไปประมาณสักครึ่งชั่วโมง หญิงหม้าย
 ผู้ซึ่งตลอดเวลาได้ฟังผู้สนทนากันเรื่อยมานั้นก็เริ่ม
 พูดได้ ครั้งแรกก็ตะกุกตะกักอยู่บ้าง แต่ในไม่ช้าก็
 สามารถกลับพูดได้อย่างคล่องแคล่วตามปกติ

แน่ละ ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ที่นั่งอยู่ในห้องนั้น
 ต่างก็ตอกดีใจตื้นเต้นกันยกใหญ่ บางคนก็ลุกถลันออกไป
 อยู่นอกบ้าน แล้ววิ่งไปบอกคนอื่น ๆ ในหมู่บ้านนั้นให้
 รู้ข่าวอันมหัศจรรย์นี้ ชาวบ้านแพรไปอย่างรวดเร็วเหมือน
 กับไฟลามทุ่ง ในไม่ช้าก็มีประชาชนกลุ่มใหญ่มาออกกัน
 ที่บ้านของหญิงหม้ายผู้ เพื่อจะได้เห็นปาฏิหาริย์ครั้ง
 นี้ด้วยตนเอง ในจำนวนนั้นบางคนก็ขอวิญญูไป เพื่อ
 รักษาโรคของตนบ้าง ตอนนั้นปรากฏว่าท่านสามีมี

วิฤติเหลืออยู่ของเดียวในกระเป่า ท่านจึงแบ่งไปให้
 แก่บุคคลที่ท่านคิดว่ามีโรคภัยร้ายแรง และเดือดร้อน
 กว่าผู้อื่นจริง ๆ

ท่านไอ้ บาบ่า ดอกกายทิพย์ไปทำตลอด

ให้หญิงมีครรภ์ ในโรงพยาบาล

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องมหัศจรรย์ชนิดที่ไม่ซ้ำแบบ
 ใครเลย คือกรรมกรผู้ยากจนผู้หนึ่ง ซึ่งอาศัยอยู่ในป่า
 ใกล้ตำบลราชมนุฑรถึงแก่ความตาย ทิ้งให้ภรรยาซึ่ง
 กำลังตั้งครรภ์ และบุตรสาวซึ่งยังเล็ก ๆ อยู่อีก ๒ คน
 ต้องเผชิญกับชะตาชีวิตตามลำพัง ครอบครัวยากจน
 เข้มใจเหลือเกิน ท่านสวามีจึงต้องสงเคราะห์นำภรรยา
 ของชายผู้ยากจนกับบุตรสาวเล็ก ๆ อีก ๒ คนมาไว้ในบริเวณ
 อาศรมของท่าน โดยนำเด็กหญิงเล็ก ๆ ๒ คนนั้นไปไว้
 ที่โรงเลี้ยงเด็ก ส่วนหญิงหม้ายผู้กำลังมีครรภ์นั้น ท่าน
 สวามีก็ให้ความช่วยเหลือในทางรักษาพยาบาลเป็นอย่างดี
 ดีเท่าที่จะกระทำได้ เมื่อใกล้เวลาคลอด ท่านสวามีก็ส่ง
 เธอไปไว้ที่โรงพยาบาลเล็ก ๆ ในบริเวณอาศรมของท่าน

ในตอนนั้นมีคนป่วยอื่น ๆ อยู่อีกเหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้มีอาการร้ายแรงอะไรนัก ดังนั้นในเวลากลางคืนจึงมีนางพยาบาลอยู่เวรเป็นประจำเพียงคนเดียว

คืนแรกที่หญิงหม้ายผู้นี้เข้ามาอยู่ในโรงพยาบาลนั้น นางพยาบาลตรวจดูอาการแล้ว ก็เชื่อว่าถึงอย่างไรหญิงหม้ายก็จะยังไม่คลอดบุตรในคืนนั้นแน่นอน เพราะยังไม่ปรากฏอาการแสดงให้เห็นล่วงหน้าแต่อย่างใด ดังนั้นนางพยาบาลจึงคิดว่าหากตนจะไม่อยู่สักชั่วระยะหนึ่งคือสองชั่วโมงก็คงจะไม่เป็นอะไรนัก เธอจึงจัดแจงให้คนป่วยได้นอนหลับอย่างผาสุกเท่าที่จะทำได้ พอถึงเวลา ๔ ทุ่มครึ่ง เมื่อเห็นว่าคนป่วยทุกคนกำลังหลับอย่างผาสุกเป็นอันดีแล้ว เธอก็ออกไปดูภาพยนตร์รอบดึก

นางพยาบาลผู้นั้นได้กลับจากดูภาพยนตร์ หลังจากเที่ยงคืนเมื่อมองดูทุกสิ่งทุกอย่างในห้องคนไข้ เห็นว่าคนไข้ทุกคนกำลังหลับสนิทดี เธอจึงไปนอนในห้องของเธอที่อยู่ข้าง ๆ นั้น และในไม่ช้าก็หลับไป

เธอตื่นขึ้นตอนรุ่งอรุณของวันใหม่ ก็พอดีได้ยินเสียงเด็กร้องจากห้องคนไข้ข้าง ๆ นั้น เธอตกใจรีบ

กระโดดผลุงจากเตียง และวิ่งกระหืดกระหอบมาที่ห้องคนไข้ เกือบจะชนกันกับหญิงผู้ทำความสะอาดห้องคนไข้ ซึ่งเพิ่งมาทำงานตอนเช้าตรู่ทั้งสองคน ได้ยินเสียงเด็กร้องด้วยกัน จึงวิ่งถลาไปที่เตียงของหญิงหม้ายผู้สมัครคนนั้น ตอนนั้นทั้งสองยังไม่เห็นอะไร เพราะรอบเตียงมีฉากกันไว้ เพื่อบังไม่ให้คนอื่นเห็น

พอเข้าไปถึงหลังฉากดังกล่าว ทั้งสองคนก็เห็นว่าหญิงสมัครคนนั้นได้คลอดบุตรเสียแล้ว เด็กที่เกิดใหม่นั้นกำลังนอนอยู่ข้างตัวแม่ ส่งเสียงร้องดังทีเดียว นางพยาบาลได้ตรวจดูอาการทั้งของมารดาและเด็กด้วยความวิตกกังวลอย่างยิ่ง แต่ปรากฏว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี ไม่มีอะไรบกพร่องเลย แลดูคล้าย ๆ กับว่ามีนางพยาบาลผู้เชี่ยวชาญได้มาทำคลอดให้เธอแล้วฉะนั้น คือ ข้าวของทุกอย่างวางไว้เป็นระเบียบ ไม่มีรกของมารดาเรียราดระเกะระกะเลย และเด็กก็ได้รับการอาบน้ำให้แล้วอย่างเรียบร้อย ตอนนั้นเด็กหยุดร้องแล้ว หญิงผู้เป็นมารดากยมให้กับนางพยาบาลเป็นอย่างดี ซึ่งตอนนั้นตัวนางพยาบาลเองก็ยังอยู่ในอาการงงเง้งไม่รู้ต้นสาย

ปลายเหตุ แต่ก็มีความรู้สึกว่าตนเองเป็นฝ่ายผิดที่นอนหลับเพลินไปจนกระทั่งคนไข้คลอดลุกออกมาเอง โดยที่ตนไม่ทราบเรื่อง และไม่ได้ให้การช่วยเหลือตามหน้าที่เลย

“อ้อ—แล้วนี่ ใครมาทำคลอดให้คุณล่ะ?” ในที่สุดนางพยาบาลก็แข็งใจถามคนไข้

“ตอนนั้น—ตอนที่ดิฉันกำลังปวดมาก ก็มีคุณหมอผู้หญิงใจดีคนหนึ่งมาน่ะค่ะ เธอมาปลอบโยนให้กำลังใจดิฉันช่วยเหลือทุกอย่าง—หาน้ำมาให้ แล้วก็อาบน้ำให้เต็กด้วย แหม คุณคนนั้นใจดี และเก่งจริง ๆ” คนไข้เล่าให้ฟัง

“ผู้หญิงหรือ? ผู้หญิงคนไหน หน้าตาเป็นอย่างไร?”

“ดิฉันไม่รู้จักเธอดอกค่ะ” คนไข้ตอบ “แต่เธอมีหน้าตาเหมือนรูปที่แขวนอยู่บนกำแพงนั่นแหละ” ว่าแล้วคนไข้ก็ชี้ไปที่ภาพสีขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นภาพท่านไส่ บาบ่า ที่ท่านสวามีการุณยนั้นทะ นำมาแขวนไว้บนฝาผนังห้องคนไข้ในโรงพยาบาลของท่าน

“นั่นผู้หญิงเมื่อไหร่เล่า ?” นางพยาบาลกล่าว
 “เธอจำผิดเสียแล้ว”

“ไม่ผิดแน่ค่ะ ผมเธอแบบนี้ ฉันจำได้แน่ แล้ว
 เธอก็สวมเสื้อคลุมสีแดง หน้าตาเธอก็สะสวย ใจดีอีก
 ด้วย รับรองว่าเป็นคุณผู้หญิงคนนั้นแน่ ๆ เลยค่ะ”

“เอ้อ! แล้วนี่ เธอคลอดเด็กนานแล้วหรือยัง
 นะ ?”

“ไม่นานหรอกค่ะ คุณพยาบาล คุณผู้หญิงคน
 นั้นยังอุ้มเด็กอยู่ที่นั่น เมื่อก่อนเอง เธอออกไปก่อนที่คุณ
 จะมาถึงเดี๋ยวเดี๋ยวเท่านั้นเอง”

หญิงผู้ทำความสะอาดห้องได้ฟัง ก็รีบผลุนผลัน
 ออกไปดูตามบริเวณแถบนั้น เพื่อจะหาหญิงประหลาด
 สวมเสื้อคลุมสีแดงให้ได้ คนใช้ส่วนมากในห้องนั้นต่าง
 ก็หลับสนิท จนกระทั่งถูกปลุกให้ตื่นขึ้นด้วยเสียงร้อง
 ของเด็กที่คลอดใหม่ แต่ก็ไม่สามารถเห็นว่ามิอะไรเกิด
 ขึ้นหลังจากนั้น และก็ไม่มีใครเห็นว่ามิหญิงแปลกประ-
 หลาดคนไหนออกมาจากฉากกั้นนั้นอีกด้วย เป็นอันว่า
 ต่อมาอีกพักหนึ่ง หญิงผู้ทำความสะอาดห้องก็ต้องกลับ

มารายงานว่าไม่มีใครได้เห็นหญิงประหลาดที่มีลักษณะ
ดังกล่าวในบริเวณนั้นเลยอย่างแน่นอน

นางพยาบาลหันไปมองดูรูปท่านใส บาบาก็ครั้ง
หนึ่ง และคราวนี้ก็เข้าใจว่า จากการที่ท่านไว้ผมฟูแบบ
นั้น ก็เป็นไปได้อย่างยิ่งที่หญิงผู้มึนงงจะเข้าใจว่าท่าน
เป็นผู้หญิง—แต่นั้นแหละ เมื่อว่าโดยเหตุผลแล้ว เรื่อง
เช่นนั้นจะเป็นไปได้ทีเดียวหรือ ?

เมื่อทุกคนที่อาศัยของท่าน สวามีการุณยนั้นทะ
ได้ทราบข่าวนี้ ต่างคนก็ลงความเห็นว่ นอกจากจะ
ต้องเชื่อว่าท่านใส บาบ่าได้มาช่วยทำคลอดให้จริง ๆ แล้ว
ก็ไม่มีทางที่จะหาเหตุผลเป็นอย่างอื่นไปได้เลย แม้ท่าน
สวามี การุณยนั้นทะเลเอง ก็ไม่อยากจะเชื่อเช่นนั้นนัก
แต่ก็ไม่รู้จะหาเหตุผลอื่นใดมาคัดค้านได้เหมือนกัน ท่าน
เองก็เคยได้ยินข่าวเล่าต่อ ๆ กันมาบ้างแล้วว่า ท่านใส
باب่า สามารถจะไปปรากฏตัวให้เห็นในสถานที่อื่น ๆ ได้
โดยที่ร่างกายของท่านยังอยู่ในที่แห่งหนึ่งไกลจากนั้น
มาก ท่านได้ศึกษาหลักของวิชาโยคะ เรื่องการถอด
กายทิพย์ออกไปท่องเที่ยวในที่ไกล ๆ และทำให้กายทิพย์

นั้นปรากฏเป็นเหมือนกายเนื้อเดิม และทำอะไรได้ทุก
 อย่าง เช่นเดียวกับกายเนื้อก็ได้อีกด้วย ท่านมหาฤๅษีหรือ
 โยคีผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ต่างก็มีความสามารถเช่นนี้ ได้
 ทั้งสิ้น ยิ่งท่านไส บาบา ซึ่งเป็นองค์อวตารด้วยแล้ว
 ก็ย่อมจะมีความสามารถเช่นนี้ ในระดับสูงสุดอย่างแน่
 นอน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อท่านมีความกรุณาต่อคน
 ทั่วไปอย่างลึกซึ้งเช่นนี้ ท่านย่อมจะไปช่วยใครที่ไหน
 และเมื่อไรก็ย่อมได้ แต่นั่นแหละ ท่านสวามีการุณย-
 นั้นทะกีนึกไม่ถึงจริง ๆ ว่า สถานที่อันกะจ้อยร่อยของ
 ท่านจะได้รับเกียรติจากท่านไส บาบาถึงขนาดนี้ ดู ๆ ไป
 ก็คล้ายกับจะเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่ถ้าไม่เชื่อก็ไม่รู้ว่า
 จะหาเหตุผลมาคัดค้านได้อย่างไร *

ต่อจากนั้นมาอีกไม่นาน เมื่อสวามี การุณยนั้นทะ
 ได้มาพบท่านไส บาบา และได้สนทนากันโดยเฉพาะ
 ท่านไส บาบา ก็ได้รับว่าเรื่องที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความจริง
 โดยได้เล่าถึงรายละเอียดต่าง ๆ ซึ่งถ้าหากท่านมิได้ไปเอง

* ราชมุนทรียู่ห่างจากบังกลอร์ เป็นระยะทางตัดตรงประมาณ
 ๖๖๐ กิโลเมตร

จริง ๆ แล้ว จะรู้ถึงขนาดนั้นไม่ได้เลย เมื่อได้ฟังเช่นนั้น
สวามี การุณยนั้นทะกัหายสงสัย และเกิดความปลื้มปิติ
เต็มตันจนพูดไม่ถูกเลยทีเดียว

หลังจากที่สวามี การุณยนั้นทะ ได้เล่าเรื่องนี้ให้
เราฟังแล้ว ท่านก็ได้รับคำสั่งจากท่านไส บาบ่า ให้เข้า
ไปหาในห้อง ในระหว่างนี้ ดร. ภควันตัม ได้เล่าให้
ข้าพเจ้าฟังถึงประสบการณ์ อันมหัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่ง
ซึ่งทำให้เขาเกิดความประทับใจจนยากที่จะลืมได้ พันเอก
ชาคะราว ก็ได้นั่งอยู่ ณ ที่นั้นด้วย จึงได้ช่วยกันเล่าเพิ่ม
เติมให้รายละเอียดมากขึ้นอีก เรื่องนั้นเกิดขึ้นดังต่อไปนี้

เหตุอัศจรรย์เนื่องในการประชุมที่ราชมนฑ์

ตามปกติ ท่านไส บาบ่า จะจัดให้มีการประชุม
ใหญ่สำหรับผู้นำกลุ่มภายในองค์การของท่าน ซึ่งมีข่าย
งานแผ่ไปทั่วประเทศอินเดีย โดยประชุมกันปีละครั้ง
ในการประชุมครั้งหนึ่ง ๆ ก็จะมีผู้แทนจากที่ต่าง ๆ มา
ประชุมกันเป็นจำนวนหลายพันคน

จนถึงปี ๑๙๗๓ ก็ได้มีการประชุมเช่นที่กล่าวมานั้น เป็นจำนวน ๕ ครั้งแล้ว ส่วนครั้งต่อไปก็จะเป็นการประชุมสำหรับปี ๑๙๗๔ ในระหว่างการฉลองวันเกิดของท่านไส บาบ่า ในเดือนพฤศจิกายน ๑๙๗๓ นั้นได้มีการประชุมกันที่ประศันตินิลย์ม เพื่อกำหนดสถานที่และแบ่งปันในการประชุมคราวต่อไป ในระหว่างนี้ท่านไส บาบ่า ได้ประกาศแก่ที่ประชุมสาวกของท่านว่าท่านได้ตกลงใจว่า จะให้มีการประชุมสำหรับครั้งต่อไปที่เมือง ราชมนทร์

การประกาศชื่อเมืองของท่านทำให้ที่ประชุมตกตลึงงงันกันจนพูดไม่ออกไปชั่วขณะหนึ่ง ทุกคนรู้ว่าการประชุมที่แล้วมาทาง ๕ ครั้งนั้น ได้จัดให้มีชนที่เมืองใหญ่ ๆ อันเป็นที่พอจะหาเครื่องมือให้บริการความสะดวกแก่ผู้มาประชุม และผู้มาเยือนเป็นจำนวนมากมาได้เป็นอย่างดี แต่ที่นี้ ราชมนทร์ เป็นเมืองในเขตชนบทเล็ก ๆ เมืองหนึ่งเท่านั้น จริงอยู่ ในเมืองนี้มีสะพานที่ยาวประมาณ ๓ ใน ๔ ของไมล์ทอดข้ามแม่น้ำโคธาวารี แต่ที่เท่านั้นเอง ไม่มีอะไรนอกจากนี้ที่จะให้เกิดความสนใจเลย

หลังจากเจียบงันกันไปพักใหญ่ ดร. ภควันตั้ม กบ พันเอก ชาคะราว ก็พยายามพูดตะกุกตะกักออกมา ได้ เขาทั้งสองเรียนกับท่านไส บาบว่า ดูท่ามันจะทำได้ไปไม่ไหวเสียมากกว่า แต่ท่านไส บาบ ก็ยืนยันว่า เมืองน้แหละจะเป็นสถานที่ดีเลิศ และคำสั่งสอนทางวิญญาณก็จะได้ลงรอกมันคง ณ ที่นี้

“แต่—ง่า—ท่านสวามีครับ—ผมคิดว่า บริการเครื่องอำนวยความสะดวกก็มีไม่เพียงพอเลยนะครับ”

“ไม่ต้องวิตกหรอก” ท่านสวามียืนยันเป็นครั้งที่สอง “รับรองว่าทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย เราเห็นแล้ว”

บรรดาศิษย์ของท่านฟังแล้วก็นึกไม่ออกว่ามันจะเรียบร้อยไปได้อย่างไร แต่ทุกคนก็เห็นว่าท่านมีความตั้งใจแน่วแน่มาก ที่นี้เขาจะทำอะไรกันดีล่ะ ? มันก็ไม่มีทางเลือก นอกจากต้องยอมรับคำตัดสินใจของท่าน แล้วก็พยายามทำไปให้ดีที่สุดเท่านั้นเอง แม้ว่าพวกตนจะเห็นว่า ไม่มีทางสำเร็จได้เลยก็ตาม ทั้งสองคนอาสาจะไปราชมุนทรที่นั่น โดยจะพยายามจัดหาเครื่องก่อ

สร้างสำหรับให้ความสะดวกแก่คนหลายพันคนที่คงจะต้องหลงใหลไปที่นั่นตั้งแต่ต้นเดือนมกราคม แต่ท่านไส บาบ่าก็บอกว่า ไม่ต้องไป คือไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นหรอก

ในราวปลายเดือนพฤศจิกายน ท่านไส บาบ่าได้เรียกศิษย์ของท่าน ๒ คน ให้เดินทางมาจากราชมนูทวี และมอบหน้าที่การเตรียมงานการประชุมทั้งหมดให้เขา สองคนนั้น คือ สวามีการุณยนั้นทะ และ ศรี ดี รามะราว ผู้เป็นประธานส่วนอำเภอขององค์การไส ประจำฝั่งตะวันออกของแม่น้ำโคธาวารี อันเป็นสถานที่ตั้งของเมืองราชมนูทรินัน

อันที่จริงเหลือเวลาอีกเพียงเดือนเศษเท่านั้นก็จะถึงกำหนดการประชุมใหญ่ดังกล่าว แต่ทั้งสองคนที่ได้รับมอบหมายก็ไม่วู้สึกวิตกกังวลอย่างใด เขาเห็นว่า เมื่อท่านไส บาบ่าได้มอบหมายหน้าที่ให้เขาทำแล้ว ท่านก็คงจะต้องหาวิธี ให้เขาทำเป็นผลสำเร็จจนได้ ท่านไส บาบ่าเคยพูดบ่อย ๆ ว่า **การทำงานคือการปฏิบัติบูชาอย่างหนึ่ง (WORK IS WORSHIP)** ดังนั้น เขาต้องทำตามที่

ท่านสั่งด้วยความพยายามอย่างดีที่สุด ส่วนผลจะเป็นอย่างไร ก็สุดแล้วแต่ท่านจะบันดาลให้เป็นไป

ทั้งสองคนทราบถึงกฎอันสำคัญของท่านใส บาบาคิดว่า เขาจะทำการเรียหรือขอเงินจากประชาชนไม่ได้เลยเป็นอันขาด ผู้แทนที่มาประชุมก็ดี ผู้ที่มาเยือนการประชุมก็ดี ทุกคนจะต้องได้รับการต้อนรับคือที่พักอาศัยและอาหารโดยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมอะไรเลย ดังนั้นเขาจึงเรียกประชุมสาวกของท่าน ๑๐ คน ซึ่งมีฐานะดีและเป็นผู้ที่เลื่อมใสท่านอย่างจริงใจ

ในการประชุมดังกล่าว ทุกคนก็เห็นพ้องต้องกันว่า จะแบ่งกันออกเงินคนละ ๕,๐๐๐ รูปี เพื่อเป็นทุนดำเนินการ แต่มันจะพอละหรือ? ผู้เชี่ยวชาญซึ่งเคยเป็นผู้จัดงานประชุมครั้งก่อน ๆ มาแล้ว ต่างพากันบอกว่าไม่พอแน่นอน เพราะจะต้องใช้เงินประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ รูปี จึงจะสามารถจัดงานการประชุมให้เป็นไปโดยเรียบร้อยและสมควรได้

แต่ครั้นแล้ว ก็มีเรื่องน่าอัศจรรย์เกิดขึ้นได้อย่างไม่นึกไม่ฝัน คือมีพ่อค้าไม้ซุงผู้หนึ่ง ซึ่งก็ไม่ได้เป็น

สาวกของท่านไอ้ บาบ่าเลย เกิดศรัทธา เสนอให้ไม้ที่
 จะต้องใช้ ในการก่อสร้างทั้งหมดโดยไม่คิดมูลค่าเลย ต่อ
 จากนั้นก็มีผู้เสนอตัวออกแรงทำงานให้โดยไม่คิดค่าจ้าง
 อีก บริษัทห้างร้านหลายแห่งก็เสนอให้โกดังที่เก็บสินค้า
 และสถานที่อื่น ๆ อีก เพื่อเป็นที่พักของผู้เดินทางมาร่วมการ
 ประชุมครั้งนี้ ยิ่งใกล้วันประชุมเข้ามา ก็ยังมีผู้เสนอให้
 อาหารส่งมากันใหญ่เป็นเล่มเกวียน ชนกันแล้วชนกัน
 อีก เป็นอันว่าทั้งคนรวยและคนจน ทั้งคนบ้านนอก
 และคนในเมือง ต่างก็ร่วมแรงร่วมใจกันอย่างแข็งขัน
 เพื่อช่วยการประชุมนั้น และแล้ววันหนึ่ง ในขณะที่
 กำลังมีความต้องการจะได้พ่อครัวทำอาหารเลี้ยงกัน ก็
 เกิดมีคนมาสมัครเป็นพ่อครัวถึง ๑๕ คน ซึ่งไม่มีใครรู้
 ว่าคนทั้งหมดนั้น โผล่มาจากที่ไหน และในที่สุดอาหารมื้อ
 แรกก็จัดเลี้ยงผู้ที่มามีส่วนร่วมในการประชุมนั้น ก็
 ต้องทำสำหรับจำนวนคนถึงหนึ่งหมื่นคน

พอเล่ามาถึงตอนนี้ พันเอกฯ กระจ่างก็สอดขึ้น
 มาว่า “และคนหมื่นคนนั้นนะ นั่งโต๊ะกันด้วยนะ ไม่

ใช้นั่งกับพื้นเหมือนกันกับการกินของประชาชนทั่ว ๆ ไป เวลากินกันเป็นกลุ่ม ๆ”

ดร. ภควันตัมเล่าต่อไปว่า “หลังจากการเลี้ยงอาหารแล้ว ท่านใส บาบาก็ถามผม พร้อมกับขยิบตา เป็นเชิงล้อว่า—เป็นอย่างไร อาหารในเมืองเล็ก ๆ ซึ่งผมคิดว่ามีแต่ความขาดแคลนทุกอย่างนี้ พอกินลงไหม ? ซึ่งผมก็ได้ตอบว่า โอโฮ อัจฉริยะจริงครับ ท่านสาวมีผมไม่ได้รับประทานอาหารอร่อยอย่างนี้มาเป็นเวลาตั้ง ๒๐ ปีแล้ว และถ้าหากจะได้มีโอกาสได้รับประทานอาหารเช่นนี้บ้าง ก็ในบ้านของเศรษฐีใหญ่ ๆ โดยเฉพาะในเวลาที่เขามีการแต่งงานกันเท่านั้น”

แต่สิ่งที่น่าประหลาดที่สุดอีกอย่างหนึ่งก็คือ ความจริงที่ว่า บรรดาผู้ที่มีส่วนร่วมในงานนี้ทั้งหมดต่างก็ได้รับการต้อนรับและเลี้ยงดูอย่างดีเยี่ยมทุกประการ ตั้งแต่วันต้นจนถึงวันสุดท้ายของการประชุมเลยทีเดียว”

พันเอกซาคะราวได้กล่าวเสริมต่อนั้นว่า “แล้วนอกจากนั้นนะ การดำเนินการประชุมก็ยอดเยี่ยม ผมอยากจะคิดว่า แม้การประชุมที่มีผู้บริหารที่เชี่ยวชาญ

ขององค์การที่ใหญ่ขนาดไหนก็ตาม ก็คงจะไม่สามารถทำได้ดีกว่านี้ หรือแม้แต่เยี่ยมชมขนาดนี้เสียด้วยซ้ำ ผลก็คือการประชุมครั้งนี้เป็นผลสำเร็จอย่างงดงามจริง ๆ”

ข้าพเจ้าจึงถามขึ้นว่า “แล้วจำนวนเงิน ๕๐,๐๐๐ รูปีที่สาวกทั้ง ๑๐ คนบริจาคร่วมกันในตอนต้นล่ะครับ เพียงพอไหม ?”

ทั้งคู่วิวเราะชนพร้อมกัน “ที่ไหนได้ ยังมีเหลืออีก ๒๐,๐๐๐ รูปี เสียด้วยนะนา!”

“เป็นอันว่าท่านทั้ง ๑๐ นั้นก็ได้เงินบางส่วนคืนไปใช่ไหมครับ ?”

“ไม่หรอกครับ เขาไม่ยอมรับเงินคืน แต่เอาไปซื้อจองห้องพักจำนวนหนึ่งทีสร้างใหม่ที่ประเทศอินเดียมั่ง ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นที่พักของผู้ที่เดินทางไปจากราชมุนทรีเมื่อไปถึงก็จะได้ที่พักเสมอ”

“เป็นอันว่า เราก็ได้รับบทเรียนอีกครั้งหนึ่งจากเหตุการณ์ครั้งนี้ว่า เราเป็นฝ่ายผิดอย่างไรในการไปคัดค้านการตัดสินใจของท่านไส บาบ่า พวกเรามันมองเพียงผิวเผินเท่านั้นเอง ส่วนท่านมองไปได้ลึกและสูงกว่าเรามากนัก” ดร. ภควันต์มัทกล่าว

“และท่านมองเห็นอนาคตด้วย” พันเอกชาคะรว
กล่าวเสริมขึ้น “ดังนั้นท่านจึงทำอะไรไม่ผิดพลาด”

งานช่วยต้านสังคมนางเคราะห์ของกลุ่มศิษย์

ท่านไส บาบา คืองานสร้างกรรมโยคี

จริงทีเดียว เรื่องนี้แสดงว่าท่านไส บาบามองเห็น
เข้าไปในจิตใจของคนทุกคน โดยเฉพาะคนในเมืองนั้น
อย่างทะลุปรุโปร่ง และทำให้เราระลึกถึงคำที่ท่านเคย
พูดบ่อย ๆ ว่า “ผู้ที่รักพระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงจังนั้น จะ
ต้องแสดงความรักของเขาออกมาให้เห็น โดยการทำตน
ให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น” ท่านได้วางตัวบุคคล และจัด
เหตุการณ์ให้ตอบสนองโครงการของท่านอยู่ตลอดเวลา
และท่านก็ได้สอนเราด้วยว่า เราควรจะทำงาน
เช่นนั้นด้วยวิธีการและทัศนคติอย่างไร กล่าวโดยสรุป
ก็คือ ในระดับสูง ท่านได้จัดให้มีคณะกรรมการกลาง
โดยมีกรรมการผู้ดำเนินงานรับผิดชอบในกิจการด้านการ
เงินและนโยบายเกี่ยวกับโครงการ สังคม สวัสดิการ
และการศึกษาของท่าน ในระดับรัฐหรือแคว้น ก็มีคณะ

กรรมการกลาง และกรรมการดำเนินงานในรัฐหรือ
 แคว้นนั้น ๆ ซึ่งทำงานประสานกันกับคณะกรรมการ
 กลางในระดับต่ำหรือปลืดย่อยลงมา ก็มีกลุ่มบุคคล ซึ่ง
 มีชื่อเรียกและหน้าที่ต่าง ๆ ทำงานภายใต้การควบคุม
 และแนะนำของคณะกรรมการใหญ่ดังกล่าวนี้ คือบาง
 กลุ่มก็รับผิดชอบด้านกิจกรรมทางวิญญาณและพิธีการ
 คือจัดให้มีการพบปะกันเป็นประจำ หรือจัดสถานที่หลีก
 เร้นเพื่อสวดมนต์ภาวนา เพื่อการทำสมาธิ การศึกษาการ
 ปาฐกถาและการอภิปราย บางกลุ่มก็รับหน้าที่ดำเนิน
 งานด้านสวัสดิการและการศึกษา (ทางโลก) กิจกรรม
 เหล่านี้ ได้แก่การจัดให้มีหน่วยให้บริการทางรักษาโรค
 แก่คนยากจนบ้าง ไปช่วยทำงานในโรงพยาบาลบ้าง
 บางครั้งก็จัดห้องสมุดให้อ่านโดยไม่คิดมูลค่า คือทำให้
 คำสอนทางวิญญาณแพร่เข้าไปถึงโรงเรียนตามหมู่บ้าน
 นอกจากนั้น ก็มีการตั้งสถาบันสอนวิชาอาชีพให้แก่
 ประชาชน โดยไม่คิดมูลค่าเช่นเดียวกัน วิชาที่สอนก็
 มีหลายอย่าง เช่น ช่างศิลป์ การพาณิชย์ ช่างไม้ ช่าง
 ประปา ช่างตัดเสื้อ ช่างกลึง และช่างฟืตเป็นต้น

สาวกของท่านใส บาบา จะใช้ความคิดริเริ่มของตนเอง เพื่อดำเนินงานในกิจการด้านสังคมสงเคราะห์ ให้แก่ชุมชนที่เขามีความผูกพันอยู่ในแดนที่เขาคิดว่า ยังขาดแคลน และสมควรจะได้รับการช่วยเหลือจริง ๆ ท่านใส บาบาเองก็จะติดต่อสอบถามประชาชนอย่างใกล้ชิดเสมอ เพื่อทำให้งานการสร้าง กรรมโยคี ของท่าน ลุล่วงไปด้วยดีและมีความสะดวก และมีความสำเร็จสมตามความมุ่งหมายของท่าน

งานด้านนี้แหละเป็นงานที่ยากที่สุด ในปัจจุบัน เราจะเห็นมีงานการกุศลเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งก็เป็นลักษณะที่ดีประการหนึ่ง แต่ที่ได้กระทำไปเพื่อช่วยเหลือมนุษย์ชาติอย่างบริสุทธิ์ใจ ซึ่งเป็นการแสดงออกซึ่งความรัก พระผู้เป็นเจ้านั้น จะมีมากน้อยเพียงไร ก็ยากที่จะทราบได้

เมื่อใดที่มีการแสวงหาประโยชน์ ของตนเองแฝง อยู่ในเจตนารมณ์ของการดำเนินการนั้น เมื่อใดที่มีความโลภต้องการที่จะได้ชื่อเสียงหรือเกียรติยศจากการ

กระทำเช่นนั้นง่ายเดียว เมื่อนั้นก็จะเป็นการทำให้ผู้
 ดำเนินการนั้น ๆ ไม่ได้รับผลดีทางวิญญาณที่เขาควรจะ
 ได้รับ เมื่อเป็นเช่นนั้น แทนที่งานดังกล่าวจะเป็นการ
 ปลดปล่อยผู้กระทำให้พ้นจากกิเลสคือความเห็นแก่ตัว
 ก็จะทำให้เขากลายเป็นคน 'ดีสองหน้า' ไม่มีความจริงใจ
 ต่องานอันเป็นกุศลนั้น ผลก็คือเขาจะถูกกิเลสของเขา
 เองผูกมัด และถ่วงให้จมอยู่ในโลกเกิดแก่เจ็บตายและ
 ความทุกข์นานาประการยิ่งขึ้นไปอีก

หลักการของกรรมโยคีมีอยู่ว่า การทำกุศลและ
 งานด้านสังคมสงเคราะห์ของเราควรจะต้องกระทำไปให้
 มีเจตนากว้างขวาง คือให้แก่บุคคลทั่วไปโดยไม่จำเพาะ
 เจาะจง (หรือถ้าเป็นไปได้ก็ให้) เป็นการช่วยเหลือ
 บุคคลทั้งโลกด้วย นี้แหละคือการทำงานเพื่ออุทิศพระ-
 ผู้เป็นเจ้า การกระทำเช่นนั้น แน่ละ ย่อมเป็นการยาก
 ลำบากมิใช่น้อย แต่มันก็มีใช้สิ่งที่ไม่ได้เสียเลย
 เพียงแต่เราต้องค่อยทำค่อยไปที่ละขั้น ๆ เท่านั้น

คุณและโทษของเงิน
ความเป็นเศรษฐีไม่ใช่ความชั่วร้าย

เราย่อมเห็นกันอยู่ว่า ประชาชนส่วนใหญ่ในปัจจุบันนี้ต้องอาศัยอยู่ในบ้านในเมืองใหญ่น้อยทั้งปวง ต้องดิ้นรนทำมาหากินเลี้ยงปากเลี้ยงท้องกันอยู่ตลอดเวลา ยังไม่สามารถจะใช้ชีวิตอยู่ในถ้ำหรือในอาศรมตามป่าเขาได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จำเป็นต้องหาวิธีการเพื่อให้ได้มา ซึ่งสรรพสิ่งทั้งหลาย เพื่อเลี้ยงตนเองและครอบครัว เมื่อเป็นเช่นนี้ จุดประสงค์ประการหนึ่งก็ย่อมเป็นการดิ้นรนเพื่อหาเงินมาใช้สอย ซึ่งเป็นความจำเป็นชนิดที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับทุกคน

อันที่จริง หลักธรรมของศาสนาฮินดู ก็แสดงไว้ว่าหน้าที่ของฆราวาสในระยะหนึ่งของชีวิตนั้น ก็คือหาทรัพย์มาไว้ใช้สอย และหากเขามีบุญวาสนาในทางหาทรัพย์อยู่เป็นทุนเดิมแล้ว เขาก็มีสิทธิ์ที่จะร่ำรวยเป็นเศรษฐีได้ โดยไม่ได้เป็นความผิดคิดร้ายอะไร (ถ้าเขาได้ทรัพย์นั้นมาในการหากินอันบริสุทธิ์) แต่นั่นแหละในการสั่งสมทรัพย์สินเงินทอง อันมีปริมาณมากมายไว้

นั้น เขาควรจะต้องระลึกถึงหลักการ ๒ ประการต่อไปนี้
ไว้ในใจเสมอ ประการแรกก็คือ เขาต้องจำไว้ว่าทรัพย์สิน
เงินทองเหล่านั้น อันที่จริง ก็ไม่ใช่ของ ๆ เขาเอง
โดยเด็ดขาด เพราะเขามีหน้าที่เป็นเสมือนผู้ได้รับมอบ
หมายให้รักษาเรือนคลังของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของนั้น และ
ดังนั้น เขาจะต้องใช้ทรัพย์สินเงินทองเหล่านั้นให้ถูกต้อง
และสมควร ส่วนหนึ่งเขาจะต้องกันเอาไว้สำหรับถวาย
คืน แก่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของไปโดยการช่วยเหลือความทุกข์ยาก
ของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เขาจะต้องปฏิบัติตามปฏิปทา
อันเป็นตัวอย่างที่ดีเลิศของพระเจ้าชนกแห่งอารยะวารณะ
และนายจ็อบซึ่งกล่าวไว้ในคัมภีร์เก่า (Old Testament)
(ของคริสตศาสนา) คือเขาจะต้องไม่มีอุปาทานยึดมั่น
ถือมั่นอยู่กับสิ่งที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงแต่งตั้งให้เขามาดูแล
รักษาไว้ชั่วคราวในโลกมนุษย์นี้ และในขณะเดียวกัน
ก็ต้องใช้ทรัพย์สินเงินทองนั้น ๆ ไปโดยใช้ปัญญา และ
ความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นหลักการเครื่องนำทาง ใน
ความประพฤติปฏิบัติทั้งปวง

หลักประการที่สองก็คือว่า เมื่อเขามีอายุเข้าสู่
วัยชรา เขาควรจะทำตนปลดเปลื้องความผูกพันจาก
ทรัพย์สินสมบัติทางโลกให้มากขึ้นทุกที โดยแสวงหาสมบัติ
ทางวิญญาณอันเป็นสมบัติที่เขาสามารถจะนำติดตัวไปได้
หลังจากที่เขาได้ละโลกนี้ไปแล้ว ดังนั้นชีวิตความเป็น
อยู่ของเขาควรจะต้องให้มีแนวโน้มไปเพื่อการพัฒนาทาง
วิญญาณมากขึ้น มันจะเป็นการกระทำที่โง่เขลาเบา
ปัญญาอย่างยิ่ง ที่ในเมื่ออายุมากขึ้นทุกทีแล้ว เขาก็ยัง
ติดร้นตะเกียกตะกายหาทรัพย์สินสมบัติทางโลกอยู่ด้วยความ
โลภอย่างไม่รู้จักสร้างชา แล้วก็รอคอยเพื่อจะทิ้งสิ่งเหล่านี
นทั้งหมดไว้เบื้องหลัง ในเมื่อถึงเวลาที่จะต้องจากโลก
นี้ไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ในคัมภีร์ ภควัทคีตา มีคำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้า
ไว้ว่า “เมื่อเจ้าทำงานอะไร จงอย่าติดในผลของงานนั้น
จงทำให้การงานทุกอย่างของเจ้ากลายเป็นของศักดิ์สิทธิ์
โดยการตั้งจิตทำงาน เพื่อบูชาพระองค์ผู้สูงสุดไว้เสมอ”
ท่านไส บาบา ในปัจจุบันก็กล่าวข้อความทำนองนี้ เช่น

เดียวกัน ข้าพเจ้าคิดว่า หลักการนี้ควรจะได้มีการประกาศให้รู้ และเข้าใจกันให้กว้างขวางออกไปทั่วโลก และข้าพเจ้าก็มีความเชื่อว่า ในที่สุดก็คงจะเป็นไปได้จริง ๆ

ชนเหล่าใด เป็นผู้สามารถเพื่อดำเนินตามข้อปฏิบัติอันดูเหมื่อนว่า จะเป็นการยากเย็นแสนเข็ญเช่นนี้ได้ สามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับประเมินคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตตามแนวนี้ได้ และสามารถอุทิศทรัพย์สมบัติ และเรี่ยวแรงของตนให้แก่ศาสนาที่ตนนับถือได้ ชนเหล่านั้น จะเป็นผู้ข้ามพ้นจากโลกธรรม คือความสุขและความทุกข์ทั้งปวงอันมีประจำชีวิต ซึ่งล้วนกลอกกลับสลับ กันเกิดตายเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เขาจะได้พ้นจากความทุกข์ระทมอันเกิดจากสุขสัมผัส ซึ่งอยู่ในสภาพพร้อมที่จะดับและแตกสลายได้เสมอ จากนั้นเขาจะได้ประสบความสุขและความสงบเป็นรางวัลในบั้นปลายโดยแท้

ชฎกรรม

กรรมนั้น	เป็นเหมือน	ชฎ
คลุกคลี	ตามติด	ล่อหลุม
ชมซาบ	ทั้งบาป	และบุญ
ด้วยแรง	กระตุ้น	ฝังใจ
คราเมื่อ	เราหยุด	ล่อนิ่ง
ชฎ	จะวิ่ง	พุ่งใหญ่
กลุ่มรวม	สูมจิต	ตั้งไฟ
ทำให้	เศร้าหมอง	ทันที
ทุกข์สุข	สลับ	กลับกลอก
จิตออก	พุ่งไม่—	อยู่ที่
ยื่นร้าย	แล้วกลาย	ยื่นดี
เช่นนี้	ตลอด	เวลา
“รต” ใจ	ย่อมไม่	อาจหนี
ชฎ	เพื่อวาง	อเบกขา
ยังหนี	มันยัง	ไล่มา
ไม่มี	เวลา	พื่อนคลาย

ชีวิต	สับสน	วนเวียน
ยินดี	แล้วเปลี่ยน	ยื่นร้าย
วิธ	หลักพัน	อันตราย
กคอก	เปลี่ยนสาย	เส้นทาง
เดินรถ	แห่งใจ	ตามถนน
อันพัน	มลทิน	กัดขวาง
เพื่อได้	โอกาส	ปล่อยวาง
มลทิน	ทุกอย่าง	จากใจ
เป็นถนน	ที่ปราบ	ราวเรียบ
ผิวพัน	เป็นระเบียบ	สดใส
สะอาด	ปราศจาก	“ฝุ่น” ใจ
ทำให้	ขับเคลื่อน	คล้องตัว
ทน	ด้วยพระ	กรุณา
จากผู้	เหนือฟ้า	เหนือหัว
แต่นั้น	จักได้	ไม่กลัว
มลทิน	เกลือกกลัว	กลุ่มรุม

พระผู้	เป็นเจ้าของ	เท่านั้น
บ้องกั้น	มิให้	ไฟสุ่ม
มลทิน	ไม่มา	ชุมนุม
ท่านช่วย	ควบคุม	“รถ” เรา
ช่วยให้	รถเดิน	ราบรื่น
วันคืน	ไม่อาภัพ	อับเฉา
ฐิติ	ไม่ตาม	เป็นเงา
“รถ” เรา	จะถึง	ปลายทาง

— ศรีสักขาไธ บาบา —

บทที่ ๓๖

ใจสนองใจ

ขอให้	จิตเจ้า	เข้าถึง
เราไว้	แม้ห่าง	เล็กน้อย
เพื่อว่า	เราจัก	มากอย
สัมพันธ์	ลูบรอย	ดวงใจ
เราจะ	มากอย	ช่วยเหลือ
เชื้อเชื้อ	ในสิ่ง	น้อยใหญ่
ความรัก	เรามี	ตลอดไป
เพื่อเจ้า	ใครไม่	จักจาง

— รพินทรนาถ ฐาปกร

สาวกแก่ขี้เกรงใจ

อีกครั้งหนึ่ง ท่านสวามีต้องเดินทางไปประเทศอินเดีย เพื่อไปแก้ปัญหาคารก่อสร้างอาคาร ซึ่งกำลังสร้างขึ้นมาใหม่เท่านั้น ตอนนีไอร์ริสและข้าพเจ้ามีเวลาที่จะอยู่ในอินเดียได้อีกเพียง ๕ สัปดาห์เท่านั้น และเราทั้งสองก็ใคร่จะใช้เวลาอยู่ใกล้ ๆ ท่านให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ นอกจากนี้เรามีความจำเป็นต้องไปที่บังกาลอร์สัก ๒-๓ วัน เพื่อปรึกษาทันตแพทย์ และเพื่อจัดการเตรียมการออกเดินทางจากอินเดียให้เรียบร้อยในด้านภาษีเงินได้ การปลุกผี การโอนเงินจากออสเตรเลียมาใช้จ่ายเป็นค่าเดินทาง และเรื่องอื่น ๆ อีก ท่านสวามีเองก็คงจะเข้าใจความจำเป็นของเราได้ดี โดยไม่ต้องอธิบายเป็นคำพูดอย่างใด ท่านบอกแก่เราว่า “เธออยู่ที่นั่นก่อน และไปจัดทำธุระที่บังกาลอร์ให้เรียบร้อย ฉันจะกลับมาภายใน ๑ สัปดาห์”

ขณะที่เดินผ่านห้องชั้นนอกออกมา ท่านได้ยิ้มให้อย่างใจดีแก่ผู้ที่ทำหน้าที่เสิร์ฟรอคอยท่านอยู่ ผู้ซึ่งรู้ว่าท่านจะต้องจากเขาไปเป็นเวลาหลายวัน ครั้นแล้วท่าน

ก็นั่งรถออกไปกับ ตร. เกกกี มิสตรี และผู้ที่โชคติดอีก
๒-๓ คน รถได้ผ่านประตูรั้วออกไปตามถนนซึ่งมีฝูง
ชนรอคอยอยู่เป็นแนวโค้งไปตามถนนนั้น ประชาชน
เหล่านั้นได้มารอคอยเพื่อแม่เพียงได้มีโอกาสเห็นท่านอีก
สักครั้งก่อนที่ท่านจะจากไป เพียงเท่านั้นเขาก็พอใจแล้ว

ข้าพเจ้าเดินกลับมาที่สวน ซึ่งบัดนี้กลายเป็นที่
ว่างเปล่า ผ่านนางข้างไสคีตา ซึ่งกำลังยืนมีน้ำตาไหล
ออกมาเช่นเคย คือเช่นเดียวกับทุกคราวที่ท่านสามีไม่
อยู่ ข้าพเจ้าได้เดินข้ามบริเวณอันว่างเปล่า ซึ่งไม่นาน
มานี้ ได้เคยเป็นสถานที่ตั้งอาคารเรียนอบรมภาคพิเศษ
ชั่วคราวในระหว่างฤดูร้อน บัดนี้ข้าพเจ้าสามารถจะมอง
จากหน้าต่างออกไปเห็นนางข้างได้ถนัด ณ ที่ได้ต้นไม้
ต้นนั้นนางไสคีตาจะยืนอยู่ในเวลากลางวัน กวัดแกว่ง
วงไปมาพร้อมกับเขียวเพื่อนหญ้าด้วย ๆ ตลอดเวลา ทั้งนี้
ข้าพเจ้าถือว่าเป็นนิมิตที่ดีอย่างหนึ่ง ตราบใดที่นางข้าง
ยังอยู่ที่นั่น ก็หมายความว่าท่านไส บาบ่า ยังมีความตั้งใจ
ที่จะกลับมา แต่ถ้าบังเอิญนางข้างตัวนี้ไม่อยู่ก็หมายความว่า
เกิดปัญหาขึ้นมากที่ประศันดินิลยัม และท่าน

คงจะต้องอยู่ที่นั่นอีกนานจนไม่มีกำหนดว่าจะกลับเมื่อใด
 ในระหว่างนี้เราก็รีบจัดข้าวของไว้ให้พร้อมโดยไม่ชักช้า
 เพื่อว่านางข้างหนิหายไป คือออกเดินทางไปยัง (ป่า)
 ทางภาคเหนือ เราก็จะได้เคลื่อนย้ายได้ทันทีเหมือนกัน

ทันตแพทย์ที่รักษาข้าพเจ้าที่บังกลอรันน ชื่อ
 ดร. อาร์. เอส. บัทมานกัน ผู้ซึ่งเป็นผู้คุ้นเคยกับเรามาก
 และเป็นสาวกที่เลื่อมใสใน ท่านใส บาบ่า เป็นอย่างยิ่ง
 ด้วย เราต้องการมาหาเขา ไม่ใช่เพราะว่าเขาเป็นทันต-
 แพทย์ที่เชี่ยวชาญอย่างยิ่งเท่านั้น แต่เพราะว่าเขาได้รู้
 จักกับท่านใส บาบ่า มาตั้งแต่ปี ๑๙๔๕ และบางครั้งท่าน
 ใส บาบ่า ก็ได้ไห้เกียรติแก่เขาถึงขนาดที่มาฉันอาหารที่
 บ้านของเขาเลยทีเดียว เขามีประสบการณ์เกี่ยวกับท่าน
 มากมาย และก็ใครจะเล่าให้เราฟังสักสองสามเรื่อง

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจ ก็คือการที่
 บุคคลผู้เป็นสาวกที่ใกล้ชิดกับท่านใส บาบ่า มาเป็น
 เวลานาน เริ่มตั้งแต่สมัยที่เขาและครอบครัวเดินทางมา
 ที่บรินดาวนเป็นครั้งแรก เมื่อได้พบท่านใส บาบ่า ใน
 ขณะออกมาเดินทักทายปราศรัย ประชาชนเป็นประจำวัน

นับแต่นั้นมาเขาก็มักจะนั่งปนเปอยู่^๕กับฝูงชนกลุ่มใหญ่
 ด้านนอกเสมอ นาน ๆ ครั้งจึงจะได้เห็นเขาเข้าไปพบ
 ท่านไอ้ บาบ่าข้างใน ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้เห็นเขาที่ห้อง
 ชั้นนอก (ของที่พักข้างใน) แต่ในครั้งนั้นเขาก็มาเพื่อ
 จะนำเอาคอนแท็คท์เลนส์กล้องใหญ่มาถวายท่านสวามี
 เลนส์เหล่านั้นส่งมาจาก ดร. เค.ซี. ปานี แห่งวอชิงตัน
 สหรัฐอเมริกา เพื่อเข้าร่วมสมทบกับงานด้านสังคมสง-
 เคราะห์ของท่านไอ้ บาบ่า อีกครั้งหนึ่งเขาได้พาครอบครัว
 ของเขามาขอพรจากท่านไอ้ บาบ่า ในโอกาสที่บุตร
 ชายของเขาแต่งงาน

แต่แม้ว่าเขาจะถือสันโดษยอมนั่งปนเปอยู่^๕กับฝูง-
 ชนภายนอกก็ตาม ดูเขาก็มิได้มีสีหน้าหรือท่าทางหงอย
 เหมงเศร้าใจแต่อย่างใด ซึ่งลักษณะนี้ข้าพเจ้าเคยเห็นมี
 ปรากฏในสาวกบางคนของท่านไอ้ บาบ่า ซึ่งได้มารู้จัก
 กันเคยกับท่านหลัง ดร. ปีทมานัน ผู้^๖เสียด้วยซ้ำไป
 ทุกคราวที่ข้าพเจ้าเห็นเขา ก็ปรากฏว่าเขามีหน้าตายิ้ม
 แยมแจ่มใสดี คล้าย ๆ กับว่าเขาจะมีความปีติอิ่มเอิบอย่าง
 ใดอย่างหนึ่งเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงใจอยู่ตลอดเวลา แน่ละ

ความปีติดังกล่าวนั้น ก็มาจากประสบการณ์ส่วนตัวของ
เขาที่เขาได้รับจากท่านใส บาบานั้นเอง

พยากรณ์เหตุการณ์ที่ไม่น่าเป็นไปได้

ดร. ปัทมานันต^๕ เมื่อเริ่มแรกรู้จักกับท่านใส
بابานัน^๕ ก็มีอายุเพียง ๒๓ ปี โดยที่เขาได้เริ่มทำงาน
อาชีพเป็นทันตแพทย์อยู่ที่บังกาลอร์ ส่วนท่านใส บาบ
ตอนนั้นก็มีอายุได้ ๑๙ ปี คืออ่อนกว่าเขา ๔ ปี แต่ก
เป็นที่เห็นได้ชัดว่าแม่ตงแต่ที่ได้พบกันครั้งแรก ดร. ผู้
นี้ก็ให้ความเคารพนับถืออย่างสูงแก่ท่านสวามีหนุ่ม
เป็นความเคารพนับถืออันเขาจะพึงให้แก่บุคคลผู้เจริญ
ด้วยวิญญูติและคุณวิญญูติทั้งสองประการ เขาได้กล่าวกับ
ข้าพเจ้าว่า “แม้ในการพบครั้งแรกเพียงครั้งเดียว ท่าน
สวามีก็ได้เข้ามาอยู่ในหัวใจของผมเสียแล้ว ท่านโดยก
วิญญูติของผมให้เห็นลมด้วยความรัก และเมตตาอันสูง
ส่งของท่าน และโดยที่ผมนั้นมิได้กราบนมัสการตาม
อะไรแก่ท่านเลย ท่านก็ได้พยากรณ์เหตุการณ์ที่สำคัญๆ
ในอนาคตของผมได้ถูกต้องหมด เช่นท่านกล่าวว่าผมจะ

แต่งงาน ภายในระยะเวลา ๒ เดือน ที่ประหลาดอัศจรรย์อย่างยิ่งก็คือ ตอนนั้นผมยังไม่ได้เคยคิด ไม่ได้มีโครงการที่จะแต่งงานอยู่ในสมองเลย”

ดร. บัณฑิตมันได้เล่าต่อไปว่า ทำไปทำมาเขาก็ได้แต่งงานภายในระยะเวลาที่ท่านกำหนดล่วงหน้าไว้จริง ๆ เจ้าสาวของเขาคือหญิงคนหนึ่งซึ่งเขาได้พบในการประชุมครั้งหนึ่งเพื่อรอพบท่านใส่ บาบ่า นั่นเอง สตรีสาวผู้นั้นและบิดาของเธอเป็นสาวกของท่านใส่ บาบ่า และเป็นผู้นับถือบูชาพระกฤษณะมาเป็นเวลานานแล้ว พ่อลูกมีหลักปฏิบัติ คือการอ่านข้อความจากคัมภีร์ ภควัทคีตาเป็นประจำทุก ๆ วัน ซึ่งต่อมา ดร. บัณฑิตมันก็ได้เจริญรอยตามข้อปฏิบัตินี้ด้วย

ในระหว่างระยะเวลาหลายปี หลังจากแต่งงานแล้ว สองสามีภรรยา ก็ได้มีประสบการณ์อันประทับใจเกี่ยวกับท่านใส่ บาบ่า หลายประการ ทั้งที่อาศัยของของท่านใส่ บาบ่าเอง และที่บ้านของเขาซึ่งท่านใส่ บาบ่าได้มาเยี่ยมบ่อย ๆ ท่านสามีซึ่งตอนนั้นยังเป็นหนุ่มได้ให้ความอนุเคราะห์แก่สามีภรรยาผู้นี้ เหมือนกับว่าท่าน

เป็นพ่อของเขา ฉะนั้นความช่วยเหลือเอื้อเฟื้อต่าง ๆ ที่ท่านให้เขานั้น มีทั้งส่วนที่เป็นทางโลก และทางธรรม คือทั้งทางวัตถุและทางวิญญาณ ในปี ค.ศ. ๑๙๕๙ ท่านสวามีได้บอกแก่ ดร. บัทมานันท์ว่า เขาควรจะไปเปิดร้านทำพ่นร้านที่สองชั้นอีกแห่งหนึ่ง โดยให้ไปเปิดที่ซานเมืองแมลเลสวาเริ่ม

เขาได้พูดเป็นทำนองคัดค้านว่า “แต่ เอ! ท่านสวามีครับ ผมคงไม่สามารถจะหาสถานที่ในบริเวณแถบนั้นได้เป็นแน่”

“อ้าว! ก็ลองพยายามดูซิ” ท่านส่งออกมาเลย นำประหลาดอย่างยิ่งที่พ่อเขาเริ่มค้นแสวงหา ก็ปรากฏว่าพบได้ในเวลารวดเร็ว แต่เขาก็รู้สึกว่าคุณค่าเช่าออกจะสูงมาก คือเดือนละ ๒๐๐ รูปี แต่พอสืบไปสืบมา กลับได้รับความประหลาดใจอีกครั้งหนึ่ง ที่พบว่าอันที่จริงเขาคิดค่าเช่าเพียงเดือนละ ๒๕ รูปีเท่านั้น เขาได้รายงานเรื่องนี้ให้ท่านสวามีทราบ และกล่าวว่า “นั่นมีเรื่องลำบากในการสั่งซื้อเครื่องอุปกรณ์ทำพ่นนะครับ ต้องแต่หลังสงครามมาแล้ว ไม่มีทางสั่งซื้อเข้ามาได้เลย”

“ไม่ต้องวิตกหรอก,” ท่านปลอบเขา, “จะมีเพื่อนคนหนึ่งของเธอมาช่วยเธอเองนะแหละ”

ตอนนี้ ดร. บัทมานกัน ไม่กล้าถามอีกแล้วว่า คน ๆ นั้นจะเป็นใคร หรือว่าเขาจะมาช่วยตนได้อย่างไร เขารู้ดีแล้วว่าท่านต้องการให้เขาทำความพยายามด้วยตนเอง แต่เขาได้คิดอยู่นานถึง “นัย” หรือแนวทางที่ท่านสามีได้ บอกไว้ ให้แล้ว ต่อมาเขาก็นึกขึ้นมาได้ว่าเพื่อนทันตแพทย์คนหนึ่งของเขาได้เลิกกิจการทันตแพทย์ในเขตต์ที่เขาอยู่แล้ว โดยได้ย้ายไปดำเนินกิจการที่มีโอกาสเจริญดีกว่ามาก ณ ที่แห่งอื่น เขาจึงคิดว่า ถ้าเช่นนั้น เครื่องอุปกรณ์พื้นฐานบางอย่างน่าจะยังอยู่ที่บ้านเดิมของเขาก็ได้ และบางทีเพื่อนคนนี้อาจจะคิดต้องการจะขายมันบ้างก็เป็นได้

และก็เป็นความจริง เพื่อนคนนั้นต้องการขายอุปกรณ์ของเขาที่ ดร. บัทมานกันสามารถชำระโดยเงินผ่อนได้อย่างไม่ลำบากมาก เมื่อต่อไปในอนาคต กิจการของเขาเจริญก้าวหน้าดีขึ้น ในวันเปิดร้านแห่งใหม่นี้ ท่านสามีก็ได้มาอวยชัยให้พรแก่เขาที่สถานที่นั้นด้วยเขา

คิดอยู่เสมอว่า ถ้ามิใช่เพราะแรงกระตุ้นหรือ “นัย” ที่ท่านบอกไว้ให้เป็นแนวทางแล้ว เขาก็คงจะไม่มีโอกาสก้าวหน้ามาถึงขั้นนี้ได้อย่างแน่นอน ในระหว่างพิธีเปิดร้านใหม่นี้ ท่านสวามีได้เนรมิตรูปพระกฤษณะเล็ก ๆ ทำด้วยเงินรูปหนึ่งให้แก่เขา รูปนี้เป็นรูปจำลองย่อส่วนจากรูปใหญ่ของท่านพระกฤษณะในโบสถ์ ที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง

เวลาผ่านไป ๔ ปี ในระหว่างนี้ก็กิจการของ ดร. บัณฑิตมานักัน ได้เจริญก้าวหน้าขึ้นเรื่อย ๆ ชีวิตในครอบครัวของเขาก็ดำเนินไปด้วยความผาสุก และกลมเกลียวกันเป็นอันดี และเขารู้สึกว่าด้วยความอนุเคราะห์ของท่านสวามี เขาก็ได้รับความเจริญก้าวหน้าในทางวิญญาณไปพร้อม ๆ กันด้วยเช่นเดียวกัน

ครั้นแล้วในปี ค.ศ. ๑๙๕๓ ท่านสวามีได้ให้คำแนะนำที่เขาไม่ได้คาดคิดไว้เลยอีกครั้งหนึ่ง ท่านบอกว่าเขาควรจะเดินทางไปหาประสบการณ์ให้กว้างขวางขึ้นจากต่างประเทศ ความคิดเช่นนั้นเขาไม่เคยคิดหรือฝันมาก่อนเลย แต่ตอนนี้เขาไม่กล้าคัดค้านหรือโต้

แย่งท่านสวามีอีกต่อไปแล้ว เขาไว้วางใจสนิทว่าคำแนะนำของครุฑทางวิญญาณของเขาจะต้องมีเหตุผลสมควร และมีทางเป็นไปได้เสมอ เขาจึงเริ่มคิดไตร่ตรองหาวิธีว่าจะมีทางเป็นไปได้อย่างไรบ้าง เขาเชื่อว่าหากคอยสอดส่องและสืบถามเรื่องนี้อยู่เสมอ คงจะต้องได้ช่องมีโอกาสเข้าสักวันหนึ่งจนได้ ก็ท่านไส บาบ่า ได้ให้แนวทางแล้ว ท่านก็คงจะต้องหาช่องทางและโอกาสมาให้เขาจนได้

และต่อมาอีกไม่นาน ก็ได้มีการประชุมทางทันตกรรมทั่วประเทศอินเดียขึ้นที่บังกาลอร์นั่นเอง ในการประชุมดังกล่าวนี้มีบุคคลสำคัญ ๆ จากประเทศโพ้นทะเลมาร่วมประชุมกันอย่างคับคั่ง ในบรรดาบุคคลเหล่านั้นก็มีคนผู้หนึ่ง เป็นศาสตราจารย์วิชาทันตกรรมจากมหาวิทยาลัยเวียнна ดร. บัทมานกันเมื่อรูชานกันก็อยากจะพบปะสนทนากับท่านศาสตราจารย์ผู้นี้ เพื่อปรึกษาไต่ถามท่านว่า เขามีโอกาสบ้างไหมที่จะเดินทางไปศึกษาวิชาทันตกรรมต่อในกรุงเวียнна เขาคิดแล้วก็ลังเลใจ ไม่กล้าไปหาท่าน เพราะโดยปกติเขามีนิสัยถ่อมตัวและเจียมตัวอยู่เสมอ เมื่อเป็นเช่นนั้น จึงมีเพื่อน

ของเขาคคนหนึ่ง ช่วยไปพูดจาทาบทามให้ ซึ่งก็ปรากฏว่า ท่านศาสตราจารย์มีความยินดีอย่างยิ่งที่จะช่วยหาทางให้เขาได้มี โอกาสไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยแห่งกรุง เวียนนาจนได้

พอถึงตอนนั้น ท่านสวามีก็ได้บอกให้เขาเตรียมตัวไว้ได้แล้ว “จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเถิด พอค้ายืนยันจากทางโน้นมาถึงเธอจะได้ออกเดินทางได้ทันที” ท่านกล่าวแก่เขา เธอจะต้องไปอยู่ที่นั่นเป็นเวลา ๑ ปี

ในขณะที่ ดร. บัทมานกัน กำลังกังวลอยู่ว่าจะหาใครมาทำงานแทนที่ร้าน ในขณะที่เขาเดินทางไปที่ต่างประเทศนั้น ก็ปรากฏว่ามีบุคคลที่มีความสามารถคนหนึ่ง โผล่ออกมาได้จังหวะพอดี เป็นอันว่าปัญหาเรื่องนี้ ก็หมดกังวลไปได้อีกประการหนึ่ง

ในระหว่างเวลา ๑ ปีที่เขาอยู่ต่างประเทศนั้น เขาได้รับประสบการณ์ในมุสิก, เยอรมันนี และในลอนดอน, ประเทศอังกฤษ เป็นการเพิ่มเติมจากการศึกษาชั้นสูงที่ได้ศึกษาอยู่ในเวียนนา ผลก็เป็นไปดังที่ท่านสวามีได้คาดหมายไว้ คือ ฝีมือและความสามารถของเขาก็ได้เพิ่ม

พูนขึ้นเป็นที่รู้จักกันไปทั่ว ในที่สุดเขาก็ได้เป็นทันต-
แพทย์ชั้นนำที่มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่รู้จักกันไปทั่ว ไม่
เฉพาะแต่ในบังกาลอร์เท่านั้น แต่ยังรู้จักไปถึงต่างประ-
เทศอีกด้วย

แม้ว่าในระยะต่อมา เขามีธุรกิจมากชิ้นเพียงใด
ก็ตาม เขาก็จะต้องเจียดเวลาเวลาที่ปุดตปารตีเป็นประจำ
พร้อมกันกับนำภรรยา บุตรชายและบุตรสาวของเขามา
ด้วย เพื่อกราบนมัสการท่านไส บาบ่า ผู้ซึ่งเขาถือว่าเป็น
เป็นดวงประทีปแห่งชีวิตของเขา ได้เป็นผู้มีพระคุณต่อ
เขาในทุก ๆ ด้านของชีวิต แม้ท่านไส บาบ่าเอง ก็หา
โอกาสมาเยี่ยมเขาที่บ้าน เพื่อพบปะปราศรัยกับสมาชิก
ในครอบครัวของเขาเป็นครั้งคราว หรือบางที่ท่านก็ไป
ที่บ้านของลูกพี่ลูกน้องของเขาที่ชื่อ สุนเทรัมย์มะ ผู้เป็น
บุตรสาวของ เซสคิริ ราว ผู้ซึ่งเป็นผู้ดำเนินพิธีการบูชา
ต่าง ๆ อย่างสำคัญที่ปุดตปารตีในยุคต้น ๆ

รักษาโรคปวดหลังซึ่งอาจต้องตัดขา

หลายปีผ่านไป—เป็นระยะเวลาที่เต็มไปด้วยความสุข สำหรับผู้นำครอบครัวผู้มั่งคั่งและเป็นธรรม หาเลี้ยงชีพเป็นหมอมืออาชีพ เมื่อใดที่มีปัญหาเกิดขึ้น ดร. บัณฑิตก็นำปัญหาเหล่านั้น ๆ เสนอพระผู้เป็นเจ้าของเขา ทั้งโดยการอธิษฐานจิต และโดยการไปกราบนมัสการท่านด้วยตนเอง ยกตัวอย่างเช่น ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ เขาเกิดมีอาการเจ็บปวดขึ้นที่ด้านหลัง แพทย์ตรวจพบว่าเขาเป็นวัณโรคที่กระดูกสันหลัง และต่อมาแพทย์อื่น ๆ อีกหลายคนก็ได้วินิจฉัยโรคในท่านองเดียวกัน ทั้งหมดพยากรณ์จากอาการของโรคว่า เขาจะต้องตัดขาข้างหนึ่งทิ้งไปในระยะเวลา ๑ ปีอย่างแน่นอน เรื่องนี้ทำให้เขาหดหู่ใจมาก เขาจึงนำความไปปรึกษาขอความช่วยเหลือจากท่านสามี ปรากฏว่าท่านให้คำพยากรณ์ผิดจากแพทย์ทั้งหลายโดยสิ้นเชิง

“ไม่ใช่วัณโรคหรอกนะ” ท่านกล่าว “เรื่องมันก็มีอยู่ว่า เธอต้องยืนตลอดเวลาในการทำฟัน เป็นเวลานานเกินไป มันก็เลยเกิดอาการปวดที่กระดูกสัน

หลังขึ้นมา แต่ไม่ต้องหยุดทำงานหรือกระ—ทำงานต่อไปตามปกติเถิด เราจะช่วยเธอเอง”

ดร. บัทมานันท์แล้วว่า นับจากวันนั้นเป็นต้นมา แม้เขาจะยังคงมีความเจ็บปวดอยู่บ้างในขณะยืนทำพื้นให้คนไข แต่เขาก็ยังคงทนทำไปได้เรื่อย ๆ ไม่เคยได้หยุดพักเพราะอาการป่วยเลยสักครั้งเดียว ที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ แม้ต่อจากนั้นมาอีก ๑๑ ปี ขาทั้งสองข้างของเขาก็ยังเป็นปกติดี

“สี่ข้อในอากาศ”

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ นั้นเอง ในระยะที่แพทย์หลายคนเตือนว่า เขาจะต้องถูกตัดขาข้างหนึ่งเพราะวัณโรคที่กระดูกสันหลังนั้น ท่านไส บาบ่าก็กล่าวกับเขาว่า “ถึงเวลาที่เธอจะต้องเดินทางไปต่างประเทศอีกครั้งหนึ่งแล้วนะ”

“แต่—อ้า—ท่านสวามีครับ” เขาคำน “ตอนนั้นถ้าจะแย่นะครับ ทางรัฐบาลไม่ค่อยจะยอมให้ส่งเงินออกนอกประเทศเลย ดังนั้นการจะหาเงินไปเรียนหรือใช้จ่ายต่างประเทศนั้น ถ้าจะลำบากมากทีเดียว”

“ไม่ต้องวิตกหรือ เขาจะส่งค่าเชิญมาเอง เวลาที่เธออยู่ที่นั่น เขาก็จะออกค่ากินอยู่ให้ด้วย รับรองว่าไม่ต้องใช้เงินส่วนตัวส่งออกไปนอกประเทศเลย”

เมื่อได้ฟังคำพยากรณ์เช่นนั้น ดร. บัทมานันท์ก็เห็นว่า มีทางเป็นไปได้อย่างยิ่ง และเขาก็รอคอยโอกาสนั้นด้วยความศรัทธาในท่านไส บาบาสเช่นเดิม ในไม่ช้าเขาก็ได้ทราบข่าวจากสมาชิกของบริติชเคานซิล ในบังกาลอร์คนหนึ่ง ซึ่งเคยเป็นคนใช้ของเขานั่นเอง ซึ่งก็เป็นไปตามที่ท่านสวามีได้พยากรณ์ไว้ทุกประการ ดังนั้นจึงมีการเตรียมให้เขาได้ไปอยู่ และศึกษาในกรุงลอนดอน และเอดินเบอโร เป็นเวลาสามเดือน เขาจะได้รับเงินเดือนและได้รับการออกค่าใช้จ่ายให้ทุกสิ่ง นอกจากค่าเครื่องบินเดินทางกลับเท่านั้น ซึ่งเรื่องนี้ไม่เป็นการลำบากสำหรับเขาเลย

ในที่สุดก็เป็นอันว่า เขาได้มีโอกาสไปศึกษาต่างประเทศอีกคนหนึ่งจนได้ ทั้ง ๆ ที่เมื่อดูตามเหตุผลภายนอกแล้ว ก็ไม่มีทางที่จะเป็นไปได้เลย แต่นั่นแหละเมื่อท่านไส บาบาสจะช่วยจริง ๆ ท่านก็หาโอกาสทะล่อม

เหตุการณ์ให้เกิดขึ้นตามความปรารถนาจนได้ตามวิธีการอันลึกลับของท่าน ซึ่งไม่มีทางที่ผู้อื่นจะหยั่งรู้ตามได้เลย วิธีการแบบนี้มีสำนวนสมัยใหม่ ซึ่งหนุ่มสาวชาวอเมริกันชอบใช้กันว่า fiddling in the akashas คือ สีซอในอากาศ หมายความว่า การกระทำสิ่งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ ให้เป็นไปได้โดยไม่มีใครคาดคิด

ปากกาหมึกขมิพิเศษ

ดร. บัทมานกัน มีบุตรชายอยู่คนหนึ่งซึ่งใคร่จะเจริญรอยตาม คือเป็นทันตแพทย์เช่นเดียวกับบิดาของตน แต่น่าเสียดายที่ว่าเด็กคนนั้นสอบได้คะแนนไม่ดีพอ ดังนั้นเขาจึงคิดว่า จะส่งเด็กไปเรียนให้ห่างไกลจากบ้านสักหน่อยคือให้ไปเรียนที่มหาวิทยาลัยทางฝั่งตะวันตกแห่งหนึ่ง แต่เขาก็คิดว่าต้องนำเรื่องนี้ไปปรึกษาท่านสวามีเสียก่อน

ท่านสวามีเห็นด้วยในการให้เด็กเปลี่ยนสถานที่เรียนเสีย และบอกให้เขานำเด็กมาหาท่าน เมื่อเด็กมาหาท่านในวันต่อมา ท่านได้โบกมือเนรมิตปากกาหมึก

ชิมมาให้เขาดำหนึ่ง พร้อมกับสั่งให้เขาตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และใช้ปากกาหมึกชิมดำนั้นเขียนตอบคำถามข้อสอบทุกราว ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นเครื่องเตือนใจเขาว่า ท่านสวามีไปอยู่กับเขาที่นั่นในตอนนั้นแล้ว เพื่อช่วยเหลือเขา และเขาก็จะได้สอบได้คะแนนดี

เรื่องนี้มีเหตุผลอันปลายอย่างไร เราก็ไม่อาจทราบได้ แต่ปรากฏว่า ปากกาหมึกชิมดำนั้นได้เป็นแรงบันดาลใจแก่เด็กหนุ่มผู้นั้นเป็นอย่างดี นับตั้งแต่นั้นมา เขาสอบไล่ได้คะแนนอยู่ในขั้นดีเยี่ยมทุกปี พอถึงปีสุดท้ายก็สอบได้คะแนนเป็นที่หนึ่งของมหาวิทยาลัยแห่งนั้นอีกด้วย

หาญให้ศิษย์

ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๗๓ ซึ่งเป็นเวลา ๑๐ ปี หลังจากที่ได้ร. บัทมานันท์ได้เดินทางไปต่างประเทศครั้งล่าสุดโดยความอุปการะของท่านใส บาบา ดร. บัทมานันท์ได้ปรึกษาของความเห็นจากท่านสวามีด้วยตนเอง ถึงเรื่องที่เขายากจะเดินทางไปต่างประเทศอีกครั้งหนึ่ง

ครั้งนี้เขาคิดว่าจะเดินทางไปประเทศอังกฤษ เพื่อหาทางให้บุตรชายของเขาเข้าศึกษาวิชาทันตกรรมต่อ ณ ที่นั้น

“ก็ได้ เราจะอวยพรให้” ท่านสวามีตอบ “แต่ต้องให้เขาไปอเมริกาด้วยนะ อนาคตของเขาอยู่ที่อเมริกานั้น”

ดร. บัทมานันท์จึงเดินทางไปทั้งที่อังกฤษและอเมริกา และในที่สุดก็สามารถหาที่เรียนให้แก่บุตรชายของเขาได้ที่มหาวิทยาลัยแห่ง ฟิลาเดลเฟีย สหรัฐอเมริกา เขาจึงเดินทางกลับมารายงานให้ท่านไส บาบ่าทราบด้วยความปลื้มปีติ

“แต่เราต้องจัดการให้เขาแต่งงานเสียก่อนไปอเมริกานะ” ท่านสวามีกล่าว ท่านคงจะรู้ว่าในป่าคอนกรีตของประเทศทางตะวันตกนั้น มี ‘กบ’ คือสิ่งยั่วยวนนานาประการมากมายที่จะล่อให้เด็กหนุ่มรูปงามชาวอินเดียเสียคนไปได้ง่าย ๆ

แน่ละ ดร. บัทมานันท์ ยอมรับคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้าของเขาโดยดี แต่ปัญหาก็มีอยู่ว่า เขาจะไปหาเจ้าสาวให้ลูกชายของเขาได้ที่ไหน ? แต่ไม่เป็นไรนะ—

ก็เมื่อท่านใส บาบ่า แนะนำเช่นนี้ ท่านก็ต้องหาให้จน
ได้นะแหละ

ตอนนั้นเป็นตอนหลังจากที่ข้าพเจ้ากับไอริสได้
เดินทางกลับมาที่อินเดียเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๔ ไม่นาน ก็
บังเอิญมีเพื่อนเก่าของ ดร. บัทมานันคนหนึ่งมาหาเขาที่
บังกาลอร์ เพื่อนคนนี้เป็นชาวอินเดียมีตำแหน่งอันสูง
ในทางราชการอยู่ที่อเมริกา ในการมาเยี่ยม ดร. บัท-
มานันครั้งนั้น เขาได้นำภรรยาและธิดาสาวสวยของ
เขามาด้วย

หลังจากได้เห็นธิดาสาวคนนั้น ท่านใส บาบ่า
ก็บอกกับ ดร. บัทมานันว่า “นี่แหละคือเจ้าสาวของบุตร
ชายของเธอ ถ้าพ่อแม่ของเขาตกลงด้วยนะ และถ้าเด็ก
สองคนเขายินดีด้วยเช่นเดียวกัน”

แน่นอน เด็กหนุ่มสาวทั้งสองมีความตื่นเต็นอย่าง
ยิ่งเมื่อได้ทราบเรื่องนี้ และพ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายซึ่งต่าง
ก็เป็นสาวกของท่านใส บาบ่า ย่อมจะต้องมีความปีติ
ยินดีเป็นอย่างยิ่ง

การแต่งงานได้จัดให้มีขึ้น ในช่วงระหว่างข้าพเจ้า และภรรยาอยู่ที่บริณดาวัน โดยที่เราทองสองก็ได้เข้าร่วม ในพิธีด้วย เรามีความยินดียิ่งขึ้น ในเมื่อเราได้ขับรถ ไปที่นั่นพร้อมกับเพื่อนเก่าของเราคือ นายราชา เร็ดดี และภรรยาของเขา ผู้ซึ่งเราได้เคยพบที่นั่นเป็นครั้งแรก

ชุมนุมนางร้องไห้

บรรดาดวงศาคณาญาติของ ดร. บัทมานกัน และ ภรรยาของเขาผู้ซึ่งอยู่รวมกลุ่มกันในบังกาลอร์นั้น ล้วน เป็นสาวกที่มีศรัทธามั่นในท่านไอ้ บาบ่าทั้งสิ้น คราว หนึ่ง เราได้มีโอกาสอันดีที่หาได้ยาก คือ ได้มีบรรดา ญาติที่เป็นสตรีมานั่งชุมนุมสนทนากันด้วยเรื่องประสพ- การณ์ อันประทับใจต่าง ๆ ซึ่งแต่ละคนได้รับมาจาก ท่านไอ้ บาบ่า ในระหว่างระยะเวลาหลายปีที่พวกเขาได้ รู้จักและนับถือท่านเรื่อยมา มีบางคนที (อายุมากแล้ว) ได้เคยพบและรู้จักท่านมาก่อน ดร. บัทมานกันเสียด้วย ชาติอนนั้น ข้าพเจ้ามีเครื่องบินที่กเสียงคาสเซทที่ติดตัว ไปด้วย จึงได้ขอร้องไห้สตรีเหล่านั้น เล่าเรื่องที่ตนได้

ประสบมาด้วยตนเอง เพื่อจะได้บันทึกเสียงไว้เป็นหลัก
ฐาน และต่อมาจะได้นำลงเล่าไว้ให้เป็นประโยชน์ แก่
ผู้อ่านหนังสือเล่มนี้บ้าง แต่โดยมากสตรีเหล่านี้ พอ
เล่า ๆ ไปก็เกิดความประทับใจจนตันตันพูดไม่ออก ได้
แต่นั่งน้ำตาไหลสะอึกสะอื้นไปพลาง คำพูดของเธอเอง
จึงไม่ค่อยปะติดปะต่อเป็นเรื่องราวอะไรนัก ต่อมาเมื่อ
ข้าพเจ้ากลับไปออสเตรเรีย ได้ลองเปิดเทปที่บันทึกเสียง
นั้นไว้เพื่อจะฟังเก็บใจความออกมาเล่าสู่กันฟังบ้าง ก็
ปรากฏว่าไม่สามารถจะจับใจความอะไรได้เลย ฟังดู ๆ ก็
คล้าย ๆ กับว่าเขากำลังมีการมาชุมนุมร้องให้สะอึกสะอื้น
กันอย่างขนานใหญ่ นั่นเอง

แต่ถึงอย่างไร ๆ ประสบการณ์อันประทับใจที่เกิด
ขึ้นแก่คนเหล่านี้ ก็ยังเป็นแรงบันดาลใจอันไม่มีวันลี้ม
เลือนสำหรับเขาแต่ละคน เช่นเดียวกับ ดร. บัทมานกัน
เอง ความรู้สึกมานะเยอหยิ่งหรือถือตัวถือตนทั้งปวงดู
เหมือนว่าในตอนนั้น จะถูกพัดพาให้ละลายหายไปโดย
สิ้นเชิงโดยกระแสแห่งความภักดี คือความเลื่อมใสใน
องค์ท่านด้วยความบริสุทธิ์ใจ ตอนนั้นทุกคนต่างรู้สึก

เหมือนว่าตัวของเขาได้โผบินบินขึ้นสู่ที่สูง หลุดพ้นไป
จากรุลิมลทินของโลกด้วยประการทั้งปวง

ลีลา และอุปเทศ

อย่างไรก็ตาม จากการที่ได้สนทนากัน ข้าพเจ้า
ก็พอจะระลึกย้อนหลังไปได้ว่า ประสพการณ์อันน่า
อัศจรรย์อย่างยิ่งเหล่านั้นได้เกิดขึ้นแก่ครอบครัวของ ดร.
บัทมานกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในตอนต้นคือระยะเวลา
ก่อน ค.ศ. ๑๙๕๘ ตอนนั้นการดำเนินงานของท่านไส
บาบา หนักไปในการแสดงปาฏิหาริย์ ซึ่งเรียกกันว่า
มหิมา หรือ ลีลา ส่วนในปัจจุบัน ท่านไส บาบาจะหนัก
ไปในคำสอน คือ อุปเทศ มีตัวอย่างอยู่ครั้งหนึ่ง ซึ่ง
ศรี เอ็น กัสตุรี เล่าไว้ในหนังสือของท่านที่ชื่อว่า ประวัติ
ชีวิตของท่าน ภกวัน ศรี สัตยา ไส บาบา (Life of
Bhagavan Sri Sathya Sai Baba) ว่า ในห้อง ๆ หนึ่ง
หลังมันทีร์เกาที่ปุตตปารดินั้น ท่านไส บาบาได้เคยกระ-
ทำการผ่าตัดหลายครั้ง และครั้งหนึ่งเป็นการผ่าตัดให้แก่
น้องชายของ ดร. บัทมานกัน ผู้เป็นโรคไส้เลื่อน

ครั้งหนึ่ง เมื่อ ดร. บัทมานกัน กำลังขับรถพาเราไปตามถนนสายต่าง ๆ ในบังกลอร์นั้น เขาก็ได้เล่าให้เราฟังถึงลีลา คือการแสดงปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา ในขณะที่หลักรถหลบแท็กซี่และรถลากไปมา ทางด้านหลัง ภรรยาของเขาก็เล่าให้เราฟังถึงประสบการณ์ที่เธอได้ผ่านพบมาเอง ในจำนวนเรื่องเหล่านั้น มีอยู่เรื่องหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวกับการถอดกายทิพย์เพื่อเดินทางไปในที่ไกลของท่านไส บาบา เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะได้บรรยายในบทต่อไป

ตลอดเวลานี้ ข้าพเจ้าสังเกตว่า ดร. บัทมานกัน และภรรยาได้เล่าถึงประสบการณ์ของตนโดยไม่ได้แสดงว่าตนเองเป็นคนเด่นหรือดีวิเศษกว่าผู้อื่นแต่ประการใด ข้าพเจ้ารู้สึกเชื่ออย่างสนิทใจว่า ดร. บัทมานกัน ได้เข้าถึงท่านไส บาบา ทางหัวใจของเขาแล้วอย่างแน่นอน และเขาก็ไม่ได้ติดหรือยึดมั่นในกายเนื้อของท่าน เช่นกับสาวกอื่น ๆ โดยมาก (มักจะยึดมั่นถือมั่นกัน) แต่นั่นแหละ ก็มีปัญหาที่น่าสงสัยว่า เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เขาจะต้องไปหาท่านไส บาบา บ่อย ๆ เพื่อเหตุใด ?

ในเรื่องนี้ ดร. ปัทมานันท์กล่าวว่า “ท่านสวามี ก็เหมือนกับพ่อซึ่งต้องการจะเห็นลูก ๆ ของท่านบ้าง ถ้าผมว่างเว้นไม่ได้ไปนมัสการทำทานไปหน่อย ท่านก็จะบอกให้รู้ตัว ดังนั้น ผมจึงไปกราบนมัสการท่านเป็นประจำ เวลาท่านออกมาเดินทักษ์ทายปราศรัยประชาชนข้างนอก ผมคิดว่านี่เป็นสิ่งเล็กน้อยเกินที่ผมควรจะต้องกระทำเพื่อแสดงความกตัญญูรู้คุณของท่าน ซึ่งมีต่อผมมากมายเหลือเกิน”

“แต่ส่วนมากคุณก็นั่งอยู่ข้างนอก ปนเปกกับฝูงชนส่วนใหญ่ นั่นเอง เพราะเหตุใดหรือคุณจึงทำเช่นนั้น?”
ข้าพเจ้าถามเขา

“ก็ท่านสวามี ท่านมีผู้ต้องการพบมากมายเหลือเกินอยู่แล้วนี่ครับ ดังนั้นคนที่รักท่านจริง ๆ ก็ควรจะหาโอกาสช่วยท่านบ้าง อย่างน้อยก็ไม่ควรไปรบกวนเวลาอันมีค่าของท่านโดยไม่จำเป็น ผมจะเข้าไปหาท่านข้างในก็ต่อเมื่อมีปัญหาที่รีบด่วนจริง ๆ เป็นการส่วนตัว หรือเป็นเรื่องของครอบครัวเท่านั้น นอกจากนั้นแล้ว ผมก็จะไปนั่งให้ท่านเห็นหน้าในกลุ่มฝูงชนก็พอแล้ว

บางที่ท่านมองเห็นผมแล้วท่านก็ยิ้ม แต่บางที่ท่านก็ไม่มองมา อย่างไรก็ตาม ผมผู้ว่าท่านต้องเห็นและรู้แน่ที่ผมไปกราบนมัสการท่านแล้ว เพียงแค่นี้ก็พอสำหรับผมแล้วครับ”

คำตอบของ ดร. บัณฑิตนั้น เป็นคติสอนใจได้ดีมาก โดยเฉพาะสำหรับพวกเราซึ่งเคยรู้สึกน้อยใจ และเศร้าใจเมื่อเห็นว่า บางครั้งท่านสวามีก็แสดงอาการเหมือนกับว่าไม่ได้เอาใจใส่เราเลย ถ้าเราผู้เป็นสาวกของท่านคิดได้เช่นนี้ ก็จะเป็นการช่วยให้ตนเองได้ก้าวหน้าไปในทางวิญญานอย่างสำคัญได้ชั้นหนึ่งทีเดียว เพราะเรื่องนี้จะทำให้เราทำใจเสียใหม่ว่า เราควรจะถวายอะไรให้แก่พระผู้เป็นเจ้าบ้าง ไม่ใช่คิดว่าจะขออะไรจากพระองค์อยู่ตลอดเวลา ที่นั้นคนอย่างเราจะสามารถถวายอะไรให้แก่พระองค์ได้บ้างแล้ว ของขวัญต่าง ๆ ที่เป็นดอกไม้หรือ หรือว่าขนม หรือว่าของใช้อะไรอื่น ๆ แต่ท่านก็บอกเราอยู่เสมอว่า ท่านไม่มีความต้องการอยากได้ของเช่นนั้นหรอก ท่านต้องการตัวเราเองนะแหละ คือให้เรามอบกายถวายชีวิตให้กับท่านโดยสิ้นเชิง

การปฏิบัติแบบขันธ์บันไดที่ละขั้น ๆ

อันที่จริง พวกเราทั้งหลายก็ได้รู้หลักการเช่นนี้มาแล้วทุกคน และก็พยายามตะเกียกตะกายปฏิบัติกันไปมากบ้างน้อยบ้างตามกำลังเท่าที่จะทำได้ แต่ปฏิบัติของ ดร. บัทมานกัน ผู้ซึ่งเป็นสาวกรุ่นเก่ามากขนาดรู้จักกับท่านถึง ๓๐ ปี แล้วนี้ ย่อมเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับพวกเราโดยทั่วไป จากชีวิตของเขา เราก็ได้เห็นผลสองประการของการยอมมอบกายถวายชีวิตให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ประการแรกเป็นผลที่แสดงออกมาให้เห็นข้างนอก คือการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกรุณาแนะนำและช่วยเหลือให้ประสบความสำเร็จรุ่งเรืองในทางโลกคือทางวัตถุ แน่ละ เรื่องเช่นนี้ทุกคนย่อมมองเห็นได้โดยไม่ยาก แต่ผลที่มาควบคู่กันอีกอย่างหนึ่ง คือผลซึ่งเกิดขึ้นภายในใจนั้น ได้แก่ความสงบสุขทางใจและความปลื้มปิติที่ดี ความเป็นผู้มีปัญญาสามารถเข้าใจความหมายและความประสงค์ของชีวิตได้อย่างถูกต้องก็ดี ย่อมเป็นผลที่มีคุณค่าที่สุด อย่างแรกนั้นเป็นเรื่องที่ยังตกอยู่ในสภาพอนิจจัง คือดำรงอยู่ชั่วคราว ใช้สอยได้เฉพาะ

ในโลกนี้เท่านั้นเอง ส่วนอย่างหลังเป็นสมบัติติดตัว
ซึ่งจะนำไปใช้ได้ตลอดกาลนาน

ในเรื่องเกี่ยวกับการยอมมอบกายถวายชีวิตให้แก่
พระผู้เป็นเจ้าของ ท่าน รามณะ มหาฤษีแห่งอรุณจละ ได้
กล่าวไว้ว่า “การที่เราจะสามารถมอบกายถวายชีวิตให้
แก่พระผู้เป็นเจ้าของโดยสิ้นเชิง ในตอนแรก (ของการ
ปฏิบัติ) นั้น ย่อมเป็นไปได้เท่าที่ทุกคนพอจะทำ
ได้สักยอมมอบให้เป็นบางสิ่ง และบางส่วนไปก่อน
เมื่อปฏิบัติไป ๆ ก็จะสามารถมอบกายถวายชีวิตให้ได้
โดยสิ้นเชิง”

ความหมายของการมอบกายถวายชีวิตให้

คำกล่าวข้างต้นนั้น พอจะช่วยให้เราเข้าใจได้บ้าง
ว่าบนถนนแห่งการมอบกายถวายชีวิตต่อพระผู้เป็นเจ้าของ
ย่อมมีหลายชั้นหลายตอนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง
และแม้เราจะปฏิบัติหรือก้าวหน้าไปได้ช้อยู่บ้าง ก็ไม่
ควรที่จะต้องสิ้นหวังเสียทีเดียว อย่างน้อยก็ขอให้เรา
พอใจที่ได้ค่อย ๆ ก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ ทีละชั้นตอน แต่
นั้นแหละ ตอนนี้อาจมีบางท่านเกิดความสงสัย และ

ถามขึ้นมาว่า “เหตุใดข้าพเจ้าจึงจะต้องยอมมอบกายถวายชีวิตให้แก่ใคร ๆ เช่นนั้น? มันจะมีเป็นว่าข้าพเจ้าเป็นเสมือนคนที่ไม่มีความตั้งใจ ไม่มีอะไรเป็นของตนเอง เป็นเสมือนคนที่ไม่มีความรู้สึกนึกคิด ตั้งตัวตรงไม่ได้เลย เช่นนี้หรือ?”

คำถามเช่นนี้แสดงว่าผู้ตั้งคำถามนั้นยังมีความเข้าใจความหมายของคำพูดผิดไปอย่างมาก การที่เรายอมมอบกายถวายชีวิตให้แก่พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นผู้มีรูปหรือไม่มีรูปแบบไหน ๆ ก็ได้ นั้น หมายความว่าเรายอมกระทำเช่นนั้น โดยเคารพต่อความรู้สึกเบื้องสูง (อันเป็นตัวตนที่แท้จริง) ของตัวเราเอง กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่าเรากำลังสละสิ่งที่มีความหมายต่ำ ซึ่งไม่มีค่าเป็นชิ้นเป็นอันอย่างใด เพื่อแลกเอาสิ่งที่มีความหมายสูงที่สุดมา สิ่งที่มีความหมายต่ำและไม่มีค่าอะไรที่กล่าวมานั้นคือ ความปรารถนาในสิ่งต่าง ๆ ที่ตัณหาของเราสร้างขึ้น (ให้เห็นเป็นของสำคัญเหลือเกิน) ส่วนสิ่งที่มีความหมายสูงที่สุดก็คือเจตนารมณ์อันสูงส่ง คือสิ่งที่เป็นธรรมชาติในตัวของเรา

สาร Catalyst

จึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าประหลาดใจเลย (หรืออันที่จริงจะว่าน่าประหลาดอย่างยิ่งก็ได้) ที่ว่าบุคคลที่ได้ยอมมอบกายถวายชีวิต คือสละเจตนารมณ์ของตน ซึ่งมีตัวค้นหาและอหังการเป็นแรงส่งแล้วนั้น กลับเป็นผู้มีเจตนารมณ์คือความตั้งใจมั่นคงอย่างที่สุด ตัวอย่างของความจริงเช่นนี้ จะเห็นได้จากกรณีของนักบุญและครูต่าง ๆ ท่านเหล่านั้นได้มอบกายถวายชีวิต (อันมีคุณค่าต่ำ) ของท่านให้แก่ศาสนาของท่านแล้ว ท่านจึงได้เข้าถึงชีวิตใหม่ในระดับที่สูงส่งกว่าเดิม และมีความสุขยิ่งกว่าเดิมอีก

บุคคลผู้มีจิตอันถูกครอบงำด้วยมานะ และอหังการ คิดว่าสิ่งที่มีค่าสูงสุดในชีวิตของเขามีเพียงแค่นั้นเอง—บุคคลผู้มีความชิงชังต่อการที่จะยอมมอบมานะและอหังการเช่นนั้นให้แก่ศาสนาของตน ซึ่งจะเป็นพระเยซูไครสต์ หรือท่านโส บาบ่า หรือเทพเจ้าผู้เป็นบรมครูในทางวิญญาณของเของค์ไหน ๆ ก็ตาม ควรจะระลึกไว้ด้วยว่าเขาไม่ต้องยอมมอบกายถวายชีวิตต่อคน

อื่น ๆ ที่ไหนเลย แต่เป็นการยอมสละสิ่งเช่นนั้นให้แก่
 สัญญลักษณ์ของเทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์ผู้อยู่ภายในตัวของ
 เขาเอง คือว่าตัวตนที่แท้จริงของเขานั้นเอง

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระผู้เป็นเจ้าหรือท่านครู
 ผู้ปรากฏกายให้เราเห็นนั้น เป็นเสมือนหนังสือสารขงใน
 วิชาเคมีเรียกว่า Catalyst คือสื่อที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง
 หรือปฏิกิริยาทางเคมี อันได้แก่การเปลี่ยนตะกั่ว
 คือตัวตนชั้นต่ำที่มีค่าน้อยนิดให้กลายเป็นทองคำ คือ
 ตัวตนชั้นสูง อันเป็นตัวตนที่แท้จริง ฉะนั้นท่านไส
 บาบ่า รู้ดีว่าปฏิกิริยาของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้
 ย่อมเป็นการค่อยเป็นค่อยไป และเป็นกระบวนการที่
 ทำให้เกิดความปวดร้าวในหัวใจของผู้ปฏิบัติเอาการอยู่
 เหมือนกัน แต่ความจริงก็มีอยู่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า
 การ “ฆ่า” ตัวตนจอมปลอมเสียให้ได้นั้น จะเป็นการ
 เข้าถึงไม้กางเขนแห่งความหลุดพ้นอย่างแท้จริง

ในระหว่างที่ครุ่นคิดถึงแนวการปฏิบัติแบบภักดี
 คือการยอมมอบกายถวายชีวิตแก่พระผู้เป็นเจ้า และ
 ลักษณะของปัญญาอันสูงสุดนี้ เราต่างก็คอยการกลับมา

สู่บรินดาวันของท่านใส บาบ่า อย่างใจจดใจจ่อ จนถึง
วันสุดสัปดาห์ก็ยังไม่มีแว่วว่าท่านใส บาบ่า จะกลับมา
ครั้นแล้วนางข้างใสคิดาก็หายตัวไปจากที่ ๆ เคยอยู่ คือ
ใต้ต้นไม้ต้นนั้น และเราก็ได้ทราบว่าท่านสวามีจะยังไม่
กลับมาในระหว่างฤดูร้อนของปีนั้น

นาวาชีวิต

ผู้ข้าม	ทะเล	ชีวิต
ควรคิด	คือเรือ	ให้มัน
ต้องรู้	สิ่งที่	สำคัญ
ขาดไม้—	ได้นั้น	คืออะไร
นาวา	ชีวิต	เรา
ขาดความ	ภักดี	ไม่ได้
เราต้อง	มอบกาย	และใจ
ถวายไว้	เบื้องบาท	พระองค์
พระผู้	เป็นเจ้า	เท่านั้น
จะพลัน	มีพระ	ประสงค์
ให้คำ	ขนิ้น	มั่นคง
เพื่อทรง	ประคอง	นาวา

เจ้าจง	เปล ^๕ องใจ	ให้เบา
กิเลส	อย่าเข้า	รักษา
ถอดถอน	อหังการ	นานา
แล้วเจ้า	จะสา—	มารตจริง
โอดแค้น	เล่นคล ^๕ น	กรีนเครง
ห่อนเกรง	ผองภัย	ทุกสิ่ง
ทำได้	โดยไม่	ประวิง
เกรงกริ่ง	อันตราย	นานา
ท่านนั้น	จะทรง	ปกบัก
โอบอุ้ม	พุ่มพัก	รักษา
ขอแต่	ให้เจ้า	เข้ามา
น้อมใจ	ไผ่หา	พระองค์
เมื่อเจ้า	ทุกซ์โสก	ระทม
ข ^๕ นขม	ไม่สม	ประสงค
หรือว่า	จิตใจ	ไม่ตรง
ตกลง	สู่ห้วง	กิเลสมาร

กิดแต่	อิจฉา	มานะ
อยากละ	แต่ยัง	ฟังชาน
อาวรณ	เดอคร้อน	รำคาญ
ประหาร	กิเลส	ไม่วาย
เช่นนี้	พระองค์	จะช่วย
รักษา	ความบ่วย	ให้หาย
จงมอบ	หมดทั้ง	ใจกาย
ไม่ต้อง	ละอาย	สิ่งใด
แม่นเจ้า	เลวทราม	ต่ำช้า
ใบไม้	น่าชัง	เพียงไหน
โถ่เล	ร้ายกาจ	เพียงไร
ผิดหวัง	เท่าใด	ก็ตาม
เราช่วย	เจ้าได้	ทุกคน
ไม่มี	พุดบ่น	เหยียดหยาม
เราเป็น	แม่ที่	ติดตาม
ให้ความ	รักลูก	ทุกคน

บทที่ ๓๗

โยคี "ร่ว่ง"

กามสุข	นร้าว	กานัก
อาจขัก	ชวนให้	ไหลหลง
คูโค	จิตไม่	มั่นคง
แม่วุ	ทางตรง	กัธัง
วางจิต	ประมาท	ไม่ได้
มันอาจ	คลใจ	ให้หลัง
หลาดได้	หากไม่	ระวัง
มันไม่	หยุดยัง	ยั่ววน

— ภาควัทยา

ปรากฏการณ์วิฤติ

หลังจากที่นางซ่าง ไสคีตา หายตัวไปแล้วไม่นาน ก็มีโทรเลขมาจากประศันตินิลยัม กล่าวว่าคุณสามี ต้องการให้เราเดินทางไปที่นั่นทันที ซึ่งเราก็ได้ออกเดินทางตามคำสั่งและไปถึงที่นั่นตอนบ่ายวันนั้นเอง

เมื่อได้พบกันเป็นการส่วนตัวครั้งแรก ท่านได้บอกว่า งานก่อสร้างได้ทำให้ท่านต้องอยู่ที่ประศันตินิลยัมต่อไป และได้ทำให้ท่านต้องใช้เวลากับมันมาก เอาการ อย่างไรก็ตาม ท่านบอกว่าจะให้เราพบท่านได้บ่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในระหว่างเวลาที่เราสามารถอยู่ในอินเดียได้ ในอีกไม่กี่สัปดาห์นี้

สาวกที่อยู่ใกล้ชิดกับท่าน สามีจะเห็นท่านผลิต วิฤติออกมาโดยการเนรมิตมากมาย และบ่อยเหลือเกิน จนในที่สุดก็แลดูเป็นของธรรมดาไป ท่านหยิบเอามันออกมาจากอากาศอย่างหน้าเฉยตาเฉยจากที่ไหน ๆ ก็ได้ เช่นเดียวกับในชาติที่แล้วมา ท่านได้นำมันมาจากกองไฟในสุเหร่าของท่านที่ตำบลเชอร์ดินัน

แต่ยังมีความพิสดารมากกว่านั้นอีก คือบางทีองค์ท่านไม่ต้องอยู่ให้เห็นตัวก็ได้ แต่วิภูติก็อาจเกิดขึ้นได้ก็มีเหมือนกัน และแม้องค์ท่านจะไม่อยู่ อำนาจของวิภูติก็ยังมิอยู่เช่นเดิม ในสถานที่ต่าง ๆ ของประเทศอินเดีย ตลอดจนกระทั่งสถานที่ ๆ ห่างไกลออกไปมากมาย เช่น นิวยอร์ค ลอสแอนเจลิส และลอนดอน ก็ยังมีวิภูติเกิดขึ้นที่รูปของท่านไส บาบา และที่รูปของผู้ศักดิ์สิทธิ์องค์อื่น ๆ ในห้องบูชาของสาวกของท่านบางคน

ข้าพเจ้าคิดว่าลำพังการบรรยายเรื่องเกี่ยวกับปรากฏการณ์อันมหัศจรรย์ของวิภูตินี้อย่างเดียวให้ละเอียดถี่ถ้วนทุกแห่งกันจริง ๆ ก็คงจะต้องเป็นหนังสือได้เล่มหนึ่งโดยเฉพาะเลยทีเดียว แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการจะเขียนให้ละเอียดละเอียดถึงขนาดนั้น เพราะอันที่จริง ท่าน स्वามีเองก็ดูจะไม่ค่อยอยากจะทำถึงนัก และมักจะมองเห็นเป็นของไม่สลักสำคัญอะไรนักหนา เหตุผลในเรื่องนี้ ตามที่ข้าพเจ้าคิดเอาเองนั้น ก็น่าจะเป็นเพราะว่าคนโดยมากพอได้มีประสบการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นแก่ตน หรือในที่อยู่ของตนเข้า ก็มักจะเกิดความภูมิใจและทะนงตนว่า ตน

ได้รับพรสวรรค์แล้ว และต่อจากนั้นก็อดที่จะคุยโต
โอ้อวดตัวไม่ได้ ดังนั้น การกล่าวถึงเรื่องนี้และระบุชื่อ
บุคคลเช่นนั้นมาก ๆ เข้า ก็จะทำให้เขาเกิดมีมานะอหัง-
การ คิดว่าตนเป็นคนสำคัญยิ่งขึ้นทุกที บางคนนั้นเกิด
ความโลภมากถึงกับเก็บเงินจากคนที่เข้าไปดูการปรากฏ
ขึ้นของวิภูติในสถานที่ของตนก็มี เป็นอันว่าจิตใจของ
เขาเสื่อมทรามลงไปอย่างน่าเสียดายยิ่ง ดังนั้น ท่านไส
บามา จึงไม่ได้ให้ความสำคัญแก่เรื่องเช่นนั้นเท่าใด และ
เพื่อให้รู้ว่าเรื่องเช่นนั้นเป็นเรื่องภายใน เกิดแก่บุคคล
นั้น ๆ เพื่อให้รู้กันเฉพาะในวงจำกัดเท่านั้น ทั้งนี้จะมี
เพียงไม่กี่คนผู้ซึ่งท่านเห็นแล้วว่า หากได้มีประสบการณ์
เช่นนั้นเกิดขึ้น เขาก็จะได้มีโอกาสทำจิตให้บริสุทธิ์ยิ่ง
ขึ้น โดยที่ได้กำลังใจจากสัญญาณหรือนิมิตของพระ
ผู้เป็นเจ้าที่ได้กรุณามาโปรดเขาแล้ว

อย่างไรก็ตาม ยังมีบางคนที่มีความต้องการ
อันบริสุทธิ์ ใจจริง ๆ คือโดยไม่ต้องการจะโอ้อวดตัวแต่
ประการใด ที่จะให้คนอื่น ๆ มาร่วมกันชื่นชมและเลื่อม
ใสในปรากฏการณ์อันอัศจรรย์เช่นนั้นกับเขาด้วยเท่านั้น

ตัวอย่างของกรณีเช่นนี้เกิดขึ้นในวันหนึ่งตอนเช้า ตอนนั้นข้าพเจ้าอยู่ในห้องรับประทานกาแฟในตลาดนอกกำแพงบริเวณ ก็ได้พบชาวอินเดียหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งอาสาจะพาข้าพเจ้าไปดูวิถีที่กำลังปรากฏให้เห็นอย่างมากมายที่บ้านแห่งหนึ่ง

เมื่อไปถึง ข้าพเจ้าก็เห็นว่ามันเป็นบ้านที่อยู่อันกะจ้อยร่อยเบื้องหลังร้านขายของกลุ่มหนึ่ง ตอนที่เราไปถึงนั้น ผู้ที่อยู่ในบ้านนั้นก็มีเจ้าของบ้าน ซึ่งเป็นหญิงท่าทางข่อย ไม่มีกิริยาท่าทางที่ต้องการจะโอ้อวดอะไรเลย อีกสองคนที่อยู่กับนางคือ น้องชายของเธอที่มาพักผ่อนกับเธอชั่วคราว เนื่องจากได้รับอนุญาตให้ลาหยุดงานมาได้ และสตรีที่เป็นหมอลาวอินเดียนทั้งหมดเป็นศิษย์ที่เลื่อมใสท่านไส บาบ่า เป็นอย่างยิ่ง สำหรับเจ้าของบ้านนั้นเป็นสตรีที่มีความเลื่อมใสมั่นคง และแรงกล้า ยอมมอบกายถวายชีวิตต่อท่านไส บาบ่าได้อย่างสูงมาแล้ว เธอพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ดังนั้นเรื่องที่ข้าพเจ้าทราบทั้งหมดนี้ ก็ได้ทราบจากน้องชายของเธอและสตรีผู้เป็นหมอลาวอินเดียนเอง

เรื่องก็มีอยู่ว่า ก่อนหน้านั้นสองสามวันได้เกิดมี
 วิกฤตขึ้นอย่างมากมาย ที่รูปท่านไส บาบา และรูปเทพ
 เจ้าอื่น ๆ ในห้องที่เรากำลังนั่งสนทนากันอยู่ บางรูปยัง
 เกิดมีของเหลวคล้ายน้ำผงปรากฏขึ้นอีกด้วย เป็นแต่ว่า
 "น้ำผง" นั้นมีลักษณะเหมือนน้ำคือไม่มีสี ทั้งสองอย่าง
 คือวิกฤตและ "น้ำผง" ที่ปรากฏขึ้นมานั้นมีมากเหลือเกิน
 จนกระทั่งหล่น และไหลลงมาถึงภาชนะที่เขาวางรองรับ
 ไว้เบื้องล่างหลายต่อหลายอัน แม้ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลัง
 จ้องมองดูอยู่ก็ยังสามารถเห็นทั้งสองอย่างปรากฏ และ
 ไหลออกมาอยู่ไม่ขาดสาย ข้าพเจ้าได้ลองชิมดูก็ปรากฏ
 ว่า "น้ำผง" นั้นใสกว่าและหวานน้อยกว่าน้ำผงตามปกติ
 อันที่จริงก็มีลักษณะคล้ายกับน้ำ "อมฤต" ที่บางครั้ง
 ท่านไส บาบา ผลิตขึ้นโดยล้วงออกมาจากทรวงนั่นเอง
 เป็นแต่ว่ามีความหอมหวานชื่นใจน้อยกว่านั้น

ข่าวเรื่องปรากฏการณ์ประหลาดนี้ แพร่หลาย
 ออกไปอย่างรวดเร็วในหมู่บ้านนั้น ครั้นแล้วก็มีฝูงชน
 มามุงดูกันอย่างมากมาย บางครั้งก็ถึงสามร้อยคนในคราว
 หนึ่ง ๆ โดยมาออกกันอยู่ที่ลานบ้านข้าง ที่เจดียงข้าง

และที่ห้องเล็ก ๆ แถวนั้นบ้าง จนแทบจะไม่มีอากาศหายใจกันทีเดียว หลายคนก็ได้รับวิฤติและ “น้ำผึ้ง” นั้นติดมือกลับไปบ้านด้วย

ในตอนค่ำของวันที่ปรากฏวิฤติขึ้นนี้เอง ท่านไส บาบ่า ก็มาปรากฏแก่หญิงผู้เป็นเจ้าของบ้านโดยทางนิมิต และได้บอกกับเธอว่า ท่านไม่ต้องการให้ฝูงชนเหล่านั้นมารบกวนเธอ ดังนั้นเธอต้องอย่าให้ใคร ๆ เข้ามาในบ้านหรือในบริเวณบ้านเลย ซึ่งเธอก็ได้กระทำตามคำสั่งนั้น สำหรับข้าพเจ้าได้รับอนุญาตเป็นพิเศษให้มาดูเพื่อให้เห็นด้วยตาตนเองได้ เพราะเขารู้ว่าข้าพเจ้าเป็นผู้เคยเขียนหนังสือประวัติของท่านไส บาบ่า (ที่แปลเล่ม ๑ และเล่ม ๒) มาแล้ว แต่ก็ยกเว้นให้คนเดียวเท่านั้น

เด็กผู้ผลิวิฤติ ใต้เอง

มีเรื่องแปลกประหลาดอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับวิฤติขึ้น เกิดขึ้นหลังจากที่เราได้มาถึงประเทศอินเดียมาคราวนี้ไม่นาน คราวนี้เป็นเรื่องของเด็กเกิดใหม่คนหนึ่งซึ่งมีวิฤติไหลออกมาจากร่างกายไม่ขาดสาย เมื่อข้าพเจ้าได้

ทราบข่าวนี้ ก็รีบไปเพื่อจะได้เห็นเด็กประหลาดผู้^{๕๕}ด้วย
 สายตาของตนเองทันที ที่นอกอาคารมีคนมาออกันอยู่
 เป็นกลุ่มใหญ่แล้ว ข้าพเจ้าจึงแทรกตัวเบียดเข้าไปข้าง
 แต่ก็ได้รับคำบอกแล้วว่า เขาห้ามไม่ให้ใครเข้าไปข้าง
 ในนั้น

โชคดีที่ ดร. ภควันตัม บังเอิญอยู่ในห้อง ๆ หนึ่ง
 ข้าง ๆ นั้น เขาได้พบกับหนุ่มสาวผู้เป็นบิดามารดาของ
 เด็กผู้^{๕๕}แล้ว และได้รับความไว้วางใจจากบิดามารดาของ
 เด็กประหลาดผู้^{๕๕} ซึ่งพูดภาษาเดียวกัน คือภาษาเตเลกุ
 ดังนั้น ดร. ภควันตัม จึงช่วยนำข้าพเจ้าเข้าไปในห้อง
 และทำหน้าที่เป็นล่ามให้ข้าพเจ้าด้วย

ปรากฏว่าเด็กที่กล่าวถึงนี้เป็นผู้ชาย เพียงมีอายุ
 ได้ ๒-๓ เดือนเท่านั้นเอง พ่อแม่ของเด็กได้บอกว่า เด็ก
 คนนี้มีวิฤติไหลออกมาจากศีรษะ หน้า และส่วนอื่น ๆ
 ของร่างกายตั้งแต่แรกเกิด ผงวิฤตินี้ปรากฏขึ้นบนผิวหนัง
 ของเด็ก และในไม่ช้าก็ครอบคลุมเด็กทั้งหมดทั้งตัว
 คือตั้งแต่หัวจรดเท้าเลยทีเดียว พ่อแม่เด็กพยายามปิด
 และกวาดออกไป แต่ผงนั้นก็ปรากฏไหลออกมาอีกทันที

ตอนที่ข้าพเจ้าเข้าไปดูในห้องนั้น เด็กผู้นั้นกำลัง
 หลับอยู่ ข้าพเจ้าก็ได้เห็นว่ามีภูติห่อหุ้มศีรษะของแก
 อยู่หนาเอากการ นอกจากนั้นยังมีอีกเป็นหย่อม ๆ ปรากฏ
 ขนที่หน้าและมือ ต่อมาเด็กผู้นั้นตื่น ข้าพเจ้าก็ได้เห็น
 ดวงตาดำขลับจ้องมาที่ข้าพเจ้าเพียงคนเดียว เป็นดวงตาที่
 ฉายแสงรุ่งโรจน์มีประกายวาวของสติปัญญาอันลึกซึ้ง
 แผลงอยู่ในนั้น เด็กผู้นั้นเป็นผู้มีลักษณะเด่นจริง ๆ ยิ่ง
 ข้าพเจ้าจ้องดูก็รู้สึกว่าจะมีความลึกลับลึกซึ้งบางประการ
 แผลงอยู่ภายในดวงตาอันมีประกายวาววามอย่างยิ่งคู้่นั้น

พ่อแม่ของเด็กผู้นั้นเป็นชาวชนบทททชอวยเหมือน
 ชาวชนบททั่วไป ข้าพเจ้าสังเกตเห็นได้ชัดเจนว่า การ
 ที่มีใครต่อใครมารุมล้อมดูเช่นนั้น ทำให้เขาไม่สบายใจ
 เลย ข้าพเจ้าเชื่อว่าเขาต้องการอยากให้มีปาฏิหาริย์อะไร
 สักอย่างมาหยุดยั้งการไหลของวิภูตินี้ได้ ยิ่งเร็วเท่าไรก็
 ยิ่งดี เพื่อว่าเขาจะได้กลับไปมีชีวิตอยู่อย่างสงบเงียบและ
 เป็นสุขตามประสาของเขาในหมู่บ้านเดิม แต่เดี๋ยวนั้นแหละ
 ปัญหาจึงมีว่าเด็กน้อยผู้นั้นเป็นใครมาแต่ไหนกัน จึงได้มี

สัญลักษณ์ของพระคิระผู้เป็นเจ้าของไหลออกมาจากร่างกาย
ของเขาได้เองเช่นนี้ ?

เย็นวันนั้น หลังจากที่ท่านสวามีออกมาปรากฏ
ตัวทักทายปราศรัยประชาชนแล้ว ทุกคนก็พากันจ้องดู
อย่างใจจดใจจ่อว่าท่านจะทำอย่างไรกับเด็กประหลาดผู้
ในเมื่อเขาเห็นท่านเดินตรงไปที่เด็กประหลาดพักอยู่ แต่
ท่านได้เข้าไปที่ห้องของ ดร. ภควันตัมที่อยู่ใกล้ ๆ นั้น
ทุกคนเฝ้าดูอยู่อย่างไม่ละสายตา โดยหวังว่าเมื่อท่านออก
มาจากห้อง ดร. ภควันตัมแล้ว คงจะเข้าไปในห้องที่เด็ก
อยู่กระมัง ต่อมาประมาณอีก ๒๐ นาที ท่านก็ออกมา
จากห้อง แล้วเดินตรงไปที่มันทีร์เลย ไม่ได้หันไปมอง
ทางห้องเด็กนั้นแม้แต่ครั้งเดียว ต่อมาอีก ๒-๓ วัน
พ่อแม่ของเด็ก พร้อมกับเด็กประหลาดนั้นก็หายหน้าไป
จากอาศรมเลย ที่นี้สมมติว่า ท่านไส บาบาจะมาที่ห้อง
ของเขา ก็คงจะเป็นเวลากลางคืนตอนที่ไม่มีใครเห็น
ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้ยินข่าวว่า วิภูติที่ไหลออกมาเรื่อย ๆ
นั้น ได้หยุดไหลแล้ว แต่ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องเช่นนี้ย่อม
เป็นของธรรมดา ก็ในเมื่อท่านไส บาบา เป็นผู้สามารถ

จะผลติวิญญูติหรือทำให้มันไหลออกมาเมื่อใดก็ได้แล้ว
เหตุใด ท่านจึงจะทำให้มันหยุดไม่ได้เล่า ในเมื่อท่าน
ต้องการจะให้มันหยุด ทั้งนี้ไม่ว่าท่านจะต้องไปดูหรือ
ถูกต้องเด็กหรือไม่ก็ตาม

ปัญหาที่เราครุ่นคิดกันอยู่ไม่หายก็คือ ปรากฏ-
การณดังกล่าวนี้ มีความหมายเป็นมาอย่างไร ? หลังจาก
นั้นมาสัปดาห์หนึ่ง ในระหว่างการสนทนาเป็นการภายใน
กับท่าน ซึ่งตอนนั้นไม่มีใครอื่นนอกจากภรรยาของ
ข้าพเจ้ากับ ดร. โกคัตเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงลองสำรวจ
ความกล้า ถามท่านดู เพราะคิดว่าคงจะเป็นโอกาสที่จะ
ถามได้แล้ว

ท่านใส บาบ่า ได้ตอบอย่างใช้ความคิดว่า เด็กผู้
นั้นเป็น “โยคะพฤษตะ (Yoga brashta)”

ความเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดในศาสนาคริสต์

คำอธิบายของท่านสวามีมาจากหลักการเรื่องการ
เวียนว่ายตายเกิด ซึ่งเป็นหลักของพุทธศาสนาและ
ศาสนายินดู อันที่จริง ศาสนาคริสต์ก็เคยยอมรับหลัก

การมาแล้วในระยะ ๕๐๐ ปีแรก ครั้นต่อมาในปี ค.ศ. ๕๑๔ สภาสงฆ์แห่งกรุงคอนสแตนติโนเปิลก็ได้มีมติให้ ตัดหลักการเรื่องเวียนว่ายตายเกิดนี้ออกจากคำสอนของ คริสตศาสนา ทั้ง ๆ ที่ความจริงผู้ที่เสนอและเห็นด้วย ในเรื่องนี้ก็เป็นเสียงส่วนน้อยเท่านั้นในที่ประชุมดังกล่าว นับตั้งแต่นั้นมา ก็เป็นอันกล่าวได้ว่าทางคริสตศาสนา โดยทั่วไปไม่ยอมปริปากพูดถึงเรื่องนี้อีกเลย นอกจากกลุ่มเล็ก ๆ น้อย ๆ บางกลุ่มเท่านั้น แต่แม้กระนั้น ก็ยังมีผู้นำทางคริสตศาสนาบางคน ซึ่งรวมทังไป บางองค์ด้วย ได้แสดงว่าเป็นผู้มีความเชื่อเรื่องวิญญาณ กลับมาเกิดใหม่อกได้ ทั้งนี้ยังมีผู้สอนศาสนาคริสต์ ทางฝ่ายหรือกลุ่มที่ไม่ยอมเห็นตามด้วย ก็ได้สอนประชาชนเรื่องการเกิดใหม่เหมือนกัน นอกเหนือจากทาง ศาสนาจักรดังกล่าวแล้ว ปรัชญาเมธีของตะวันตกหลายคนก็ยอมรับเชื่อในเรื่องเกิดใหม่นี้ กวีและนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่บางคนเช่น Mesfield และ Kipling ก็ได้แสดงให้เห็นจากหนังสือที่เขาแต่งขึ้นว่า เขามีความเชื่อในเรื่องนี้เหมือนกัน แม้ในข้อความที่ผู้ศึกษาวิชาลึกลับ

ต่าง ๆ ได้แต่งไว้ รวมทั้งผู้นับถือศาสนาอิสลามบางท่าน
ด้วย ก็มีความเชื่อในทำนองเดียวกัน

จุดหมายปลายทางของหลักการฝ่ายศาสนานินดู
คือการทำให้พ้นไปจากความต้องการทางเนื้อหนังหรือ
กามสุข ซึ่งเป็นเครื่องผูกมัดจิตใจมนุษย์อยู่ตลอดเวลา
ทำให้จิตใจเช่นนี้มีปฏิกิริยาตอบสนอง ในทางที่ตนเอง
(คือใจนั้น) จะต้องผ่านความเวียนเกิดเวียนตายอยู่ตลอด
กาล ท่านไส บาบาเองก็ได้สอนหลักการเช่นนี้อยู่เป็น
ประจำวัน การยกตนให้พ้นจากอิทธิพลที่ "ถ่วงและผูก"
เช่นนี้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการที่เรียกว่า วิวัฒนา-
การ และจะต้องใช้เวลาหลายต่อหลายชาติในโลกมนุษย์
นี้ กว่าที่แต่ละคนจะบรรลุถึงจุดหมายปลายทางคือความ
หลุดพ้นดังกล่าวนี้

แน่ละในบางครั้งก็ย่อมจะมีคนบางคนผู้ตระหนัก
ถึงความจริงดังกล่าวแล้วอย่างลึกซึ้งและก็ได้เร่งความ
เพียรอย่างเต็มที่ เพื่อให้ได้บรรลุถึงจุดหมายปลายทาง
นี้ ซึ่งก็เป็นการเร่งความเร็วแห่งวิวัฒนาการของเขา
นั่นเอง การเร่งความเพียรเช่นนี้กระทำได้ โดยการ

ยอมตนให้อยู่ในระเบียบวินัยทางจิตอย่างเข้มงวด และ
 ต้องใช้ความอดทนบากบั่นมาก แนวการปฏิบัติเช่นนี้
 ชาวอินเดียเรียกกันว่า โยคะ (ซึ่งมีหลายประเภท) แม้ว่า
 จะเป็นประเภท ภักติโยคะ (ซึ่งอาศัยศรัทธาเป็นแรงส่งที่
 สำคัญ) หรือ กัมมโยคะ (ซึ่งอาศัยความบากบั่นพากเพียร
 ทำงานเป็นแรงส่ง ซึ่งเรียกว่า Work is Worship— ดูบท
 ที่ ๓๕) ดังเช่นที่ชาวคริสต์ปฏิบัติกันอยู่ โดยที่ไม่ได้
 รู้ว่ามีชื่อเช่นนี้ก็ตาม การปฏิบัติก็ยังคงต้องใช้ความอดทน
 บากบั่นมิใช่น้อย ซึ่งเราจะศึกษาได้จากชีวประวัติของ
 นักบุญหลายองค์ในศาสนาคริสต์นั้น

แต่ก็มีบางครั้งเหมือนกันที่พระโยคีบางท่านได้
 ปฏิบัติก้าวหน้าไปในทางโยคะดังกล่าวจนเกือบจะได้บรรลุ
 ความหลุดพ้นคือ โมกษะ อยู่แล้ว ก็บังเอิญค้นหาหรือ
 มานะบางอย่างที่แฝงอยู่ในส่วนลึกของจิตเกิดได้โอกาส
 แทรกตนเข้ามาในจิตของท่านผู้นั้น และท่านก็ถึงแก่
 ความตายทันที (ด้วยอำนาจอกุศลจิตเช่นนั้น) เป็นอัน
 ว่าท่านเป็น “โยคีร่วง” (a fallen yogi) คือต้องหมุน
 เวียนลงไปสู่ในที่ต่ำอย่างน่าเสียดาย ปัญหาที่น่าคิดจึงมี

ว่า แล้วผลแห่งความพยายามความลำบากอันแสนสาหัส
ที่แล้วมานั้น จะสูญสิ้นไปหมดเลยทีเดียวหรือ ? ท่าน
ผู้เห็นปานนั้นจะต้องถอยกลับไปตั้งต้นใหม่ที่จุดแรกคือ
ที่เชิงบันไดขั้นแรกแห่งการปฏิบัติโยคะทีเดียวหรือ ใน
เมื่อท่านต้องมาเกิดใหม่ในโลกมนุษย์ เช่นเดิมอีกครั้ง
หนึ่ง เช่นนี้ ?

คำตอบปัญหาอันมีเฉลยไว้มือ ๕๐๐๐ ปี ล่วงมา
แล้วที่สมรภูมิต่างๆ กุรุเกษตร ตอนที่ขุนพลธนูคืออรชุน
ถามท่านพระกฤษณะผู้เป็นสารีรถศึกของตนในทำนอง
เดียวกันนี้ ท่านพระกฤษณะ ผู้ซึ่งเป็นพระอวตารองค์
หนึ่งในยุคนั้น ได้ตอบว่า ผลแห่งการปฏิบัติทางจิตนั้น
ไม่มีทางที่จะสูญไปโดยประการทั้งปวง วิวัฒนาการทาง
วิญญาณนั้น เมื่อได้มาแล้ว ก็ไม่มีทางที่จะหายไปได้หมด
ผู้ที่เป็น โยคีร่ว่ง นั้น เมื่อมาเกิดในโลกมนุษย์อีก ก็
จะได้มาเกิดในสิ่งแวดล้อมที่จะอำนวยให้เขาได้ปฏิบัติโยคะ
ต่อไปอีก คือต่อจากจุดที่เขาได้สะดุดหยุดชะงักอยู่ใน
ชาติก่อนนั้น (ไม่ใช่ถอยกลับไปสุดหนทางแล้วตั้งต้น
ใหม่อีก) คือ “เขาจะมาเกิดเพื่อได้รับผลแห่งคุณธรรม

ที่เขาได้เข้าถึงหรือขึ้นถึงในอดีตชาติ และในปัจจุบันชาติ เขาก็จะทำความเพียร เพื่อความหลุดพ้นด้วยความมานะ บากบั่นยิ่งขึ้นกว่าเดิม”

ด้วยเหตุดังกล่าวมา ท่าน “พฤตโยคี” คอโยคี ผู้บังเอิญ “ร่วง” หล่นลงมาจากสถานะเดิมอันสูงส่งช่วงระยะเวลาหนึ่ง และท่านจะได้รับโอกาสเป็นครั้งที่สอง จากพระผู้เป็นเจ้าของท่าน (Lords of Karma) ให้ทำความเพียรขึ้นบันไดโยคะต่อจากขั้นที่ท่านได้ร่วง หล่นลงมา (ไม่ใช่จากขั้นแรกหรือต่ำสุด) ท่านสามี ได้กล่าวว่า เด็กทารกที่มีวิฤติไหลออกมาจากร่างกาย ตลอดเวลานั้นก็คือ ท่าน “โยคีร่วง” ผู้หนึ่งกลับมาเกิดใหม่ เมื่อได้ทราบความจริงเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่า ทารกผู้นั้น ครึ่งหนึ่งจะต้องเป็นท่านนักบุญผู้ศักดิ์สิทธิ์องค์ใด องค์หนึ่งอย่างแน่นอน ท่านคงจะต้องได้ทำความเพียร จนบรรลุถึงจุดอันสูงยิ่งในการปฏิบัติโยคะแล้ว มิฉะนั้น ท่านคงจะไม่กลับมาเกิดใหม่ โดยมีวิฤติไหลออกมาจากร่างกายเองตลอดเวลาเช่นนั้นได้เลย เพราะวิฤติอันที่จริงก็เป็นสัญลักษณ์ของพระศิวะ ผู้เป็นพระผู้เป็นเจ้าของ

ของโยคีทั้งหลาย ดังนั้นท่านจึงได้มาเกิดในตระกูลที่
อาศัยอยู่ไม่ห่างจากประศันตินิลยัมน์ก เพื่อว่าท่านจะได้
ถูกนำตัวมาหาค้อวตารได้ตั้งแต่ยังเป็นทารกอยู่ (และ
จะได้รับการแก้ไขเสียแต่เนิ่น ๆ)

อย่าตกนาควชชะลอม

การบำเพ็ญ	โยคะ	จะช่วยเจ้า
ให้ได้เข้า	ถึงความจริง	อันยิ่งใหญ่
ว่าเจ้านั้น	อันที่จริง	ไซ่อันไกล
เป็นอย่างเดียว	กันไซร์	กับพระองค์
ผู้เป็นเจ้าของ	นั่นเอง	ในที่สุด
แต่นั้นแหละ	อย่าสะดุด	หยุดลุ่มหลง
จะเป็นเหตุ	ทำให้	ใจทะนง
จนวอยง	ด้วยมานะ	อะหังการ
นึกถึงตน	ว่าได้ทำ	ความเพียรใหญ่
เกิดภูมิใจ	คิดว่าตน	มีแก่นสาร
มองผู้อื่น	แล้วพาให้	ใจรำคาญ
เฝ้าเบื่อกบาน	เกิดนิยม	ชมตนเอง

เจ้าคิดว่า	ได้เขียนนาม	ของพระองค์
ถึงสี่บ้าน	ครบแล้วคง	เป็นคนเก่ง
พูดถึงท่าน	บ่อยเข้าไว้	ให้คนเกรง
ทำอวดเกรง	เพื่อให้คน	ว่าตนดี
อวดศรัทธา	ว่าเป็นคน	อดทนยิ่ง
ความทุกข์ยาก	ทุก ๆ สิ่ง	ไม่หน่ายหนี
อันที่จริง	จำนวนล้าน	นั้นไม่มี
คุณความดี	อันใด	อยู่ในตัว
ก่อนอันใด	ในจิตต้อง	บริสุทธิ์
คือพ่อผู้	ด้วยศรัทธา	กล้าละชั่ว
บริกรรม	นามพระองค์	ให้แนบตัว
ไม่เกลือกกลัว	ด้วยมานะ	อะหังการ
จงระวัง	อย่าคักน้ำ	ขึ้นจากบ่อ
ด้วยตะกร้อ	หรือชะลอม	เครื่องจักสาน
นาคอคำ	เปรยเปรย	เทียบด้วยมาร
คอยรังควาญ	ทำเป็นช่วย	ด้วยมารยา

ตักเท่าใด	สาวเท่าใด	ไม่ได้เรื่อง
เสียแรงเปลือง	เวลาเปล่า	ไม่เข้าท่า
มีแต่รู้	ร่วน้อยใหญ่	ไม่ได้ยา
อหังการ	ถือตัวมาร	ผลาญทำลาย
เพราะเหตุนี้	จึงฝักใจ	ให้สะอาด
ให้ไปปราศ—	จากเครื่องเศร้า—	หมองทั้งหลาย
ให้ตั้งมั่น	ไม่หวั่นไหว	ใจและกาย
เจ้าจะพึง	ถึงจุดหมาย	ที่ปลายทาง

คุณค่าของศาสนาทุกศาสนา

อันว่า	ศาสนา	ทั้งมวล
มีค่า	สอนล้วน	แต่ให้
ทุกคน	ชำระ	จิตใจ
หมดสิ้น	จากภัย	คือมาร
นั่นคือ	ความโลก	ความโกรธ
เพ่งโทษ	เกลียดชัง	ล้างผลาญ
ทั้งหมด	ทำได้	โดยการ
พระองค์	ประทาน	กรุณา

เพื่อให้	เข้าได้	สมประสงค์
พระองค์	คุ้มครอง	รักษา
เพื่อเจ้า	ปลอดภัย	นานา
พันผ้า	อุปสรรค	ทงมวล
ความคิด	มานะ	ถือตน
ว่าสูง	กว่าคน	ทั่วถ้วน
ทำให้	ใจซัก	แปรปรวน
เห็นผู้	อันล้วน	เลวทราม
นคอ	ความเห็น	ทผล
อย่าคิด	จงเร่ง	เกรงขาม
หากมี	ใครกล่าว	ทำความ
เหยียดหยาม	ผู้น	ทั่วไป
คุยโอ	อวดโต	ว่าเลิศ
คำสอน	ประเสริฐ	ยิ่งใหญ่
ศาสนา	ของผู้	อันใด
ไม่มี	เทียบได้	เทียมทาน

จรรู้	ไว้ว่า	ผู้คิด
เช่นนั้น	หลงผิด	วิถถาร
พลงพลาด	ปราศจาก	หลักการ
ของศาส—	ดาจารย์	แห่งคน
เร่งบำ—	เพ็ญเพียร	ให้ดี
เจ้าจะ	ไม่มี	สับสน
ขอมรับ	ศาสนา	สากล
เบองค่น	ว่าดี	เท่ากัน

—ศรี สัตยา ไส มาษา

บทที่ ๓๘

เสียงสวรรค์เรียก

ข้าพเจ้า	วังหน้า	พระองค์
ชอกช้อน	เขาวง	กตใหญ่
ซังอัน	ทจริง	อยู่ใน
หทัย	ของคน	นั่นเอง
—ฟรานซิส ทอมสัน		

หมาไล่เนื้อแห่งสวรรค์

ท่านใส บาบาคเคยบอกว่า ให้เราไปหาท่านในเมื่อท่านเรียก และเรื่องนั้นก็พอจะอนุมานได้ว่า ท่านคงจะเรียกเฉพาะผู้ที่พร้อมแล้วเท่านั้น แต่นั่นแหละ ในบางกรณีก็ปรากฏว่า บุคคลผู้ที่พร้อมแล้วนั้นก็ยังไม่สามารถรู้ตัวเองได้เลย ดังนั้นเมื่อจิตสำนึก (คือจิตที่หมกมุ่นอยู่

กับเรื่องโลกหรือวัตถุ) ได้ยิน “เสียงเรียก” ของสวรรค์
 เข้า ก็มักจะอยากวิ่งหนีไปให้พ้น คือไม่กล้าขานรับใน
 ทันทัน เพราะอันที่จริงแล้ว “เสียงเรียก” ดังกล่าวนั้น
 ย่อมเป็นเหมือนเสียงเตือนให้ระวังตัวว่า “ตัวตน” ที่เขา
 กำลังยึดถืออยู่อย่างเหนียวแน่นนั้น จะต้องถูกทำลายให้
 สูญสิ้นไปในไม่ช้าแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่ง เรื่องเช่นนี้
 ก็เท่ากับเสียงของตัวตนใหญ่ (คือคุณธรรมและบารมีที่
 อบรมมาแต่ชาติก่อน) ที่เรียกร้องตัวตนเล็ก (คือจิตที่
 ยังอยู่ใต้อำนาจกิเลสอาสวะต่าง ๆ) และกระตุ้นเตือน
 ให้หลุดพ้นเสียงมโนธรรม และประพฤติธรรมเสียบ้าง
 แต่ “ตัวตนเล็ก” นั้น เนื่องจากตกอยู่ใต้อำนาจของกิเลส
 มาเป็นเวลานานแสนนาน จึงตกใจและพยายามวิ่งหนี
 เสียงเรียกร้องจากภายในอยู่เรื่อย ๆ เกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้
 กวีผู้หนึ่งชื่อฟรานซิส ทอมสัน ได้แต่งเรื่องเป็นนิทาน
 เปรียบเทียบไว้ในเรื่อง THE HOUND OF HEAVEN
 โดยเปรียบเทียบของอำนาจฝ่ายสูงหรือเสียงเรียกของพระเจ้า
 เป็นเสมือน “หมาไล่เนื้อแห่งสวรรค์” ซึ่งจะไล่พิฆาต
 ฟาดฟันอำนาจฝ่ายต่ำหรือกิเลสมาให้วอดวาย (แต่จิต

ซึ่งเคยติดอยู่ในอำนาจของกิเลสमार คือเอากิเลสमार นั้นเป็นตน ก็ยอมตกใจเป็นธรรมดา) มีตัวอย่างจากชีวิตจริงของบุคคลบางคนดังจะได้บรรยายต่อไปนี้คือ

นักวิทยาศาสตร์ผู้กลายเป็นนักคนตรี

รายที่หนึ่ง มร. เวมู มุกุนทะ เป็นนักศึกษาชาวอินเดียที่มีมันสมองปราดเปรื่องอย่างยิ่ง เกี่ยวกับวิชาวิทยาศาสตร์ในมหาวิทยาลัย หลังจากได้ปริญญาแล้ว เขาได้เดินทางไปทำการวิจัยต่อด้านวิชานิวเคลียร์ฟิสิกส์ และวิศวกรรมที่มหาวิทยาลัย สแทρχไคลด์, กลาสโคว์, สก็อตแลนด์ หลังจากนั้นก็ได้เข้าทำงานในสถาบันพลังงานปรมาณูแห่งประเทศอังกฤษ ตอนนั้นจะเห็นได้ว่า วิถีชีวิตของเขาได้ทำให้เขากลายเป็น “ลูกตะวันตก” ไปเสียแล้ว เรียกว่าเป็นเสมือนกิ่งไม้กิ่งหนึ่งที่ถูกตัดขาดจากต้นไม้ต้นเดิม คือวัฒนธรรมทางวิญญาณของตะวันออกคืออินเดียแล้วโดยสิ้นเชิง

แต่ก็แปลกที่เขา รู้สึกตัวว่า มิได้มีความสุขเท่าใดนักในการครองชีพแบบชาวตะวันตกซึ่งถือว่า ความ

ก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเป็นพระเจ้า และคิดว่าการชมนุ่มเลี้ยงคือกเทศปารตกันครั้งแล้วครั้งเล่า นั้น เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหมือนกับการสวดมนต์ภาวนาจะนั้น ต่อมาเมื่อพี่ชายกับพี่สาวของเขาถึงแก่ความตายในอินเดีย ก็ทำให้เขาเกิดความรู้สึกว่า จิตใจของเขาได้รับความกระทบกระเทือนอย่างหนัก และเขาก็เริ่มรู้สึกว่า การดำเนินชีวิตแบบที่เขากำลังกระทำอยู่ ไม่มีคุณค่าเพียงพอเลย และยังเป็นเครื่องถ่วงความเจริญทางวิญญาณอีกด้วย เขาเริ่มครุ่นคิดอย่างหนักถึงปัญหาที่ว่า คนเราเกิดมาทำไม และเหตุใดจึงต้องตาย แต่ทว่าเขาจะหาคำตอบปัญหาเช่นนั้นได้ทีไหน ? ในฐานะที่เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ยุคนิวเคลียร์ เขาก็ไม่เคยคิดเลยว่า จะหาคำตอบต่อปัญหาเช่นนั้นได้ในวงการศาสนาใด ๆ

เขาเริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายและเห็นความไร้สาระของอาชีพของเขาในฐานะเป็นวิศวกรนิวเคลียร์ยิ่งขึ้นทุกทีจริงอยู่ พลังงานนิวเคลียร์มีประโยชน์ต่อมนุษยชาติอยู่ไม่น้อยในด้านที่เป็นตัวการผลิตพลังงานให้แก่โลก แต่มันก็อาจจะเป็นเครื่องทำลายล้างโลกได้เช่นเดียวกัน

เมื่อวันคืนล่วงไป ความเบื่อและระอาของเขาเกิดเพิ่ม
 ความรุนแรงขึ้นทุกที จนทำให้เขาคิดจะฆ่าตัวตายบ่อย ๆ
 เพราะหาทางออกที่แท้จริงไม่ได้ เคะระหัดอยู่บ้างที่เขา
 พอมิทางระบายความอัดอั้นออกได้โดยการเล่นดนตรีจาก
 พิณ ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่เขาได้เคยหัดเล่นมาตั้งแต่ยัง
 เป็นเด็ก ความไพเราะอ่อนหวานของเสียงเพลงจากพิณ
 นี้เองได้เป็นเครื่องประโลมใจเขาได้เป็นอย่างดี ในเมื่อ
 เขารู้สึกตัวว่ากำลังอยู่ในโลกที่มีดมัวไปด้วยความเห็นแก่
 ตัว และการเอาตัวรอดกัน โดยหาความรักความเมตตา
 ที่แท้จริงไม่ได้เลย

ครั้นแล้วก็เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นต่อเนื่องกัน
 ไปเป็นลูกโซ่ ช่วงเวลานั้น เขากำลังอาศัยอยู่ในกรุง-
 ลอนดอน วันหนึ่งผู้จัดการของบริษัท Royal Shakes-
 Peare Company ได้เชิญให้เขาไปที่บ้านเพื่อตรวจดูพิณ
 ของภรรยาของเขา ซึ่งรู้สึกว่าจะชำรุดและจำเป็นจะต้องได้
 รับการซ่อม เขาได้ตอบรับคำ และก็มีผู้นำรถมารับเขา
 ไปพร้อมกับเพื่อนของเขาอีกสองสามคนด้วย เขาได้
 พิจารณาดูพิณของภรรยาของผู้จัดการแล้ว ก็เห็นว่า

ซำรุดมากจริงๆ มีการบิด การไม่เสมอกัน และความเสียหายที่ต่าง ๆ อีกหลายแห่ง จนกระทั่งเวลาลองเสียงดู เขาไม่สามารถจะติดให้เป็นเสียงที่ถูกต้องโดยไม่เพี้ยนได้เลย แม้แต่สักเสียงเดียว เขาจึงแจ้งว่าพิณอันนั้นใช้ไม่ได้เลย และต้องได้รับการซ่อมเสียก่อน โดยเขาได้กล่าวว่าจะรับอาสาช่วยซ่อมให้เอง เป็นแต่ว่าจะต้องนำไปซ่อมที่บ้านของเขา ซึ่งผู้เป็นเจ้าของก็อนุญาต

ในระหว่างทางขากลับนี้เอง บรรดาเพื่อน ๆ ของเขาเกิดอยากจะแวะเพื่อร่วมในพิธี สวดมนต์เพลงภษัน ณ ที่บ้านสาวกคนหนึ่งของท่านใส บาบา ชื่อ ดร. ทักษิณมูรติ อันที่จริงบิดามารดาของเวมูเองก็เป็นสาวกที่เลื่อมใสในท่านเซอร์ดิบบาบา (ใส บาบา องค์กรก่อน) มาเป็นเวลานานแล้ว แต่เวมูไม่ได้สนใจในเรื่องนี้เลย แต่เมื่อบัดนี้เพื่อน ๆ ของเขา เกิดมีความต้องการจะแวะลงสวดมนต์สรรเสริญท่านใส บาบา เช่นนี้ ก็เป็นการสุควิสัยที่เขาจะปฏิเสธได้ เพราะถึงอย่างไร เวมูก็ได้อาศัยรถของเขานั่งมาและไปอยู่ด้วย ตอนนั้น เขาคิดว่าการสวดเพลงภษันดังกล่าวนี้ คงจะเป็นการสวดสรร-

เสริญท่านเซอร์ดี บาบ่า คือองค์ที่บิดามารดาของเขาเคย
นับถือบูชาอยู่นั่นเอง

แต่พอเขาอย่างเท้าเข้าไปในห้องบูชา และเห็นรูป
ท่านไส บาบ่า เขาก็คิดขึ้นมาทันทีว่า “อ้าว ! แล้วกัน
ผิดตัวเสียแล้ว !” ความจริงสำหรับท่านเซอร์ดีบาบานั้น
เขารู้สึกเฉย ๆ ไม่ได้นับถือและก็ได้ชิงชังอะไร แต่
พอเห็นรูปท่านไส บาบ่าองค์นั้นเข้า เขากลับเกิดความรู้สึก
ไม่ชอบหน้าขึ้นมาทันที ทั้งนี้เพราะบิดามารดาของเขา
เองก็ไม่ยอมรับว่าท่านไส บาบ่า องค์ปัจจุบันเป็นท่าน
เซอร์ดี บาบ่าองค์ก่อนกลับชาติมาเกิด และยังคงถือว่า
ท่านไส บาบ่าเป็นคนโกหกหลอกลวงอยู่นั่นเอง สาวก
ของท่านเซอร์ดี บาบ่า มีอยู่จำนวนหนึ่งเหมือนกันที่ยึด
มั่นในทัศนคติเช่นนั้น ซึ่งท่านไส บาบ่า กล่าวว่า พวกนี้
ยึดมั่นถือมั่นในรูปร่างเดิมมากเกินไป พวกนี้สนใจจะ
นับถือบูชารูปร่างภายนอกอย่างเดียว ไม่ได้คิดว่าจิตหรือ
วิญญาณเดิมนั้น จะมาเข้าร่างใหม่แตกต่างจากร่างเดิม
อย่างใดก็ได้ และนิสัยใจคอบุคคลลักษณะอาจจะ
เปลี่ยนไปด้วยก็ได้ วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ดวงเดียวกันนี้

ได้มาปรากฏในร่างของอวตารแล้วทุกองค์ ซึ่งอวตารเหล่านั้น แต่ละองค์ก็ย่อมมีรูปร่างแตกต่างกันไป ไม่ได้ซ้ำแบบกันเลย

เมื่อเป็นเช่นนั้น เวมุ จึงนั่งลงที่แถวหลังของกลุ่มคนผู้สวดมนต์ภซัน และไม่เข้าร่วมสวดกับเขาด้วย ทันใดนั้น หญิงผู้เป็นเจ้าของบ้านได้นำพิณอันหนึ่งมาให้เขา และขอร้องให้เขาบรรเลงเพลงอะไรก็ได้ให้ที่ประชุมฟังบ้าง ตอนนั้นการสวดเพลงภซันหยุดแล้ว เขาจึงเริ่มลองเสียงพิณอันนั้นไปเรื่อย ๆ อย่างใจลอย ยังไม่รู้ว่าจะเล่นเพลงไหนดี ทันใดนั้น เขาก็นึกเพลงอะไรก็ไม่ทราบขึ้นมาแวบหนึ่ง แล้วก็เริ่มบรรเลงพิณไปตามเสียงดนตรีในความนึกคิดในปัจจุบันทันด่วนนั้น เมื่อเพลงนั้นจบลง ก็มีผู้ขอให้เล่นอีกครั้งหนึ่ง เขาก็บรรเลงเรื่อยไปตามความนึกคิดที่ไหลแวบเข้ามาในขณะนั้นเอง ต่อเมื่อจบเพลงแล้วนั่นเอง เขาจึงได้รู้สึกว่ เพลงสองเพลงนั้นเป็นเพลงคลาสสิกสมัยโบราณ ซึ่งนักบุญผู้เป็นนักดนตรี ซึ่งอยู่ในสถานที่คนละแห่งของอินเดียได้รจนานานมาแล้ว สองเพลงนั้นมีชื่อตามที่ท่านนักบุญผู้แต่งได้ให้ไว้คือชื่อ “ท่านผู้หาผู้เสมอเหมือนมิได้”

เมื่อบรรเลงเพลงจบลงแล้ว เขาจึงได้มีโอกาส
 เหลือบลงมามองดูพิณที่เขาใช้ติดเมื่อครูนี ก็ต้องประ-
 หลาดใจจนบอกไม่ถูกเมื่อแลเห็นว่าพิณอันนั้น ก็คือพิณ
 ที่ซำรุดจนใช้การไม่ได้เลย คือเป็นพิณที่กำลังนำ
 กลับไปบ้านเพื่อซ่อมให้ตนเอง เรื่องมันก็คือว่า เพื่อน
 คนหนึ่งของเขาคงจะนำมันออกมาจากรถยนต์ โดยไม่
 รู้ว่าเป็นพิณเสียเพื่อมาไห้เจ้าของบ้าน ฝ่ายเจ้าของบ้าน
 ก็คงไม่ได้สังเกตอีกนะแหละว่า มันเป็นพิณที่เสียจนใช้
 การไม่ได้แล้ว เมื่อรับมาก็ส่งมาให้เขาเล่นทันที ฝ่าย
 เขานั้นพอจับได้ก็เล่นเลย โดยไม่ต้องพิจารณากันก่อน
 แต่มันก็เป็นเรื่องที่ประหลาดมหัศจรรย์อะไรเช่นนั้น
 เพราะปรากฏว่าเขาเล่นเพลงด้วยพิณซำรุดนั้น ได้อย่าง
 เพราะพริ้ง โดยที่เสียงไม่ได้เพี้ยนไปเลยแม้แต่เสียงเดียว
 ตอนนั้นเขามารู้สึกตกใจจนบอกไม่ถูก จนดูเหมือนว่าชนลูก
 เกรียวไปทั่วร่างกาย เขาได้ติดพิณลองเสียงดูอีกที แต่
 ไม่เป็นผล เสียงมันเพี้ยนหมด ใช้ไม่ได้เลยแม้แต่สัก
 เสียงเดียว

“ใส่ บาบ่า แน่แล้ว—ตายจริง” เขาคิด “คน ๆ นั้นเป็นนักมายากลหรือเปล่าหนอ?”

หลังจากเหตุการณ์ประหลาดครั้งนั้นแล้ว ก็ปรากฏว่าเขาได้รับเชิญให้ไปบรรเลงพิณเป็นงานที่มีรายได้บ่อยครั้งยิ่งขึ้น ซึ่งเขาก็มักรับคำเชิญเหล่านั้นเท่าที่เขาจะมีเวลาให้ได้เสมอ แต่ที่น่าแปลกก็คือ ไม่ว่าเขาจะไปในงานไหน เป็นต้องได้พบใครคนหนึ่งซึ่งพูดถึงเรื่องท่านใส่ บาบ่า ให้เขาฟังจนได้ ดู ๆ คล้ายกับว่า เขาจะหนีท่านไม่พ้นเลย เวลาที่เขาอยู่ที่บ้านในกรุงลอนดอนก็มักจะมีเพื่อนฝูงมากอยรบเร้าให้เขาไปร่วมสวดมนต์เพลงภษณ์ที่ศูนย์ของสาวกท่านใส่ บาบ่า ที่โน่นบ้างที่นี้บ้างจนได้ อีกเหมือนกัน เขาเริ่มมีความรู้สึกว่าคุณใส่ บาบ่ากำลังไล่กวาดเขามาข้างหลังตลอดเวลา

ใจหนึ่งของเขาก็อยากจะยอมแพ้ คือยอมเป็นสาวกของท่านเสียเลย แต่อีกใจหนึ่งก็อดคัดค้านไม่ได้ โดยให้เหตุผลว่าโลกของวิญญาณจะมีอะไรเป็นแก่นสาร นอกจากเป็นความฝันของคนโง่ ๆ เท่านั้น—เป็นโลกของคนฉลาดที่ต้องการจะหนีความจริงในชีวิตนี้โลกนี้ แต่

เมื่อเขาคิดไตร่ตรองดูด้วยความรอบคอบแล้ว เขาก็ต้องยอมรับว่า ความจริงโลกนี้มันก็ไม่ค่อยจะโสภานหรือน่าพิศมัยสำหรับเขาเท่าใดนัก คิดไปคิดมาเขาก็ยิ่งกลัดกลุ้มหนักขึ้น เพราะดูเหมือนว่าเขาจะอยู่ใน “ตาอับ” ไม่มีทางออกได้เลย ในระยะนั้นเขาไม่มีความสุขเลย กินก็ไม่ค่อยได้นอนก็ไม่ค่อยหลับ น้ำหนักตัวลดลงเรื่อย ๆ บางครั้งก็คิดอยากจะฆ่าตัวตายให้พ้นทุกข์พ้นร้อนไปเสียที แต่แล้วก็ยังใจไว้ได้โดยคิดว่าอาจจะมီးอะไร หรือใครสักอย่างหนึ่งมาช่วยเขาได้บ้างกระมัง

ในที่สุด เขาก็เขียนจดหมายถึงท่านไส บาบ่าฉบับหนึ่งและส่งไปทางไปรษณีย์อากาศ จาน่าซองถึงที่อาศรมที่ประศันตินิลยัม จดหมายนั้นมีข้อความว่า “ผมรู้สึกที่ท่านกำลังไล่ตามผมมาเรื่อย ๆ นะ ท่านไส บาบ่า ท่านช่วยให้คำแนะนำแก่ผมเกี่ยวกับสิ่งที่สำคัญสักอย่างหนึ่งได้ไหม? คือเกี่ยวกับชีวิตในอนาคตของผมเอง ผมควรจะทำงานเป็นวิศวกรนิวเคลียร์ต่อไปอย่างเต็มที่ หรือว่าควรจะหาเลี้ยงชีพโดยการอุทิศเวลาทั้งหมดให้แก่คน-

ตรีเสี่ยเสี่ย หรือว่าผมควรจะเลิกคิดทำทั้งสองอย่างแล้ว
 บวชเป็นสันนยาสี (ผู้ไม่ครองเรือน)?”

อันที่จริง เขาก็ทราบโดยได้รับการบอกเล่าจากผู้อื่นว่า ท่านไฮ บาบ่าไม่ตอบจดหมายโดยการเขียน แต่ท่านจะให้คำตอบโดยทางอื่น — ถ้าผู้อื่น ๆ สามารถจะเข้าใจความหมายของนิมิตหรือเครื่องหมายบางอย่างได้ เขาก็จะรู้คำตอบของท่านเอง บัดนี้ เวมูได้รู้ว่าเขาได้ “หยุดวงหน” ชั่วคราวแล้ว และได้หันหลังไปพบกับ “หมาไล่เนื้อแห่งสวรรค์” (The Hound of Heaven) คือท่านไฮ บาบ่าแล้ว ปัญหาจึงมีว่าเขาจะได้รับคำตอบเป็นนิมิตหรือเครื่องหมายอะไรบ้างหรือไม่หนอ วันนั้นเขาขึ้นเครื่องบินไปปารีสในวันสุดสัปดาห์ เพื่อบรรเลงพิณให้ประชาชนชมที่นั่น และเขาก็คิดถึงเรื่องนี่ตลอดเวลา

ต่อมาอีก ๒—๓ วัน หลังจากที่เขากลับมากรุงลอนดอนแล้ว เขาก็เกิดความรู้สึกแปลกประหลาดที่ผืนใจไม่ได้เลยอย่างหนึ่ง คือเขาอยากจะไปที่ตำบลฟินเนอร์ซึ่งอยู่ที่ซานเมืองลอนดอน เพื่อไปเยี่ยมนายและนางเอส. สิตารมา — มันเป็นความอยากอย่างแรงกล้าจริง ๆ

บ้านนี้เขาเคยไปมาแล้วครั้งหนึ่ง โดยไปร่วมในการสวดมนต์เพลงภซัน ซึ่งครั้งนั้นเขาได้ไปโดยไม่ใคร่จะเต็มใจนัก ปัญหาจึงมีว่า เมื่อเป็นเช่นนั้นเหตุใดบัดนี้ เขาจึงเกิดความรู้สึกที่อยากจะไปบ้านนั้นอีกอย่างเหลือเกิน ? เขาพยายามสนใจไม่ทำตามความอยากที่กระตุ้นเตือนนั้นอยู่พักหนึ่ง แต่ในที่สุด ตอนบ่ายวันหนึ่ง เขาก็กยอมแพ้ต่อเสียงเรียกร้องหรือแรงกระตุ้นนั้น และได้ขึ้นรถไฟไปที่ตำบลพินเนอร์ทันที

จากสถานีรถไฟพินเนอร์เขาขึ้นรถแท็กซี่ต่อไปที่ถนน Cuckoo Hill และก็หาบ้านสิตารามได้โดยไม่ยาก เพราะบ้านนี้มีตัวหนังสือเขียนว่า “โอมไอ้” ติดอยู่ที่ประตูทางเข้าด้านหน้า ผู้ที่มาเปิดประตูให้เขาคือ นางสิตาราม

“ไอ้โฮ คุณมาพอดีทีเดียว” เธอกล่าวต้อนรับเขาด้วยความดีใจ “ดิฉันมีอะไรจะให้คุณแน่ะค่ะ”

ว่าแล้ว เธอก็นำเขาเข้าไปที่ห้องบูชาประจำบ้าน ซึ่งเป็นที่ ๆ สวดมนต์ภซันกัน แล้วก็ยื่นรูปถ่ายส่งให้เขา รูปหนึ่งพร้อมกับกล่าวว่า “มีคน ๆ หนึ่งมาที่นี่ใน

การประชุมสวดมนต์ครั้งที่แล้ว เขาบอกให้ดิฉันมอบให้
แก่คุณโดยด่วน ดิฉันจึงคิดว่าคุณคงจะมารับไป”

รูปนั้นเป็นรูปท่านไส บาบ่า กำลังคิดพิณ

เวมูเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า “พอถึงตอนนั้นผมก็ยอม
ศิโรราบเลยทีเดียวนะ ผมก็ลงกราบลงที่หน้ารูปถ่ายขนาด
เท่าตัวจริงของท่านไส บาบ่า ซึ่งเป็นรูปยืนอยู่ในห้องนั้น
แล้วก็ร้องให้ออกมาด้วยความตื่นตันใจอย่างกลืนไม่ไหว
จริง ๆ”

เป็นอันว่า เวมู เข้าใจได้ดีว่า นี่คือคำตอบของ
ท่านไส บาบ่า ที่ชัดเจนที่สุด เขาบอกเลิกงานด้านวิศว-
กรรมนิวเคลียร์ และหันมาเป็นนักดนตรีอาชีพโดยอุทิศ
เวลาทั้งหมดให้การดนตรีอย่างหมดหัวใจ ในระยะ
เวลาหลายเดือนต่อมา ปรากฏว่าเขาได้รับการติดต่อให้
ไปแสดงการคิดพิณมากมายหลายครั้ง ซึ่งทำให้เขาได้มี
โอกาสท่องเที่ยวไปทั่วเมืองที่สำคัญ ๆ ทุกเมืองในยุโรป
ตะวันตก เขาได้รับชื่อเสียงและมีผู้นิยมมากขึ้นทุกที
จนกระทั่งได้ไปแสดงฝีมือแม่ในรัสเซีย และประเทศ
ต่าง ๆ ทางภาคยุโรปตะวันออกด้วย

ปัจจุบันนี้ ชีวิตของเขามีความหมายขึ้นมาแล้ว เขามีความสุขในการทำงานอาชีพของเขา และที่รู้สึกว่ “ท่านผู้หาผู้เสมอเหมือนมิได้” นั้น กำลังเฝ้าดูเขาอยู่ตลอดเวลา เขาบอกว่า เขาได้รับแรงคลใจจากท่านไส บาบา ให้ทำการค้นคว้าหาความจริงเรื่องอิทธิพลของเสียงที่มีต่อจิตใจของมนุษย์ เขาได้กระทำการวิจัย ดังกล่าวนี้เรื่อยมา และได้ผลเป็นที่พอใจอย่างยิ่ง

ชีวิตของเขามีเหตุการณ์ที่ประหลาดชนิดที่หาเหตุผลอธิบายไม่ได้ แต่เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เขามีกำลังใจ เลื่อมใสท่านไส บาบาตลอดมา ทั้งหมดนี้เขาเชื่อว่าเกิดจากการที่เขาได้เปิดใจของเขาออกสัมผัสกับกระแสใจของท่าน เขาก็มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะไปหาท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ ให้เห็นตัวจริงขององค์ท่านให้ได้ เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ บิดามารดาของเขาซึ่งอาศัยอยู่ในบังกาลอร์ ได้ขอร้องให้เขากลับไปเยี่ยมท่านบ้าง อย่างไรก็ตาม เขายังอดมีความหวั่นวิตกอยู่อย่างหนึ่งไม่ได้ คือเขาเกรงว่า ท่านไส บาบาอาจจะไม่ให้เขาเข้าพบท่านก็ได้ เขากลัวเหลือเกิน — กลัวว่าเขาจะต้องผิดหวัง

อย่างใหญ่หลวง ถ้าไปถึงแล้วท่านใส บาบ่า ทำเป็นไม่รู้จำ
 เขาคือถ้าหากว่า ทำไปทำมา เรื่องทั้งหมดที่เขาสมัครธา
 เชื่อมกันอย่างสนิทใจมาเป็นเวลานานนี้ จะต้องกลายเป็น
 เรื่องที่เขาคิดฝันเอาฝ่ายเดียวเท่านั้น

ในที่สุด เขาก็เขียนจดหมายไปถึงเพื่อนคนหนึ่ง
 ที่อยู่ในอินเดีย เพื่อนคนนี้เป็นสาวกของท่านใส บาบ่า
 ในจดหมายนั้น เขาได้ขอร้องให้เพื่อนของเขาช่วยกราบ
 นมัสการถามท่านให้ ในเมื่อมีโอกาสด้วยว่า เขาควรจะ
 เดินทางไปหาท่านที่อินเดียใหม่ ในระหว่างที่รอคำตอบ
 อยู่หนึ่ง วันหนึ่งเขาได้เดินทางไปทัศนาศรกรุงเจนีวา คืน
 นั้นเขาได้ฝันเห็นท่านใส บาบ่า อย่างแจ่มชัด ในฝันนั้น
 เขาเห็นท่านเอาวิภูติมาลูที่ไหลข้างซ้ายของเขาตรงที่อยู่
 ได้เสื่อเชิร์ต พร้อมกับพูดกับเขาว่า “จงมาอินเดียซิ”

ความฝันนี้แจ่มชัดเหลือเกิน แต่—อีกนะแหละ—
 พอรุ่งขึ้นเขาก็อดหาเหตุผลมาค้ำค้ำตนเองไม่ได้ เขา
 บอกแก่ตนเองว่า “เอ! มันอาจจะจะเป็นความฝันแบบ
 นิเวศน์คือคิดไปเองละกรรมัง เราคิดอยากได้อะไร ก็เลย

โมเมผันเพื่อให้เป็นไปตามความคิดนั้นเสียเอง โดยที่
ท่านใส่ บาบ่า อาจไม่ได้มาจริง ๆ เลยก็ได้”

แน่ละ ประสบการณ์ทางจิตเช่นนี้ ย่อมเป็นการ
ยากที่จะให้ใคร ๆ (โดยเฉพาะคนในสมัยปัจจุบัน) บัก
ใจเชื่อได้เต็มที่ ทำไปทำมา เขาก็มักจะอดคิดไม่ได้ตาม
เคย (คือตามสันดาน) ว่า “เอ! ถ้ามันจะเป็นความผัน
ลม ๆ แล้ง ๆ ไปเองเสียมากกว่ากรรมง มันจะเป็นนิมิต
ซึ่งท่านใส่ บาบ่า ส่งมาให้จริงหรือเปล่าหนอ ? หรือว่า
มันจะเป็นเพียงสัญลักษณ์ คือ มีความหมายเป็นอุปมา
โวหาร หรือว่ามันจะมีความหมายตรงตามนั้น โดยไม่
ต้องถอดอุปมาเลย ?

ความผันที่เป็นสัญลักษณ์หรืออุปมาโวหาร

ในที่นี้ ใคร่ขอแทรกประสบการณ์ที่น่าศึกษาต่อ
ท่านผู้อ่านสัก ๒ เรื่อง ก่อนที่จะดำเนินเรื่องนายเวมู
ผู้ต่อไป

เรื่องที่ ๑ (ความผันที่ต้องอุปมา)

ในระยะแรก ๆ ที่ข้าพเจ้ารู้จักกับท่านใส่ บาบ่านั้น
ข้าพเจ้าเคยผันถึงท่าน ชนิดที่มีความหมายเป็นอุปมา

หรือสัญญาลักษณะอยู่เหมือนกัน ในความฝันครั้งนั้น ข้าพเจ้ายืนอยู่เบื้องหน้าท่านไส บาบา และรู้สึกว่าคุณกำลังแลกเปลี่ยนร่างกายกัน ช่วงขณะหนึ่ง ข้าพเจ้าเข้าไปอยู่ในร่างกายของท่าน และท่านก็เข้ามาอยู่ในร่างกายของข้าพเจ้า ต่อมาอีกขณะหนึ่ง เราก็กลับมาสู่ร่างกายเดิมของเราอีก อาการเช่นนี้เป็นไปหลายครั้งหลายหน ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่า เป็นประสบการณ์ที่จำได้อย่างไม่มีวันลืม ข้าพเจ้าได้ครุ่นคิดถึงความฝันเรื่องนี้อย่างหนักในเวลาต่อมา และก็คิดว่าได้บทรเรียนหรือคติธรรมหลายประการ ข้อหนึ่งก็คือว่า แม้ข้าพเจ้าจะรับรู้และเข้าใจในทางทฤษฎีปรัชญาแล้วก็ตามว่า ร่างกายนี้เป็นเพียงเปลือกคลุมภายนอกตัวหนึ่ง และว่าตัวตนอันแท้จริงของเรา นั้น เป็นอมตะ คือไม่รู้จักตายและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระผู้เป็นเจ้า แต่กระนั้นในทางปฏิบัติจริง ๆ ข้าพเจ้าก็ยังนึกคิดอยู่ไม่ใช่น้อยว่า ร่างกายนี้เป็นตัวตนของข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา

คำอธิบายอันจะพึงได้จากประสบการณ์นี้อีกข้อหนึ่ง ก็น่าจะเป็นการให้ข้าพเจ้าได้เข้าถึงความจริง ซึ่ง

ข้าพเจ้าได้รู้อยู่แล้ว และก็ทำให้ข้าพเจ้าระลึกถึงวณะ
 ของพระเยซูไครสต์ตอนหนึ่งขึ้นมาได้ คือตอนที่ว่า
 “เราอยู่ในพระบิดา และสุเจ้าก็อยู่ในเรา และเราก็อยู่
 ในสุเจ้า” (I am in the Father and you in me and
 I in you) ข้อคิดทั้งสองประการที่กล่าวข้างต้นนั้น เมื่อ
 กล่าวโดยเนื้อความ ก็ถือว่าเป็นอย่างเดียวกัน

ความฝันที่เป็นจริงตามที่ได้เห็นได้อัน

เรื่องที่ ๒ (ความฝันที่ความจริงตรงคำพูดนั้น)

เรื่องนี้ นางบัทมานกันแห่งบังกาลอร์เป็นผู้เล่า
 ให้ข้าพเจ้าฟัง ตามปกติเธอและสามีของเธอซึ่งเป็นทันต-
 แพทย์ ได้ไปร่วมพิธีฉลองอันยิ่งใหญ่คือ ทศเสหราชที่
 ประศันตินิลย์มทุก ๆ ปีเป็นเวลาหลายปีแล้ว และถึง
 แม้ว่าจะมีฝูงชนหลังไหลไปอย่างหนาแน่นยิ่งขึ้นทุกที่
 ท่านสามีก็จะจัดห้องให้ห้องหนึ่งเป็นพิเศษเสมอ

แต่ในปี ค.ศ. ๑๙๗๓ บุตรชายและบุตรสาว และ
 เพื่อนหญิงของเธออีกหลายคน ได้ขอรื่องเพื่อร่วมทาง
 ไปกับเธอด้วย เธอจึงเกิดความวิตกว่า หากไปกันเป็น

จำนวนมากเช่นนี้ จะเป็นการรบกวนทำให้ท่านสามีต้อง
ลำบากในการจัดหาห้องเป็นพิเศษให้ แต่ครั้นเธอจะ
ปฏิเสธคำขอร้องเสียทีเดียว ก็จะถูกอะไรอยู่ ตามปกติ
เธอจะเดินทางไปที่ประเทศอินเดียก่อนวันงาน ส่วน
สามีของเธอจะตามไปหลังจากนั้น ๒-๓ วัน แต่เมื่อมี
เหตุการณ์เช่นนั้น เธอจึงปรึกษากับสามี และก่อก
ลงเห็นพ้องต้องกัน จำจะต้องแก้ปัญหาอันน่าอึดอัดใจนี้
โดยการไม่ไปงานนี้สักครั้งหนึ่ง

ครั้นแล้ว คิณหนึ่งท่านสามีก็มาปรากฏแก่เธอ
ในความฝัน โดยบอกว่า “มาเถอะ เราจะจัดแฟลตเป็น
พิเศษให้เจ้า”

เธอดีใจมาก เมื่อตื่นนอน แต่นั้นแหละ ทง ๆ
ที่เป็นฝันกลับเลื่อมใสท่านสามีมาถึง ๒๘ ปี ก็อดสงสัย
ไม่ได้ชื่อว่า “เอ! นี่มันจะเป็นความฝันที่เราคิดไปเอง
เพื่อให้สมความปรารถนาของเราหรือเปล่าหนอ” เมื่อ
เธอนำเรื่องนี้ไปเล่าให้สามีฟัง ก็ได้รับคำบอกเล่าว่า
“จงเชื่อความฝันนั้นเถิด อย่าสงสัยเลย” แม้อย่างนั้น
เธอก็ยังครุ่นคิดอยู่เป็นนาน ในที่สุดก็หาทางออกชนิด

บัวไม่ให้ช้ำ น้ำไม่ให้ขุ่นขึ้นมาได้ คือเธอจะไปในเวลา กลางคืนโดยพาเพื่อนหญิงไปด้วยสัก ๒ คน ถ้าความฝัน นั้นเป็นความจริง เธอก็จะส่งข่าวให้เพื่อน ๆ ที่เหลือนอกนั้นตามไปที่หลังได้ แต่ถ้าความฝันนั้นเกิดไม่จริง ทั้งสามคนก็ตกลงกันว่า จะยอมนอนเบียด ๆ ขด ๆ ทนเอาคืนหนึ่ง ที่มุมใดมุมหนึ่ง ของห้องของญาติของเธอที่ ประศับดินิลยัม ซึ่งเธอก็รู้อยู่ว่ามันจะต้องเบียดเสียด เยียดยัดกันอย่างน่าดูแล้วเหมือนกัน

คืนนั้น พอทั้งสามคนไปถึงก็ปรากฏว่างานได้ เริ่มต้นแล้ว เธอได้ถามเจ้าหน้าที่ผู้จัดที่พักว่า “ดิฉัน ไม่ได้หวังหรือขอร้องอะไรดอกค่ะ แต่ว่าพอจะมีที่พัก เหลือให้ดิฉันกับเพื่อน ๆ บ้างไหมคะ?”

เขาสันตிரชะ แล้วถามว่า “เธอมากันกี่คนล่ะ?”

“ตอนนั้นมา ๓ คนค่ะ แต่ยังคงตามมาอีก ๗ คน”

“โอโฮ! ถ้ายังงั้นละก็หมดหวังแน่”

เมื่อได้ฟังเช่นนั้น เธอจึงนำเพื่อน ๆ ไปยังห้อง ของญาติที่เคยกะไว้แต่เดิมว่า จะขอมาพักเบียด ๆ นอน ด้วย เธอรู้ว่าจากห้องนี้ เธอก็สามารถจะมองออกไปดู

เหตุการณ์เกี่ยวกับการฉลองในตอนเช้าได้ เธอรู้ว่าใน
ระหว่างนี้ ท่านสวามีก็คงจะกำลังยุ่งเต็มที่ คือหาเวลา
ว่างไม่ได้แน่นอน

หลังจากอาหารกลางวันผ่านไปแล้ว เจ้าหน้าที่ผู้
จัดที่พักได้มาปรากฏตัวที่ประตูห้องที่เธอพักอยู่

“ตามผมมาเถิด” เขาพูดแล้วกวักมือเรียก นาง
บัทมานันท์กับเพื่อน ๆ ให้ตามเขาไป “ท่านสวามีบอก
ผมว่า ท่านมีเฟลตสำรองไว้ให้พวกคุณ ๆ เป็นพิเศษ
ผมเพิ่งมีโอกาสพูดกับท่านได้เมื่อครูนี้อเอง”

ก็เป็นอันว่า ความฝันของนางบัทมานันท์เป็น
ความจริงตรงตามความหมายของคำพูด ในฝันนั้นทุก
ประการ

ก็เมื่อสาวที่คุ้นเคยกับท่านมาเป็นเวลานานกว่า
๒๐ ปี ขนาดนี้ยังรู้สึกสงสัยในเรื่องที่ตนฝันเห็นท่านใส
บาบ่า เช่นนี้แล้ว การที่นายเวมู ซึ่งเป็นคนใหม่จริง ๆ
ยังไม่เคยพบท่านเลยสักครั้งเดียว จะมีความสงสัยบ้างนั้น
จึงเป็นเรื่องที่น่าเห็นใจอย่างยิ่ง เขาหลังเลิกคิดไปคิดมาอยู่

หลายวัน แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจเด็ดขาด โดยบอกเลิก
การแสดงไปเป็นเวลา ๒-๓ สัปดาห์ แล้วขึ้นเครื่องบิน
เดินทางมาอินเดียทันที

เมื่อมาถึงบริติชวัน เขาก็เห็นผู้คนจำนวนมาก
มายมหาศาลนั่งคอยหน้าสลอนอยู่แล้วที่ข้างทาง ซึ่งรถ
ของท่านสวามีจะแล่นผ่านมา ถนนนั้นมันตันไม่ปลูก
เรียงรายไว้สองข้างทาง เวมูได้นั่งลงบนพื้นทรายที่ท้าย
แถว และก็ได้รับคำบอกเล่าจากผู้ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ว่า เขา
โชคดีที่ท่านสวามี ยังไม่ได้ออกมาพบประชาชนเข้าวัน
นั้น แต่ก็คงจะออกมาในไม่ช้าแล้ว

เวลาผ่านไป ในระหว่างนี้มีเสียงอึกการ้องบ้าง
นาน ๆ ครั้ง และเสียงรถบรรทุกและรถประจำทางแล่น
อยู่นอกกำแพงดังลอดเข้ามาบ้างเป็นครั้งคราว ประ
ชาชนที่นั่งรออยู่ร่วมกับเวมู ต่างนั่งกันด้วยความสงบ
เงียบและความหวังว่าจะได้เห็นท่านสวามีในไม่ช้า ต่อ
มาอีกพักหนึ่งก็มีเสียงการเคลื่อนไหวได้ยินมาจากต้นแถว
ของฝูงชนที่นั่งเรียงรายอยู่ เมื่อเวมูมองไปทางทิศนั้น
ก็เห็นเสื้อคลุมสีแดงปรากฏขึ้น หัวใจของเขาเต้นแรง

ด้วยความประหม่า และตื่นเต้นในขณะที่ท่านใส่ บาบา
 ค่อย ๆ เดินย่างมาตามถนนยาวสายนั้น บางครั้งก็หยุด
 สนทนากับฝูงชนทั้งสองข้างทางเสียพักหนึ่ง บางทีก็
 เสกวัตถุบางอย่างที่มนุษย์นำมาให้ท่าน บางครั้งก็เนรมิต
 วิฤติให้แก่เขาบ้าง

ท่านก้าวไกลเข้ามาทุกที ๆ หัวใจของเวมูกียิ่งเต้น
 โครมครามแทบจะหลุดออกมาจากทรวงอกของเขา ตอน
 นั้นเขาไม่กล้าเงยหน้าขึ้นเสียแล้ว—เขากลัวจริง ๆ เขาไม่
 กล้ามองหน้าท่าน ไม่กล้ามองผมอันเป็นเสมือนรัศมี
 ส่องแสงออกมารอบศีรษะท่าน ไม่กล้าแม้แต่จะมองดู
 การเคลื่อนไหวอย่างช้า ๆ เนิบ ๆ ของเท้าที่มีผิวละเอียด
 อ่อนของท่าน เขาได้แต่ก้มหน้าลงมองดูดินเฉยอยู่เท้า
 หนึ่ง

บัดนี้ เท้าอันละเอียดอ่อนที่มิได้สวมรองเท้าคู่
 นั้น ได้มาหยุดอยู่เบื้องหน้าเขาแล้ว ปลายของเท้า
 นั้นชี้ตรงมาทางเขาพอดี โดยไหล่ออกมานอกเสื้อคลุม
 ที่มีสีเป็นประกายวาววาม แม้อย่างนั้นเขาก็ยังนั่งตัวแข็ง

ท่อยูกับที่ คล้ายกับเป็นก้อนหินที่ถูกตรึงให้อยู่กับที่
จะหนี

ในมือของเขามีจดหมายฉบับหนึ่ง ซึ่งเขาได้เขียน
มาถึงท่านก่อนหน้าที่จะมาที่นี่ เขารู้สึกว่าจดหมายนั้น
ถูกดึงเอาออกไปจากมือ เขารู้สึกว่าท่านได้เอามือเอ้อมมา
พะยุงตัวให้เขาลุกขึ้น แล้วเขาก็ได้ยินเสียงอันอ่อนโยน
บอกกับเขาว่า “เข้าไปคอยข้างในเถิดนะ”

และต่อมาเมื่อเขาได้ออกอยู่กับท่านตามลำพัง ท่าน
ได้เนรมิตวิฤติจากอากาศ และเอามาทูที่ไหล่ซ้ายของเขา
ตรงใต้เสื้อเชิ้ต เหมือนกับที่เขาเคยเห็นท่านทำเช่น
นั้นในความฝันโดยไม่คิดเพี้ยน ทั้งนี้เป็นการยืนยันแก่
เขาว่า ความฝันของเขานั้นเป็นความจริงแน่นอน ครั้น
แล้วท่านก็ได้เล่าให้เขาฟังถึงเรื่องราว และเหตุการณ์ที่
เกี่ยวกับเขาตั้งแต่ต้นจนตลอด แสดงว่าท่านได้รู้แล้ว
เป็นอย่างดีว่า เขาได้คิดรน ประสบปัญหา และต้องม
ีความร่วมมือร่วมใจมานานเพียงไร จนกระทั่งท่านได้
ชี้ทางเดินของชีวิตให้ คือแนะและหาช่องทางให้เขาได้

เปลี่ยนอาชีพมาเป็นนักดนตรี ดังเช่นที่เป็นอยู่ในขณะ
นั้น

เมื่อการพบปะสนทนากันสิ้นสุดลง ท่านไส
بابาก็ได้ทำมือเป็นวงกลมโบกไปในอากาศอีกครั้งหนึ่ง
คราวนี้เป็นการเล่นการเนรมิต ผลพทุรक्षा (แห่ง) ๕ เหลี่ยม
ในเรือนทองคำ มีสายสร้อยทองคำสำหรับใช้แขวนคอ
อีกด้วย ท่านส่งให้ชายหนุ่มพร้อมกับบอกให้สวมติดตัว
ไว้เสมอ โดยกล่าวว่า ต่อจากนั้นไปเขาจะประสบความสำเร็จ
ทั้งในด้านงานอาชีพและทางวิญญูณ และในที่สุดท่านก็เชิญให้เขาแสดง วิณาคอนเสิร์ต ที่วิทยาลัย
สัตยาไส ที่บริנדาวันนั้น

ในวันแสดงคอนเสิร์ต บิดาผู้มีอายุ ๘๐ ปี (ผู้ไม่
ยอมนับถือท่านไส บาบ) ของเวมู ก็มาที่บริנדาวันกับ
เขาด้วย แต่ยังไม่ยอมเข้าไปข้างในบริเวณอยู่ดี เขาบอก
กับลูกชายว่า จะนั่งคอยอยู่ข้างนอกเท่านั้น แต่เมื่อท่าน
สวามีทราบดีว่าชายชราอายุที่นั่นแล้ว ท่านก็เรียกเขา
เข้าไปหาท่านข้างใน ผลของการพบกันครั้งนั้น เวมู
ได้บรรยายไว้ว่า “ท่านสวามีได้สนทนากับคุณพ่อของ

ผมเป็นเวลา ๑ ชั่วโมง คล้าย ๆ กับแม่พูดกับลูกด้วยความรัก ฉะนั้น และในที่สุดคุณพ่อของผมก็เปลี่ยนใจ ยอมนับถือท่านทุกประการ”

ชายหนุ่มได้จบเรื่องของเขาลงโดยประโยคที่ว่า “ไม่เพียงแต่คุณพ่อของผมเท่านั้นนะครับ แต่คุณแม่ น้องชายผู้ซึ่งเป็นแพทย์อยู่ที่บังกาลอร์ และอันที่จริงก็สมาชิกในครอบครัวของผมทุกคนนะแหละ ได้กลับใจ มาเป็นสาวกของท่านไอ้ บาบ่าหมดทุกคนแล้ว” เขากล่าว ดวงหน้าที่มีเคราแหลมดำของเขา แสดงให้เห็นถึงการยิ้มอย่างมีความสุขแจ่มใสจริง ๆ

รักษาโรคมะเร็งกรามข้าง

อีกเรื่องหนึ่ง ในท่านองเดียวกันนี้เกิดขึ้นแก่ชาวเมืองโคลัมโบ ประเทศศรีลังกา ชื่อมหาเทวัน ผู้ซึ่งในตอนแรกก็ปฏิเสธ คือไม่ยอมสนใจต่อเสียงเรียกร้องในใจของตนเองเช่นเดียวกัน “นิมิต” อันแรกที่ปรากฏเตือนใจเขานั้นมาจากเด็กอายุ ๑๒ ขวบ ผู้ซึ่งเป็นบุตร

ชายของเขาเอง เด็กผู้นั้นได้นำรูปท่านใส บาบามาให้เขา
ดู และพยายามจะให้เขาสนใจท่านให้ได้ แต่เขาไม่แย
แสเลย ยิ่งกว่านั้นยังพยายามห้ามปรามไม่ให้บุตรชาย
ไปสนใจเรื่องนี้เสียอีก ต่อมาวันหนึ่ง ขณะที่เขากำลัง
เดินไปที่ซานชลาสถานีรถไฟแห่งหนึ่งนั้น ก็บังเอิญมี
หนังสือแม็กกาซีนฉบับหนึ่ง หล่นลงมาจากแผงหนังสือ
ที่วางอยู่ข้างทาง มันหล่นลงมาวางแบอยู่เท้าของเขา
โดยเปิดกางออกตรงหน้าหนึ่งซึ่งมีรูปสีขนาดใหญ่ เป็น
รูปท่านใส บาบ่า ซึ่งทำให้เขามองเห็นได้ถนัดชัดเจน
เลยทีเดียว

เหตุการณ์บังเอิญอย่างน่าประหลาดเช่นนี้ ทำ
ให้เขารู้สึกสะอิดสะเอียน และเริ่มคิดว่าน่าจะลองไปอินเดีย
เพื่อไปกราบนมัสการท่านใส บาบ่าสักหน่อยคงจะดี แต่
คิดไปคิดมาเขาก็บอกตัวเองว่า เป็นความคิดที่เหลวไหล
ไม่เข้าท่า และก็ทำเป็นไม่เอาใจใส่อีกต่อไป แต่เสียง
เรียกร้องภายในได้ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนกระ
ทั่งพอถึงวันหยุดพักร้อนครั้งต่อไป เขาก็ต้องยอมแพ้แต่
โดยดี เขาพาลูกชายไปด้วย ซึ่งแน่ละเด็กต้องยินดีมาก

ที่จะได้ไปหาท่านไส บาบ่า ผู้ซึ่งตนนับถืออยู่แล้ว และ
เขาก็พาภรรยาซึ่งกำลังได้รับความทรมานอย่างยิ่ง จาก
โรคกระดูกสันหลังไปด้วย

เมื่อได้เข้าพบและสนทนากัน ท่านสวามีได้
เนรมิตลોકเกิดให้แก่ภรรยาของเขาอันหนึ่ง) ปรากฏว่า
เธอมีความปลื้มปิติและตื่นตันใจอย่างยิ่ง จนกระทั่งลืม
ความเจ็บปวดที่กระดูกสันหลัง และได้ก้มกราบลงที่เท้า
ของท่านทันที ท่านได้พยุงเธอให้ลุกขึ้น และมหาเทวัน
ก็เล่าถึงเหตุการณ์ตอนนั้นว่า พร้อมกันนั้น ท่านก็ได้
รักษาโรคของเธอให้หายในฉับพลัน และนับจากนั้นมา
ก็ไม่ปรากฏว่าเธอมีอาการปวดหลังอีกเลยแม้แต่น้อย

เหตุการณ์อันเกิดขึ้นเฉพาะหน้านี้ แสดงให้เห็น
ว่า ท่านไส บาบ่ามีความเมตตา และอิทธิฤทธิ์เป็นที่
อัศจรรย์เพียงใด และได้ทำให้มหาเทวันเปลี่ยนทัศนคติ
ของตนที่มีต่อท่านแต่เดิมไปโดยสิ้นเชิง เมื่อกลับมาถึง
บ้านของเขาที่โคลัมโบ เขาก็เกิดความต้องการจะจัดให้มี
การชุมนุมสวดมนต์ ร้องเพลงภขันธ์ขึ้นในบ้านของเขา
เอง เพื่อเป็นเครื่องประกาศกิตติคุณของท่านไส บาบ่า

แก่เพื่อนของเขา และเพื่อเป็นการแสดงออกซึ่งศรัทธา
 ของเขาด้วย แต่ในตอนนั้น เขาไม่ได้ทราบเลยแม้แต่น้อยว่า
 กำลังจะมีเหตุการณ์ที่ร้ายแรงมาทดลองศรัทธา
 ของเขาอยู่ในไม่ช้าแล้ว

คือต่อมา เขาได้เกิดเป็นมะเร็งชั้นที่ ๒ (ที่เรียกกันว่ามะเร็งแกรมข้าง) ผู้เชี่ยวชาญทางแพทย์
 หลายคนลงความเห็นว่ามันเป็นมะเร็งที่ร้ายแรงมาก จำ
 เป็นต้องให้เขาได้รับการผ่าตัด แต่แพทย์เหล่านั้นก็ไม่
 รับรองเหมือนกันว่า ผ่าตัดแล้วจะหายได้หรือไม่ เมื่อ
 เป็นเช่นนั้น เขาก็ไม่มีทางเลือกนอกจากจะลองให้แพทย์
 ผ่าตัดดู

ในการผ่าตัดครั้งแรก เขาต้องรักษาตัวอยู่ที่โรง
 พยาบาลเป็นเวลา ๒๘ วัน และก็มาพักฟื้นรักษาตัวที่
 บ้านอีก ๒ หรือ ๓ เดือน แต่แล้วโรคมะเร็งก็กลับมาเช่น
 เดิมอีก เขาจึงเข้ารับการผ่าตัดอีกเป็นครั้งที่สอง ซึ่งใน
 ครั้งนี้แพทย์ได้ตัดขากระดูกกลางข้างซ้ายเขาออกไป และ
 ให้อาหารแก่เขาโดยสายยางทางจมูก คราวนี้เขาต้องทน
 ทุกข์ทรมานอยู่ในโรงพยาบาลเป็นเวลา ๓๒ วัน และ

สูญเสียน้ำหนักตัวไปถึง ๕๖ ปอนด์ แม้หลังจากที่ออกจากโรงพยาบาลแล้ว เขาก็ยังมีอาการปวดอย่างรุนแรงที่ด้านข้างของศีรษะ และแผลที่ได้รับการผ่าตัดวันนั้นก็ มีหนองไหลออกมาเรื่อย ๆ

แพทย์ได้ลองทำการรักษาด้วยเรเดียมดู แต่ก็ไม่มีบังเกิดผล ทำให้ไปทำมาเลยต้องมีการผ่าตัดอีกเป็นครั้งที่สาม เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นจากการผ่าตัดครั้งที่สองนั้น แต่ก็คงไม่ได้ผลอย่างไรอีกเช่นเคย หนองก็ยังไหลออกมา ความเจ็บปวดก็ยังทรมาณเขาอยู่เรื่อย ๆ

การผ่าตัดครั้งที่สามได้กระทำเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๗๔ และก็มีอาการกะทันหันที่จะต้องทำการผ่าตัดใหม่อีกเป็นครั้งที่ ๔ ในเดือนเมษายนต่อมา ตอนนั้นมหาเทวันเริ่มหมดหวังและหมดความเชื่อถือในการรักษาแบบผ่าตัดเสียแล้ว ความทุกข์ทรมาณอันแสนสาหัสที่เขาได้รับมาเนื่องจากร่างกายเกิดอาการช็อคบ่อย ๆ กัด ความวิตกกังวลนานาประการก็ตี อาการป่วยติดต่อกันเป็นเวลานาน ซึ่งทำให้เขาหมดทางก้าวหน้าในการงานและเงินเดือนก็ตี ทำให้เขาเป็นโรคเบาหวานเพิ่มขึ้นอีกโรคหนึ่ง

ตอนนั้นเขาไม่คิดหวังแล้วว่า การผ่าตัดครั้งที่ ๔ จะมีผลดีขึ้นกว่าครั้งที่แล้ว ๆ มา เขาสงสัยว่าจะต้องผ่าตัดกันไปเช่นนี้อีกกี่ครั้ง ? และถ้าแพทย์ป้องกันการลุกลามของโรคไม่ได้ เขาก็จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้นานอีกสักเท่าใด ? อนึ่ง แพทย์ผู้ทำการผ่าตัดก็ได้บอกเขาตั้งแต่นั้นแล้วว่า แม้ทำการผ่าตัดแล้ว ก็หวังผลอะไรน่ะไม่ได้ ดู ๆ ไปก็เป็นทีที่เห็นได้ชัดแล้วว่า "มิดหมอ" ไม่สามารถช่วยเขาได้เลย ตอนนั้นชีวิตของเขาก็จะไม่มีความหวังรอดเสียแล้ว

ความหวังของเขาตอนนั้นก็อยู่ที่ความเมตตากรุณาของท่านใส บาบ่า ผู้เดียวเท่านั้น เขาจึงปฏิเสธการผ่าตัดครั้งที่สี่ และขึ้นเครื่องบินเดินทางมายังอินเดียนเดียแต่ผู้เดียว

ตอนที่มหาเทวันมาถึงนั้น ท่านสามีอยู่ที่บริנדาวัน เขาจึงไปนั่งรวมกลุ่มกับประชาชนที่มาคอยพบท่าน ตอนนั้นเขาได้อธิษฐานว่า ขอให้ท่านสามีได้กรุณาช่วยรักษาเขาด้วยเถิด อย่างน้อยแม้เพียงเอามือมาจับตัวเขาบ้างก็ยังดี เวลาผ่านไป และบัดนี้ท่านใส บาบ่า

ก็ได้มาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าเขาแล้ว มหาเทวันได้รวบรวมกำลังใจกราบเรียนแก่ท่านว่า “ท่านสวามีครับ หมอเขาบอกว่า เขาจะผ่าตัดผมเป็นครั้งที่สี่นี่ครับ”

“ฮือ! น่าสงสารนะ” ท่านสวามีตอบ แล้วก็เดินเลยไปอย่างไม่รู้ไม่ชี้

พอเห็นท่านสวามีเดินเลยห่างไปเท่านั้น มหาเทวันก็รู้สึกเหมือนเขาจะต้องตายในวินาทีนั้นแน่ ๆ แต่แล้วปรากฏว่าท่านสวามีหยุดกึก หันหลังกลับ และพุ่งตัวมาที่เขา โดยฉับพลัน — ด้วยความเร็วเหมือนลูกศรถูกยิงจากคันธนูฉะนั้น ท่านมองดูเขาด้วยสายตาคอนกรีตม่านแล้วก็โบกมือในอากาศ เนรมิตเอาวิฤติมาเป็นจำนวนมาก

“อ้าว! กินเสียนะ” ท่านกล่าวพร้อมทั้งยื่นวิฤติใส่ลงในฝ่ามือของเขา แล้วท่านก็หยุดยืนเฝ้าดูเขากินวิฤตินั้น

“ปรากฏว่า วิฤตินั้นมีรสเหมือนกับเนยและน้ำผึ้งผสมกัน” นี่เป็นข้อความที่มหาเทวันเล่าให้ฟังตอนหลัง” พอผมกินหมดแล้ว ท่านสวามีก็เดินห่างออกไป

และความปวดที่ศีรษะของผมนั้นก็หายไปด้วย และนับตั้งแต่นั้นนั้นเป็นต้นมา หนองก็หยุดไหลเด็ดขาด ผมก็รู้ว่าผมหายจากโรคทั้งปวงแล้ว”

หลังจากหายจากอาการป่วยทุกอย่างแล้ว มหาเทวันก็ยิ่งรู้สึกว้า ไม่อยากลาจากท่านสามีไปเลย เขาได้ติดตามท่านไปที่ประเทศอินเดีย จนกระทั่งข้าพเจ้าได้พบและสนทนากับเขา ซึ่งเป็นเวลาหลังจากนั้นอีกหลายสัปดาห์ทีเดียว เราจะเห็นเขาเกือบทุก ๆ วัน และรู้สึกว้า เขามีความประทับใจเลื่อมใสท่านสามียิ่งขั้นทุกที อันที่จริงข้าพเจ้าก็เชื่อว่า แม้เมื่อหายจากโรคแล้ว การพักฟื้นอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง โดยให้ได้อยู่ใกล้กับท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์เช่นนั้น ก็เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งเหมือนกัน การรักษาโรคของร่างกายให้หายนั้น เป็นความอัศจรรย์อย่างแน่นอน แต่ถ้าทัศนคติ คือแนวความคิด และการดำเนินชีวิตของบุคคลผู้นั้น ยังมีได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมละก็ การหายจากโรคดังกล่าว ก็ย่อมจะเป็นไปได้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ความจริงข้อนี้ พระเยซูไครสต์ก็ได้บอกให้

บุคคลที่พระองค์รักษาโรคให้หายได้รู้แล้วด้วยเหมือนกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ถ้าวิญญาณของผู้นั้นยังมีได้หันหน้าไปหาแสงทิพย์ที่มาช่วยรักษาโรคให้แล้ว ในไม่ช้า มารคือโรคนั้น ก็จะได้ช่องคับคอดเข้ามาเกาะกินร่างกายอีก เพราะร่างกายเช่นนั้นจะไม่มียุคคุ้มกันโรค จึงเป็นการเชื่อเชิญให้มันเข้ามาอาศัยได้อย่างง่ายดาย

เมื่อถึงคราวที่มหาเทววันจะต้องลาจากท่านสวามี กลับไปบ้านเกิดเมืองนอนของตน ท่านได้กล่าวกับเขาว่า “เราได้พยายามช่วยชีวิตเธอมาสามครั้งแล้วนะ ก่อนที่จะมารักษาให้หายที่ไวท์ฟีลด์ เรารู้ว่าเธอต้องถูกตัดเงินเดือนและไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้น แต่ไม่เป็นไรหรอก เราจะช่วยเธอทุกอย่าง”

ว่าแล้ว ท่านก็หยิบวิญญูติที่ห่อใส่ซองไว้ให้แก่เขา ไปจำนวนหนึ่งพร้อมกับบอกว่า “จงดำเนินการประชุม สวดมนต์เพลงขานกันที่บ้านของเธอต่อไปเถิด เราจะอยู่ที่นั่นกับเธอเสมอ”

ในที่สุดมหาเทววันผู้มีกิริยาวาจาอ่อนน้อมก็ได้เดินทางกลับสู่บ้านของเขาที่โคลัมโบ ต่อมาอีก ๒-๓ เดือน

เราได้รับจดหมายจากเขาฉบับหนึ่ง มีข้อความว่า ครอบครัวและมิตรสหายของเขาพากันปลื้มปีติกันใหญ่ และเพื่อนผู้ร่วมงานในที่ทำงานของเขาก็ตนเต้นกันมาก ถึงการที่เขาหายจากโรคร้ายอันแสนทรมาณแบบปาฏิหาริย์เช่นนั้น ในจดหมายฉบับนั้นเขากล่าวด้วยว่า “ท่านไส บาบ่า ไม่ได้เพียงแต่รักษาโรคมะเร็งอย่างเดียวนะครับ แม้โรคเบาหวานท่านก็รักษาให้ด้วย หลังจากที่ผมจากท่านมาก็ได้มาให้แพทย์ตรวจน้ำตาลในเลือดดู ปรากฏว่าทุกอย่างเป็นปกติแล้ว”

เขาได้เล่าต่อไปด้วยว่า โดยเฉพาะบุตรชายของเขานั้น มีความดีใจมากทีเดียว ที่ความพยายามจะช่วยพ่อของแกได้รับผลสำเร็จด้วยดีทุกประการ คือทำให้ครอบครัวของเขาได้เข้ามาอยู่ใน “ครอบครัวใหญ่ของท่านไส บาบ่าเอง” — เป็นอันว่า ท่านไส บาบ่าได้ช่วยชีวิตเขาไว้ได้อย่างแท้จริง

ภรรยาของเขา ซึ่งเป็นผู้นับถือคริสตศาสนานิกายเมธอดิสต์มาแต่เดิมนั้น บัดนี้ ได้เป็นผู้นำในการสวดมนต์เพลงภซันเป็นประจำที่บ้านของเธอเอง ซึ่งก็ได้มีผู้มาชุมนุมกันมากจนทุกที

“เราได้จัดทำพิธีภษณกันเป็นพิเศษในวันคล้ายวันเกิดของท่านไส บาบ่า คือวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน เราได้จัดอาหารกลางวันใส่กล่องไปแจกคนจน โดยได้รับความร่วมมือส่งอาหารมาให้จากสาวกของท่านไส บาบ่า ด้วย

“ท่านไส บาบ่า ได้มาปรากฏร่างให้ผมเห็นบ่อยครั้งในความฝัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนเช้าตรู่.....เดี๋ยวนี้ผมไม่วิตกกังวลอะไรอีกแล้ว.....ผมฝากชีวิตไว้กับท่านโดยสิ้นเชิงแล้วครับ.....” นี่เป็นส่วนหนึ่งของข้อความที่คัดมาจากจดหมายของเขา

จงตั้ง	จิตเจ้า	ให้มัน
อย่าพรัน	พรั้งกลัว	เกรงขาม
อดสำห้	มานะ	พยายาม
เพื่อความ	สำเร็จ	บันปลาย
ถือทราบ	จุดประสงค์	ชีวิต
ดวงจิต	ของเรา	ทั้งหลาย
สำสัตัว	ทม	มากมาย
เวียนเกิด	เวียนตาย	ทั่วกัน

เหตุใด	จึงต้อง	เวียนวน
สับสน	จนเปลี่ยน	แปรผัน
สัจธรรมมนุษย์	เทวดา	๕๕ ทงนง
ผูกพัน	เกิดตาย	ทำไม ?
เมื่อเจ้า	ได้ยิน	เสียงเรียก
สำเนียง	ในจิต	นั้นไซ้
จงคิด	ด้วยว่า	เหตุใด
จึงได้—	ยินเรา	เรียกมา
หากเจ้า	ไม่อาจ	เข้าถึง
เหตุใด	เราจึง	เรียกหา
เหตุนี้	เมื่อเจ้า	ตอบมา
ก็หมาย	ความว่า	เจ้ามี—
ความสา—	มารถจัก	รู้ธรรม
น้อมนำ	มาได้	เต็มที
พระองค์	จึงทรง	ปรานี
สาตส้อง	รัศมี	พราวพราว

ดั่งดวง	อาทิตย์	ส่องแสง
สำแดง	อานุภาพ	เน็ดฉาย
ดูบได้	ทั้งใจ	และกาย
ฝ่ามวล	เมฆร้าย	ราว
บัวตูม	อันไพล่	พ่นน้ำ
รอกความ	อบอุ้น	สุริยศรี
อันจัก	เมตตา	ปรานี
เพอคถ	ขยาย	กลับบาน
จิตที่	ทำลาย	กิเลส
อันเป็น	ต้นเหตุ	ฟุ้งซ่าน
ปลดปล่อย	มานะ	อะหังการ
จักบาน	รับแสง	โดยไว
นอกนั้น	อย่าท้อ	รอก่อน
ผันผ่อน	พบกัน	วันใหม่
อดทน	ทำความ	เพียรไป
วันหนึ่ง	พึงได้	ขยายบาน

บทที่ ๓๙

สถานศึกษาทางวิญญาน

จงเห็น	ความเที่ยง	ในสิ่ง	ไม่เที่ยง
อย่าให้	บ่ายเบี่ยง	เลียงไป	ด้ ^๔ ทอน
จงเห็น	ความจริง	เป็นด้ ^๕	ยังย่น
ไม่ ^๕	ด้ ^๕ ทอน	จากน ^๕	แน่ชัด
จงเห็น	สภาพ	ซึ่งเป็น	อนันต์
ไม่ ^๕	แปรผัน	ไม่ถูก	จำกัด
ในสิ่ง	ทั้งปวง	ด้ ^๕ ท้วง	ศกม ^๕ ด้ ^๕
ด้ ^๕ นคอ	ความด้ ^๕ ศย	ความเห็น	ถูกเออ ด้ ^๕

— ภควัทคตา

โศรคมนาคน "สาธควัน"

"ดิฉนนจะไปหาท่านไส่ บาบ่า ได้อย่างไร ? กวา
ดิฉนนจะสามารถเดินทางไปอินเดียไดก็คงจะอีกนาน จะมี
วิธีอื่นได้บ้างไหม ที่จะทำให้ดิฉนนไปหาองค์ท่านได้ก่อน
เวลานั้น ?"

นี่คือคำถามของ คุณคามิลล์ สดเวนนสัน ซึ่งถาม
ข้าพเจ้า เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๑ หลังจากทีข้าพเจ้าได้
ปาฐกถาเรื่องเกี่ยวกับท่านไส่ บาบ่า ที East-West
Centre ใน Los Angeles อันทีจริงเราก็เคยได้ยินคำ
ถามเช่นนี้มาบ้างเหมือนกันก่อนหน้านี้ แต่ไม่บ่อยนัก
คำถามเช่นนี้มักจะเกิดขึ้นแก่บุคคลทีได้ทำความเพียร
ทางจิตได้ผลบ้างพอสมควรแล้ว คามิลล์เองได้เป็นผู้
ศึกษาวิชาพรหมวิทยา (Theosophy) มาหลายปี ได้
สนใจชีวิตและงานของมาดาม บลาวัตสกีเป็นพิเศษ จาก
ประกายอันรุ่งโรจน์ ในนัยน์ตาสีน้ำเงินของเธอในขณะที่
ทีตั้งคำถามข้างต้นนั้น ข้าพเจ้าก็เชื่อว่า เธอคงจะได้
พลังจากรศมีแห่งความกรุณาของท่านไส่ บาบ่าบ้างแล้ว

“มีสิเธอ” ข้าพเจ้าและไอริสให้ความมั่นใจแก่คามิลล์ “เธอสามารถจะเข้าถึงองค์ท่านได้โดยการทำสมาธิ มีบุคคลหลายคนได้เดินทางสายนี้แล้ว และก็ได้ตระหนักชัดด้วยตัวเขาเองแล้วว่า เป็นวิธีที่เร็วกว่าและถึงองค์ท่านได้แน่นอนกว่า การเดินทางไปอินเดียเสียอีก โดยการบำเพ็ญสมาธิดังกล่าวนี้อาจจะกระทำสิ่งที่เรียกกันว่า ต่อโทรศัพท์ “สายด่วน” พุดกับท่านทันทีเลย ถูกละ มีอุบายวิธีบางอย่างเหมือนกันที่จะช่วยให้เดินทางสายสมาธินี้ได้ผลเร็วขึ้น เช่นการไปร่วมร้องเพลงภวนักก็ได้ หรือไม่ก็ไปร่วมกลุ่มอภิปรายหรือสนทนาธรรมกันก็ได้ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งในลอสแอนเจลิสนี้ อีกวิธีหนึ่งก็ได้แก่การอ่านชีวประวัติของท่านและศึกษาคำสอนของท่านด้วย.....

เท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตมา คนโดยมากเมื่อได้ฟังคำบอกเล่าดังกล่าวข้างต้นแล้ว ก็มักจะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แล้วก็จากไปชนิดเหมือนเดิม คือไม่ได้ทำความเพียรหรือปฏิบัติอะไรจริงจัง แต่คามิลล์ผู้นี้ไม่ได้เป็นเช่นนั้น เธอพยายามทำตามที่ข้าพเจ้าแนะนำให้เธออย่างสุดความ

สามารถ ต่อมาไม่ช้า เธอก็ได้เขียนจดหมายมาบอก
ข้าพเจ้าว่า เธอเริ่มประจักษ์ชัดแก่ใจตนเองโดยไม่มีข้อ
สงสัยแล้วว่า สามารถได้รับพลังของท่านใส บาบ่า ซึ่ง
ส่งมาคุ้มครองเธอได้จริง ๆ พลังดังกล่าวนั้น ได้มีส่วน
ช่วยเหลือเธอเป็นอย่างมากในการแก้ปัญหาส่วนตัวของ
เธอและในการแสดงปาฐกถาเกี่ยวกับเรื่องพรหมวิทยา
ซึ่งเธอได้แสดงบ่อยครั้ง และนับจากนั้นเป็นต้นว่า การ
โทรคมนาคมด้วยกระแสแห่งความรักก็สามารถติดต่อกัน
ได้ทั้งสองทาง คือทั้งจากจิตของเธอไปสู่องค์ท่าน และ
จากองค์ท่านมาสู่เธอ ในที่สุดการติดต่อโดยทางโทร-
คมนาคมทางจิตดังกล่าว ก็กลายเป็นส่วนหนึ่งแห่งชีวิต
ของเธอแล้ว

ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๗๔ เราได้พบคามิลล์ใน
อินเดีย ตอนนั้นเป็นการเดินทางของเธอเพื่อมากราบ
นมัสการท่านใส บาบ่า เป็นครั้งที่สองแล้ว ในระหว่าง
เวลานั้นมีหลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้นในชีวิตของเธอ เดิม
นั้นเธอเป็นผู้ศึกษาวิชาพรหมวิทยาอย่างเอาจริงเอาจัง
ซึ่งอันที่จริงวิชานี้ก็เป็นการศึกษาปฏิบัติแบบ ราชโยคะกับ

ญาณโยคะ ผสมกันนั่นเอง บัดนี้เธอได้กลายมาเป็นสาวกที่เคร่งครัดของท่านไส บาบาสแล้ว การปฏิบัติแบบที่เธอกระทำอยู่นี้ใช้ความภักดี (คือศรัทธาชนิดยอมมอบกายถวายชีวิต) มากกว่าแนวการปฏิบัติโยคะแบบอื่น แบบนี้จะเรียกว่าเป็นการเดินทางแบบ **ใจสนองใจ** ก็ได้

ในระยะหลัง ๆ นี้ ปาฐกถาของเธอไม่ว่าจะเป็นที่สมาคมพรหมวิทยาหรือที่อื่น ๆ ก็ตาม มักจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับท่านไส บาบาสเป็นส่วนมาก เธอได้เชื่อสนิทแล้วว่าท่านเป็นองค์อวตารจริง ๆ และก็ได้แสดงความรู้สึกดังกล่าวนี้ออกทางปาฐกถาของเธออย่างชัดเจน ซึ่งก็ดูจะทำความไม่พอใจให้แก่สมาชิกสมาคมพรหมวิทยา ๑ หรือ ๒ คน ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องนี้ก็ย่อมเป็นธรรมดา บางคนอาจจะยอมรับในส่วนตัว ๆ คือไม่ยอมเปิดเผย บางคนอาจจะยอมรับก็ต้องกินเวลานาน บางคนก็อาจจะไม่นาน และก็จะต้องมีจำนวนหนึ่งที่ทำอย่างไร ๆ ก็ไม่อาจยอมรับได้เลย

ในระหว่างการสนทนาเป็นการส่วนตัวของท่าน
 ไส บาบ่ากับชาวตะวันตก ซึ่งรวมทั้งเราด้วยที่บริנדวัน
 นั้น คามิลล์มักจะนั่งอยู่แถวหลัง คอยบันทึกข้อความ
 ไว้ตลอดเวลา เมื่อสิ้นสุดการสนทนากันครั้งหนึ่ง เธอ
 หมอบกราบลงแทบเท้าของท่าน ซึ่งท่านสวามีก็พยุงให้
 เธอลุกขึ้น พร้อมก็กล่าวว่า “เธอเป็นคนดีนะ” ฟัง ๆ
 ดูก็คล้าย ๆ กับว่า ท่านจะพูดรำพึงกับองค์ท่านเองเสีย
 มากกว่า ครั้นแล้วท่านก็เดินออกไปทางประตู

คามิลล์ เห็นวิฤติของหนึ่งวางอยู่บนพื้น มีคำว่า
 “ไسرائม” พิมพ์อยู่บนซองด้วย เธอหยิบขึ้นมา และ
 เนื่องด้วยคิดว่า ท่านไส บาบ่า ทำหล่นไว้โดยไม่ได้ตั้งใจ
 เธอจึงลุกวิ่งตามหลังท่านไป และร้องถามด้วยความ
 เคารพว่า “นี่ ของ ๆ ท่านไซ้ใหม่เจ้าคะ ?” แล้วยื่น
 ซองให้ท่านดู

ท่านสวามีหันกลับมาดูและยิ้ม “เธอเก็บไว้ก็แล้ว
 กันนะ” แล้วท่านก็อธิบายถึงความหมายของมนต์ที่พิมพ์
 ไว้บนซองนั้น ต่อจากนั้นท่านโบกมือเป็นวงกลมต่อ
 หน้าเธอ ๓ ครั้ง กำมือแล้วก็แบมือออกให้เห็นแหวน

สี่สัปดาห์หนึ่ง มีมนต์ คือคำว่า “ใสราม” เช่นเดียวกัน ผั่งอยู่ที่เรือนแหวนนั้น ท่านเอาแหวนวงนั้นสวมนิ้วมือให้เธอ ยืมให้อีกครั้งหนึ่ง แล้วก็เดินออกไป

คามิลล์มองดูแหวนนั้นอย่างไม่เบื่อเลย ปรากฏว่าแหวนวงนั้นสวมพอเหมาะกับนิ้วของเธอคล้ายกับว่าช่างได้วัดนิ้วไปและทำให้มาโดยเฉพาะฉะนั้น เธอได้เคยอ่านในหนังสือต่าง ๆ มากมายเกี่ยวกับการเนรมิตสิ่งต่าง ๆ ออกมาจากอากาศ ของที่ตกมาจากอากาศอย่างลอย ๆ และปรากฏการณ์อันน่าอัศจรรย์อย่างอื่นอีกในหนังสือของสมาคมพรหมวิทยา แต่ปาฏิหาริย์ซึ่งเกิดขึ้นเฉพาะหน้าเธอครั้งนี้ เป็นเรื่องที่ไม่ได้มีการเตรียมกันไว้ก่อน และรู้สึกจะเกี่ยวข้องกับเธอโดยเฉพาะ ด้วยน้ำเสียงและการมองของท่านใส บาบานั้น ทำให้เธอรู้สึกว่าเธอได้รับความเมตตาปราณีอย่างเหลือล้นจากผู้ที่น่านับถือบูชาแล้วว่าเป็นองค์อวตาร นัยน์ตาสีน้ำเงินของเธอตอนนั้นชุ่มด้วยน้ำตาแห่งความปีติ ดวงหน้าของเธอก็มีประกายแห่งความสุขฉายแสงออกมา แลเห็นได้ชัดเจน

ในระยะเวลาต่อมาที่พักอยู่ด้วยกันที่ประคันดิ-
 นิลยัม คามิลล์ ได้เล่าให้เราฟังถึงเรื่องราวที่น่ารู้หลาย
 อย่างที่เกี่ยวข้องกันกับเธอ นับตั้งแต่เธอได้เข้ามา
 เดินตามแนวปฏิบัติสายท่านไส บาบ่า มีอยู่เรื่องหนึ่งซึ่ง
 เกี่ยวกับบุคคลผู้มึนลักษณะเด่นชัดผู้หนึ่ง ซึ่งปรากฏตัว
 ขึ้นในกลุ่มสมาชิกสมาคมพรหมวิทยา และสาวกของ
 ท่านไส บาบ่าในแคลิฟอร์เนีย

สถาบันค้นคว้าทางวิญญาณในอเมริกา

บุคคลผู้^{๒๕๕}ชื่อ ดร. เบนโต เอฟ เรเยส—เป็นนัก
 ปาฐกถาที่เชี่ยวชาญ และเป็นนักการศึกษาที่มีประวัติ
 ในทางวิชาการที่มีผู้ยกย่องนับถือมาก เขาได้รับปริญญา
 เอกทางปรัชญา วรรณคดี และวิชาอื่น ๆ อีกหลายอย่าง
 แต่สิ่งที่ทำให้เธอ และเราด้วย ต้องสนใจในตัวเขาเป็น
 พิเศษก็คือ เขายังมีความสนใจที่จะค้นคว้าหาความจริง
 ในทางวิญญาณอีกด้วย ตอนที่กล่าวถึงนี้ เขาเป็นประ-
 ธานแห่งสถาบัน Avasthology คือสถาบันเพื่อการศึกษา
 ค้นคว้าทางวิญญาณ (Consciousness) ซึ่งเขา และ

ภรรยาของเขาคือ ดร. โดมิงดา เรเยส เป็นผู้ร่วมก่อตั้ง
ชั้นในโอใจ (Ojai) แคลิฟอร์เนีย

ดร. เรเยสผู้นี้ได้มาราบนมัสการ* ท่านใส บาบ
ด้วยตนเองที่อินเดีย ขากลับเขาได้ถูกขอร้องให้เล่าให้ฟัง
ถึงประสบการณ์ต่าง ๆ โดยที่เขาไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า
ไว้เลย ดังนั้นปาฐกถาที่แคลิฟอร์เนียครั้งนั้นจึงเป็นการ
พูดแบบปฏิภาณ คือไม่ได้โน้ตหัวข้อบรรยาย และก็
ไม่ได้มีการบันทึกเสียงเอาไว้ด้วย นอกจากบันทึกเป็น
ตัวเขียนซึ่งคามิลล์ได้โน้ตเป็นหัวข้อ ๆ ไว้ในตอนนั้น
บันทึกดังกล่าวนี้คามิลล์ได้กรูณามอบให้กับข้าพเจ้า และ
ข้าพเจ้าก็ได้เล่าเรื่องประสบการณ์ของเขา โดยอาศัยข้อ
ความจากโน้ตของคามิลล์ โดยใช้คำพูดของเขาและ
ภรรยาของเขาให้มากที่สุดที่จะทำได้ หลังจากที่ได้ร่าง
ต้นฉบับเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังบังเอิญมีโชคได้ไป
อเมริกา และได้พบกับเขา จึงได้ให้เขาช่วยสอบทาน

* การใช้คำนี้สำหรับบุคคลผู้นี้ ถือได้ว่ามีความหมายไม่ใช้เพื่อให้ไพเราะ
หรือเป็นพิธีเท่านั้น แต่มีความหมายตรงตามตัวหนังสืออันเดียว
หรืออันที่จริงความหมายที่แท้จริงมีมากกว่าตัวหนังสือเสียอีก เพราะ
ปรากฏว่า ดร. ผู้นี้ได้จูบเท้าท่านใส บาบ ตอนลาจากกันด้วย

ข้อความในบันทึกของข้าพเจ้า เพื่อดูว่ามีอะไรผิดพลาด หรือขาดเกินไปบ้าง ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าข้อความเกี่ยวกับ ดร. เรเยส ซึ่งจะได้บรรยายต่อไปนี้มีความถูกต้อง เชื่อถือได้ในฐานะที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เป็นเจ้าของเรื่องนี้ด้วยตนเองแล้ว

แต่ก่อนที่จะเล่าเรื่องของ ดร. เรเยส ในอินเดีย ข้าพเจ้าใคร่ขอเล่าความเป็นมาในชีวิตของคนผู้นี้ในอดีต ให้ท่านผู้อ่านได้ทราบบ้างเล็กน้อย เกี่ยวกับสิ่งที่เขาเรียกว่า “โรงเรียนเพื่ออมตธรรม (School for Immortality)” ก่อนหน้านั้น ดร. เรเยส เป็นอาจารย์สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยฟิลิปปินส์ โดยเป็นผู้บรรยายวิชาพฤกษศาสตร์ จิตวิทยาฝ่ายคลินิก และปรัชญาซึ่งรวมทั้งปรัชญาสายอาเซียและวิชาศาสนาเปรียบเทียบด้วย ต่อมาเขาก็ได้เป็นประธานของมหาวิทยาลัยแห่งนั้น นอกจากนี้เขายังได้ตั้งมหาวิทยาลัยแห่งกรุงมนิลา ซึ่งเขาเองเป็นประธานอีกด้วย

ต่อมาเมื่อการปกครองในฟิลิปปินส์เปลี่ยนไปเป็นระบอบเผด็จการ เขาก็ออกเดินทางจากฟิลิปปินส์ไปที่

แคลิฟอร์เนีย เนื่องจากเขาได้เป็นสมาชิกสมาคมพรหม-
 วิทยามาเป็นเวลา ๔๐ ปี เขาจึงได้รับการขอร้องให้เป็นผู้
 ดำเนินงานสำนักงานที่เรียกว่า School of Wisdom ที่
 Krotona, Ojai ในแคลิฟอร์เนียนั้น หลังจากที่ได้ดำเนิน
 งานที่น้อยอยู่ชั่วระยะหนึ่ง เขาก็จัดการก่อตั้งสถาบันคั้น-
 คว้าทางวิญญาณ (Institute of Avasthology) ขึ้น
 (Avasthos เป็นภาษาสันสกฤต แปลว่าวิญญาณ คือ
 Consciousness ส่วน Logos เป็นภาษากรีก แปลว่า
 วิทยา)

อันที่จริง ดร. เรเยส ได้ทราบข่าวคราวของท่าน
 ไซ บาบามาก่อน คือตั้งแต่อยู่ในฟิลิปปินส์แล้ว และ
 ตนเองก็เกิดความเชื่อขึ้นมาเองว่า ท่านผู้นั้นต้องเป็นองค์
 อวตารแน่นอน แต่บุคคลผู้นำเขาให้เข้ามาใกล้ชิดกับ
 องค์ท่านนั้นเป็นชาวเมืองแคลิฟอร์เนีย ๒ คน คนหนึ่ง
 ชื่อโรเบิร์ต ซิลเวอร์ ผู้เป็นทนายความในเมืองเวนตูรา
 และอีกคนหนึ่งคืออินทราเทวี ผู้เป็นเจ้าของบ้านที่สามิ
 ภรรยาถูกนำตัวไปพักอยู่ที่ ไกล์พรมแดนเม็กซิโก คือ
 ในเมืองเตคาเต

เขากล่าวว่า “เมื่อผมเห็นวิภูติ ผมก็รู้สึกมีอะไรบางอย่างมากระทบหัวใจของผมทันที ครั้นแล้วเขาก็ได้สวมมนต์ภยันกันในห้องไส บาบ่า หลังจากที่ผมกลับไปบ้านที่โอใจแล้ว ผมก็มักจะฝันถึงท่านบ่อย ๆ เกือบทั้งคืนเลยทีเดียว แต่เนื่องจากผมเป็นครูสอนวิชาจิตวิทยา ผมจึงมักจะคิดไปว่าความฝันแบบนี้ก็คงจะเป็นการคิดเพื่อให้สมความปรารถนาของตนเสียมากกว่า จะถือว่าท่านมาปรากฏให้เห็นจริงในฝันนั้นคงจะไม่ได้ ตอนนั้นผมยังไม่เข้าใจเลย การฝันถึงท่านไส บาบ่านี้มีความหมายอย่างไร”

เกี่ยวกับการงานและอุดมคติของเขานั้น ดร. เรเยส กล่าวว่า “ผมเป็นนักการศึกษามาเป็นเวลา ๓๐ ปี และก็รู้ว่าระบบการศึกษาปัจจุบันของเรานี้ทำให้ศีลธรรมเสื่อมโทรมลงไปอย่างร้ายแรง ผมมีความต้องการอย่างยิ่งที่จะให้มีการเปลี่ยนแปลง โดยให้การศึกษาปัจจุบันมุ่งไปในด้านวิญญานบ้าง แต่แน่ละผมก็รู้ว่าต้องให้การเปลี่ยนแปลงเช่นนั้นเกิดขึ้นในใจของผมก่อน”

การศึกษาเพื่อให้รู้ว่าควรจะทำอย่างไร

เขาต้องการจะพัฒนาสถาบันของเขาให้เป็นมหาวิทยาลัยทางวิญญาณ ซึ่งก็คงจะคล้าย ๆ กับวิทยาลัยที่ท่านไส บาบ่า กำลังดำเนินงานอยู่ในอินเดียนั่นเอง แต่ก็มีข้อลำบากหลายประการ ที่สำคัญประการหนึ่งก็คือเงินทูน เขาและภรรยาไม่สามารถจะนำอะไรออกมาจากฟิลิปปินส์ได้เลย นอกจาก “อุดมคติและความใฝ่ฝัน” เท่านั้นเอง ทั้งนี้ข้าพเจ้าพูดโดยใช้สำนวนของเขาจริง ๆ “ผมมีเงินอยู่ในกระเป๋าเพียง ๑๕ เหรียญเท่านั้นเอง” เขากล่าว “ผมจะดำเนินงานมหาวิทยาลัยได้ด้วยเงิน ๑๕ เหรียญนี้ละหรือ?”

เขามีความใฝ่ฝันที่จะให้การศึกษาแก่บุคคลไม่ใช่เพียงแค่ว่าเพื่อให้เป็นคนสุขภาพและมีวัฒนธรรมดี หรือว่าเพื่อกำหนดสิ่งว่างกายไปในเวลาไม่กี่สิบปีเท่านั้น แต่เขาต้องการจะให้คนเราเข้าถึงธรรมอันเป็นสภาพนิรันดร คือ สภาวะอันเป็นอมตะเลยทีเดียว ซึ่งเรื่องนี้เขาก็ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์จากบางคนว่า เขาเป็นคนบ้าไปแล้ว

“ผมเป็นผลิตผลของมหาวิทยาลัยนะครับ” เขาพูด
 “ผมเรียนวิชาต่าง ๆ เช่นวิชาพีชคณิต แต่ไม่เคยนำ
 มันมาใช้ประโยชน์ในชีวิตเลย เวลานี้ไม่มีโรงเรียนที่
 ไหนสักแห่งเดียวที่จะสอนให้เรา^{ู้}ว่า เราควรจะทำอย่าง
 ไร เขาสอนให้เราครองชีพอยู่บนดาวเคราะห์ดวงนี้เท่า
 นั้นเอง เมื่อละโลกนี้ไปแล้วจะทำอย่างไรก็ไม่ใคร
 สนใจคิดถึงเลย เป็นอันว่าเราก็อยู่กันไปวันหนึ่ง ๆ ก่อน
 ตาย พอตายแล้วก็หมดท่า วางตัว (ในโลกหน้า) ไม่ถูก
 เลย น่าเสียดายที่ว่าเราทุ่มเทเงินในการศึกษาเป็นจำนวน
 มหาศาล แต่เราก็ไม่มีทางรู้เลยว่า เราจะได้ชีวิตที่ไม่
 รู้จักตายมาเป็นสมบัติอย่างไร”

ดร. เรเยส คิดว่า เขาควรจะไปกราบนมัสการ
 ท่านไส บาบ่า ให้ได้ก่อนที่จะดำเนินงานในเรื่องการ
 ค้นคว้าทางวิญญาณ เขากล่าวว่า “ถึงเวลาสมควรแล้ว
 ที่ผมจะต้องไปเฝ้าท่านผู้ยิ่งใหญ่ผู้^{๕๕}เสียที และจะได้ขอ
 ให้ท่านอวยชัยให้พรแก่ผมในการดำเนินงานครั้ง^{๕๖}นี้ด้วย”

แต่ก็มีปัญหาอยู่มิใช่น้อย ^{๕๗}ขั้นแรกทีเดียวก็คือ
 เรื่องเงินค่าเดินทาง ^{๕๘}แต่นั้นแหละเมื่อพระผู้^{๕๙}เป็นเจ้าทรง

เรียกมา ท่านก็ต้องหาหนทางให้จนได้ และเมื่อหาหนทางได้แล้วก็หาเครื่องกีดขวางมาวางไว้บ้างนิดหน่อยเพื่อ
ให้คนที่จะไปหาท่านได้รับความลำบากเสียบ้าง (คงจะ
เพื่อทดสอบกำลังใจและศรัทธาด้วย) เรื่องเช่นนี้ก็
เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า และแก่บุคคลอื่น ๆ อีกหลายคน
ข้าพเจ้ารู้จัก ในกรณีของ ดร. เรเยส และภรรยาของ
เขา^๕ ท่านเปิดทางสะดวกให้แล้ว ในเมื่อสาวกของ
ท่านมอบตัวเดินทาง โดยเครื่องบินไปกลับจากแคลิฟอร์-
เนียและบังกอลอร์ให้ โดยแนะนำให้ไปกับบุคคลกลุ่ม
หนึ่งที่กำลังจะเดินทางไปหาท่านจากแคลิฟอร์เนีย^๕

ในขณะที่ขณะเดินทางจากแคลิฟอร์เนียกำลังจะ
ออกเดินทางไปกราบนมัสการท่านใส บาบานั้น ดร.
เรเยส และภรรยาก็ตกลงใจว่าจะเดินทางไปรออยู่ที่นิวยอร์กก่อน^๕ ทั้งนี้เพราะว่าลูกสาวของเขาคืออนิต้า ซึ่ง
อาศัยอยู่ในนิวยอร์กนั้นกำลังจะคลอดบุตร อนิต้าก็
อยากให้มารดาของตนไปอยู่ใกล้ ๆ เพื่อให้กำลังใจใน
การคลอดบุตรนั้นด้วย ดังนั้นจึงเป็นโอกาสอันดีที่ ดร.

เรเยส และภรรยาจะได้ถือโอกาสไปเยี่ยมบุตรสาวใน
คราวนี้ด้วย

ตอนนี้ ดร. เรเยส ได้อธิบายถึงความรู้สึกในใจ
ของเขาให้ข้าพเจ้าฟังว่า “เราได้สูญเสียบ้านและสิ่งที่รัก
ของเราไปหลายอย่างเหลือเกิน เนื่องจากการเปลี่ยนแปลง
รัฐบาลโดยกระทันหันในประเทศฟิลิปปินส์ ที่
เราเหลือติดตัวอยู่เวลานี้ก็คือครอบครัวของเราเท่านั้น
เอง ดังนั้นเราจึงเข้าใจความรู้สึกของลูกสาวของเราได้
เป็นอย่างดีที่แกต้องการจะให้แม่ของแกไปอยู่ใกล้ ๆ เพื่อ
เป็นกำลังใจในการคลอดบุตรครั้งนี้”

แต่รู้สึกว่าการกำหนดคลอดก็คงจะยังไม่มาถึงเร็วนัก
ดังนั้น โรเบิร์ต ซิลเวอร์ จึงได้โทรศัพท์มาหาเขาที่
โอไฮโอทุกวัน โดยกำชับให้เตรียมตัวไว้ให้พร้อม คือให้
ปลุกผีฉีดยา และเตรียมเอกสารทุกอย่างไว้ให้เรียบร้อย
พร้อมที่จะออกเดินทางไปกับคณะจากแคลิฟอร์เนียภายใน
ไม่กี่วันนี้แล้ว ก่อนกำหนดที่จะออกเดินทางไป
อินเดีย ๑ วันก็ยังไม่มีความแน่นอนว่าจะคลอดลูก ดังนั้น
ภรรยาของเขาจึงคิดว่าเธอควรจะอยู่กับลูกสาวต่อไปใน

นิวยอร์ก คือจะไม่ร่วมทางไปอินเดียกับเขา แต่ ดร. เรเยส เองก็มีความปรารถนาอย่างนี้ที่จะให้ภรรยาเดินทางไปด้วยให้ได้ ดังนั้นเมื่อโรเบิร์ตโทรศัพท์มาสอบถามในวันนั้น เขาก็บอกไปว่าเขาจะต้องนำภรรยาไปด้วย แต่ภรรยาของเขาก็เกิดไปไม่ได้ เพราะลูกสาวยังไม่ได้คลอดบุตรสักที

คืนนั้นสองสามีภรรยา รู้สึกเศร้าใจมาก ดูเอาเถอะหนทางสะดวกก็เปิดออกแล้ว และเป็นอันว่ามีหวังอย่างแน่นอนว่าจะต้องไปอินเดียได้ครั้งนี้ แต่แล้วก็เกิดมีอุปสรรคจนได้ ซึ่งทำให้ตกลงใจยากเหลือเกิน นี่เราจะทำอย่างไรดี

รุ่งขึ้น ภรรยาของ ดร. เรเยส ตื่นขึ้นก็ปรากฏว่าเกิดเป็นโรคจิตสีดวงตามีอาการตาแดง และบวมขึ้นมา โดยปัจจุบันทันด่วน เธอจึงโทรศัพท์ไปบอกบุตรสาวว่า “แม่ไปอยู่กับลูกไม่ได้เสียแล้วละ อนิต้า เพราะโรคนี้เป็นโรคติดต่อ เดี่ยวจะเกิดไปติดเด็กที่เกิดใหม่และคนอื่น ๆ เข้า มันจะยุ่งกันใหญ่”

อนิตำบุตรสาวก็ตอบมาด้วยความเสียใจว่า “ถูกแล้วค่ะ คุณแม่ เป็นอันว่าคุณแม่ไม่ต้องมาอยู่กับลูกในตอนนี้นักได้”

บ่าย ๓ โมงของวันนั้น ดร. เรเยส และภรรยา ก็ออกเดินทางพร้อมกับกลุ่มชาวแคลิฟอร์เนียจากนิวยอร์ก ไปอินเดีย ระหว่างทางได้หยุดพักคืนหนึ่งที่ซูริกประเทศสวิตเซอร์แลนด์

ดร. เรเยสได้เล่าต่อไปว่า “ผมจะบอกคุณถึงเรื่องแปลกประหลาดอย่างหนึ่งในตอน^{นี้} คือพอรภรรยาของผมนอนในตอนเช้าวันรุ่งขึ้นที่ซูริก ก็ปรากฏว่านัยน์ตาของเธอหายเป็นปกติแล้ว ตอน^{นี้}เรากำลังคิดถึงท่านไส บาบ่า^{นี้}ขึ้นมาได้ เลยหัวเราะกันใหญ่ เรารู้แน่ใจแล้วว่าท่านไส บาบ่า จัดเหตุการณ์เรื่องนี้เพื่อให้เราสองคนเดินทางมาด้วยกันจนได้

“ในที่สุดเราก็เดินทางมาถึงบังกอลอร์ ซึ่งเราได้เห็นว่า เป็นเมืองที่สวยงามเหลือเกิน ผมเลยตั้งชื่อเมือง^{นี้}ว่า เมืองของท่านไส บาบ่า พอดกบ่ายเราได้เดินทางไป ที่บริנדาวันที่ไวท์ฟีลด์ แต่ปรากฏว่าท่านไส บาบ่า

ได้ออกเดินทางไปจากที่นั่นเสียแล้ว ก่อนเราไปถึงเพียง
 ชั่วโมงเดียวเท่านั้นเอง เรายุ่สึกก่อนใจเต็มทนต์องนั่ง
 ลงถอนใจ และคร่ำครวญว่า แหม ท่านจะรอเราสัก
 หน้อยก็ไม่ได้นะ”

วันรุ่งขึ้น เราจึงเดินทางต่อไปที่ปุตตปารตี เมื่อ
 ข้าพเจ้าเห็นท่านผู้เดินออกมาในครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้า
 ก็รู้สึกว่ ท่านผู้ได้ประมวลเอาความงามสง่าทุกอย่าง
 ในโลกเข้ามาไว้ในองค์ท่านจริงๆ ลีลาแห่งการเคลื่อนไหว
 ของท่านจึงเป็นเสมือนการประมวลเอาความงามทุกอย่าง
 มาเคลื่อนไหวอยู่ต่อหน้าเราฉะนั้น ผมบอกไม่ถูกหรือ
 คว้าว่าคุณคลุมนมิลลาในการเดินอย่างไร เห็นจะพอพูด
 ได้แต่เพียงว่ เป็นการชลอเอาความงดงามทางวิญญาณ
 ึ่งมวลมาให้เราเห็นอยู่เฉพาะหน้านั่นเอง ผมรู้สึกว่
 ท่านไม่ได้เดินหรือคว้า แต่ว่าท่านกำลังเลื่อนลอยมา
 เสียมากกว่า ผมรู้สึกแนใจทีเดียวว่มันมีอะไรสักอย่าง
 หนึ่งที่ไม่ใช่เป็นของโลกนี้เลยแฝงอยู่ในท่วงทีลีลาแห่ง
 การเดินของท่าน ผมแนใจเลยทีเดียวว่ท่านผู้เป็นผู้
 วิเศษ เป็นคนพ้นโลกแล้วอย่างแนอน คนเช่นนี้ท่าน

ไม่ได้มาเพื่อจะอยู่ในโลกนี้หรือ แต่ท่านมาเพื่อจะ
โปรดคนในโลกนี้ต่างหาก

ตอนนั้นหัวใจของผมได้แนบสนิทอยู่กับท่านเสีย
แล้ว แต่ผมก็รู้ตัวดีว่าผมเป็นคนแปลกถิ่น ผมจึงตัดสินใจ
ไว้ว่าถ้าคนอื่นเขาทำอย่างไร ผมก็จะทำตามเขาทุกอย่าง
ถ้าเขากราบกันผมก็จะกราบบ้าง ถ้าเขาหยิบขี้ฝุ่นจากเท้า
ของท่านเข้าปาก ผมก็จะยอมทำเหมือนกัน

ปาฏิหาริย์ไต่ยุง

คืนนั้น อุณหภูมิขึ้นถึงประมาณ ๑๒๐ องศา ผม
เห็นคนอื่นเขากางมุ้งกันจึงมองหา มุ้งของตนเองบ้าง ก็
ไม่เห็นมี ผมจึงมองดูภรรยาที่ปรากฏว่าเธอหลับปุ๋ยไป
แล้ว ผมจึงคิดว่า แหมภรรยาของเราช่างไม่ห่วงเราเลย

คืนนั้นอากาศร้อนเหมือนจะอยู่ในเตาอบ ผมรู้
ดีว่าเมื่อทุกคนเขาเข้ามุ้งนอนกันหมดแล้วเช่นนี้ ผมก็
จะต้องตกเป็นเหยื่อของกองทัพยุงแต่คนเดียวในคืนนั้น
อย่างแน่นอน ผมจึงหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาผืนหนึ่งเอา
ชุบน้ำ แล้วก็วางไว้บนหน้าผากพร้อมกับอธิษฐานจิต

“ไม่ได้กินอาหารเช้านะ คงจะหิวละซี” ว่าแล้วก็โบกมือ เนมิตเอาอะไรอย่างหนึ่งมาแจกให้ทุก ๆ คน สิ่งนั้นมี ลักษณะคล้าย ๆ กับจะเป็นเนยผสมถั่วลิสงจะนั้น ผม กินเข้าไปก่อนใหญ่หน่อย เพราะรู้สึกหิวจริง ๆ เสียด้วย รสของมันไม่เหมือนกับเนยผสมถั่วลิสงเลย คือมันอร่อย มากทีเดียว ดูคล้าย ๆ กับจะเป็นของหวานอะไรสัก อย่างหนึ่งคลุกผลไม้ปั่นจะนั้น

ทุก ๆ คนในกลุ่มของเราต่างก็พากันสนับสนุน ผมเกี่ยวกับแนวความคิดเรื่องสร้างมหาวิทยาลัยทางวิญญาน คนหนึ่งได้กล่าวกับท่านว่า” ท่านสามีครับ ดร. เรยสนี่เขาเป็นนักศึกษานะครับ”

ท่านสามีได้ถามว่า “การศึกษาคืออะไรเล่า?” ผมได้พยายามตอบไปหลายครั้ง แต่ท่านก็บอกว่า “ไม่ใช่ดอก ไม่ใช่”

ผมจึงบอกกับท่านว่า ที่สถาบันของผมมีการสอน สมารีด้วยเหมือนกัน

“สมารีคืออะไร?” ท่านถามอีก ผมพยายามตอบไปหลายครั้ง ท่านก็บอก “ไม่ใช่ดอก—ไม่ใช่” คือพอ

ผมจะตอบ ท่านบอกไม่ใช่ ในที่สุดผมก็เข้าใจท่าน จึง
 หนึ่งไม่ตอบว่าอะไร

“ ครั้นแล้ว ท่านก็พูดสนทนากับเราเป็นเวลาถึง
 ๓ ชั่วโมง แน่ละ ในระหว่างนี้บุคคลที่อยู่ภายนอกคงจะ
 รู้สึกว่าเราโศกดีเป็นอย่างยิ่ง แต่ผมเองกลับว่าวุ่นในใจ
 ที่ยังไม่อาจบรรยายความในใจของตนให้ท่านทราบได้
 โดยเฉพาะ ในที่สุด เมื่อได้เวลาเลิก ท่านก็หันมาบอก
 กับผมว่า “ฉันจะพบเธอบ่ายวันนี้เป็นการส่วนตัวนะ”
 คำพูดของท่านประโยคนี้ทำให้ผมใจมาเป็นกอง

บ่ายวันนี้—สามโมงแล้ว—สี่โมงแล้ว ก็ยังไม่ม
 ีแว่วว่าท่านจะเรียกผมเลย ในที่สุดท่านก็เรียกเราเข้า
 ไปพบ คือผมกับภรรยาสองคนเท่านั้น “เธอต้องการ
 อะไร?” ท่านถามผม “คือผมต้องการสร้างมหาวิทยาลัย
 เพื่อ.....”

“เห็นด้วย! เห็นด้วย! เห็นด้วย! แล้วเธอต้อง
 การอะไรสำหรับตัวเองบ้างล่ะ?”

“ไม่มีอะไรดอกครับ ท่านสวามี เราต้องการจะ
 จูบมือของท่านเท่านั้น อันที่จริงตอนนั้น ผมอยากจะ

จูบเท้าท่านเสียด้วยซ้ำไป แต่มันพูดไม่ออก เพราะ
อันที่จริง ผมไม่เคยจูบเท้าใคร ๆ เลยเสียด้วย

“เห็นด้วย! เห็นด้วย” ท่านกล่าว

ผมจึงจับมือท่านมาจูบ รู้สึกว่ามือนั้นมีกลิ่นหอม
เหมือนดอกมะลิ ต่อจากนั้นผมก็ขอร้องเรื่องอะไรอีก
หลายอย่างเกี่ยวกับงานด้านมหาวิทยาลัย ท่านก็บอก
ว่า “เห็นด้วย! เห็นด้วย” ทุกครั้ง ทำให้ผมปลื้มปิติ
มาก ก่อนจะลาจากไป ท่านบอกกับผมว่า” พรุ่งนี้เรา
จะไปอนันตประดัยกันนะ เธอจะได้พูดกับ ดร. โกคัก
และ ดร. ภควันตัมเขา”

“อากาศเช้าวันรุ่งขึ้นดีมาก เราได้ขึ้นรถไปอนันต-
ประ โดยท่านไส บาบ่า นั่งคันหน้า ส่วนเราอยู่คันหลัง
ผมนั่งครุ่นคิดไปว่า— “เอ! นี่เราจะทำอย่างไรดี ท่านไส
باب่า ยังไม่ได้ให้อะไรเราเป็นหลักฐาน เพื่อไปบอก
พวกเพื่อน ๆ ในแคลิฟอร์เนียเลย แล้วนี่เราจะเอาคำ
ว่า “เห็นด้วย! เห็นด้วย” ไปเป็นประจักษ์พยานให้
พวกนั้นเชื่อได้อย่างไร?

ขอแหวนแก้วใจ

“ผมจึงตั้งใจอธิษฐานนึกถึงดวงหน้าของท่านให้
เห็นชัดในดวงจิตและพูดกับท่านโดยทางใจว่า — ท่านใส
บาบา ครับ กรุณาให้แหวนแก้วผมสักวงหนึ่งเถอะครับ
วงเล็ก ๆ ก็ได้ ผมขอร้องท่านแบบนี้ล่ะครับ จะไม่ขอ
ร้องท่านด้วยคำพูดละ

“เราเดินทางมาถึงอนันตปุระ และนั่งอยู่ในห้อง
พร้อมกับคนอื่น ๆ อีกหลายร้อย เพื่อคอยท่านสวามีเข้า
มา พอท่านเข้ามา ท่านก็เรียกผมกับภรรยาให้เข้าไป
นั่งใกล้ ๆ ครั้นแล้วท่านก็ถามผมว่า—คุณชอบพระกฤษณะ
ไหม ? ผมก็ตอบว่า—ชอบครับ ท่านสวามี ผมอ่าน
คัมภีร์ภควัทคีตา และมหาภารตะแล้ว ผมชอบท่าน
พระกฤษณะมากที่สุด

“ท่านจึงจับเอามือผมไป แล้วเนรมิตแหวนขึ้น
มาวงหนึ่ง แล้วเอามันสวมลงบนนิ้วของข้าพเจ้า บน
เรือนแหวนนั้นมีรูปพระกฤษณะอยู่จริง ๆ ด้วย ผมดี
ใจมากที่สุด แต่ผมก็กล่าวกับท่านว่า—ผมอยากให้มีรูป
ของท่านนะครับ ท่านบาบา

“ไม่เป็นไรหรอก—กฤษณะหรือباب่า ก็เหมือนกันนะแหละ ตอนที่อยู่ในรถ เธอขอแหวนฉันทวงหนึ่งฉันทก็ให้แล้วนี่ไงละ ต่อไปเวลาต้องการอะไร ก็ขอฉันทางใจก็ได้แหละ แบบนั้นแหละ—พอผมได้ยื่นท่านพูด เช่นนี้ ผมก็สะอึก รู้สึกตื้นตันใจหัวใจพองโตจนแทบจะระเบิด เรียกว่าตอนนั้นผมเกือบจะสลบไปด้วยความปีติเลยทีเดียวแหละ

“ครั้นแล้ว ท่านมองดูภรรยาของผม และก็เนรมิตเหรียญกลมอันเล็ก ๆ ให้เธอ ๑ อัน เป็นเหรียญที่สวยงาม มีรูปท่านอยู่บนเหรียญนั้นด้วย ภรรยาของผมคงจะตื้นตันใจมาก ถึงกับร้องไห้ออกมาเลย ท่านเห็นเข้าจึงบอกว่า—เออ ร้องให้ไปเถอะ เจ้ามันมีใจบริสุทธิ์ จึงได้ร้องไห้บ่อย ๆ ร้องเสียแล้วเจ้าจะได้มีความสุข เอานี่ไปด้วยนะ ตอนนั้นมออะไรก็อย่างหนึ่งออกมาจากมือของท่าน มันมีสีขาว เป็นประกายเลื่อมรัศมี เหมือนกับโอปอลจะนั้น สิ่งนั้นตกลงพื้น จึงปรากฏว่าเป็นต่างหูข้างหนึ่ง ครั้นแล้วผมก็เห็นท่านคว้าเอาต่างหูอีกข้างหนึ่งออกมาจากมือของท่านอีก ต่างหูนี้มีรูป

ศิวาลิงค์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพระศิวะ และของ
พลังสร้างสรรค์ในโลกนี้อยู่ด้วย ท่านสวมมันให้ที่หูของ
ภรรยาของผม รู้สึกว่าท่านไม่ได้ให้แต่เพียงสิ่งของท่าน
นั้น แต่ท่านให้หัวใจของท่านติดตามอีกด้วย

ครั้นแล้วท่านก็เริ่มต้นบรรยายเรื่อง พลังสร้าง-
สรรค์, เรื่องเพศและเรื่องมัจฉิวิต ตอนหนึ่งท่านบอก
ว่า "...เราไม่ได้กินทางปากอย่างเดียวดอกนะ เรากิน
ทางตา, จมูก, สัมผัสและหูด้วย (คงจะหมายความว่า
เรา ดู ว่าของนั้นมีรูปร่างสวยหรือไม่ ดม ว่ามีกลิ่นหอม
หรือเหม็น จับ ว่าอ่อนหรือแข็ง และ ฟัง ว่าคนอื่นเขา
นิยมกินมันหรือไม่ด้วยกระมัง) เรากินสิ่งใด เราก็เป็น
สิ่งนั้น ดังนั้นอาหารที่กินทุกอย่างจึงควรเป็นของบริ-
สุทธิ์ (We eat not only with our mouth, but with
our eyes, nose, touch, hearing. We become what
we eat, so all must be purified) เมื่ออินทรีย์ (สัมผัส)
และจิตของเราบริสุทธิ์ พลังอันยิ่งใหญ่ของสากล
จักรวาลก็จะเข้ามาสู่ตัวเรา

เด็กของเหลืองเบนทองคำ

หลังจากจบคำบรรยายแล้ว ท่านได้หยุดพูดชั่วขณะ ตอนนั้นผู้หญิงคนหนึ่งอุทธรณ์ว่า ท่านباب่าได้เคยให้ภานะใส่วิภูติแก่เธออันหนึ่ง ทำด้วยทองเหลือง และบอกว่าจะมีวิภูติเต็มอยู่เสมอ แต่ตอนนั้นไม่มีวิภูติเหลืออยู่แล้ว ท่านจึงตอบว่า “ที่ไหนมีมานะอหังการมาก ทนทนก็ไม่มวิภูติ”

สตรีผู้นั้นทำงอนบึ้งแล้วพูดว่า “แหม! ท่านباب่าละก็” ท่านจึงนำภานะของเหลืองนั้นมาจากเธอ และคว่ำมันลง และเคาะมันกับโต๊ะโดยคว่ำลงเช่นนั้น ทุกคนก็เห็นแล้วว่าไม่มีอะไรจริง ๆ แล้วท่านก็ปิดฝาให้แน่น พร้อมกับใช้สองมืออุ้มภานะนั้นไว้ และกล่าวว่า—ดูนะ! นี่คือพลังสร้างสรรค์ของเรา

ต่อมาครู่หนึ่ง ท่านเปิดภานะนั้นออก ก็ปรากฏว่ามีวิภูติล้นออกมาจนกระทั่งหล่นลงบนโต๊ะ ภรรยาของผมจึงหยิบผ้าเช็ดหน้ามา และเก็บวิภูติที่หล่นเรียกราดอยู่นั้นห่อไว้ ซึ่งท่านสวามีก็กล่าวว่า— “เป็นของมีค่านะ กวาดเก็บไว้เถิด”

ท่านปิดฝาภาชนะนั้นไว้ดังเดิม ตอนนั้นท่านหยิบ
 ผ้าเช็ดหน้าของท่านออกมาเช็ดภาชนะนั้นเบา ๆ แล้ว
 กล่าวว่า “ดูนะ! นี่คือพลังสร้างสรรค์ของเรา” คุณนึก
 ออกไหมครับว่ามีอะไรเกิดขึ้นตอนนั้น” ดร. เรเยสหัน
 มาถามข้าพเจ้า แล้วกล่าวตอบคำถามนั้นเองต่อไปว่า
 “ภาชนะทองเหลืองนั้นมีสีสุกปลั่งยิ่งขั้นทุกที ในขณะที่
 ที่ผมจ้องดูอยู่นั้น ต่อมาอีกครู่หนึ่งท่านก็บอกว่า “ตอน
 นี้ไม่ใช่ทองเหลืองแล้วนะ มันเป็นทองคำที่เดี่ยวแหละ”
 ซึ่งผมก็เห็นด้วยว่ามันเป็นทองคำจริง ๆ ผมพูดอะไรไม่
 ออกหรือครับ มันตื่นตัน พิศวง งงวยไปหมด เลย
 อุทานออกมาได้แต่เพียงว่า “โอ้โฮ! ท่านبابา” ผมรู้
 ดีว่านี่เป็นการสร้างสรรค์ที่มหัศจรรย์ เช่นเดียวกับการ
 สร้างโลกที่เดี่ยว แต่อันที่จริงมันมีอะไรเกิดขึ้นในใจผม
 มากกว่านั้น คือผมรู้สึกว่ามีสภาพความเป็นหนึ่ง (one-
 ness) เกิดขึ้นในใจอย่างแปลกประหลาด และรู้สึกว่า
 ในใจผมมีอะไรประหลาดมหัศจรรย์กำลังคลี่คลายออกมา
 ในตอนนั้น แต่นั่นแหละ มันตื่นตันเสียจนพูดอะไร
 ไม่ออก นอกจากอุทานได้เพียงว่า “โอ้โฮ! ท่านبابา”

“ต่อมา ท่านได้พาผมดูตึกวิทยาลัยอนันตปุระอันสวยงาม แล้วท่านก็บอกผมว่า โครงการมหาวิทยาลัยวิทยาลัยของเธอจะเป็นความจริง เราจะส่งพลังไปช่วยเธอ”

“เท่าที่แล้่วมา การดำเนินงานเรื่องมหาวิทยาลัยนั้นเป็นไปด้วยความยากลำบากเอาการ ท่านباب่าก็คงรู้ว่า ข้าพเจ้ายังมีความวิตกกังวลอยู่ ท่านจึงกล่าวว่า—อย่าวิตกเลย ทำงานไปเถิด ต้องการอะไรเพื่อมหาวิทยาลัยของเธอ แม้เป็นเรื่องเงินทุน ก็จงเขียนจดหมายมาให้เรา^๕รู้ เอาละนะ ที่^๕ต้องการอะไรกันอีกล่ะ ? เราทั้งสองคน^๕ร้อง^๕ขึ้นพร้อมกันว่า “เราขออนุญาตจวบเท้าของท่าน ครับ/ค่ะ”

“เห็นด้วย ! เห็นด้วย” ท่านกล่าวแล้วก็เลิกชายเสื้อคลุมด้านล่างเปิดออกเล็กน้อย

กลิ่นเท้าของท่านไอ้ บาบ่า

เราทั้งสองคนก็มลงจวบเท้าของท่านพร้อมกัน ผมรู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง เพราะเท้าของท่านไม่ได้สวมรองเท้าเลย และท่านก็เดินไปเดินมาอยู่กับพื้นดินนั่นเอง

แต่ผมสังเกตเห็นถนัดเลยทีเดียวว่า เท้าของท่านสะอาดเหลือเกิน และมีกลิ่นเหมือนวิญญูติกับดอกมะลิผสมกันอีกด้วย เมื่อเรยีนขึ้น ท่านก็บอกว่า “เออละ เธอไปได้แล้ว” แต่นั่นแหละครับ ไม่ว่าใคร ๆ ลงได้เข้าไปหาท่านแล้ว ก็ไม่อยากจะจากไปง่าย ๆ ดอก เราจึงพากันอ้อยอิ่ง ไม่ค่อยจะจากมาง่าย ๆ นั้

“เป็นไง! ทั้งหมดนี้แหละคือประสบการณ์ของผม” ดร. เรยีส สรุป “ข้อคิดในเรื่องต่างๆ ของผมอาจจะผิดพลาดไปบ้างก็ได้นะ แต่มีอย่างหนึ่งที่ไม่ผิดพลาดเลย คือในหัวใจของผมมีแต่ความปีติเอิบอาบไปทั่ว และในดวงจิตก็มีความสงบเยือกเย็นอย่างลิ้มไม่ได้ นอกจากนี้ยังมีพลังแปลก ๆ ใหม่ ๆ เกิดขึ้นในตัวผม ทำให้ผมต้องการอยากจะให้คนทั้งหลายได้มีส่วนรู้เห็นความจริงอันมหัศจรรย์นี้ด้วยกัน”

หลังจาก ดร. เรยีสได้เล่าเรื่องของเขาจบลงแล้ว ดร. โดมินก้าผู้ภรรยา ก็ได้เล่าประสบการณ์ของเธอให้ข้าพเจ้าฟังเป็นการเพิ่มเติมอีกเล็กน้อยดังต่อไปนี้:—

“ตอนที่เรากำลังอยู่ที่บ้านของคุณอินทราเทวี ในเม็กซีโก (ก่อนที่จะมาหาท่านที่อินเดีย) นั้น วันหนึ่งดิฉันกำลังดูภาพยนตร์เรื่องไอ้ บาบ่าอยู่ ก็เห็นหน้าของท่านเปลี่ยนไปในทันที คือเกิดมีหมวดเคราปรากฏขึ้น และดวงหน้าก็เปลี่ยนไปเป็นคนอื่นด้วย เมื่อท่านหันกลับมา ดิฉันก็จำได้ว่าดวงหน้านั้นก็คือหน้าของพระเยซูคริสต์นั่นเอง ในเวลาเดียวกันดิฉันก็ได้ยินเสียงกล่าวออกมาว่า “เจ้าจำเราได้ไหม ไม่ว่าจะอยู่ในร่างไหน ๆ ก็ตาม ?” ดิฉันน้ำตาไหลทันที และภาพนิมิตนั้นก็หายไป นับตั้งแต่นั้นมา ดิฉันก็มีความต้องการอย่างเหลือเกิน ที่จะเดินทางไปกราบนมัสการท่านที่อินเดียให้ได้

ตอนที่เรายอยู่ที่ปุตตปารตีและได้มีโอกาสสนทนากับท่านนั้น ดิฉันได้บอกท่านว่าดิฉันพยายามทำสมาธิมาถึง ๔๔ ปีแล้ว ท่านได้บอกว่า “การทำสมาธิของเธอยังไม่ถูกวิธี เธอต้องนั่งเงียบซึ อย่ำพูดมาก” เรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงคำที่ท่านเซอร์ดิบบา อองค์ที่ล่งลับไปแล้วมักจะพูดบ่อย ๆ ในเมื่อท่านกล่าวถึงปฏิบัติท่าน

นำไปสู่พระผู้เป็นเจ้า ว่า—“จงนิ่งไว้ อย่าพูด แล้วเราจะช่วยเจ้าเอง”

ดิฉันได้กล่าวว่า “สถาบันของเรามุ่งหมายที่จะให้นักศึกษาได้ตระหนักถึงความจริงที่ว่า ชีวิตทั้งหมดมีเอกภาพและมีสถานะเหมือนกัน และความจริงที่ว่ามนุษย์มีสภาพที่แท้จริงอันสูงส่งมโหฬารเพียงใด มนุษย์ได้ถือกำเนิดมาจากสถานะที่เป็นทิพย์ อันเป็นอมตรรกธรรมจริง ๆ คือไม่ใช่เป็นแค่เพียงสัตว์ชนิดหนึ่งที่เบียดเบียนเหตุผล คือมีปัญญาอยู่ในขั้นหาเหตุผลเท่านั้น แต่เขาสามารถจะรู้แจ้งแทงตลอดถึงสิ่งที่อยู่เหนือเหตุผลได้ด้วย”

ดิฉันได้กราบเรียนขอความกรุณาจากท่านว่า “ท่าน บาบ่าเจ้าคะ, โปรดช่วยชักฟอกจิตใจของดิฉันให้บริสุทธิ์เพื่องานครั้งนี้ด้วยเถิดเจ้าคะ”

ท่านได้ตอบอย่างอ่อนโยนว่า “เอาเถอะ เจ้าขออะไร เราก็จะให้”

ในระหว่างการเดินทางโดยรถยนต์ไปที่อนันตปุระนั้น ดิฉันได้เขียนบทกวีกล่าวถึงท่านไว้เป็นจำนวน ๗ [บท] เมื่อดิฉันถวายท่านและท่านรับไปดู ท่านก็บอก

ว่า “เพราะดีมาก แต่งอื่กก็ได้นะ” ดังนั้นดิฉันจึงได้
แต่งต่ออื่ก ๒๔ บท และกะว่าจะส่งไปถวายท่านใน
เร็ว ๆ นี้

ดิฉันได้บอกกับลูก ๆ คือลูกชายที่เป็นหมอ และ
ลูกหญิงอนิต้าว่า ถ้าเราเชื่อว่ามพระผู้เป็นเจ้าอยู่ในโลก
มนุษย์เวลานี้แล้วละก็ พระผู้เป็นเจ้าองค์นั้นก็คือท่าน
ไส บาบา^{นี้}เอง ใครก็ตามที่ได้มีโอกาสเห็นองค์ท่านได้
จับเท้าของท่าน ได้มองดูดวงตาท่าน และได้เห็นท่าน
เดินแล้วก็จะต้องเชื่อทันทีว่า เขาได้เห็นองค์พระผู้เป็น
เจ้าแน่นอนแล้ว

“เมื่อพระเยซูไครสต์มีพระชนมายุอยู่นั้น นอก
จากว่าเขาไม่ยอมรับเชื่อพระองค์แล้ว เขายังประหาร
ชีวิตพระองค์เสียอีกด้วย แต่เรามีโชคดีมากนะ เราได้
เห็นองค์ท่านไส บาบาแล้ว”

บัวกลางบึง

บัวน้อย	ลอยอยู่	กลางบึง
อาทิตย์	อยู่ถึง	ไหน ๆ
ระยະ	ทางไกล	แสนไกล
มิได้	เป็นเครื่อง	กั้นทาง
กระแสน	ความรัก	ผูกพัน
ฟ้าพัน	อุปสรรค	ทุกอย่าง
ข้ามโขด	เขาเงิน	เดินทาง
อวกาศ	ใหญ่กว้าง	มุ่งมา
ลูบรอย	คอยให้	ไอรุ่น
คำจูน	พิทักษ์	รักษา
บัวน้อย	คอยรับ	ชารา
เปิดอ้า	กลับขยาย	ขจายบาน

บทที่ ๔๐

แพทย์เหนือแพทย์

พระเจ้า	ทีม	จำนวน
นับจน	ครบถ้วน	ไม่ได้
ซ งหมด	นม—	ไข้ใคร
คือหน้า	เราไข้	ถ้านคง
— ภาควัทยา		

สาวกผู้นับถือศาสนาเขน

ย้อนหลังไปในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ อันเป็นเวลา ก่อน
ที่ข้าพเจ้าจะเดินทางมาอินเดียเป็นครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้า
ได้มีโอกาสพบ มร. พี.ซี. กามัน ผู้ซึ่งตอนนั้นเป็นประ-
ธานของตระกูล ทีมกิจการในด้านอุตสาหกรรมที่ยิ่งใหญ่
ของอินเดีย ซึ่งมีอยู่หลายตระกูลด้วยกัน ในปัจจุบันนี้

บุคคลผู้นั้นได้ล่องลับไปแล้ว เมื่อข้าพเจ้าพบเห็นครั้งแรก
นั้น ข้าพเจ้ากำลังเดินตามหลังท่านสวามีพร้อมกับคนอื่น ๆ อีกหลายคนในขณะที่ท่านสวามีออกไปปรากฏตัว
ให้ประชาชนเห็น และทักทายกับประชาชนเป็นกิจ
ประจำวัน มร. คามนีผู้นั้นเป็นคนร่าเริงสูงทำทางสง่าและ
แต่งตัวสวยงาม เขาได้เบียดฝูงชนออกมายืนรออยู่ที่นอก
ประตูวประตูแรก เขาได้ก้มลงนมัสการท่านสวามีด้วยความ
เคารพ ท่านสวามีคงจะรู้จักเขามาก่อนแล้วจึงได้
ทักทายเขาและบอกให้เขาเข้าไปคอยข้างใน

ต่อมาเมื่อ มร. คามนีกำลังรออยู่ในห้องชั้นในเพื่อ
สนทนากับท่านสวามีโดยเฉพาะนั้น ข้าพเจ้าก็ได้มี
โอกาสสนทนากับเขาชั่วระยะเวลาสั้น ๆ เขาได้เล่าให้
ข้าพเจ้าฟังด้วยความเลื่อมใสเกี่ยวกับประสบการณ์อัน
มหัศจรรย์ในด้านรักษาโรคซึ่งเขาและสมาชิกของครอบครัว
ของเขาได้ประสบมาเมื่อสองสามสัปดาห์ก่อนนั้น แต่
ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้รับฟังเรื่องราวของเขาจบ ท่านสวามี
ก็เรียกเขาเข้าไปข้างใน ต่อจากนั้นไม่ช้าข้าพเจ้าก็เดิน
ทางออกจากอินเดีย จึงไม่มีโอกาสได้พบเขาหรือได้ยิน

เรื่องราวเกี่ยวกับเขาจากตัวเขาเอง ในระหว่างที่ข้าพเจ้า อยู่ในออสเตรเลียนั้น ก็ได้ทราบข่าวว่าเขาถึงแก่กรรม เสียแล้ว

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๔ ข้าพเจ้าได้พบน้องชายของเขา ๒ คน ลูกชายคนหัวปีของเขาที่ชื่อว่า อัสซิส และ ภรรยาหม้ายของเขาด้วย เห็นได้ชัดว่าครอบครัวนี้ทั้งหมดล้วนเป็นสาวกที่เลื่อมใสท่านไส บาบ่า เป็นอย่างยิ่ง โดยที่ทุกคนพยายามสละเวลาของตนเท่าที่จะทำได้ตั้ง คฤหาสน์ อันเต็มไปด้วยความผาสุกสนุกสนานที่บอมเบย์ มาใช้ชีวิตอดแห่งอดแล้งอยู่ในอาศรมของท่านไส บาบ่า ที่ประเทศอินเดีย

แม้หลังจากที่บุตรหลานและญาติของเธอกลับมา จากอาศรม เพื่อดำเนินกิจการอุตสาหกรรมต่อไปแล้ว ภรรยาหม้ายของ มร. คามนี ก็ยังอยู่ที่อาศรมนั้นต่อไป เป็นเวลานาน เพื่อว่าอย่างน้อยเธอจะได้รับความอบอุ่น ทางใจจากการที่ได้อยู่ใกล้กับท่านไส บาบ่า ไหมมากที่สุด เท่าที่จะมากได้ เธอเป็นบุคคลผู้หนึ่งในบรรดาผู้หญิง กลุ่มเล็ก ๆ ที่มีความสุภาพและไม่โอ้อวดตัว กลุ่มสตรี

เหล่านักยินดีคอยรับใช้ท่านใส บาบาทกโอกาส ข้าพเจ้า
อดคิดไม่ได้ว่าในสมัยเมื่อพระเยซูคริสต์ยังมีชีวิตอยู่นั้น
ก็มีสตรีกลุ่มหนึ่งแวดล้อมพระองค์อยู่ คอยรับใช้พระ-
องค์ด้วยความภักดีเป็นอย่างยิ่ง ในสองกรณีนี้ก็คงจะ
เป็นท่านเองเดียวกันนั่นเอง

เมื่อได้พบกับบุตรชายคนหัวปีของข้าพเจ้าชื่ออัสซิส
ก็ได้อธิบายเล่าเรื่องทีปดาของเขาเล่าค้างอยู่เมื่อ ๔ ปีที่
แล้วนั้นให้ข้าพเจ้าฟังต่อ เขาเป็นคนผิวขาวและหน้าตา
เป็นผู้ดีเหมือนบิดาของเขามาก ก่อนอื่นเขาได้บอก
ข้าพเจ้าว่า ครอบครัวของเขานับถือศาสนาเซนมาแต่เดิม

ผู้นับถือศาสนาเซนนี้มีลักษณะพิเศษอยู่ประการ
หนึ่งก็คือความสุภาพเรียบร้อย ข้าพเจ้าคิดว่าคุณลักษณะ
อย่างนั้นน่าจะมาจากหลักอหิงสาคือความไม่เบียดเบียนซึ่ง
เป็นหัวใจของศาสนานี้ ข้าพเจ้าเคยเห็นผู้นับถือศาสนา
เซนที่เคร่งครัด เวลาไปไหนมาไหนต้องมีผ้าคลุมจมูก
และปากไปด้วย เพื่อป้องกันไม่ให้ตัวสัตว์เล็ก ๆ หลุด
เข้าไปภายในซึ่งจะเป็นการฆ่าชีวิตสัตว์เหล่านั้นในขณะที่
ที่เขาหายใจหรือพูด

ลักษณะพิเศษอีกประการหนึ่งของศาสนานี้ก็คือ เขาไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าผู้สร้างโลก เขากล่าวว่าจักรวาลนี้ ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ ในสภาวะหนึ่งด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยผู้สร้างก็ได้ แต่เขาก็เชื่อในบุคคลผู้ตรัสรู้คือ ผู้บรรลุความสมบูรณ์สูงสุด จุดประสงค์ของเขาก็คือการ ปฏิบัติเพื่อให้ถึงระดับของความเป็นบุคคลผู้สมบูรณ์สูงสุด นั้น และเขาก็เชื่อว่าก่อนที่บุคคลจะบรรลุถึงจุดหมาย ปลายทางดังกล่าวมานี้ ก็จะต้องใช้เวลามาเกิดตายในโลก นหลายต่อหลายครั้ง นคือหลักการของศาสนาเซน ซึ่งเป็นแขนงหนึ่งของศาสนาฮินดู ในจำนวนคนอินเดีย ๖๐๐ ล้านคนนั้น มีผู้นับถือศาสนาเซนอยู่ประมาณสอง แสนห้าหมื่นคน

ปาฏิหาริย์รักษาโรคไตที่รุนแรง

ในเรื่องที่อิชชิสเล่าให้ข้าพเจ้าฟังนั้นปรากฏว่า ภรรยาของเขาที่ชื่อ นิลิมา ได้เป็นผู้มีส่วนอย่างสำคัญอยู่ ด้วยเหมือนกัน เรื่องนั้นเกิดขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๖๙ ซึ่งเป็นเวลาหลังจากที่เขาได้แต่งงานกันไม่นาน คือปรากฏ

ว่า นิลิมารรยาของเขามีอาการปวดที่บริเวณไตของเธออย่างรุนแรง

เมื่อมีอาการปวดบ่อย ๆ ขึ้นทุกที เธอได้ถูกนำไปหาแพทย์ประจำครอบครัวในบอมเบย์ จากการวินิจฉัยโรคของแพทย์ก็ปรากฏว่าเธอได้เป็นโรคไตอย่างร้ายแรงมาแล้วตั้งแต่เกิด ซึ่งทำให้ไตของเธอมีขนาดใหญ่ขึ้นกว่าเดิมถึง ๗ เท่า ผู้เชี่ยวชาญทั้งหลายในบอมเบย์ซึ่งอัชชิสก์ได้บอกชื่อให้ข้าพเจ้าทราบเป็นจำนวน ๕ คนในกลุ่มคนเหล่านั้น ต่างก็ลงความเห็นเช่นเดียวกันและกล่าวว่า วิชารักษาคือจะต้องผ่าตัดไตทั้งสองข้างอย่างระมัดระวังที่สุด ที่สำคัญก็คืองานผ่าตัดเช่นนี้ต้องการเครื่องมือที่ละเอียดและมีประสิทธิภาพอย่างสูง ซึ่งหาไม่ได้ในอินเดีย ดังนั้นจึงจะต้องเดินทางไปรับการผ่าตัดที่อังกฤษหรืออเมริกา แต่แม้กระนั้นก็ยังต้องเสียมากและไม่มีใครรับรองผลได้ ในขณะที่กล่าวถึงนี้ นิลิมามีอาการเจ็บปวดรุนแรงขึ้นทุกที และข้อสำคัญก็คือหากเธอไม่ได้รับการรักษาก็จะมีบุตรไม่ได้ และสามีภรรยา

คุณกมมีความต้องการอย่างยิ่งที่จะมีบุตรให้ได้ ดังนั้นในที่สุดก็ตกลงกันว่าเธอจะต้องไปรับการผ่าตัดที่อังกฤษ

จึงได้มีการติดต่อกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในลอนดอน เพื่อหาทางให้นิลมาเข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลเซนต์-ปอล แต่ในการติดต่อดังกล่าวก็ต้องมีระเบียบพิธีการมากมายและสลับซับซ้อนอย่างยิ่ง จึงต้องเสียเวลาไปหลายสัปดาห์ เพราะในการนี้จะต้องขอร้องนำเงินออกนอกประเทศอีกด้วย นอกจากนี้จะต้องมีการตรวจสอบทางแพทย์อีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้รู้แน่ๆว่าคนไข้เป็นโรคนั้นจริงหรือเปล่า ซึ่งทั้งนี้แพทย์ทางฝ่ายรัฐบาลจะเป็นผู้ทำการตรวจสอบ และจะได้ให้ความเห็นสนับสนุนก่อน คนไข้จึงจะเดินทางออกนอกประเทศได้

ก่อนหน้าที่จะได้จัดแจงเรื่องอันสลับซับซ้อนนี้เสร็จสิ้นนั้น ก็มิเหตุการณ์เรื่องหนึ่งแทรกเข้ามา เป็นเหตุการณ์ซึ่งในตอนนั้นทุกคนในครอบครัวก็คิดว่า ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรเลย ตอนนั้นเป็นเดือนพฤษภาคมของปี ค.ศ. ๑๙๖๙ เป็นเวลาที่ท่านไส บาบ่า กำลังเดินทางมาอยู่ในบอมเบย์พอดี เพื่อนของเขาคนหนึ่งจึงชัก

ชวนให้สามภรรยาคุณีมาที่บ้านของเขาเพื่อจะได้พบท่าน
ไส บาบาคด้วย แต่เนื่องจากตอนนั้นกำลังมีธุระยุ่งอยู่กับ
ปัญหาส่วนตัวดังกล่าวแล้ว เขาจึงไม่ค่อยอยากจะไปพบ
เท่าไรนัก อันที่จริงเขาก็เคยได้ยินเรื่องปาฏิหาริย์ของ
ท่านไส บาบามาบ้างแล้วเหมือนกัน แต่เขาก็ไม่เชื่อ
และก็ได้สนใจในเรื่องเช่นนี้ด้วย

อย่างไรก็ตาม เพื่อนของเขาก็รีบเร่งให้เขาไปจน
ได้ ในเช้าวันที่ท่านสวามีจะมาที่บ้านของเขา ในห้องรับ
แขกอันกว้างใหญ่ที่บ้านของเพื่อนผู้นี้ มีประชาชนกลุ่ม
ใหญ่นั่งรอท่านไส บาบายู่นพรหมแล้ว เมื่อสองสาม
ภรรยามาถึงก็ได้เข้านั่งรวมกลุ่มกับเขาด้วย ในที่สุด
ท่านสวามีก็เข้ามาในห้อง และหลังจากที่เดินไปทักทาย
ปราศรัยกับทุกคนแล้วก็ได้มานั่งลงตรงหน้านิลมา แล้ว
เริ่มบรรยายให้เธอฟังว่า เธอได้ป่วยเป็นโรคเรื้อรังมา
อย่างไรบ้าง เรื่องนี้ทำให้นิลมาอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง
เพราะเธอไม่ได้บอกให้ใครฟังเลย นอกจากสมาชิกใน
ครอบครัวของตนเท่านั้น แต่แล้วเหตุไฉนท่านไส บาบา
จึงรู้เรื่องของเธอได้หมดทุกประการ

ก่อนที่ท่านไส บาบ่าจะกลับ ท่านได้เนรมิตผล
 รุทรักษา ให้นิลิมาผลหนึ่งแล้วบอกให้เธอเอาผลไม้^{นี้}จุ่ม
 น้าและดมน่าน^{นี้} ท่านบอกว่าถ้าเธอทำได้เช่น^{นี้}สัก ๑๐
 วันก็จะเป็นผลดีต่อเธอมาก อันที่จริงนิลิมาเองก็ดีหรือ
 สมาชิกคนอื่นในครอบครัวของเธอก็ดี ไม่มีใครเชื่อใน
 เรื่องเช่น^{นี้}เลย แต่ก็มีบางสิ่งบางอย่างจากส่วนลึกของ
 จิตใจของนิลิมา ซึ่งทำให้เธอกระทำตามคำสั่งของท่าน
 ไส บาบ่าจนได้

อัชชิส นิลิมา และบิดามารดาของเธอออกเดิน
 ทางไปกรุงลอนดอนในวันคาร์บ ๑๐ ที่ท่านสวามีสั่งไว้ให้
 เธอ^{นี้}ดมน่านจากผลรุทรักษาเป็นเวลา ๑๐ วันพอดี ก่อน
 หน้าที่เขาจะออกเดินทางนั้น ดร. เฟอ์กูสัน ซึ่งเป็น
 แพทย์ประจำโรงพยาบาลที่อังกฤษได้ตรวจดูภาพเอ็กซ-
 เรย์ และอ่านรายงานของแพทย์จากบอมเบย์แล้ว แต่
 เมื่อคนไข้มาถึงแล้ว ดร. เฟอ์กูสันก็ต้องการจะทำการ
 ทดสอบด้วยตนเองอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะดำเนินการผ่าตัด
 ขณะนั้นนิลิมาถูกนำตัวเข้ามาพักอยู่ในโรงพยาบาลแล้ว
 กำลังรอคอยว่า เมื่อใดหมอจะนัดให้เธอมารับการผ่าตัด

เท่านั้น แต่แล้วคืนหนึ่งเธอฝันเห็นท่านใส บาบามาหา เธอและบอกว่า ไม่ต้องกลัวหรือเราอายุอยู่กับเจ้าแล้ว ความฝันนี้ทำให้นิลิมากลยความวิตกกังวลลงไปได้และสามารถทำให้สงบได้ดีขึ้นกว่าเดิม

นิลิมาก็อยู่ในโรงพยาบาลได้ ๕ วัน ดร. เฟอร์กูสันก็นำข่าวอันแปลกประหลาดไม่น่าเชื่อมาบอกให้เธอทราบ แทนที่จะมากำหนดนัดวันผ่าตัดดั่งที่เธอคิดไว้ เขากลับบอกว่า ตอนนี้ไตของเธอเป็นปกติดีแล้วทุกประการ จึงไม่จำเป็นจะต้องผ่าตัดอย่างไร เขาได้สารภาพว่า เขาเองก็ไม่เข้าใจว่าเรื่องนั้นมันเกิดขึ้นได้อย่างไร เขาได้ตรวจสอบเอกสารทางแพทย์ จากบอมเบย์อย่างถี่ถ้วนแล้วก็ปรากฏว่าเธอเป็นโรคนั้นจริง ๆ ดังนั้นจะว่ารายงาน และการวินิจฉัยโรคของแพทย์ที่บอมเบย์ผิดไปนั้นก็รู้สึกว่ามีที่ทางที่จะเป็นไปได้ แต่ครั้นแล้วเดี๋ยวนี้โรคนั้นมันหายไปหมดจริง ๆ ซึ่งไม่มีใครอธิบายได้ถูกว่าเป็นเพราะเหตุไร

เมื่อได้ฟังข่าวเช่นนั้น นิลิมาก็เกิดความรู้สึกโล่งใจและขอบคุณท่านสวามีอย่างลึกซึ้ง ส่วนคนอื่น ๆ

นั้นฟังแล้วก็เกือบจะไม่เชื่อหัดตนเอง เขาคิดว่าจะไป
 ไปได้ที่เดียวหรือที่แพทย์ผู้เชี่ยวชาญของอังกฤษถึงขนาด
 นี้จะวินิจฉัยโรคผิดไปได้เช่นนี้ เขาได้เดินทางมาเป็น
 ระยะทางไกลแสนไกลและก่อนจะกลับไปบอมเบย์ก็ต้อง
 การให้คนไข้หายอย่างแน่นอน ดังนั้นเขาจึงไปหาแพทย์
 ชาวอินเดียคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเพื่อนของเขาและทำงานอยู่
 ในกรุงลอนดอนนั้น เขาได้ขอร้องให้แพทย์ชาวอินเดีย
 ผู้นั้นไปปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญของโรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง
 นายแพทย์ชาวอินเดียก็ได้กระทำตามคำขอร้องนั้น และ
 ต่อมาก็ได้กลับมาให้คำรับรองแก่ครอบครัวของนิลิม่าว่า
 คนไข้ได้หายจากโรคเป็นปกติแล้วทุกประการจริง ๆ โดย
 ไม่ต้องมีข้อสงสัยเลยแม้แต่น้อย

อัชชิสู้สามิได้โทรศัพท์ทางไกลไปถึงบิดาของเขา
 ในบอมเบย์ทันที เพื่อแจ้งเรื่องมหัศจรรย์นี้ให้ทราบ
 แน่ละ มร. คามนี่ก็ไม่ยอมเชื่อเช่นเดียวกัน เขาจึงโทร-
 ศัพท์ทางไกลมาพบกับ ดร. เฟอ์กูสันและนายแพทย์
 ชาวอินเดียด้วยตนเอง และในที่สุดก็ต้องยอมรับเชื่อใน
 สิ่งที่เหลือเชื่อ

ด้วยความมั่งงันต่อเหตุการณ์มหัศจรรย์ที่เกิดขึ้น
แต่ก็ได้เริ่มต้นไปด้วยความปีติยินดี มร. คามนี จึงได้เล่า
เรื่องนี้ให้ภรรยาของเขาทราบ และเขาทั้งสองก็จำได้
ถึงการที่ท่านสามีได้ให้ผลรุกรักษาเป็นยาแก่นิลิมา ซึ่ง
ตอนนั้นเขาก็ไม่มีความเชื่ออะไรเลย แต่ท่านใส บาบาก็ยังอุตส่าห์ช่วยเขาได้ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่ได้เลื่อมใสศรัทธา
ท่านเลย ต่อจากนั้นเขาจึงออกเดินทางไปยังกาลอร์
ทันทีเพื่อจะไปกราบนมัสการท่านใส บาบาและขอบคุณ
ท่าน แต่ในใจของตบนั้นก็ไปตลอดทางว่าตนเองได้ทำ
ความผิดไปแล้วอย่างน่าเสียใจ

ในไม่ช้าเขาก็มาถึงบริנדาวัน และได้เข้าไปนั่งคอย
ท่านใส บาบาร่วมกับประชาชนที่นั่งรอกันอยู่ที่บริเวณ
ด้านนอก ทั้งสองรู้สึกขอบคุณท่านใส บาบาอย่างลึกซึ้ง
และคิดว่ายินดีที่จะนั่งคอยอยู่สักกี่ชั่วโมงก็ได้ ในไม่ช้า
เขาก็เห็นจุดสีแดงสดใสจุดหนึ่งปรากฏขึ้นในระยะไกล
พร้อมกันนั้นประชาชนที่นั่งรออยู่ก็เงยบกริบ เขารู้ดี
ว่าบัดนี้ท่านใส บาบา ได้กำลังเดินผ่านฝูงชนซึ่งนั่งรออยู่
เป็นแนวโค้งมาแล้ว เมื่อท่านมาถึงที่ที่เขาขึ้นรออยู่
ท่านก็ตรงมาที่เขาที่เดียวแล้วพูดกับเขาพร้อมกันยืมว่า

“เป็นไง ลูกสะใภ้ของเธอสบายดีแล้วนี่ พอใจหรือยังละ ก่อนที่^{๕๕}ทั้งสองคนจะกล่าวตอบอะไร ท่านก็บรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในลอนดอนให้เขาฟังอย่างละเอียด เป็นอันว่าท่านรู้หมดแล้วทุกอย่าง

ตอนนั้น มร. คามินและภรรยาพูดอะไรไม่ออกเสียแล้ว ทั้ง^{๕๖}สองคนคุกเข่าลงกราบที่เท้าของท่านด้วยความเคารพและขอบพระคุณอย่างสูงสุด

เมื่อตอนที่^{๕๗}ซิชิส สามีมของนิลมาเล่าเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าฟังนั้น ก็เป็นเวลาหลังจากที่เหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นแล้วถึง ๕ ปี ตลอดระยะเวลา^{๕๘}นั้นก็ไม่มีปรากฏอาการโรคเก่าเกิดขึ้นแก่นิลมาอีกเลย เขาได้บอกแก่ข้าพเจ้าด้วยความดีใจว่า “จากการให้พรของท่านสวามี เดียวนี้เรามีลูกสองคนแล้วนะครั้น คือเจตนาและฮาซ”

เมื่อดูกันอย่างเผิน ๆ เรื่องนี้ก็คล้าย ๆ กับว่าท่านสวามีได้รักษาโรคให้แก่คนที่ไม่มีศรัทธาในท่านเลย แต่ความจริงแล้ว ศรัทธา^{๕๙}นั้นมิได้อยู่ลึกลงไปในจิตได้สักนึ่งการที่นิลมาได้รอดสำหรับกระทำตามคำสั่งของท่านไส่ บาบ่า

เป็นเวลา ๑๐ วันนั้น ย่อมแสดงว่าเธอมีศรัทธาอยู่แล้ว
ในส่วนลึกของหัวใจของเธอที่เป็นจิตได้สำนึก

นอกจากนั้น ท่านไส บาบาก็คงจะได้เห็นอุปนิสัย
ในทางวิญญานของครอบครัว ซึ่งดูเผิน ๆ ก็คล้าย ๆ กับ
ว่าจะไม่มีความสนใจในทางนี้เลย จริงอยู่ที่ท่าน
สามารถรักษาโรคของนิลมาให้หายได้นั้น ทำให้ครอบครัว
นี้ได้มารู้จักกับท่าน แต่การที่จะทำให้บุคคลเหล่านี้
เป็นผู้เลื่อมใสศรัทธาอย่างจริงจังนั้น ย่อมต้องมีเหตุ
ประการอื่นเป็นเครื่องประกอบด้วย ทั้งนี้หมายความว่าถึง
ปัญญา ปิติ และความสงบภายในซึ่งเขาได้ประจักษ์ด้วย
ตนเอง

สำหรับนิลมานั้น ท่านไส บาบาก็ได้ช่วยเธอชนิด
ที่แพทย์ทั้งหลายไม่สามารถจะช่วยให้ได้ คือแพทย์ทั้งหลาย
เหล่านั้นก็มีหน้าที่เพียงวินิจฉัยโรค และบอกว่าเป็นโรค
อะไร ซึ่งทั้งนี้แสดงว่าโรคนั้นได้เกิดขึ้นแล้วจริง ๆ ขึ้น
ต่อไปคือการรักษาก็ได้ดำเนินงานโดยแพทย์พิเศษ ซึ่งมี
ความสามารถเหนือความรู้ความเข้าใจทั้งหมดของวิทยา-
ศาสตร์การแพทย์ในปัจจุบัน การดำเนินงานของผู้ศักดิ์-
สิทธิ์เช่นนี้เป็นเรื่องลับซึ่งยากที่เราจะเข้าใจเหตุผลได้

ปฏิกิริยารักษาโรคไขข้ออักเสบและอื่น ๆ

ตัวอย่างที่ ๒ ในตอนปลายปี ค.ศ. ๑๙๗๐ เราได้พบปะสนทนากับนักชีวฟิสิกส์ชาวอินเดียผู้รุ่งโรจน์คนหนึ่ง คือ ศจ. วาย. ที. ธัชชาจารี และภรรยาผู้น่ารักของเขา ชื่อ มธรี ในตอนนั้นเขาเป็นสมาชิกอาวุโสของแผนกวิจัยแห่งมหาวิทยาลัยแอสตันฟอร์ด แคลิฟอร์เนีย ก่อนหน้านั้นเขาได้ดำรงตำแหน่งเช่นเดียวกันนี้ที่สถาบันเทคโนโลยีแห่งมัชซาชูเซตส์เคมบริดจ์ และที่มหาวิทยาลัยแห่งแคลิฟอร์เนียด้วย เขากล่าวว่า “ผมได้พยายามหาทางเข้าใจกระบวนการของชีวิต ทั้งในขณะปกติและในเวลาป่วยไข้ในแง่ของโครงสร้างแห่งอณูของชีวิต (spacial structure of the molecules of life) ข้าพเจ้าสนใจในปัญหาเรื่องโครงสร้าง การแสดงออก และจุดหมายปลายทางของความรู้ ผมคิดว่าเราจำเป็นต้องหาทางเข้าใจปัญหาซึ่งมีมาแต่ครั้งโบราณกาลนี้ โดยถือหลักของวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับชีวิต ซึ่งได้ก้าวหน้าไปอย่างมากมายในปัจจุบันนี้เป็นเครื่องประกอบด้วย

ท่านศาสตราจารย์และภรรยาเป็นสาวกของท่าน
 ไซ บาบ่า และนี่จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เรามาพักที่บ้าน
 ของท่านใกล้ซานฟรานซิสโก และทำให้เราได้เข้าร่วม
 ประชุมต่อมามากหลายครั้งในประเทศต่าง ๆ ที่บริติชวัน
 ในปี ค.ศ. ๑๙๗๔ ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้เขียนเรื่องราว
 ความเป็นมาแต่หนหลัง เพื่อแสดงว่าเราได้รู้จักกับ
 ท่านไซ บาบ่าได้อย่างไร เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่เก็บตัว
 ไม่ใคร่จะชอบเข้าสมาคมนัก แต่ในเวลาเดียวกันก็เป็น
 ผู้มีความกรุณาและมีความเคร่งต่อสัจธรรมอย่างยิ่ง ใน
 ที่สุดเขาก็ยอมตามคำขอร้องของข้าพเจ้า โดยกล่าวว่า
 “ผมได้เขียนเรื่องราวที่เป็นความจริงอันทำให้ผมเป็นผู้ที่
 มีโชคดียิ่งนี้ ก็ด้วยหวังว่าจะได้เป็นแสงแห่งความ
 หวังแก่น้อยนิด แก่บุคคลที่ประสบความยากลำบากและ
 อยู่ในสภาพสิ้นหวัง เพื่อว่าเขาเหล่านั้นจะได้รับการ
 ช่วยเหลือให้รอดพ้นมาได้เหมือนดังที่ข้าพเจ้าได้รับความ
 กรุณาจากท่านมาแล้ว”

เรื่องของเขามิดังนี้ หลังจากที่เขาได้ออกเดินทาง
 จากอินเดียมาสู่อเมริกาในตอนต้นปี ค.ศ. ๑๙๖๐ แล้ว

ไม่นาน เขาก็เริ่มรู้สึกมีความเจ็บปวดอย่างรุนแรงที่ สะเอวและหัวเข่า บัรรดาแพทย์ก็สงสัยว่าเขาจะเป็นโรค ไขข้ออักเสบ (rheumatoid arthritis) จึงได้ให้ยาแอสไพรินเขากินเป็นจำนวนมาก แต่ความเจ็บปวดดังกล่าว นั้นก็ไม่หายขาด ต่อมาเมื่อตอนกลางปี ค.ศ. ๑๙๖๑ แพทย์ได้ให้ยาชื่อ บุต้าโซลิดิน (Butazolidin) แก่เขา แต่ต่อมาอีกสองสามเดือนก็เกิดมีตุ่มปรากฏขึ้นบนหนัง ศีรษะของเขาหลายแห่ง พร้อมกันนั้นเขาก็เริ่มมองเห็น อะไรเป็นคู่ไปหมด (double vision) ซึ่งทำให้เขาตกใจ มาก เขาได้รับการทดสอบจากแพทย์หลายครั้งเพื่อจะ ตรวจสอบหาสาเหตุที่แท้จริงของโรคนี้ โดยการเอ็กซเรย์บ้าง โดยการตรวจสอบมองทางปรอทกัมมันตภาพรังสี บ้าง โดยการตัดเนื้อออกไปและตรวจแผลที่หนังศีรษะ บ้าง

ในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๖๒ คณะแพทย์ซึ่งทำ การตรวจสอบเขาก็ให้คำวินิจฉัยว่า เขามีตุ่มร้ายแรงที่ กระโหลกศีรษะ คือ ซีโครงและสะเอว ตุ่มดังกล่าวนี้มี พิษร้ายแรงมาก และได้ลุกลามกระจายเข้าไปไกลแล้ว

มะเร็งชนิดนี้มีลักษณะที่ที่เป็นแบบ Ewings Reticulum Cell Sarcoma ด้วย

เขาได้กล่าวว่า แม้ว่าโรคนี้อาจจะเพิ่งปรากฏขึ้นในระยะแรกก็ตาม แต่ก็ไม่มีทางรักษาเลยเพราะเมื่อเซลล์ของมันเริ่มเป็นพิษเสียแล้ว ก็เป็นอันว่าหมดหวังทุกประการ เป็นอันว่าวิทยาศาสตร์การแพทย์สมัยปัจจุบันไม่มีทางช่วยเหลือเขาแล้ว แต่ก็น่าประหลาดใจที่หลังจากเขาตกอยู่ในสภาพความหวาดกลัว และหมดหวังมาแล้วถึง ๒ ปี เขาก็คงยังมีชีวิตอยู่ได้ เขาบอกข้าพเจ้าว่า เขารู้สึกแน่ใจว่าความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้าของเขาที่ จะช่วยเขาได้ เขาก็ได้แสวงหาความกรุณานั้นอย่างสุดชีวิตจิตใจ บรรดาแพทย์ได้บอกเขาว่า อย่างดีที่สุด เขาก็จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกไม่เกิน ๒ ปี และได้แนะนำให้เขากลับไปอยู่กับครอบครัวของเขาที่บ้านเกิดเมืองนอนคืออินเดีย ตอนนั้นเขาอายุได้ประมาณ ๓๐ ปี

รัชชาจารย์ ได้ทำตามคำแนะนำของแพทย์ และสองสามภรรยา ก็เดินทางกลับมาประเทศอินเดีย แพทย์อินเดียในโรงพยาบาล Nursing Home ที่มัทราสได้ให้

การรักษาแก่เขาเพื่อบรรเทาความรุนแรงของโรคลงบ้าง เช่นการฉีดยาในโตรเยนัมส์ตาร์ดเข้าเส้น แต่ก็บอกเขาวา ยาเช่นนี้ ก็จะช่วยบรรเทาอาการไปได้เพียงชั่วคราว เท่านั้นเอง และต่อมาโรคก็อาจจะ "ดื้อยา" มากขึ้นก็ได้ ยิ่งกว่านั้นอาจจะมีผลข้างเคียงในด้านที่ไม่ดีติดตามมาก็ ได้อีกเหมือนกัน แต่อาจเป็นโรคที่อยู่ข้างที่อาการข้างเคียง ที่เกิดขึ้นนั้น เป็นเพียงอาการคลื่นไส้ชั่วคราวระยะเวลา ๒-๓ ชั่วโมงหลังจากฉีดยาแล้วเท่านั้น ร่างกายของเขาตอนนั้นก็ปรากฏแสดงอาการตอบสนองเป็นอย่างดีต่อยา ซึ่งไม่มีใครคิดว่าจะมีผลมากมายนัก คือในเวลาไม่กี่สัปดาห์ ก็ไม่มีตุ่มปรากฏขึ้นที่หนังศีรษะของเขา ไม่มีอาการ ประสาทหลอนมองเห็นอะไรเป็นคู่ไปหมด และไม่มี อาการเจ็บปวดทรมานเลยอีกด้วย น้ำหนักตัวเขาเพิ่ม ขึ้นอย่างรวดเร็ว เขารู้สึกสบายอย่างยิ่งจนกระทั่งใน ปลายปี ค.ศ. ๑๙๖๓ ซึ่งเป็นเวลา ๑ ปี หลังจากที่ได้ ค้นพบอาการของมะเร็งนั้น เขาก็สามารถกลับเข้าทำงาน วิจัยที่มหาวิทยาลัยมิทราสต่อไปได้

แต่พอถึงปีต่อมาเกิดเหตุการณ์ร้ายขึ้น ๒ อย่าง
 อย่างแรกก็คือ ภาพถ่ายเอ็กซเรย์ได้แสดงให้เห็นว่า
 กระดูกเชิงกรานของเขาได้รับการชำรุดเสียหายมาก
 แพทย์ได้รักษาโดยใช้การกระจายรังสี โคบอลต์เป็นเวลา
 ๖ สัปดาห์ ผลก็ปรากฏว่าไม่มีอาการข้างเคียงดังที่เกรง
 กันอยู่ และร่างกายของเขาก็ตอบสนองต่อการรักษา
 แบบนี้เป็นอย่างดี และอาการปวดก็หายไป อย่างที่สอง
 ซึ่งเป็นเรื่องร้ายแรงมากก็คือ อาการของโรคติดเชื้อ
 กลับมาอีก ตอนนั้นแพทย์ใช้เวลาตรวจอยู่ถึง ๓ สัปดาห์
 จึงได้ค้นพบความจริงว่า ตับของเขาติดเชื้อของโรค
 มะเร็งเข้าเสียแล้ว การผ่าตัดตอนนั้นไม่มีผลอย่างใด
 เพราะการที่โรคมะเร็งลุกลามไปถึงตับนั้น ส่วนมากก็ถือ
 ได้ว่าเป็นอาการขั้นสุดท้ายที่ไม่มีทางรักษาของโรคมะเร็ง
 ที่เดียว

เป็นอันว่าความหวังของเขา ที่ว่าอาจจะมีทาง
 รักษาได้ เมื่อ ๖ เดือนที่แล้วมานั้น บัดนี้ได้พังพินาศ
 ลงสิ้นแล้ว อันที่จริง อาจเป็นด้วยความกรุณาของสวรรค์
 ก็ได้ ที่ได้ช่วยเหลือประคับประคองเขาไว้จนกระทั่ง

บัดนี้ และต่อจากนั้นไปความกรุณาของสวรรค์นั้นแหละ
อาจจะยื่นมือมาช่วยเขาไว้อีก เขาและภรรยาจึงสวดมนต์
อ้อนวอนขอความกรุณาของสวรรค์อย่างสุดหัวใจ

แพทย์ได้พยายามให้เขารับประทานยา (endoxan
cyclophos phamide) ปรากฏว่าอาการของโรคดีขึ้น
หายไป และไม่มีอาการข้างเคียงให้เห็นเหมือนดังที่ทุก
คนหวั่นเกรงกันเลย ภายใน ๓ สัปดาห์อาการของโรค
มะเร็งทุกอย่างก็หายไปหมด น้ำหนักตัวของเขาก็เพิ่มขึ้น
อีกครั้งหนึ่ง

เขาได้บันทึกข้อความตอนนั้นไว้ว่า “ผมรู้สึกว่
การที่ผมค่อยยังชั่วจนทุกระยะนั้น เนื่องจากความ
กรุณาของพระเจ้าเป็นเจ้าโดยแท้ เพราะตามปกติการ
รักษาเช่นนั้น ไม่น่าจะได้ผลถึงขนาดนั้น และอาจจะมี
อาการข้างเคียง คือ อาการแทรกซ้อนอย่างร้ายแรงก็ได้”
ดังนั้น แพทย์จึงคิดว่าจะให้ยา endoxan เขาต่อไปอีก
ชั่วระยะหนึ่ง พร้อมกับนั้นก็พยายามนับเม็ดเลือดของ
เขาบ่อย ๆ เมื่อเม็ดเลือดมีจำนวนน้อยลง ก็หยุดให้ยา
ดังกล่าวชั่วคราว

เพื่อนร่วมงานครั้งก่อน ๆ และแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ
ที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ต่างก็พากันเขียนจดหมาย
มาแสดงความยินดีกับเขามากมาย ในเมื่อเขาเหล่านั้น
ได้ทราบว่า ท่านศาสตราจารย์หายจากโรคนั้นได้ บาง
คนกล่าวว่า เป็นเรื่องปาฏิหาริย์ทีเดียว แต่บางคนก็เคย
ใช้คำ spontaneous remission (การถอยกลับเองของ
โรค) ซึ่งอันที่จริงก็มีความหมายว่า ปาฏิหาริย์นั่นเอง
เป็นแต่ว่า ใช้คำพูดให้ฟังดูเป็นสำนักวิทยาศาสตร์สัก
หน่อยเท่านั้น แต่สำหรับทัชชาจารีและภรรยาของเขา
นั้น รู้สึกว่าเป็นความกรุณาของสวรรค์โดยแท้—คือมือ
ของสวรรค์ได้ดำเนินการโดยผ่านทางแพทย์ แต่ก็มี ความ
สามารถเหนือแพทย์ทั้งปวง

ศาสตราจารย์ทัชชาจารีได้บันทึกต่อไปว่า “ถึง
แม้ว่า ตอนนั้นผมจะมีสุขภาพดีแล้วก็ตาม แต่ผมก็อด
ประหวั่นและวิตกไม่ได้ คือผมเกรงว่าการ remission
คือการถอยกลับออกไปของโรคนั้น มันอาจจะกลายเป็น
เป็นการถอยเข้ามาใหม่อีกเมื่อไรก็ได้ ความวิตกกังวล
ดังกล่าว ทำให้รู้สึกว้าวมืดมนของผมนั้นอยู่ไม่ไกลป่าช้า

เท่าใดนัก ผมอยากให้โรคหายขาดไปเลย และจะได้ไม่มีอาการเดี่ยวทรงเดี่ยวทรุดตงนี่อีก แต่ผมก็รูดี ผมจะหวังให้ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ช่วยผมในเรื่องนี้ ไม่ได้แน่นอน

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๖๕ นั้น มีเพื่อนคนหนึ่งได้เอ่ยชื่อศรีสัตยา ไส บาบ่า ขึ้นมาลอย ๆ โดยไม่ได้ตั้งใจอะไรนัก พอได้ยินชื่อนี้เข้า ผมและภรรยาก็นึกออกทันทีว่า เราเคยได้ยินชื่อของท่านผู้นี้มาก่อนหน้าแล้ว เรารู้สึกอยากจะไปกราบนมัสการท่าน เพื่อให้ท่านให้พรเราด้วย เราได้ตระเตรียมการเพื่อจะไปกราบนมัสการท่านเป็นเวลาหลายเดือน แต่ทั้ง ๆ ที่เราพยายามอย่างเต็มที่แล้ว ก็ยังไม่ได้โอกาสสักที

เราได้เขียนจดหมายไปถึง ศรี เอ็น กัสตูรี ฉบับหนึ่ง โดยแจ้งว่า เขาใคร่ขอความกรุณาให้ท่านไส บาบ่า ได้ให้ความหวังแก่เขาว่า โรคร้าย ซึ่งตอนนั้นทำท่าสงบไปชั่วคราวนั้นจะหายได้อย่างเด็ดขาด หลังจากนั้นเขาได้รับจดหมายตอบ โดยมีวิภูติและคำอวยพรของท่านไส บาบ่า มาด้วย แต่เขาก็ยังคิดว่าถึงอย่างไร ๆ ก็จะต้องหา

โอกาสไปพบท่านผู้วิเศษผู้^๕นี้ให้ได้ เพราะบัดนี้เขาได้
ฝากความหวังเรื่องการทำหายจากโรคร้ายนี้ไว้กับท่านแต่ผู้^๕
เดียวเท่านั้น

“ในเดือนมกราคมปี ค.ศ. ๑๙๖๖ เราก็ตกลงใจ
เด็ดขาดว่าจะต้องไปที่ประศันดินิลัมให้^๕ได้ เมื่อไปแล้ว
หากไม่มีที่พัก และจำเป็นจะต้องนอนใต้ต้นไม้ เราก็
ยอมนอนกันละ เราจะนอนคอยจนกว่าท่านใส่ บาบาจะ
พูดกับเราที่เดียว แต่ในขณะที่เรากำลังจะออกเดินทาง
นั่นเอง ก็มีจดหมายจากมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดมาถึง
ขอให้ผมเดินทางกลับไปทำงานตามเดิม ผมจึงตอบไปว่า
ในช่วงนี้ผมจะเดินทางไปมัทราสสักพักหนึ่ง แต่จะตริก
ตรองดูและให้คำตอบเมื่อกลับมาจากมัทราสแล้ว

ธัชชาจารีบันทึกไว้ต่อไปว่า “เมื่อมาถึงประศันดินิลัม
เราก็ได้กราบนมัสการท่าน ตอนที่ท่านออกมาพบประ
ชาชน และก็ได้รับคำสั่งให้ไปพักอยู่ ณ ที่ที่ท่านจัดไว้
ให้ เข้าตรูวันรุ่งขึ้นเราได้นั่งรวมกันอยู่กับบุคคลอื่น ๆ
อีกประมาณ ๔๐๐ คน เพื่อคอยให้ท่านออกมาสนทนา
กับเรา ผมอธิษฐานอยู่ในใจว่าขอให้องค์ท่านเรียกผม

เข้าไปสนทนาเป็นการส่วนตัวเถิด ซึ่งต่อมาคำอธิบาย
ของผมนั้นก็เป็นผลสำเร็จ มธุรีและผมได้เข้าไปในห้องส่วน
ตัวภายในด้วยความปริดาปราโมทย์ โดยคราวนี้มีบุคคล
อื่น ๆ ที่ได้รับการคัดเลือกแล้วอีกประมาณ ๑๕ คน
เท่านั้น เมื่อพบกันคราวนี้ ท่านได้เนรมิตวิภูติมาแจก
ให้แก่ทุกคนในห้องนั้น ครั้นแล้วท่านก็ให้มธุรีกับผม
เข้าไปสนทนากันเป็นการส่วนตัวหลังม่าน โดยเฉพาะ
ณ ที่นั้นท่านได้เล่าให้เราฟังว่า เราได้พยายามมาหาท่าน
แล้วหลายครั้งแต่ไม่สำเร็จ และท่านยังบอกด้วยว่าพวก
แพทย์ได้ทำให้ผมตกใจมากเกินไปเปล่า ๆ

“ครั้นแล้วท่านก็ได้ระบุถึงเหตุการณ์อันไม่ปกติ
สุขบางอย่างซึ่งเกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ ซึ่งเราไม่ได้เคย
พูดให้ใครรู้เลย ผมถึงกับสะดุ้ง เมื่อได้ฟังท่านกล่าว
เช่นนั้น เมื่อออกมาจากหลังม่านกันแล้ว ผมได้คุกเข่า
ลงที่เท้าของท่าน มธุรีได้เห็นท่านโบกมือเหนือศีรษะ
ของผม ในท่าอวยชัยให้พร และในเวลาเดียวกันก็
เนรมิตรูปถ่ายของท่านเองโดยมีชื่อและที่อยู่ด้วย แล้ว
ท่านก็ให้ผม ต่อจากนั้นท่านได้กล่าวถึงคำเชิญที่มหา-

วิทยาลัยสแตนฟอร์ดส่งมา และแนะนำว่าควรจะรับคำ
 เชิญนั้น ท่านได้บอกว่าผมจะไม่มีปัญหาเรื่องโรคภัย
 ไข้เจ็บอีก “ความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะอยู่กับเธอ
 ตลอดไป” ท่านกล่าว “งานของเธอจะเป็นผลสำเร็จดี
 มาก และจงจำไว้นะ—การทำงานคือการบูชาพระ (work
 is worship)” ผมกราบเรียนถามท่านว่า ควรจะรับ-
 ประทานยาที่หมอจัดให้ต่อไปจะดีไหม ท่านก็ตอบว่า
 ท่านได้ไม่มีผลร้ายอะไรดอก

ความสามารถรู้สถานที่เกิดของผู้อื่นได้

ก่อนที่จะออกเดินทางไปรับงานที่มหาวิทยาลัย
 สแตนฟอร์ด สามิภรรยาได้ไปกราบนมัสการท่านอีก ๒
 ครั้ง ครั้งหนึ่งท่านได้พูดกับเขาเป็นภาษาเตเลกู ศาสตรา-
 จารย์ผู้ซึ่งฟังภาษาอื่นไม่ออก จึงทำท่างง ๆ แต่ท่านได้
 หันมาพูดกับภรรยาว่า “ก็เจ้าเกิดที่ฟร็อดดากระไม่ใช่
 หรือ ? ทำไมจึงฟังภาษาเตเลกูไม่ออกล่ะ ?” ความจริงที่
 ว่าภรรยาเกิดในหมู่บ้านชื่อฟร็อดดากระ ซึ่งชาวบ้านพูด
 ภาษาเตเลกูนั้น ไม่มีใครรู้เลยนอกจากญาติที่สนิทจริงๆ

ในครอบครัวเท่านั้น แต่ท่านไส บาบ่าก็ยังรู้จนได้ สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้แหละได้เป็นเครื่องทำให้สามีมรรยามีสรีรธาเลื่อมใสท่านยิ่งขึ้น

สองสามีมรรยาเดินทางมาที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด แพทย์ผู้เชี่ยวชาญชชชาจารย์ที่นั่น ในระหว่างที่เขาป่วยหนัก ก็ต้องการจะให้เขาได้รับการเช้ร่างกายอีกครั้งโดยกรรมวิธีตรวจโรคมะเร็งทางเคมี ทงนี้แสดงว่าแพทย์ผู้นั้นยังไม่ค่อยไว้วางใจนัก คือคิดว่าโรคร้ายแรงของเขาอาจจะหยุดพักไปชั่วคราว และอาจจะกลับมาอีกเมื่อไรก็ได้ แต่ตอนนี้ชชชาจารย์มีความเลื่อมใสในคำรับรองของท่านไส บาบ่าอย่างมั่นคงแล้ว เขาจึงบอกว่าเขาจะให้รักษาโดย endoxan ต่อไป ซึ่งท่านไส บาบ่าได้ยอมให้ทำเช่นนั้น และจะยอมให้ตรวจเลือดเดือนละครั้ง แต่จะไม่ยอมรับการรักษานอกเหนือไปจากนั้นอีก

เมื่อแพทย์ได้ฟังคำยืนยันเช่นนั้น ก็นึกว่าเป็นเรื่องแปลกพิกล แต่แล้วก็ยินยอมตามใจ โดยกล่าวว่า “ไหน ๆ คุณก็ได้แก้ปัญหาของคุณตามแบบอินเดียนแล้ว ผมก็จะปล่อยให้คุณทำตามวิธี ซึ่งคุณได้ทำอย่างเห็นผลมาแล้ว”

ในระยะ ๓ ปีต่อมา รัชชาจารย์ ได้รักษาตัวตามแบบที่ท่านไส บาบ่า ได้ให้คำรับรองว่าให้ทำได้ จะมีบ้างนาน ๆ ครั้งทำการนับเมล็ดเลือดบอกอาการผิดปกติ ทำให้ต้องหยุดใช้ยานั้นชั่วคราวหนึ่ง ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ เขาได้เดินทางกลับมาอินเดียชั่วคราว และได้มาราบนมัสการท่านไส บาบ่า ซึ่งท่านก็บอกจะให้หยุดใช้ยานั้นได้ เพราะไม่มีความจำเป็นอีกต่อไปแล้ว

แพทย์ผู้ให้ยาในแคลิฟอร์เนียรู้สึกว่าการที่เขาหยุดใช้ยาดังกล่าวนั้น น่ากลัวจะเป็นอันตรายมาก แต่ก็จำต้องหยุดให้ยา และได้ทดสอบเมล็ดเลือดของเขาเพื่อความแน่นอนใจ ก็ปรากฏว่าทุกอย่างเป็นปกติดีในที่สุดก็ลดการเช็คเลือดลงเหลือเพียงปีละครั้งเท่านั้น

รัชชาจารย์ได้สรุปเรื่องของเขาว่า “สองสามเดือนหลังจากที่ผมได้พบท่านไส บาบ่านั้น ผมก็รู้สึกว่าผมไม่มีความหวาดกลัวคอยหลอกหลอนว่า โรคร้ายจะกลับมาอีก ขณะใดที่เกิดความหวาดเกรงขึ้นมาบ้าง ผมก็เกิดความรู้สึกในส่วนลึกของจิตใจอันเป็นศรัทธาอย่างมั่นคงว่า ท่านไส บาบ่ากำลังให้ความอารักขาผมอยู่ และกำลังนำผมไปสู่ทางที่ถูกต้องดังที่ท่านได้ให้คำมั่นสัญญาไว้

“ตั้งแต่ผมหายจากโรคนั้นแล้ว ในระยะ ๑๐ ปีต่อมา ผมก็มีสุขภาพดีเลิศตลอดเวลา ผมมักจะทำงานวันละ ๑๕ ชั่วโมง เดินอย่างรวดเร็วได้วันละหลายไมล์ และไม่ต้องใช้ยารักษาปวดอกแล้ว”

“นี่แหละ! คุณลองนึกดูเถอะว่า เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๐ ถึง ๑๙๖๒ นั้น เพียงการเข้าไปนั่งในรถและลุกออกจากรถเท่านั้น ก็ทำให้ผมได้รับความทรมาณอย่างเหลือแสน ในตอนนั้นแม้ยารักษาปวดอย่างแรง เช่น โคเดอีน ก็ยังไม่สามารถช่วยอะไรได้มากนัก เดียวนี้ผมเห็นแล้วว่าพระเจ้าเป็นเจ้าทรงกรุณาผมอย่างยิ่ง ไม่นั้นโรคร้ายแรงชนิดที่แพทย์ทุกคนบอกว่าไม่มีทางรักษาให้หายได้แล้วนั้น จะหายไปได้อย่างปาฏิหาริย์เช่นนั้นละหรือ?”

ตอนที่ศาสตราจารย์รัชชาจารี เล่าเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าฟังในปี ค.ศ. ๑๙๗๔ นั้น เขาได้กลับมาทำงานในอินเดียอีกครั้งหนึ่ง และเขาก็กำลังขอคำแนะนำจากท่านไอ้ บาบ่าว่า เขาควรจะกลับไปอเมริกาอีกครั้งหนึ่งไหม ในปัจจุบันเขาจะไม่ตัดสินใจอะไรเอง โดยเฉพาะในเรื่องที่เหลียววิสัยของเขา นอกจากจะต้องขอ

คำแนะนำ และการอวยชัยให้พรจากท่านไส บาบาสืบ
ก่อน ทั้งนี่ย่อมเป็นการแสดงว่าเขาได้ยอมรับนับถือ
ปัญญาของท่านไส บาบาว่าอยู่เหนือปัญญาของเขาจริง ๆ

เหตุผลประการแรกที่ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้เขาเล่า
เรื่องของเขาให้ฟัง ก็เพราะว่าในการพบปะสนทนากัน
ครั้งแรก ๆ ก่อนหน้านั้น มธุรีได้บอกภรรยาของข้าพเจ้า
ว่า “ท่านสามีได้รักษารัชชาจารีให้หายจากโรคมะเร็ง”
นี้แสดงว่า แม้ในระหว่างที่หายจากโรคนั้น เขาจะไม่
ได้อยู่กับท่านไส บาบาก็ตาม แต่เขาก็เชื่อสนิทว่าท่าน
เป็นผู้มีอำนาจมหัศจรรย์ สามารถรักษาโรคร้ายนั้นให้
หายได้ด้วยปาฏิหาริย์ของท่าน ซึ่งเป็นพระเจ้าองค์หนึ่ง
ที่เดียว เท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตมานั้น ชาวอินเดียผู้มีปัญญา
และมีจิตโน้มไปในทางวิญญาน ก็มักจะเชื่อแนวคิดใน
คัมภีร์เวทานตะที่ว่า ความจริงนั้นมีพระผู้เป็นเจ้าของ
ใหญ่อยู่องค์เดียว ซึ่งเป็นอรูปร (คือไม่มีรูปรกายปรากฏ)
แต่ท่านก็สามารถจะอยู่ในร่างหรือรูปใด ๆ ก็ได้ที่ท่าน
ต้องการ และไม่ว่าท่านจะลงมาครองรูปใด ๆ ก็ตาม
ท่านก็เป็นพระผู้เป็นเจ้าของสูงสุดองค์เดิมนั่นเอง

จงถือศาสนาเดิมต่อไป

เราเป็นผู้	รับใช้	ทุก ๆ คน
จะท่องเที่ยว	ชอใด	เราไม่ห้าม
เราขานรับ	ตอบไป	ได้ทุกนาม
เพราะว่าความ	จริงนั้นไซ้	เราไม่มี—
ชออันเป็น	จำเพาะ	เจาะจงไว้
เรียกนามใด	ก็ได้	ทุก ๆ ที่
กฤษณะ	ศิวะ	อัสลามี
เป็นอรุณ	กิด	ถูกเหมือนกัน
เราไม่เคย	ชักนำ	ให้ ใคร ๆ
มากราบไหว้	องค์จริง	ทงองค์นั้น
ทุก ๆ องค์	ทรงมี	ความสำคัญ
เท่า ๆ กัน	หากถือ	ให้ได้จริง
เรามาเพื่อ	ช่วยปลุกฝัง	คุณธรรม
โดยน้อมนำ	ให้ทำดี	เป็นที่ยัง
เราไม่ต้อง—	การผู้ใด	ให้ประวิง
นำเอาสิ่ง	ใด ๆ มา	บูชาเรา

เขย ^๑ น ^๑ บ ^๑ ด ^๑ อ	ผู้ ^๑ ใด	ปลง ^๑ ใจ ^๑ ม ^๑ ัน
ม ^๑ อบ ^๑ ส ^๑ ง ^๑ น ^๑ น	เพ ^๑ อ ^๑ บุ ^๑ ชา	พระ ^๑ เป็น ^๑ เจ้า
ของ ^๑ คน ^๑ ไป	ไม่ ^๑ ด ^๑ อง ^๑ แบ่ง	แย ^๑ ง ^๑ ให้ ^๑ เรา
ช ^๑ ง ^๑ จะ ^๑ เ ^๑ ฝ้า	เป็น ^๑ ผู้ ^๑ ดู	ร่วม ^๑ รู้ ^๑ การ—
ทำ ^๑ ความ ^๑ เห็น	ปฏิบัติ	ให้ ^๑ ถูก ^๑ ต ^๑ อง
ตาม ^๑ แนว ^๑ อัน	สูง ^๑ ส่ง	เป็น ^๑ แก่น ^๑ สาร
เรา ^๑ คือ ^๑ เพ ^๑ ียง	ผู้ ^๑ ร่วม ^๑ เห็น	เป็น ^๑ พะ ^๑ ยาน
ไม่ ^๑ ด ^๑ อง ^๑ การ	ให้ ^๑ ใคร ^๑ ละ	พระ...อง ^๑ ค์ ^๑ เด ^๑ ิม

—ศรีศัศยา ไส บาบา

บทที่ ๔๑

นักวิทยาศาสตร์จากตะวันตก

สัมผัส	แห่งกิน	นั่นใช่ร้
ยังคง	ทำให้	ขึ้นจิต
แม้แก่	“ลูกแห่งกิน”	ทลค
สกระดับ	ชีวิต	เหนือ “กิน”

— ศรี เอาโรพินโท

รายงานที่เที่ยงตรงเชื่อถือได้

ในขณะที่พักอยู่ที่ประเทศอินเดียฉันนั้น ข้าพเจ้า
ได้ยินข่าวว่าเมื่อสองสามเดือนก่อนนั้น ได้มีนักวิทยาศาสตร์
ด้านวิจัย ๒ คน เดินทางมาที่นี่เพื่อทำการค้นคว้า
ปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ของท่านไส่ บาบว่า เกิดมีขึ้น
ได้อย่างไร และข้าพเจ้าได้สนทนากับ มร. เอส.ดี. การา

ผู้เป็นล่ามแปลในระหว่างการสัมภาษณ์นั้น บุคคลผู้นี้
 เป็บสาวกเก่าแก่ของท่านสวามี และได้บอกให้ข้าพเจ้า
 ฟังถึงปาฏิหาริย์หลายอย่างที่เกิดขึ้นต่อหน้านักวิจัยชาว
 ตะวันตกสองคนนั้น ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ามีความต้องการ
 อย่างยิ่งที่จะทราบว่ายี่งทั้งสองมีปฏิภิกิริยา และทัศนะอย่างไ
 บ้าง จากนามบัตรที่คนหนึ่งได้ทิ้งไว้ให้ ข้าพเจ้าจึงได้
 ทราบว่าคนหนึ่งชื่อ ดร. คาร์ลิส โอซิส ผู้อำนวยการ
 ด้านวิจัยของสมาคมค้นคว้าทางวิญญูณของอเมริกา และ
 อีกคนหนึ่ง ชื่อ ดร. เออร์เลนเดอร์ ฮาร์ลด์สัน ซึ่งเป็น
 ผู้ร่วมการวิจัยจากสถาบันแห่งเดียวกัน จากจดหมายได้
 ตอบกับบุคคลทั้งสองนั้น ข้าพเจ้าจึงได้รับอนุญาตให้คัด
 ลอกรายงานเกี่ยวกับการค้นคว้าของเขาในครั้งนั้นดังต่อ
 ไปนี้

การที่บุคคลทั้งสองได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี
 ทั้งนี้ อาจเป็นด้วยเขาทั้งสองได้เคยอ่านหนังสือเล่มแรก
 ของข้าพเจ้า คือ SAI BABA, MAN OF MIRACLES
 (คือที่แปลแล้ว เล่ม ๑ เล่ม ๒) มาแล้วก็ได้ ดร. ฮา
 ร์ลด์สัน ได้เขียนจดหมายมาถึงข้าพเจ้า โดยกล่าวว่า

“เรารู้สึกว่า หนังสือของคุณมีประโยชน์มาก เราได้ติดต่อสัมภาษณ์บุคคลหลายคนที่คุณได้ระบุชื่อไว้ในหนังสือเล่มนั้น และขอแสดงความยินดีว่ารายงานของคุณเป็นรายงานที่จัดทำขึ้นด้วยความระมัดระวัง และถูกต้องเที่ยงตรงดี” จดหมายฉบับนี้ส่งมาจากมหาวิทยาลัยแห่งไอซ์แลนด์ ซึ่งเขาเป็นรองศาสตราจารย์ทางจิตวิทยาอยู่ที่นั่น เขายังได้เขียนมาอีกว่า “มีผู้กำลังแปลหนังสือของคุณเป็นภาษาไอซ์แลนด์ และจะได้จัดพิมพ์ขึ้นที่นั่น ผมได้แจ้งเรื่องนี้ให้ทางบริษัทผู้พิมพ์ทราบแล้ว หลังจากกลับมาจากปุดตปารตีครั้งแรก เมื่อปลายปี ค.ศ. ๑๙๗๑”

ส่วน ดร. เค. โอซีส ได้เขียนมาว่า “หนังสือของคุณซึ่งคุณได้บรรยายเรื่องท่านไอ้ บาบ่า และปรากฏการณ์อันมหัศจรรย์ของท่านไว้อย่างน่าสนใจนั้น ทำให้ผมเกิดความประทับใจมาก แน่ละในฐานะที่เป็นนักวิจัยคนหนึ่ง ผมย่อมไม่สามารถจะรับเชื่อข้อความในนั้นได้ง่าย ๆ ผมได้สัมภาษณ์บุคคลบางคนที่มีชื่อระบุไว้ในนั้นก็ปรากฏว่า คำตอบของเขาตรงกันกับที่คุณบันทึกไว้

เรื่องนี้จึงทำให้ผมมีกำลังใจใคร่ค้นคว้าให้ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้นอีก”

ข้าพเจ้ามีความยินดีมากที่ได้รับความสะดวกจากนักวิจัยที่มีความชำนาญมาเป็นอย่างดีแล้ว ๒ ท่านนี้ จึงได้นำมากล่าวไว้ในที่นี้ด้วย เพื่อว่าท่านผู้อ่านจะได้มีศรัทธาเพิ่มขึ้นมาบ้าง และอย่างน้อยก็จะได้เป็นการ “ลดช่องว่าง” ระหว่างผู้แต่งกับผู้อ่านลงได้บ้างตามสมควร เพราะเรื่องเกี่ยวกับปาฏิหาริย์เช่นนี้ เป็นเรื่องที่โดยทั่วไปเราจะไม่ค่อยได้พบเห็นหรือได้ยินได้ฟังกันมาเท่าใดนัก

ดร. ฮาร์ลด์สัน ได้ส่งรายงานเรื่องของเขาที่จะนำเสนอต่อที่ประชุมของสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณ (Parapsychological Association) มาให้ข้าพเจ้าชุดหนึ่ง ต่อไปนี้เป็นข้อความซึ่งคัดมาลงเป็นบางตอนจากรายงานดังกล่าวนี้

ปาฏิหาริย์เป็นเรื่องเล็ก

“ในภวสัมภวณของท่านไส่ บาบ่า จำนวนหลายครั้งนั้น เราได้มีโอกาสนพุดกับท่านและสังเกตดูท่านไปพร้อมกันด้วย ท่านพุดภาษาอังกฤษได้ แต่ตังการใช้ล่ำมมากกว่า รุ้สึกว่าท่านไม่ได้ให้ความสำคัญอะไรนั้กแก่ปรากฏการณอันอัศจรรย์ของท่าน ซึ่งท่านเรียกว่ำเป็น “เรื่องเล็ก” ท่านมักจะพุดย่ำอยู่เสมอตังความสำคัญองศาสนาและหลักศีลธรรมจรรยา เราได้เข้าพบท่านแบบนั้ ๗ ครั้ง ในระหว่างนั้ท่านได้กรุณาแสดงปาฏิหาริย์ที่เรียกกันว่ำเนรมิตของออกมำจากอวกาศให้เราดูหลายครั้ง

“ห้องที่เรำสนทนากันนั้ เป็นห้องไม่มีเครื่องประดับตักแต่งอะไรเลย ฝำผนังและพื้นเป็นคอนกรีต เครื่องประดับห้องถ้าจะคิดว่ำมี ก็มีอยู่เพียงชั้นเดียว คือ เก้าอมท้าวแชน”

ดร. ฮาร์ลด์สัน ได้บรรยายตังไปว่ำ จำนวนบุคคลที่เข้าพบเป็นส่วนตวันนั้แตกต่างกันไป ตังแต่ ๙ คนจนตัง ๓ คน ซึ่งก็คงหมำยตังนักวิทยาศาสตร์ ๒ คน

นั้น และลามอกคนหนึ่งนั่นเอง ทงหมดนั่งกันบนพื้น
ห้อง ซึ่งทงนี้กรวมทงท่านใส่ บาบาด้วย ซึ่งมักจะลง
มานั่งสนทนากันบนพื้นห้องด้วยเหมือนกัน

เนรมิตผลรุทรักษา

ได้มีการเนรมิตของจากอากาศ ๔ ครั้ง ซึ่งใน
รายงานนั้นได้บรรยายไว้ด้วย ในจำนวนนั้นครั้งหนึ่ง
เป็นการเนรมิตผล “รุทรักษา” ก่อนหน้านั้นท่านก็ได้
ผลิตวิภูติให้เขาบ้างแล้ว วิภูติหรือซีแก่ศักดิ์สิทธิ์
ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเปรียบได้กับ “ขนมปังและเหล้าองุ่น”
ซึ่งเป็นของศักดิ์สิทธิ์ในศาสนาคริสต์เหมือนกัน ดร. ฮา-
รัลด์สัน เล่าต่อไปว่า ท่านผลิตวิภูติ โดยการโบกมือข้าง
ขวาเป็นวงกลมเล็ก ๆ อยู่ประมาณ ๒ หรือ ๓ วินาที ต่อ
จากนั้นหลังจากที่ได้พูดอะไรอีกเล็กน้อยแล้ว ก็ได้ให้
แหวนทองคำวงใหญ่ แก่ ดร. คาร์ลิส โอซิส ๑ วง ซึ่ง
ท่านก็เนรมิตออกมาจากอากาศตามปกติของท่านนั่นเอง

“ในขณะที่เรากล่าวให้ท่านฟังถึงเรื่องคุณค่าของ
วิทยาศาสตร์ เพื่อเป็นทำนองให้ท่านยอมให้มีการทดลอง

ลองท่านโดยทางวิทยาศาสตร์ ภายใต้การควบคุมของนักวิทยาศาสตร์นั้น ท่านได้จูงใจเราหันไปสนทนากันด้วยเรื่อง^{๕๒๕}ที่รู้สึกว่าคุณชอบพูดมากกว่าเรื่องอื่น คือการครองชีพให้ได้รับประโยชน์ทางวิญญาณด้วย ท่านถือว่าการครองชีพแบบนี้ จะต้องให้มีการสอดแทรกเข้าไปกับการครองชีพ เพื่อหากินเลี้ยงชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ ด้วยท่านเปรียบเทียบการครองชีพเช่นนี้เป็นเสมือนผล “รุท-รึกษา” คือรุทรึกษานี้เป็นผลไม้แบบผลเบอร์รี่ชนิดหนึ่งซึ่งถือกันว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์ โดยนำมาใช้ร้อยเป็นลูกประคำ

“พวกเราได้ยินคำนี้ก็ไม่ใช่ใจ ล่ามเองก็ไม่สามารถจะแปลคำนี้ให้เราเข้าใจได้ ท่านไส บาบ่า ได้พยายามอธิบายหลายครั้ง จนกระทั่งท่านคงจะรู้สึกรำคาญ จึงกำมือของท่านเข้า แล้วโบกไปมาในอากาศ ต่อจากนั้นท่านก็แบมือออก เผยให้เห็นผลรุทรึกษาแฝดซึ่งเราได้รับการบอกเล่าว่าเป็นสิ่งที่ทำได้ยากมาก ทำนองเดียวกันกับผลส้มหรือผลแอปเปิ้ลแฝดจะนั้น

“เราได้สังเกตท่านไส บาบ่า อย่างใกล้ชิดตลอดเวลาที่เรานั่งอยู่บนพื้นห้อง ต่อมาอีกสองหรือสามนาที ในขณะที่กำลังกำผลรุทรักษาไว้ในมือเช่นเดิมนั้น ท่านก็หันมายังผมและกล่าวว่า อยากจะให้ของขวัญแก่ผมสักอย่างหนึ่ง ครั้นแล้วท่านก็กำมือซึ่งถือผลรุทรักษาในนั้นไว้ โบกมือเป็นวงกลมอย่างรวดเร็วแล้วก็เปิดออก ใหญ่ผมเห็นสิ่งที่อยู่ภายใน ซึ่งเราทุกคนก็ได้เห็นว่าในฝ่ามือของท่านเดียวนั้นยังมีผลรุทรักษาเดิมอยู่นั่นเอง แต่ทว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงไปแล้วอย่างน่าอัศจรรย์ คือเป็นผลรุทรักษาที่มีแผ่นประกบไว้แต่ละข้าง เป็นแผ่นที่มีลวดลายประดับสวยงาม แผ่นดังกล่าวนี้มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๑ นิ้ว และมีสายทองคำยัดสองด้านไว้ให้ติดกัน หรือแผ่นนี้มีกางเขนของคำ ซึ่งมีัญญมณีคล้าย ๆ กันว่าจะเป็นที่ฝังอยู่ด้วย ข้างหลังกางเขนนี้นั้นมีรู จึงทำให้เครื่องประดับที่สวยงามนี้สามารถนำไปใส่เป็นสายสร้อยได้

“ในขณะที่กล่าวถึงนี้ ท่านไส บาบ่า สวมเสื้อคล้ายเสื้อคลุม ซึ่งเป็นผ้าชั้นเดียว มีแขนยาวจรดข้อมือ

เราได้สังเกตมือของท่านอย่างใกล้ชิด และก็เห็นว่า
ท่านจะแอบเอาของอะไรออกมาจากภายในแขน เสื้อได้
อย่างไร และท่านก็ไม่ได้เอื้อมมือไปที่ผมอันเป็นกระเชง
ของท่าน ไม่ได้แตะหรือจับที่เสื้อของท่าน หรือที่ไหนๆ
ที่พอจะเป็นที่ซ่อนของได้เลย” อันที่จริงข้าพเจ้า (ผู้แต่ง)
เองยังได้เคยเห็นท่านถลกแขนเสื้อขึ้นไปถึงข้อศอก ใน
ขณะที่จะนมรมิตอะไรให้คนชั่งสั้ยเห็นชัด ๆ แขนเสื้อ
ของท่านก็หลวม ๆ ไม่มีที่พับที่ไหนเลย

เสื้อคลุมไม่มีกระเป๋าดูเลย

“ครั้งหนึ่ง เราได้มีโอกาสตรวจดูเสื้อคลุมเก่า ๆ
สองตัวที่ท่านเคยสวมใส่มาแล้ว ตามข่าวกล่าวว่าท่าน
สวมใส่เสื้อคลุมแบบเดียวกันนั้นเสมอ พอมันชำรุด ท่าน
ก็ให้แก่ใครคนหนึ่งไป เสื้อสองตัวที่เราตรวจดูนั้นก็
ปรากฏว่ามีกระเป๋าดูแบบใดแบบหนึ่งเลย

“ต่อมาเราได้มีโอกาสคุ้นเคยกับ ดร. ดี เค. บา-
เนอร์จี้ ผู้เคยเป็นศาสตราจารย์วิชาเคมีในบังกาลอร์
ดร. บาเนอร์จี้ ได้เล่าให้ฟังว่า วันหนึ่งท่านไส บาบ่า

ได้มาเยี่ยมเขาและภรรยาโดยไม่คาดฝัน ท่านได้เนรมิตของบางอย่างให้แก่เขา ซึ่งเป็นปกติวิสัยของท่านไม่ว่าท่านจะไปที่ไหนก็ตาม เมื่อท่านเข้าไปพักผ่อนในบ้านของเขาในตอนกลางคืน ท่านได้ขอร้องให้เขาชักสื่อคลุมของท่านให้ด้วย เพื่อว่าท่านจะได้ใช้ในวันรุ่งขึ้นได้ ในระหว่างที่ชักนั้นก็ได้มีการตรวจดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนโดยตัวเขาเอง และภรรยาตลอดจนถึงเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งคนนั้นได้มาอยู่ที่นั่นด้วย คือ ดร. พี.เค. ภัตตาคารียะ ซึ่งได้ปริญญาเอกทางเคมีจากอิลลินอยส์ สหรัฐอเมริกา และตอนนั้นเป็นผู้ช่วยการแผนกเคมีแห่งสถาบันวิทยาศาสตร์อินเดียนเดีย ซึ่งเป็นสถาบันวิจัยชั้นนำของอินเดียน หลังจากตรวจกันแล้วก็ลงความเห็นว่ามีอะไรผิดปกติ ๆ เลย ทั้งสามคนได้รายงานเรื่องนี้ให้เราทราบในระหว่างที่เราสนทนากับเขา ๒ ครั้ง” สำหรับข้าพเจ้าผู้แต่งเอง เมื่อตอนอยู่ที่ฮอว์ตีย์ฮิลล์กับท่าน (บทที่ ๘ หน้า ๒๖๘) ท่านสวามีก็ให้ไอริสภรรยาข้าพเจ้าชักสื่อคลุมใหม่ให้ท่าน เราได้ตรวจดูเสื้อตัวนี้ปรากฏว่าไม่มีอะไรผิดปกติเลยเช่นเดียวกัน นอกจากนั้นก็ยัง

ไม่มีร่องรอยว่าจะมีที่สำหรับเอาอะไรแอบติดไว้ที่ไหนได้อีกด้วย

ดร. ฮาร์ลด์สัน ได้บรรยายถึงเหตุการณ์อีกตอนหนึ่ง คือการที่อัญญมณีเม็ดหนึ่งในแหวนที่ท่านสามีให้แก่ ดร. โอชิสันนั้นหายไปได้ดังต่อไปนี้

การ “ทดลองให้ดู” ของท่าน

“แหวนวงนั้นมีอัญญมณีเม็ดใหญ่ และมีภาพสีของท่านไส บาบา อยู่ด้วย ทั้งสองอย่างนี้ติดกันแน่นคล้าย ๆ กันว่าเป็นวัตถุชิ้นเดียวกัน แหวนวงนี้ท่านได้ให้ดร. โอชิสไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว ในระหว่างการสนทนาซึ่งเราพยายามจะขอร้องให้ท่านยอมให้เราทำการทดลองท่านในทางวิทยาศาสตร์ โดยมีการควบคุมตามแบบวิทยาศาสตร์นั้น ท่านก็ได้บอกกับ ดร. โอชิสว่า ดูที่แหวนของเรอชิ ตอนนี้นำปรากฏว่าอัญญมณีเม็ดนั้นหายไปจากเรือนแหวนเสียแล้ว เราช่วยกันหาบนพื้นจนทั่ว แต่ก็ไม่พบ ตามขอบและด้านที่บีบอัญญมณีไว้บนเรือนแหวนนั้น ก็ปรากฏว่าไม่มีรอยบิดหรือบุบสลายแต่อย่างใด

“สมมติว่าอัญมณีเม็ดนั้นได้หลุดออกไปจากเรือนของมัน ก็หมายความว่า ด้านที่ยึดติดไว้นั้น อย่างน้อยที่สุดก็ต้องคงอไปหนึ่งด้าน และตัวเรือนสำหรับฝังก็อาจจะต้องบอบสลายไปบ้าง หรือไม่อย่างนั้น อัญมณีก็จะต้องแตกเสียก่อนจึงจะหลุดจากเรือนที่ฝังไปได้

“ในขณะที่ท่านใส บาบ่า บอกให้ทราบว่ายัญมณีได้หายไปนั้น เรากำลังนั่งอยู่บนพื้นห่างจากท่านประมาณ ๑ หรือ ๒ หลา ตอนเข้ามาในห้องเราไม่ได้จับมือกันเลย และท่านก็ไม่ได้ถูกต้องตัวเราเลยด้วย ผมเองก็ได้สังเกตเห็นแหวนวงนั้น ที่นิ้วของโอซีส ในขณะที่เขาเอามือพาดไว้ที่ขาของเขาเองตอนที่นั่งสนทนากัน มีบุคคลอีก ๒ คนในห้องนั้น คือ มร. ดี. สัฟฟานี จากฮ่องกง และนาง แอล หิรदारมาณีจากศรีลังกา ซึ่งเราได้เคยพบมาแล้วในการเข้าพบท่านครั้งแรก สองคนนี้ก็ยืนยันว่า เขาได้สังเกตเห็นแหวนนั้นว่ายังมีอัญมณีอยู่ที่มือข้างซ้ายในขณะที่สนทนากัน

“เมื่อเราค้นหาอัญมณีเม็ดนั้นไม่พบ ท่านใส บาบ่า ก็พูดกับเราเป็นเชิงยั่วว่า — “นี่ไง คือการทดลองของของเราละ”

“ในการสนทนากันครั้งต่อไป หลังจากนั้นมาอีก ๒ วัน ท่านไส บาบ่าได้ถามโอซิสว่าเขาต้องการอัญมณีที่แหวนนั้นกลับคืนหรือไม่ ซึ่งโอซิสก็บอกว่าเขาต้องการกลับคืน ครั้นแล้ว เขาก็ยื่นแหวนที่ไม่มีอัญมณีแล้วนั้น ส่งคืนให้ตามคำขอของท่าน ท่านได้กำแหวนนั้นไว้ในมือ และถามเขาว่า เธออยากได้อัญมณีเหมือนเดิมหรือชนิดใหม่?

โอซิสตอบว่า “เขาต้องการได้เหมือนอย่างเดิม ท่านไส บาบ่าจึงกำแหวนนั้นไว้ แล้วยกขึ้นมาจอกับปาก ซึ่งห่างจากปากประมาณ ๖ นิ้ว ท่านเป่าลงไปเบา ๆ ยื่นมือมาทางเรา แล้วก็แบมือออก เราจึงเห็นว่าอัญมณีเม็ดเดิมที่หายไปนั้น กลบมาอยู่ที่เรือนแหวนวงนั้นอีกแล้ว อย่างไรก็ตาม รู้สึกว่าแหวนวงนั้นจะเปลี่ยนแปลงต่างจากวงเดิมไปเล็กน้อย ตลอดเวลาเราต่างจ้องดูมือของท่านตั้งแต่ตอนกำมือและแบมือออก แต่ก็ไม่เห็นอะไรที่จะแสดงว่ามีภารกิจหกตบตาแต่ประการใด บุคคลอีก ๖ คนที่นั่งอยู่ด้วยก็กล่าวในทำนองเดียวกันนี้”

เนรมิตแหวนและสายสร้อยให้สามภรรยา

ปรากฏการณ์ที่น่าสนใจอีกตอนหนึ่งที่นักวิทยาศาสตร์สองคนนี้ได้เห็นก็คือ การที่ท่าน เนรมิตสายสร้อยคอเส้นยาวให้กับสตรีผู้หนึ่ง จากลอส แอนเจลิส ทั้งท่านใส่ บาบ่า ได้ทำหลังจากที่ได้เนรมิตแหวนทองคำวงหนึ่งให้กับสามีของเธอแล้ว มีบุคคลอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ ณ ที่นั้นด้วย ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ในตอนที่เกิดขึ้นกับสามภรรยาคุณนั้น คือ นายและนาง เอส.ดี คริสตัน ไว้ว่า “ท่านใส่ บาบ่า ได้หันมาถามสามภรรยาคุณนั้นว่า วันนั้นเป็นวันครบรอบปีที่ ๓๓ ของการแต่งงานของเขาใช่ไหม ปรากฏว่าสองคนนั้นตกตะลึงไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดรับคำท่านออกมาได้ว่า ใช่ ท่านจึงได้เนรมิตแหวนมีรูปท่านอยู่บนเรือนแหวน แล้วส่งให้แก่ภรรยาซึ่งรับแหวนจากท่านด้วยมืออันสั่นเทา พร้อมกันนั้นท่านก็บอกให้เธอสวมแหวนนั้น ที่นิ้วของสามีของเธอ ครั้นแล้วท่านโบกมืออีกครั้งหนึ่ง ตอนนั้นก็มียุคสร้อยคอมีดอกบัวทองอยู่ตรงกลาง ซึ่งมีรูปของท่านอยู่ด้วย ก็ไหลออกมาจากมือของท่าน แล้วท่านก็บอกให้สามีสวมสายสร้อย

นรอบคอบของภรรยา แล้วก็อวยชัยให้พรแก่เขาเป็นภาษาสันสกฤตจากคัมภีร์พระเวท และตบหลังสองคนเบา ๆ เมื่อเขาทั้งสองคุกเข่าลงกราบเท้าท่าน

ดร. ฮาร์ลสัน ได้รายงานเหตุการณ์ตอนนั้นว่า “ตอนที่ท่านเนรมิตสายสร้อยนั้น เราก็นั่งอยู่ใกล้ซิด จึงสังเกตเห็นว่า ท่านต้องคลายมือออกบ้างในระหว่างที่กำลังสานสายสร้อยเส้นใหญ่เส้นนั้นไว้ในมือเล็ก ๆ ของท่าน สายสร้อยคอเส้นนี้ยาวประมาณ ๑ หลา และมีัญญมณีหลายอย่างสลับกับชิ้นส่วนที่เป็นทองคำ มีรูปท่านเองติดอยู่กับสายสร้อย โดยอยู่ในโครงซึ่งมีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๒ นิ้ว รูปร่างคล้ายดอกกุหลาบ”

อีกตอนหนึ่ง เขามันทีก็ไว้ดังนี้ “เรานั่งขัดสมาธิอยู่บนพนักร่วมกับฝูงชนเป็นแถวยาว ในขณะที่ท่านเดินผ่านมา ท่านได้หยุดเบื้องหน้าเพื่อนคนหนึ่งของ ดร. ดี. เค. บานเออร์จิ บุคคลผู้นั้นอยู่ทางซ้ายของ ดร. โอซิส โดยมีคนอื่นนั่งคั่นไว้คนหนึ่ง และก็เป็นคนที่มีสามนิ้วจากข้าพเจ้าไป ท่านไส บาบ่าได้โบกมือ เนื่องจากตอนนั้นเรานั่งอยู่บนพนักและยืนอยู่ ดังนั้นมือขวาของท่านจึง

อยู่เหนือระดับตาของเราเล็กน้อย ฝ่ามือของท่านแบออก และคว่ำลง นิ้วของท่านถ่างออกในขณะที่ท่านโบกมือ เป็นวงกลมเล็ก ๆ สองสามครั้ง ในขณะที่ท่านทำเช่นนั้น เราได้สังเกตเห็นว่า มีวัตถุสีเทาอย่างหนึ่งปรากฏขึ้นชิดกับฝ่ามือของท่าน ซึ่งท่านก็จับไว้อย่างรวดเร็ว โดยการกำมือไว้ในขณะที่คว่ำมืออยู่นั้น

“ดร. โอซิส ซึ่งนั่งอยู่ใกล้กับท่านยิ่งกว่าข้าพเจ้า ได้สังเกตเห็นว่า มีวัตถุสีเทาปรากฏขึ้นตอนแรกก็เป็นก้อน และต่อมาก็เป็นเกล็ดละเอียดคล้าย ๆ กับฝุ่น ซึ่งสิ่งนี้เขาเรียกกันว่าวิภูติ สิ่งนี้ท่านใส่ บาบาได้เนรมิตให้แก่เพื่อนคนนั้นของ ดร. บาเนอรัจ

เจ้าหญิงนั้นทะเลแห่งกุทซ์ เล่าให้เราฟังว่าครั้งหนึ่งเธอนั่งอยู่ข้างหน้าท่าน และอยู่ต่ำกว่าระดับมือของท่าน ตอนนั้นเธอสังเกตเห็นเมฆหมอกบาง ๆ ปรากฏขึ้นก่อนที่ใกล้ฝ่ามือของท่าน เมฆหมอกนี้ได้รวมตัวกันขึ้นอย่างรวดเร็ว กลายเป็นวัตถุมีแสงสุกสกาวอย่างหนึ่ง แล้วท่านก็กำมือจับมันเอาไว้ พอท่านแบมือออก ปรากฏว่าในมือของท่านมีแหวนทองคำวงหนึ่ง

นักวิทยาศาสตร์สองคนนี้ได้กะประมาณจากการสังเกตและการสนทนากับท่าน อย่างละเอียดถี่ถ้วนว่า วันหนึ่ง ๆ ท่านเนรมิตของต่าง ๆ ประมาณ ๒๐ ถึง ๓๐ ครั้ง และสาวกของท่านก็กล่าวว่าท่านได้ทำเช่นนี้เรื่อยมาเกือบ ๔๐ ปีแล้ว ทั้งสองคนได้ให้ข้อคิดเห็นไว้ว่า “สิ่งที่น่าคิดเกี่ยวกับปรากฏการณ์เนรมิตของจากอากาศนี้ก็คือ การเนรมิตสิ่งที่เปนน้ำมัน และอาหารที่มีนมเนยสิ้น ๆ ออกมา ซึ่งเป็นการยากมากที่ท่านจะแอบเอาสิ่งเหล่านี้ซ่อนไว้ในที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ภายในเสื้อคลุมบาง ๆ ที่ทำด้วยไหมเช่นนั้น” เขาได้กล่าวต่อไปว่า “ในสภาวะดังกล่าวนี้ เราไม่สามารถจะพิสูจน์ได้เลยว่าได้มีการเล่นกลหรือตบตาแต่อย่างใด ทั้งนี้หลังจากที่ได้เฝ้าสังเกตปรากฏการณ์เช่นนี้มาถึง ๑๔ ครั้งแล้ว”

รายงานนี้จบลงด้วยประโยคสรุปว่า “การวิจัยและการร่วมมือโดยท่านศรีสัตยาไอ้ บาบ่าเท่านั้น จะสามารถทำให้เราได้รับคำตอบทางวิทยาศาสตร์ ต่อปัญหาที่สำคัญยิ่งที่ได้เกิดขึ้นมาแล้ว โดยการสังเกตการณ์ของเรา

และโดยรายงานซึ่งเราได้รวบรวมมาจาก บุคคลผู้ได้เห็น เหตุการณ์เหล่านี้ด้วยตนเองเป็นจำนวนมาก”

ในรายงานของเขา ซึ่งนำเสนอต่อสภาแห่งสมาคม Parapsychological Association ในปี ค.ศ. ๑๙๗๕ นั้น ดร. คาร์ลิส โอซิสได้กล่าวถึงการวิจัยของเขาในเรื่องประสบการณ์นอกร่างกายเหนือ (Out-of-the-Body Experiences) ซึ่งโดยปกติเรียกกันย่อ ๆ ว่า OBE ในอินเดีย ตอนที่เกี่ยวกับท่านไส บาบา เขาได้บรรยายไว้ว่า “ท่านศรีสัตยาไส บาบา เป็นผู้นำทางศาสนาที่มีอายุมากแล้วคนหนึ่ง ซึ่งอ้างว่าเป็นพระอวตาร และมีผู้กล่าวว่าท่านมีศานาศิษย์ถึง ๖ ล้านคน รู้สึกว่าท่านผู้นี้มีพรสวรรค์หลายอย่างมาตั้งแต่เกิด คือความสามารถในทางต่าง ๆ ของท่านนั้นไม่ได้เกิดมาจากการฝึกฝนกับครูคนใดเลย”

การปรากฏร่าง ๒ ร่างในเวลาเดียวกัน

“ท่านไส บาบา ได้ไปปรากฏตัวอย่างเฉาะเจาะจง ให้เป็นที่เห็นแก่ มร. राम โมहनราว ซึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนเทคนิคแห่งหนึ่งในมัญชิรี แคว้น

เกราล่า ตอนนี้นายราวได้เชิญเพื่อนบ้านมาประมาณ ๒๐ คน เพื่อมาประชุมทำการบูชาพระกันในบ้านของเขา เราได้สัมภาษณ์กับผู้เห็นเหตุการณ์ด้วยตนเอง จำนวน ๘ คน ซึ่งอยู่ ณ ที่นั้น ในจำนวนนี้มี ๓ คน ซึ่งในตอนนั้นยังเป็นเด็กอยู่ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ๑๐ ปี ล่วงมาแล้ว และความทรงจำของบุคคลต่าง ๆ ในเรื่องนั้นก็ค่อนข้างจะเลอะเลือนไปบ้าง ทำให้รายละเอียดของเรื่องที่เล่าไม่ค่อยตรงกัน

“อย่างไรก็ตาม ในประเด็นที่สำคัญ ๆ เรื่องราวก็ตรงกันพอฟังได้ว่าดังนี้ คือมีท่านสาธุหรือนักบวชคนหนึ่งรูปร่างหน้าตาคล้ายกับท่านไส บาบ่า ซึ่งเขาได้เห็นในรูปภาพ ได้มาที่บ้านของผู้อำนวยการซึ่งอยู่ในเขตโรงเรียน แล้วก็ได้ออกร้องเพลงภซันร่วมกับพวกเรา ได้เนรมิตวิฤติตามแบบของท่านไส บาบ่า และได้อยู่กับเขาที่นั่นเป็นเวลา ๑ ชั่วโมง”

“หลังจากที่ได้เกิดเหตุการณ์ขึ้น ๒-๓ เดือน ผู้สืบสวนเหตุการณ์นี้ ซึ่งเป็นคนในท้องถิ่นคนหนึ่ง ได้นำรูปท่านไส บาบ่า มาให้เด็กนักเรียนหญิงโรงเรียน

ไฮสคูคนคนหนึ่งดู เด็กคนนี้ได้เห็นเหตุการณ์ตอนนั้นด้วย และเมื่อเห็นรูปก็ได้ตอบโดยไม่ได้ลังเลใจเลยว่า คนนี้แหละเป็นคนที่เขาเห็นที่บ้านของผู้บัญชาการ แต่ก็มีข่าวลือว่ากันว่าผู้สังเกตการณ์ ๒ คน ซึ่งบัดนี้ได้เสียชีวิตแล้ว ก็ยังไม่แน่ใจว่าชายแปลกหน้าผู้มาเยือนนั้นจะเป็นท่านไฮ บาบ่า หรือไม่”

“อย่างไรก็ตาม ในกรณีนี้ ท่านสาธุคุณนั้นได้สอนให้เขาร้องเพลงภซันกัน ได้จับต้องวัตถุต่างๆ และได้ให้ของขวัญ ซึ่งเจ้าของบ้านก็ยังเก็บไว้อยู่จนกระทั่งปัจจุบันนี้ เราสามารถจะค้นคว้าหาความจริงได้อย่างแน่ชัดว่าในตอนนั้น ท่านไฮ บาบ่ายังอยู่ที่อกด้านหนึ่งของแหลมอินเดียน คืออยู่ที่วงเวียนกะตะคีร์ เพราะไว้ในสถานที่นั้นได้มีบันทึกไว้แน่นอนว่า ท่านได้มาอยู่ที่นั่นในวันนั้น”

“ทฤษฎีที่ว่าภาพนั้นเป็นเพียงภาพลวงตาที่เกิดจากอาการตาฝาดไปเองนั้น คงจะนำมาอ้างเป็นเหตุผลในกรณีนี้ไม่ได้ เพราะว่ามีผู้เห็นท่านสาธุคุณหลายคนด้วยกัน เป็นเวลานานกว่าหนึ่งชั่วโมง และยิ่งกว่านั้น

ท่านสาธุกิจยังได้จับต้องวัตถุต่าง ๆ และได้มอบของขวัญ
เอาไว้ให้เป็นหลักฐานอีกด้วย”

ในที่สุด ดร. โอซิส ได้กล่าวมอบการอนุญาต
ให้ข้าพเจ้านำรายงานการวิจัยของเขามาลงในหนังสือ
เล่มนี้ได้ โดยกล่าวว่า “ผมหวังว่าคุณคงจะเข้าใจว่า
การที่ผมต้องใช้คำพูดเป็นการสรุปดังกล่าวไว้ข้างต้น (ซึ่ง
เป็นทำนองคล้ายกับว่ายังไม่เชื่อเลย) นั้น หมายความว่า
อย่างไร ทั้งนี้เพราะทัศนคติที่ได้รับการอบรมมาตั้งแต่
เกิดของเรา (คือระหว่างชาวตะวันตกกับตะวันออก)
นั้น แตกต่างกันมากเหลือเกิน (ทั้งนี้หมายความว่าใน
ทางส่วนตัวอาจจะรับเชื่อได้ แต่ในการเขียนรายงาน
เสนอต่อที่ประชุม ก็จำเป็นต้องใช้สำนวนที่เป็นกลางๆ
จะว่าเชื่อที่เดียวก็ไม่ได้ แต่จะไม่เชื่อเสียเลยก็ไม่ได้
เหมือนกัน) ถึงอย่างไรชาวตะวันตกส่วนมากก็จะยังไม่
ยอมเชื่ออยู่ดี

ในการเสนอต่อที่ประชุมนี้ รายงานของเขายัง
จะต้องย่อให้กะทัดรัดลงมาบ้าง แต่เขาก็ได้เขียนมา
ว่า “วารสารของสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณของอเมริกา

(เล่ม ๗๑ ปี ๑๙๗๗) ได้รับพิจารณารายงานของข้าพเจ้า และ ดร. โอซีส เกี่ยวกับปรากฏการณ์มหัศจรรย์ ซึ่งเขาได้ไปสังเกตการณ์มาแล้ว รายงานฉบับนั้นยาวกว่าฉบับแรกที่ผมส่งมาให้คุณก่อนนั้น”

จะเห็นได้ว่านักวิจัยทั้งสองท่านได้พิจารณาตัดสินปรากฏการณ์เหล่านั้น โดยเหตุผลทุกแง่ทุกมุมเท่าที่จะเป็นไปได้ และก็ได้อ่านรายงานของเขาโดยใช้ภาษาสำนวนที่เบเนกกลาง ๆ (คือเย็นชืด) ไม่ได้แสดงว่ามีอารมณ์เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยอย่างไร ซึ่งเป็นไปตามแบบฉบับของการค้นคว้าของทางฝ่ายเขา แต่ข้าพเจ้าก็ยังอดรู้สึกไม่ได้ว่าในส่วนตัวแล้ว เขาก็จะต้องได้รับกระแสพลังแห่งเมตตาจากท่านไส บาบ่า ในการที่ได้มีโอกาสมาอยู่ใกล้ท่าน ซึ่งความรู้สึกอันลึกซึ้งเช่นนี้จะนำเครื่องมือซึ่ง ดวง วัตได้ ในทางวัตดูมาใช้กำหนดปริมาณย่อมไม่ได้เลย

เขาได้เขียนต่อมาว่า “ผมยินดีที่ได้ทราบข่าวว่าคุณได้เริ่มแต่งหนังสือเล่มใหม่อีกเล่มหนึ่งแล้วเกี่ยวกับท่านไส บาบ่า” เขาบอกว่าเขาจะนำบุตรชายอายุ ๑๙ ปีของ

เขาไปหาท่านไส บาบ่า และขอร้องให้ข้าพเจ้าให้เกียรติ
เขาโดยเป็นคนแรกที่จะถวายฉบับแปลเป็นภาษาไทย
แลนต์ให้แก่ท่านไส บาบ่าด้วย เพราะฉบับแปลดั่ง
กล่าวนั้นเพิ่งพิมพ์เสร็จใหม่ ๆ

ประกาศ์พยานแห่งความจริงทางวิญญาน ที่แจ่มชัดที่สุด

ดร. คาร์ลิส โอซิส ได้เขียนบทความเรื่องหนึ่ง
ให้กับหนังสือ Garland of the Golden Rose (มาลัย
กุหลาบทอง) ซึ่งเป็นหนังสือที่พิมพ์ขึ้นที่ประศันตินิถยัม
ในวาระวันครบรอบอายุ ๕๐ ปีของท่านไส บาบ่า ในบทความ
ความนั้น เขาได้บรรยายความรู้สึกของเขาเมื่อได้อยู่ใกล้
กับท่านไส บาบ่า และได้ขอร้องให้มีการค้นคว้าทางวิทยา-
ศาสตร์เรื่องปรากฏการณ์มหัศจรรย์ของท่านไส บาบ่า
กันต่อไป ซึ่งเขาเชื่อว่าเรื่องนี้จะเปลี่ยนทัศนคติทั้งหมด
ของการวิทยาศาสตร์ และในที่สุดก็ของโลกด้วย
ตอนหนึ่งเขากล่าวว่า “ผมเป็นนักวิจัยอย่างเอาจริงเอาจัง
มาเป็นเวลา ๒๕ ปี ได้เดินทางมามากทีเดียว แต่ก็ไม่

เคยได้พบเห็นอะไรที่ไหนซึ่งแสดงให้เห็นถึง ความจริง
 ในทางวิญญาณได้อย่างแจ่มชัดเหมือนกับปรากฏการณ์อัน
 มหัศจรรย์ ซึ่งเกิดขึ้นจากท่านไส บาบา เป็นประจำวัน
 นานเลย” ถ้าท่านยอมเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับตัวท่าน
 เอง แก่ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพดีที่สุดใน
 โลกนี้ได้ละก็ เราจะได้รับความรู้อันน่าตื่นใจอย่าง
 มหาศาลทีเดียว และความรู้ใหม่ๆ นี้จะมีผลอันยิ่งใหญ่
 ต่อทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ที่มีต่อโลกนี้ มันจะเป็น
 ความจริงที่บังคับให้วิทยาศาสตร์ต้องรับรองความจริง
 ทางวิญญาณอย่างแน่นอน.....

“แน่นอน ในวงการทางวิทยาศาสตร์ ก็เช่นเดียวกับวงการอื่น ๆ เหมือนกัน จะต้องมีความเชื่อ (คือ
 บุคคลจำนวนหนึ่งที่ยืนยันกระต่ายขาวไม่ยอมเชื่อ) พวก
 ที่ติดในของเก่า คือประเภทอนุรักษนิยม และก็มีควม
 ชิงชังต่อของใหม่ ๆ เอาไว้ก่อน แต่ในทางส่วนตัวแล้ว
 ข้าพเจ้าก็ยังคิดว่า เราอาจจะเอาชนะอุปสรรคเหล่านั้น
 ได้ เพราะว่าท่านไส บาบามีพลังเข้มแข็งเหลือเกิน และ
 โดยนัยนี้ ท่านก็ย่อมจะสามารถให้ข้อเท็จจริงอย่างแน่

นอนที่สุงัดในการทดลองทางวิทยาศาสตร์ ชนิดที่บุคคลผู้มีธรรมและเหตุผลในใจอยู่บ้าง จะไม่สามารถหาเหตุผลมาลบล้างได้เลย นักวิทยาศาสตร์ที่มีนิสัยดี ๆ ก็เป็นผู้มีธรรมและเหตุผล และวิทยาศาสตร์ก็ตั้งอยู่บนหลักการของความจริงและเหตุผลดังกล่าวมานี้ จริงอยู่ พวกนักวิทยาศาสตร์คงจะต้องพยายาม วิจัย ทดลอง และหาเหตุผลกันอย่าง “สับนั้นนั่นแหละ” ที่เดียว ในเรื่องปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา ซึ่งในชั้นแรกเขาก็จะต้องถือว่าเป็นเรื่องที่ “เหลวไหล หลอกลวงทงสน” แต่ชั้นแหละ ถ้าหลังจากที่ได้คัดค้านและค้นคว้ากันทุกแง่มุมแล้ว ความจริงยังคงเป็นความจริงอยู่อีกเช่นนี้ วิทยาศาสตร์ก็ต้องยอมรับปาฏิหาริย์ของท่านไว้ในหลักการของเขาเหมือนกัน.....”

ปัญหาจึงมีว่า ดร. โอซีสคิดถูกแล้วหรือที่ว่า ข้อพิสูจน์จากการทดลองในห้องวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับปรากฏการณ์มหัศจรรย์ของท่านไส บาบานี้ จะทำให้วิทยาศาสตร์ยอมรับความจริงในทางวิญญาณได้ ?

เมื่อใจเข้าถึงใจ

เราต้อง—	การบอก	ให้เจ้า
รู้เรื่อง	ของเรา	ถกวัน
จะได้	รู้ว่า	สมควร
เซอเรา	ทงมวล	หมคใจ
จากนั้น	เราจะ	ช่วยเจ้า
ให้เข้า	สู่—	วิตใหม่
นคอ	เหตุที่	ทำไม
เราจึง	ต้องใช้	อิทธิฤทธ
คือการ	แสดง	ปาฏิหาริย์
ให้เข้า	งงนั้น	ตันจิต
แล้วเจ้า	จะสะดุด	หยุดคิด
เซอโดย	สนิท	แนใจ
ความจริง	เราไม่	อยากแกล้ง
สำแดง	อำนาจ	บาตรใหญ่
แต่เรา	ต้องทำ	จำใจ
เพื่อให้	เกิดความ	สัมพันธ์

ชักจูง	ให้เจ้า	เข้ามา
บังเกิด	ศรัทธา	ยึดมั่น
เมื่อใจ	เราเข้า—	ใจกัน
แต่นั้น	พูดอะไร	ย่อมฟัง

— ศรีสัตยา ไส บาบา

บทที่ ๔๒

ปาฏิหาริย์ดอกกายทิพย์ไปช่วยศิษย์

พระองค์	มาสู่	ดวงจิต
ของผุ	หยุดคิด	เข้าถึง
คือไม่	ไผ่คิด	คำนึง
เขาจึง	จะพบ	พระองค์
ผุใด	ไม่หยุด	ครุ่นคิด
เป็นผุ	เห็นผิด	ความประสงค์
จักไม่	ได้พบ	พระองค์
ผุตรง	อยู่เหนือ	อารมณ์
นักปราชญ์	ไม่อาจ	รู้ชัด
ความคิด	ผูกมัด	ทับถม
คนซื่อ	ไม่คิด	“ติตลม”
มีหวัง	ได้ชม	พระองค์

— เถนะ อุปนิษัต

ปฏิกิริยาต่อทฤษฎีไปช่วยศิษย์ในสวีเดน

การสอบสวนค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์เป็นงานที่ต้องใช้เวลานานเหลือเกิน นักวิทยาศาสตร์สองท่านที่กล่าวมาแล้วในบทก่อน ก็ค้นคว้าได้เพียงกรณีเดียวเกี่ยวกับปรากฏการณ์ ซึ่งมีผู้เห็นท่านสวามีออกจากกายเนื้อของท่านแห่งหนึ่ง ไปปรากฏในที่อีกแห่งหนึ่ง สำหรับข้าพเจ้าเคยได้ยินได้ฟังมาหลายสิบเรื่อง และแม้ว่าอย่างนั้น ก็ยังคงเป็นส่วนน้อยของปรากฏการณ์เช่นนั้นทั้งหมดที่สาวกคนอื่น ๆ ได้ประสบมา ในจำนวนเหล่านั้น คงจะต้องมีหลายรายที่หาทางพิสูจน์โดยทางวิทยาศาสตร์ไม่ได้ แต่ก็ได้รับคำยืนยันจากพะยานที่เชื่อถือได้ ที่เห็นเหตุการณ์นั้นด้วยตนเอง ข้อสำคัญก็คือ เรื่องเช่นนั้นมักเหลือเกิน และมีประเภทต่าง ๆ กัน เพิ่มขึ้นทุกปี จึงเป็นการเป็นไปได้ที่เราจะเหมาเอาง่าย ๆ ว่าทั้งหมดนั้นเกิดจากการวาดมโนภาพหรือตาฝาดเห็นไปเอง

มีเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่งเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีเค้าความจริงอยู่มาก แม้ว่าเราจะพิสูจน์กันโดยทางวิทยาศาสตร์ไม่ได้เต็มที่ก็ตาม เรื่องนี้นางปีทมานันซึ่งเป็นภรรยา

ของทันตแพทย์ที่บังกาลอร์ ซึ่งข้าพเจ้ารู้จักเป็นผู้เล่าให้ ฟังเอง คือครั้งหนึ่ง เธอได้เดินทางไปที่ศานาจารย์ยุโรปกับ สโมสรรโรตารีหญิง ซึ่งเธอเป็นสมาชิกอยู่ด้วย ทั้งนี้ โดยได้รับคำอนุญาตจากท่านสามีแล้ว เมื่อไปถึงประเทศ สวีเดน เธอได้เข้าไปพักอยู่ในบ้านของเพื่อนผู้เป็น สมาชิกของสโมสรรเดียวกัน แต่บังเอิญตอนนั้นเพื่อน ผู้นั้นไม่อยู่ คือยังออกไปนอกบ้าน เธอกลับไปตอนหัว ค่ำ แต่ได้ตื่นขึ้นมาตอนกลางดึก โดยรู้สึกวุ่นในท้องนั้น ร้อนมากจนกระทั่งอดอด หายใจเกือบไม่ออกเลย

เธอคิดว่า ตอนนั้นเครื่องทำความอุ่นส่วนรวมของ บ้านหลังนั้น คงจะมีผู้เปิดแรงไฟไว้มากเกินไป ด้วย ความอ่อนเพลีย เธอได้ลุกโซเซไปที่เครื่องทำความร้อน ในห้องนั้น โดยคิดว่าจะหมუნหรือบิดมันให้ต่ำลงมา แต่ ปรากฏว่าเครื่องนั้นเป็นแบบแปลก ๆ ซึ่งเธอไม่เคยเห็น ไม่เคยใช้มาก่อนเลย และนอกจากนั้นก็ยังมีปุ่มอะไรต่อ อะไรหลายปุ่ม จนกระทั่งเธอไม่กล้ากดแม้แต่ปุ่มเดียว เพราะเกรงว่าอาจจะเกิดระเบิดขึ้นได้ เธอจึงพยายาม เปิดหน้าต่างเพื่อให้อากาศภายนอกเข้ามา แต่กลอนหน้า

ต่างก็เป็นแบบแปลก ๆ ซึ่งเธอไม่เคยเห็นมาก่อนเหมือนกัน ในที่สุดเธอก็เปิดหน้าต่างไม่ออกอีก

ตอนนี้ เธอเริ่มขวัญเสียแล้ว จึงพยายามรีบไปที่ประตูห้องเพื่อจะเปิดออกไป แต่เธอรู้สึกว่าหมดแรงไปไม่ไหว และก็ต้องล้มลงบนเตียงนอน กระดิกตัวไม่ได้เลย เธอคิดว่าเธอคงจะต้องตายแน่ จึงเสียใจจนน้ำตาไหลอาบหน้า แล้วอธิษฐานจิต คิดถึงท่านใส่ บาบ่า และภาวนาชื่อของท่านซ้ำ ๆ หลายครั้ง

ครั้นแล้ว เธอก็คิดว่าได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินมานอกประตูห้อง ต่อจากนั้นเธอก็เห็นท่านใส่ บาบ่า ยืนอยู่ภายในประตูเลยทีเดียว เธอสามารถเห็นท่านได้ชัดเจนในความมืด เพราะว่ามีแสงเรืองรองปรากฏอยู่รอบกายของท่าน ท่านได้พูดกับเธอว่า “เจ้าจะกลัวไปทำไม ในเมื่อเราอยู่ที่นี่แล้ว? เราอยู่กับเจ้าเสมอ” ครั้นแล้วท่านก็หายวับไป ห้องนั้นก็มืดอากาศอบอุนเย็นสบาย ทำให้เธอหลับไป

สองสามสัปดาห์ต่อมา เธอได้กลับมาอินเดีย ท่านสวามีจึงถามว่า “เป็นไง การท่องเที่ยวสนุกดีหรือ”

“สนุกดีค่ะ ท่านสามี”

“แล้วตอนที่อยู่สวีเดนล่ะ เป็นไงบ้าง ?” ท่าน
ถามพร้อมกับมองเขม็งมาที่เธอ

“อ้อ ! จริงล่ะค่ะ ดิฉันต้องขอกราบขอบพระคุณ
ท่านด้วย.....”

“เออละ ! เรารู้แล้ว” ท่านหัวเราะแล้วก็เปลี่ยน
เรื่องสนทนาเลย

บุขีวิตคนตายแล้วอีกรายหนึ่ง

อีกรายหนึ่งเป็นเรื่องของ นายวอลเตอร์ โควเวน
แห่งตุสตีนิ แคลิฟอร์เนีย ตอนนั้นบุคคลผู้นี้ได้ถึงแก่กรรม
แล้ว มร. โควเวน เป็นผู้ได้ประสบความสำเร็จอย่าง
มหาศาลในธุรกิจของเขา จึงได้เป็นเศรษฐีคนหนึ่ง แต่
ในเวลาเดียวกันเขาก็เป็นผู้สนใจในความจริงทางวิญญาณ
เป็นอย่างมากด้วย ตอนที่เขาพบเขาเป็นครั้งแรก
ในอินเดียนั้น เขาได้ปล่อยมือวางงานด้านธุรกิจ จน
เกือบจะหมดแล้ว เพื่อใช้เวลาและความพยายามในการ
บำเพ็ญเพียรทางจิต เพื่อวางรากฐานไว้ให้แก่ชีวิตของ

เขาในโลกหน้า ซึ่งในภุมินั้น เงินทองจะไม่มีประโยชน์อะไรต่อเขาเลย ตอนนั้นเขามีอายุเกือบ ๘๐ ปีแล้ว และเป็นสาวกที่เลื่อมใสท่านใส่ บาบ่า มาก

ทั้ง วอลเตอร์ และภรรยาของเขา คือ เอลซ่า ได้พยายามเสาะหาครูอาจารย์ทางวิชาลึกลับหลายท่านหลายแห่ง และลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ก่อนที่จะได้มารู้จักกับท่านใส่ บาบ่า ทั้งสองมีความสามารถถอดกายทิพย์ได้ทั้ง ๆ ที่รู้ตัวมาแล้ว และได้มีประสบการณ์นอกกายเหนือหลายอย่างมาก่อนด้วย และประสบการณ์นอกกายเหนือนี้เองที่ทำให้เขาได้มารู้จักกับท่านใส่ บาบ่า เรื่องนี้ทั้ง ๒ คนได้เล่าให้เราฟังในระหว่างรับประทานอาหารเย็นวันหนึ่งในโฮเต็ลที่บังกาลอร์ โดยกล่าวว่า เขาได้มีโอกาสติดต่อรู้จักกับท่านใส่ บาบ่า เป็นครั้งแรกอย่างแปลกประหลาดมหัศจรรย์ คือคืนหนึ่งเขาทั้งสามภรรยาได้ถอดกายทิพย์ออกไปท่องเที่ยวอยู่ในภุมิทิพย์ภุมิหนึ่ง และก็ได้ประสบอันตรายที่ร้ายแรงอย่างยิ่ง ด้วยความตกใจกลัว เขาจึงเรียกชื่อของครุฑาอินเดียน ซึ่งสอนวิชานี้ให้เขานั้นให้มาช่วยเขาด้วย แต่ครุฑานั้นก็ไม่มา

เคราะห์ดีที่มีใครคนหนึ่งรูปร่างประหลาดไม่เหมือนใคร มาช่วยเขาไว้ให้พ้นอันตรายในครั้งนั้นได้ทันทีที่บุคคลผู้ไม่ใช่ครูของเขา และเขาก็ไม่เคยเห็นบุคคลประหลาดผู้มาก่อนเลย

ต่อมาอีกสองสามสัปดาห์ เขามองเฝ้าดูได้เห็นภาพถ่ายท่านไส บาบาเข้า จึงจำได้ทันทีว่า ท่านผู้เป็นเจ้าของคือผู้ที่ได้ช่วยเขาไว้ให้พ้นจากอันตรายในภูมิภพนั้น เขาได้ถามว่าท่านผู้เป็นใครและอยู่ที่ไหน และได้รีบเดินทางไปกราบนมัสการท่านโดยด่วนที่สุด ตอนที่เราได้มาพบเขา และได้ทราบเรื่องราวจากเขานั้น เป็นระยะเวลาที่เขาได้เดินทางมาอินเดียเป็นครั้งที่ ๓ หรือที่ ๔ แล้ว ในตอนหลังนี้เป็นอันว่า เขาได้ยอมรับถือท่านไส บาบา เป็นองค์อวตาร และเป็นครูทางวิญญาณของเขาแล้ว ตอนนั้น เราก็กาลังอยู่ที่บังกาลอร์ และได้เคยร่วมทางไปกับเขาตอนเช้าโดยรถแท็กซี่ เพื่อไปที่เวิร์ทฟิลด์ ซึ่งเรามักจะใช้เวลาอยู่นั้นตลอดทั้งวัน เพื่อจะได้อยู่ใกล้ ๆ และเห็นท่านสวามีให้มากที่สุดที่จะทำได้

ครั้งหนึ่ง เมื่อท่านมีงานยุ่งจนไม่สามารถปลีกตัวมาพบปะสนทนากับเราได้ วอลเตอร์ได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า “เวลาที่อยู่ในอินเดียนี้ผมรู้สึกเหงา คิดถึงท่านมากกว่าที่อยู่ที่บ้านของผมที่แคลิฟอร์เนียเสียอีก ที่นั่นผมมีโอกาสได้พบท่านบ่อย ๆ”

เนื่องจากข้าพเจ้าทราบดีว่า ท่านสวามียังไม่ได้ไปอเมริกาเลย ข้าพเจ้าจึงขอให้เขาอธิบายคำกล่าวของ เขาให้ฟังด้วย เขาได้บอกว่า “ตอนอยู่ที่โน่นนะครับ ท่านไปหาผมถึงในห้องเกือบทุกวันเลย และเราได้สนทนากันด้วย ผมเห็นท่านนั่งบนเก้าอี้^๕อย่างชัดเจนเหมือนกับว่าท่านไปด้วยกายเนื้อจริง ๆ ฉะนั้น”

ภรรยาของเขาชื่อ เอลซี ก็รับรองคำกล่าวนี้ โดยกล่าวว่า เธอสามารถรู้สึกได้อย่างแน่ใจเลยทีเดียวว่าท่านไปอยู่ที่นั่นจริง ๆ และสามารถติดต่อกันได้ด้วย เป็นแต่ว่า เธอไม่สามารถเห็นท่านเหมือนวอลเตอร์เห็นได้เท่านั้น ซึ่งเธอก็เสียใจอยู่มากที่ยังไม่มีความสามารถจะมีตาทิพย์^๕ได้ถึงขนาดนั้น

ในการเดินทางไปอินเดียครั้งหนึ่งของ วอลเตอร์ โคแวน หลังจากทีโอริสกับข้าพเจ้าได้ออกจากอินเดียมาแล้ววันนั้น วอลเตอร์เกิดการเจ็บป่วยอย่างร้ายแรง จนกระทั่งแพทย์ได้บอกว่า เขาถึงแก่ความตายแน่นอนแล้ว แต่ท่านใส่ บาบาก็สามารถชุบชีวิตของเขาให้ฟื้นกลับมาได้ เรื่องนี้มีผู้เขียนกันมากมายแล้วทั้งในวารสารและหนังสือเล่มต่าง ๆ หลายเล่ม ซึ่งรวมทั้งหนังสือของ ดร. แซมมวลแซนด์ไวส์ M.D. ซึ่งเป็นแพทย์ทางจิตเวช ผู้ได้เขียนเรื่องนี้ไว้ด้วยเหมือนกัน ในหนังสือเล่มหนึ่งของเขาซึ่งน่าอ่านอย่างยิ่ง ชื่อ Sai Baba The Holy Man and the Psychiatrist ดังนั้นข้าพเจ้าจะไม่กล่าวบรรยายซ้ำอีกในที่นี้ *

หลังจากวอลเตอร์ได้กลับมาถึงที่บ้านพักของเขาที่แคลิฟอร์เนียแล้วพักหนึ่ง เลขานุการส่วนตัวของเขา คือ ชารอน เพอร์เชลล์ ก็ได้เขียนจดหมายมาถึงข้าพเจ้า

-
- * ข้อความเกี่ยวกับ ดร. แซนด์ไวส์ ผู้นี้มีกล่าวไว้ส่วนหนึ่งในวารสาร "วิญญาน" ฉบับ เดือนกันยายน-ตุลาคม ๒๕๒๔ นี้แล้ว ส่วนเรื่องการชุบชีวิต นายวอลเตอร์ โคแวนนั้น โปรดดูเรื่องย่อในภาคผนวกท้ายเล่มนี้ (บทที่ ๔๘)

ว่าในการที่วอลเตอร์กลับมาครั้งนี้ เธอคิดว่ามีสิ่งมหัศจรรย์ที่สุดประการหนึ่งนอกเหนือไปจากการที่เขาพ้นชนมาทางร่างกาย สิ่งนั้นก็คือสภาวะแห่งจิตใจของเขาซึ่ง เพอร์เซลล์กล่าวว่า วัสดุที่จิตใจของเขาหลังจากพ้นแล้วครั้งนี้ ดูมันจะหนุ่มขึ้นกว่าตอนก่อนตายอีกสัก ๒๐ ปี ทั้งนี้เพราะปรากฏว่าโรคเบาหวานอย่างร้ายแรงและโรคอื่น ๆ ของเขาก็พลอยหายไปด้วยหมด อีกประการหนึ่งก็คือ เขาเป็นผู้นี้ไม่มีความกลัวต่อความตายเลย หลังจากที่เขาได้ถูกชุบชีวิตขึ้นมาครั้งนี้ (เรียกว่าหากจะต้องตายไปอีกครั้งโดยไม่มีใครชุบชีวิตให้ ก็ไม่กลัวเลย) และประมาณ ๑ ปีครึ่ง หลังจากการถูก “ชุบชีวิต” ขึ้นมาครั้งนี้ เขาก็ได้ถึงแก่ความตายในบ้านของเขาในอเมริกา เมื่ออายุได้อายุ ๘๒ ปี

ในการเดินทางกลับมาอินเดียในปี ค.ศ. ๑๙๗๔ ข้าพเจ้ามีโอกาสดำถามท่านไส บาบ่า ว่าเหตุใดท่านจึงได้ช่วยให้วอลเตอร์โคเวน กลับมีชีวิตขึ้นมาและอยู่ต่อไปได้ในชั่วระยะเวลาอีกไม่นาน ทั้งนี้เพราะอันที่จริงเขาก็จวนจะหมดอายุขัยอยู่แล้ว จากคำตอบของท่าน

ข้าพเจ้าพอจะจับใจความได้ว่า ท่านมีความกรุณาต่อเขา เพราะเหตุที่เขามีศรัทธา และมีความรักในพระผู้เป็นเจ้าของมาก ซึ่งคุณสมบัตินี้ทำให้ท่านนึกถึง สตรีผู้เป็นพี่หรือน้องสาวของ นาย ลาซารุส ซึ่งพระเยซูไครสต์ได้ทรงกรุณาชุบชีวิตให้มาแล้วเช่นเดียวกัน ตอนหนึ่งท่านกล่าวว่า “เราไม่อยากจะภรรยาของเขาเสียใจที่ต้องนำศพสามีของเธอกลับไปบ้าน ไหน ๆ เขาจะถึงแก่ความตายแล้ว ก็ขอให้เขาไปตายที่บ้านเมืองของเขา จะดีกว่า”

พวกที่ไม่ยอมเชื่อแบบเอาหัวชนฝา

อันที่จริง เรื่องเกี่ยวกับชีวิตหลังจากตายก็ดี และปรากฏการณ์ทางวิญญาณอื่น ๆ ก็ดี สมาคมค้นคว้าทางวิญญาณแห่งลอนดอน ก็ได้พยายามศึกษาค้นคว้าโดยสอบสวนประจักษ์พยานและข้อเท็จจริงมานับเป็นพัน ๆ รายแล้ว แต่แม้กระนั้นก็ยังไม่สามารถจะให้คำยืนยันในทางวิทยาศาสตร์ ได้เลยว่า เป็นความจริงหรือไม่ เป็นความจริงกันแน่ ข้าพเจ้าเองก็เคยเป็นสมาชิกของ

สมาคมนี้มาแล้วชั่วระยะเวลาหนึ่ง และก็ได้เคยสนทนากับสมาชิกคนอื่น ๆ มาแล้วถึงเรื่องเหล่านี้ และก็ได้พบว่าโดยส่วนตัวแล้ว ก็มีบางคนเหมือนกันที่เชื่อในเรื่องเช่นนี้ (แม้ว่าโดยทางการจะยังเป็นที่รับรองเชื่อไม่ได้) แต่บางคนที่ยังไม่ยอมเชื่อก็มี ในจำพวกที่เชื่อ บางคนเชื่อเรื่องการติดต่อทางจิต ทิพจักขุ อนาคตังสญาณ (คือการรู้อนาคต) และประสบการณ์นอกเหนืออินทรีย์อย่างอื่น ๆ แต่บางคนก็ไม่ยอมเชื่อ สรุปแล้วก็คือจนแล้วจนรอด วิทยาศาสตร์ก็ยังรับรองหรือปฏิเสธเรื่องเช่นนี้ไม่ได้อยู่นั่นเอง

ดร. เจ. บี. ไรน์ (ซึ่งเป็นนักค้นคว้าที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง) ได้พยายามจะให้ทางการเชื่อ โดยมีการพิสูจน์ทาง (การทำนาย ไฟ ซึ่งทำขึ้นเป็นพิเศษ และจดบันทึกสถิติของผลการทดลองดังกล่าวนั้นไว้เรื่อย ๆ บุคคลผู้ได้รวบรวมหลักฐานข้อมูลไว้มากมาย เกี่ยวกับประสบการณ์นอกเหนืออินทรีย์ ซึ่งรวมทั้งความสามารถในการรู้อนาคตด้วย ผลก็คือโลกวิทยาศาสตร์บางส่วนได้ยอมรับแล้วว่าจิตของมนุษย์มีความสามารถกลับพิสดาร

จริง โดยอาศัยข้อพิสูจน์จากการทดลองดังกล่าวนั้น แต่
นั้นแหละก็ยังมีบางส่วนที่ยืน กระจ่างตาเดียวไม่ยอมรับ
อยู่นั่นเอง

บุคคลผู้สามารถเคลื่อนไหววัตถุด้วยกำลังจิตคน
หนึ่งที่มีชื่อเสียงรู้จักกันทั่ว คือ ยูรี เกลเลอร์ ความ
สามารถของเขาได้รับการทดสอบอย่างเอาจริงเอาจัง จาก
นักวิทยาศาสตร์ โดยได้มีการสอบสวนกัน แบบวิทยา-
ศาสตร์ จากนักวิจัยที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดอเมริกา
จากผลของการทดลองถึงขนาดนั้น ปรากฏว่ามีนักวิทยา-
ศาสตร์บางคนเชื่อว่าเขาสามารถกระทำเช่นนั้นได้ โดย
การใช้พลังจิตของเขาอย่างเดี่ยวจริง ๆ แต่ก็ยังมีบางคน
อีกตามเคย ที่ยังคงยืนกรานอย่างหัวชนฝาอยู่ตลอดกาลว่า
ถึงอย่างไร ๆ การแสดงของยูรี เกลเลอร์ ก็ต้องเป็นการ
ตบตานักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายอยู่ดี นี่แสดงว่านักวิทยา-
ศาสตร์จำนวนหนึ่ง ได้มีความคิดของเขาพุ่งหัวมาเสียจน
ถอนไม่ชนเสียแล้ว เมื่อมาได้พบพานสิ่งที่ค้านกับหลัก
ที่เขาเคยยึดมั่นถือมั่นมาแต่เดิม ก็ไม่สามารถจะเปลี่ยน
ความคิดได้เป็นอันขาด เพราะเขาถือว่าเรื่องเช่นนั้น

เป็นการคล้ายกับว่า จะทรยศต่อหลักการเดิมมากเกินไป
เป็นอันว่า การพิสูจน์ “ทางวิทยาศาสตร์” นั้น ถึงจะ
ให้ทำไปอย่างไร ๆ ก็เกือบจะไม่มีผลอะไรนัก

แต่นั้นแหละ เราจะเห็นว่าความสามารถในการรู้อ
อนาคตนั้นได้เกิดมีอยู่คู่กับมนุษย์บางคนมาแล้วเป็นเวลา
หลายพันปี แต่โลกทางวิทยาศาสตร์ยังยอมรับความจริง
ไม่ได้อยู่ดี (บางทีอาจจะเป็นด้วย) เพราะมีความพิศ
พลาตในเรื่องเช่นนี้บ่อยครั้งเหมือนกัน จนกระทั่ง
วิทยาศาสตร์ยังปลงใจยอมรับโดยสนิทใจไม่ได้ ทุกยุค
ทุกสมัยจะมีนักพยากรณ์แบบโหราศาสตร์บ้าง ตูลกแก้ว
บ้าง อานกาศากันถ้วชบาบ้าง และแบบอื่น ๆ บ้าง
ทำนายทายทักเหตุการณ์ต่าง ๆ อยู่เสมอ และคำทำนาย
เหล่านั้นก็มีผิดบ้างถูกบ้าง ก็ใครเล่าจะสามารถพยากรณ์
เหตุการณ์ในอนาคตได้อย่างถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์? อัน
ที่จริงถ้าเหตุการณ์ทุกอย่างได้ถูกลิขิตไว้ก่อนแล้วอย่างแน
นอน ความสามารถที่จะพยากรณ์ได้ถูกต้องร้อยเปอร์
เซ็นต์ก็น่าจะมีได้เป็นได้จริง ๆ แต่ถ้าสิ่งที่ถูกกำหนดไว้
เป็นเพียงแนวโน้มหรือเหตุการณ์ส่วนใหญ่เท่านั้น โดย

ส่วนย่อยและรายละเอียดอาจผันแปรไปได้บ้างเช่นนี้
แล้ว แม้แต่หมอดูที่เก่งที่สุดก็คงจะสามารถพยากรณ์ได้
แต่เพียงเหตุการณ์ส่วนใหญ่เท่านั้น ส่วนที่เป็นประเด็น
ปลีกย่อยลงไป ก็น่าจะต้องพลิกแพลงบิดเบือนไปได้บ้าง
แต่นั้นแหละ แม้เขาจะสามารถทำได้เพียงแค่นี้ ความ
สามารถของเขาในด้านที่เรียกว่า “การประจักษ์เหนือ
อินทรีย์” (หรือปาฏิหาริย์แบบหนึ่ง) ก็เป็นเรื่องที่ใคร ๆ
ไม่สามารถจะปฏิเสธได้เหมือนกัน

คำพยากรณ์ล่วงหน้าเหตุการณ์เกี่ยวกับโลก

แต่ที่นี้เราจะหาวิธีพิสูจน์ตามหลักวิทยาศาสตร์ได้
อย่างไร? เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ได้แสดงให้เห็น
แล้วว่า สิ่งที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้เลย เช่นการขับไล่ชาว
เอเชียออกจากประเทศฮูกองกานานั้น ได้เกิดขึ้นแล้วจริงๆ
ดังที่ข้าพเจ้าได้เล่าไว้ในบทก่อน (คือบทที่ ๓๐ แล้ว)
ว่าเรื่องนี้ท่านไส บาบ่า ได้พยากรณ์ล่วงหน้าไว้ถึง ๔ ปี
และทง ๆ ที่ ดร. ปาเต็ล และคนอื่น ๆ ที่ได้รับการดัก
เตือนดังกล่าวนี้จะนับถือท่านไส บาบ่า ว่าเป็นองค์อวตาร

แล้วก็จริง เขาก็ยังไม่ค่อยจะเชื่อถือนัก จึงไม่ได้ดำเนินการระมัดระวัง หรือเตรียมใจไว้รับเหตุการณ์ร้ายแรงในแต่อย่างใด ที่นักวิทยาศาสตร์ที่ไม่ยอมเชื่อก็จะโต้แย้งทันทีว่า ไม่เห็นมีใครในบรรดาศิษย์ของท่านได้จดบันทึกเรื่องนี้ไว้ล่วงหน้าเลยสักคนเดียว ดังนั้นจะให้เขาเชื่อได้อย่างไรว่าท่านไอ้ บาบ่า ได้พยากรณ์เช่นนั้นจริงๆ แต่นั่นแหละข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่า ก็ในกรณีอื่นๆ นอกจากนี้ได้มีนักวิจัยทางวิทยาศาสตร์ จดบันทึกสถิติเอาไว้ถึงคำพยากรณ์ของคนอื่น ๆ ที่เป็นจริงมาแล้วหลายร้อยราย ก่อนหน้านั้น ซึ่งทรงนึกกันเวลานานหลายปีมาแล้ว แต่ก็ไม่เห็นจะมีผลอันแท้จริงอย่างใด สำหรับผู้ที่ไม่ยอมเชื่อคือผู้ที่เชื่ออยู่แล้วก็เชื่อต่อไป ส่วนผู้ที่ไม่ยอมเชื่อ ถึงจะพิสูจน์อย่างมีหลักฐานเหตุผลอย่างไร ๆ เขาก็ยังสงสัยอยู่ตลอดกาล และแล้วก็จะอ้างเหตุผลซึ่งเขาอ้างมาแล้วอย่างหัวชนฝาว่า มันคงจะเป็นเรื่องบังเอิญเดาถูกบ้าง หรือไม่ก็เหตุการณ์มันบังเอิญเกิดขึ้นเองต่างหากบ้าง คือในที่สุดเขาก็จะไม่ยอมเชื่อตามเดิม

เอาละ เราจะไม่พูดถึงข้อคัดค้านหรือเงื่อนไขของทางวิทยาศาสตร์กันให้เสียเวลาแต่เราจะมาพิจารณา

ถึงความจริงประการหนึ่งกันว่า มนุษย์เราน่าสนทน
อดชอบคำพยากรณ์ต่าง ๆ ไม่ได้เสมอ ทั้งรวมทั้งคำ
พยากรณ์ที่เป็นจริงตามนั้นแล้ว และที่ยังรอการพิสูจน์
แห่งกาลเวลาในอนาคตอยู่ สำหรับข้าพเจ้าเอง ได้เคย
มีส่วนรับรู้คำพยากรณ์ที่น่าสนใจบางอย่างจาก มร. เอส.
ดี. การ์ สถาปนบุรุษตระกูลผู้ดี ซึ่งปัจจุบันได้ปลด
เกษียณจากราชการพลเรือนของอินเดียแล้ว และบุคคล
ผู้นั้นเองได้เคยทำหน้าที่เป็นล่ามให้ท่านสวามี ตอนที่นัก
วิทยาศาสตร์ฝ่ายวิจัยสองคนมาสัมภาษณ์ท่านสวามี จาก
อเมริกาดังข้อความในบทที่แล้วมานั้น

เรื่องนั้นย้อนหลังไปถึงเมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๔ ตอนนั้น
มร. การ์ ยังอาศัยอยู่ที่อินเดียภาคเหนือ ในระหว่าง
นั้นท่านครูของเขาคคนหนึ่งได้พยากรณ์ไว้ว่า ต่อไปจะมี
เหตุการณ์สำคัญอย่างยิ่งปรากฏขึ้นในโลก โดยจะมีเปลว
เพลิงหล่นลงมาจากฟ้าของทวีปยุโรป และบางส่วนของ
ของทวีปเอเชียด้วย ซึ่งจะทำให้เกิดความพินาศล้มตาย
กันอย่างมากมาย ต่อจากนั้นมาอีก ๕ ปี ก็เกิดสงคราม
โลกครั้งที่สอง ในปี ค.ศ. ๑๙๓๙ ซึ่งมีการทิ้งระเบิด

กันอย่างขนานใหญ่ สมจริงดังคำพยากรณ์ของท่านครุฑที่
๒๕
ฝัน

ท่านครุฑยังให้คำพยากรณ์ไว้อีกว่า เหตุการณ์ที่
ร้ายแรงจะเกิดขึ้นในโลกอีกเป็นครั้งที่สอง ซึ่งในตอนนั้น
โลกทั้งโลกจะมีความร้อนเหมือนดวงอาทิตย์อยู่เป็นเวลา
๒๔ ชั่วโมง และผู้คนจะตายกันอย่างมหาศาล โดยจะไม่
มีใครมีชีวิตรอดอยู่ได้เลย นอกจากผู้ที่นับถือพระผู้เป็น
เจ้าอย่างจริงใจเท่านั้น

การเราได้ถามท่านครุฑว่า บุคคลเหล่านั้นจะได้รับ
การช่วยเหลือโดยวิธีใด และจะเหลือรอดอยู่เป็นจำนวน
เท่าใด? ท่านครุฑได้ตอบว่า เขาจะต้องเปลี่ยนความคิด
หรือยกระดับแห่งวิญญาณของเขาเสียก่อน และเขาจะ
ได้รับอำนาจคุ้มกันจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำนวนผู้ที่เหลือ
รอดอยู่นั้น จะมีประมาณ ๑ ใน ๕ คือ ๒๐ เปอร์เซ็นต์
ของจำนวนประชากรในโลกทั้งหมด ท่านครุฑไม่ได้บอก
ว่าเหตุการณ์ร้ายแรงนี้จะเกิดขึ้นเมื่อใด แต่การเรกคิดว่า
เหตุการณ์ดังกล่าวนี้ อาจจะเป็นสงครามปรมาณูล้างโลก
หรือเป็นเหตุการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติก็ได้

ครั้นแล้วก็มีคำพยากรณ์ข้อที่สาม ซึ่งเป็นเรื่อง ส่วนตัว คือท่านได้บอกเขาว่า ต่อไปเมื่อท่านเองล่วงลับไปแล้ว เขาจะได้พบอวตารองค์หนึ่งในอินเดียตอนใต้ ต่อมาอีกสองสามปีหลังจากนั้น เขาได้พบท่านใส บาบา และเขาก็รู้สึกว่ คำพยากรณ์ดังกล่าวเป็นความจริงแล้ว เขาได้กล่าวเสริมว่า พอพบกันในครั้งแรกท่านใส บาบาก็พูดให้เขาฟังถึงเรื่องครูของเขาผู้ล่วงลับไปแล้ว และท่านใส บาบาก็ดูเหมือนจะรู้เรื่องราวที่สำคัญๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างเขากับท่านครูผู้หนึ่งอีกด้วย อย่างไรก็ตามท่านใส บาบาก็ไม่ได้ยืนยัน หรือปฏิเสธคำพยากรณ์เรื่องภัยพิบัติอันใหญ่หลวงซึ่งจะเกิดขึ้นแก่ชาวโลก

ในเรื่องนี้มีข้อที่น่าสนใจอยู่ประการหนึ่ง คือคำพยากรณ์ดังกล่าวแล้วนั้นมีลักษณะไม่เหมือนกับคำพยากรณ์ของศาสนาคริสต์ในเรื่องเดียวกัน คือทางศาสนาฮินดูไม่ได้จำกัดว่าต้องสาวกในศาสนาใดศาสนาหนึ่งเท่านั้น จะได้รับการคุ้มครองช่วยเหลือ แต่กล่าวไว้อย่างกว้าง ๆ ว่า ผู้ที่จะได้รับความช่วยเหลือจากองค์ศิว

นั่น จะต้องเป็นผู้ทบทวนศาสตร์ของตนด้วยความจริงใจ
ไม่ว่าผู้^๑นั้นจะเป็นผู้^๒ทบทวนศาสตร์ใดก็ตาม

การยอมรับของวิทยาศาสตร์

ท่านไส บาบาเองก็คงจะรู้อยู่แก่ใจว่า ปาฏิหาริย์
ที่ท่านแสดงอยู่เป็นประจำวันตลอดเวลา ๔๐ ปีมานี้ ถึง
อย่างไร ๆ ย่อมไม่สามารถได้รับการพิสูจน์โดยทางวิทยา-
ศาสตร์ ให้เป็นที่พอใจของนักวิทยาศาสตร์ได้อย่างแน่
นอน และเช่นเดียวกับพระเยซูคริสต์เหมือนกัน ท่าน
เองก็ไม่ได้ถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญในภารกิจที่ท่าน
มุ่งมากระทำให้มนุษย^๑ ที่ท่านกระทำไปก็^๒เป็นด้วยพลัง
แห่งเมตตากรุณาอันแผ่ไพศาล โดยไม่มีขอบเขตของ
ท่าน เมื่อกล่าวตามทัศนะของท่านผู้มีจิตวิญญานเป็น
สภาพครอบงำทั่วสากลจักรวาล(Cosmic Consciousness)
แล้ว สิ่งเหล่านั้นมันก็ไม่ได้เป็นปาฏิหาริย์อันน่าอั-
ศจรรย์แต่ประการใดเลย เพราะมันเป็นธรรมดาหรือ
ธรรมชาติของท่านเช่นนั้นเอง ก็ท่านได้มีความสามารถ
เช่นนั้นติดตัวมาตั้งแต่เกิดแล้ว และมันก็ได้แสดงให้เห็น

ปรากฏแก่คนทั้งหลายตั้งแต่ท่านยังเป็นเด็ก ๆ เรื่อยมา
ใคร ๆ ในโลกอยากเห็นก็มาดูได้ตามใจชอบ และทุกคน
ก็มีสิทธิที่จะชิมรสแห่งเมตตาธรรมของท่านที่หลังไหล
ออกมาพร้อมกับวัตถุที่ท่านเนรมิตให้ขึ้น และถ้าบุคคล
นั้นมีบารมีแก่กล้าพอ เขาก็ยังอาจได้รับความบันเทิง
ใจ และความประทับใจอันจะเป็นหัวใจแห่งชีวิตที่จะ
เปลี่ยน “สันดาน” การครองชีพและวิถีชีวิตของเขาไป
อย่างสิ้นเชิง

เรื่องของการพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์นั้นจะต้องเป็น
ไปอย่างชัดเจน ถ้าหากแสนชาญ และค่อยเป็นค่อยไป
เช่นนั้นเอง แต่เมื่อถึงความรู้สึกส่วนตัวกันแล้ว ก็
อาจกล่าวได้ว่าในปัจจุบันบุคคลในวงการวิทยาศาสตร์
จำนวนหลายพันคน ซึ่งรวมทั้งนักวิทยาศาสตร์ชั้นนำ
หลายคน ได้ยอมรับโดยสิ้นเชิงจากประสบการณ์ของตน
เองแล้วว่า ปาฏิหาริย์ของท่านไซ่ บาบาเป็นของจริง ไม่
ได้มีการหลอกลวงหรือตบตาแบบนักแสดงกลแต่อย่างใด

คนเหนือโลกย่อมอยู่เหนือกฎแห่งเหตุ
และผล (ของโลก) ด้วย

นักวิทยาศาสตร์ เช่น ดร. ภควันทัม และ ดร. บาเนอร์จี ได้กล่าวว่าปฎิหาริย์ของท่านไส บาบา เป็นปรากฏการณ์ที่อยู่เหนือกฎเกณฑ์ของวิทยาศาสตร์ ในยุคปัจจุบัน ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้วิทยาศาสตร์ก็ควรจะต้องยอมรับความจริงดังกล่าวนี้ แม้ว่าจะยังหาเหตุผลมาอธิบายไม่ได้ก็ตาม สำหรับท่านโยคีทั้งหลายนั้น ก็จะเห็นได้ว่าปฎิหาริย์ของท่านไม่ได้เกิดจากฤทธิ์ ซึ่งได้มาโดยการปฏิบัติโยคะในชาตินี้เลย อำนาจของท่านไส บาบานั้น มีติดตัวมากับท่านตั้งแต่ท่านเกิดมาในโลกมนุษย์ และเป็นอำนาจที่แสดงออกด้วยอาศัยความเมตตา คือเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่นอย่างแท้จริง เช่นเดียวกับอำนาจของพระกฤษณะและเยซูไครสต์ อำนาจดังกล่าวนี้ ท่านไส บาบา ได้ใช้มานับเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว แต่ก็ไม่เคยบกพร่องหรือเสื่อมลงไปเลย ทั้งหมดนี้จึงเป็นเครื่องหมายว่า ท่านเป็นองค์อวตารองค์หนึ่งอย่างแท้จริง

สำหรับนักปรัชญาและนักอภิปรัชญา (metaphysicians) นั้น เมื่อใดที่มีการรับรองอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวแล้ว ก็ย่อมเป็นการพิสูจน์ว่าหลักเหตุผลในระดับที่เราถ่อมมันยัดมันกันอยู่ทุกวันนี้ นั้น ต้องพังครืนลงทันที จริงอยู่กฎแห่งเหตุและผลในระดับปกติธรรมดา ย่อมเป็นความจริงที่เชื่อถือได้อยู่ แต่เมื่อมาประยุกต์กับระดับ Absolute (อนันต์; ไกวัลย์) แล้ว ก็ใช้ไม่ได้เลย ในระดับ Absolute คือระดับสูงที่สุดนี้ เราจะพบว่ามิเหตุดั้งเดิม (Primal Cause) ที่ไม่ได้มีเหตุอื่นใดมาปรุงแต่งเลย ภาวะที่เป็นอนันต์ หรือไกวัลย์ (Absolute) ก็ดี พรหมก็ดี ไม่มีเหตุอะไรมาปรุงแต่ง ไม่มีการเริ่มต้น เพราะเป็นสิ่งที่มิได้อยู่แล้วเช่นนั่นเองตลอดกาล นั่นแหละ ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่ออกจะเหลือวิสัยที่จิตมนุษย์อันชอบที่จะคิดหาเหตุผล จะพึงเข้าใจหรือตรองตามให้เห็นจริงได้ แต่นักปรัชญาก็กลัวไว้ว่าแม้ว่าปาฏิหาริย์ ของ พระผู้ เป็นเจ้าจะปรากฏเสมือนว่าเกิดขึ้นมาดื้อๆ โดยไม่มีเหตุก็ตาม แต่ก็ยังมีเหตุอยู่ประการหนึ่งเหมือนกัน คือความประสงค์หรือเจตนารมณ์ของพระผู้เป็นเจ้านั่นเอง

สำหรับเด็ก ๆ นั้น แก่ก็จะยอมรับเอาตามความ
 ไม่เดียงสาของเก่า เรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ย่อมเป็น
 ของที่มีได้เป็นได้จริง ๆ เหมือนกับที่แกฟังเทพนิยาย
 ต่าง ๆ มาแล้ว ก็รับเชื่ออย่างสนิทใจว่าเป็นความจริง
 ตามนั้นทุกประการ แกจะฟังไปฝันไปตามนั้น โดย
 “ถอดใจ” ติดตามท้องเรื่องและตัวละครในเรื่องนั้นไป
 โดยตลอดเวลา จนกระทั่งเมื่อเลิกจากการฟังหรือการ
 อ่านจากหนังสือแล้วนั้นแหละ แกจึงจะรู้สึกตัวว่าได้
 กลับมาอยู่ในโลกแห่งความจริง ซึ่งเปรียบเสมือนคุกที่
 กักขังแกไว้ จากโลกแห่งความฝันอันบรรเจิดภายนอก
 ฉะนั้น

ห้องโหว่ในกำแพงคุก

สำหรับคนที่เป็นผู้ใหญ่โดยทั่ว ๆ ไปที่เป็นสาวก
 ของท่านไส บาบ่า เมื่อได้เป็นปาฏิหาริย์ของท่าน เขาก็จะ
 เริ่มรู้สึกว่า ปราภฏการณเช่นนั้นคล้าย ๆ กับจะเป็นช่อง
 โหว่ในกำแพงคุก คือโลกแห่งวัตถุซึ่งกักขังเขาไว้ให้ดิน
 รนกระเสือกกระสน (ในการทำมาหาเลี้ยงร่างกาย) อยู่

ทุกเมื่อเช้าวัน จาก “ช่องโหว่” คือปาฏิหาริย์ของท่าน
 นี้เอง เขาก็เริ่มได้มีโอกาสมองเห็นความจริงว่า “โอ
 หนอ สถานที่อันรื่นรมย์และเป็นอิสระนอก “คุกชีวิต”
 ของเราก็มียู่จริง ๆ เสียด้วย” ดังนั้น “ช่องโหว่” นี้เอง
 จึงเป็นเครื่องทำให้เขาได้เปิดใจอกรับแสงสว่าง ได้เกิด
 ศรัทธา และได้รับกระแสเมตตาจากองค์ท่านได้ ประ-
 สบการณ์ทางปาฏิหาริย์ที่เขาเห็นได้ด้วยตา จะมีน้ำหนัก
 แก่จิตใจของเขาได้ดีกว่าคำพูดที่บรรยายถึงนรก และ
 สวรรค์ ซึ่งอย่างมากก็ทำให้เขาเข้าใจได้เพียงแค่นึกฝัน
 เอาจากคำพูดของผู้อื่นหรือจากหนังสือตำราเท่านั้น

ผู้ที่ได้อยู่กับท่านไส บาบ่า ได้อาบพลังอันศักดิ์
 สิทธิ์ของท่านแล้ว จะไม่มีความรู้สึกหวาดกลัวต่อสิ่งที่
 เขายังไม่เคยพบเคยเห็นเลย ตรงกันข้าม เขาจะรู้สึก
 ชาบชานไปด้วยความปลื้มปีติ ในเมื่อได้เข้าถึงความจริง
 ของชีวิตอันลึกซึ้งและสูงส่งยิ่งขั้นทุกที สาวกของท่านไส
 บาบ่า ผู้ได้รับพลังแห่งปัญญาจากท่าน จะได้รับแรงดล
 ใจอันมีพลังดังกล่าวนั้นโดยทั่วกัน

ครอบครว้ศาสนา

ควรว้ถ้อว้	ศาสนา	ต่าง ๆ นั้น
เป็นเผ่าพันธุ์	อันเดี่ยว	เกยว้เชอ้สาย
ก่อนท้จะ	มาหัน้เหียน	เปลี่ยนกลัด้กลาย
โดยเป็นหลาย	ชนิด	ผิดแผกกัน
ทั้งหมดล้วน	พยายาม	ให้ควมรู้
โดยเป็นครู	สอนคนให้	ใจบาคับัน
ขัดเกลาจิต	กิดทำดี	หน้ทุกข้พลัน
ตั้งจิตมั่น	ฝึกตน	ตามหนทาง
อันช้อว้	เป็นมรรค	ปฏิบัติทา
ของทุก ๆ	ศาสนา	มีแหล่งอ้าง
ก้อธรรมะ	อันเป็น	เช่นแหล่งกลาง
เวทานตะ	เป็นผู้วาง	หลักก่อนใคร
นค้อหลัก	สัจธรรม	นิรันดร
ได้สั่งสอน	วางกฎเกณฑ์	เอาไว้ให้
เพื่อเข้าถึง	สภาวะ	แห่งจิตใจ
อันกว้างใหญ่	สูงเลิศ	ประเสริฐจริง

จัดระเบียบ	ให้เหมาะสม	กับบุคคล
ไม่อับจน	นำไปใช้	ได้ทุกสิ่ง
เป็นธรรมที่	พำนัก	และพักพิง
ได้ดียิ่ง	ตามวาสนา	บารมี
อันหลักธรรม	นำไปสู่	ผู้ชนะ
เวทาคะ	บอกไว้	ให้ถ่วงถ่วง
เป็นปูของ	ศาสนา	บรรดามิ
ส่วนพุทธัน	เป็นเหมือนลูก	ที่ผูกพัน
ทางฝ่ายคริสต์	ศาสนา	มาที่หลัง
เปรียบเทียบได้ดัง	นัคดา	หลานยานัน
อิสลาม	ตามมาชิด	สนิทพลัน
เปรียบว่าเป็น	เหลนนัน	ก็สมควร
หากจะมี	ความแตกต่าง	บางอย่างไซ้
หรือเข้าใจ	ผิดกันบ้าง	ก็บางส่วน
มิใช่ขัด	กันทุกอย่าง	หรือทั้งมวล
จึงสมควร	ถือเป็นเรื่อง	อยู่ภายใน

ของครอบครัว	มหาศาล	ผู้คนมาก
สมาชิก	หลายหลาก	เป็นไปได
จะต้องมี	เรื่องต่าง—	จิตต่างใจ
ส่วนต้นเค้า	ของเราไซ้	แหล่งเดียวกัน

— ศรีสัตยา ไส บาบ่า

บทที่ ๔๓

พลังของศรัทธาและความรัก

เจ้ารัก	เราด้วย	ประการใด
เรารัก	เจ้าได้	เช่นนั้น
วิถี	หนทาง	ต่างกัน
แต่ล้วน	คนคน	สู่เรา

— ภควัทคีตา

รักษาตาบอดด้วยวิภูติ

เมื่อวันเสาร์ที่ ๒ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๗๑ มร.
อาร์.เอส. การ์ แห่งเดห์ราดูน ซึ่งอยู่ทางอินเดียเหนือ
พยายามสนเข็มเพื่อจะร้อยพวงมาลัย แต่ก็สั่นไม่เข้า
เพราะตาของเขาฝ้าฟางจนมองเกือบไม่เห็นเสียแล้ว เขา
ขยันทันตาด้วยความตกใจ และลองดูอีกหนหนึ่ง แต่ก็
ไม่สามารถจะเห็นรูที่เข็มได้เลย

นี่หมายความว่าอะไร? เขาอายุอยู่ในวัย ๔๐ เท่า
นั้น ยังเป็นวัยที่กำลังทำงานได้เข้มแข็งทีเดียว เขามี
งานทำในตำแหน่งที่ดี คือเป็นผู้ตรวจการในแผนกไฟ
ฟ้าของการโยธาของเมืองนั้น เขามีบุตร ๔ คนอีกด้วย

เขาได้ไปหาจักษุแพทย์ในตำบลเดห์ราดูนนั้น ก็
ได้รับคำบอกเล่าหลังจากที่แพทย์ได้ตรวจดูอย่างถี่ถ้วน
แล้วว่า โรคตาของเขาร้ายแรงมาก และอาการก็จะร้าย
แรงยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ เขาตกใจมากจึงได้ไปรับการตรวจที่
โรงพยาบาลที่เดห์ราดูน ก็ได้รับคำบอกว่าเขาจะตาบอด
ภายในหนึ่งสัปดาห์ และก็เป็นอย่างจริงตามนั้นด้วย

แต่เขาก็ยังคิดว่าเขาคงจะหายจากตาบอดได้ เขา
จึงไปให้แพทย์ที่โรงพยาบาลสิตาประทีปใกล้ลัคเนา์ทำการ
รักษา โรงพยาบาลดังกล่าวนี้เป็นสถานที่ ๆ มีชื่อเสียงที่
สุดแห่งหนึ่งของอินเดีย อันที่จริงเขาก็ไม่ใช่คนมั่งคั่ง
อะไรนัก แต่เขาก็ได้รับอนุญาตให้เข้าอยู่ห้องพิเศษ
และได้รับการรักษาเป็นคนใช้ส่วนตัวของจักษุแพทย์ผู้
เชี่ยวชาญผู้หนึ่ง ซึ่งมีประสบการณ์จากต่างประเทศในเรื่อง
เรื่องโรคทางจักษุมากมาย เขาได้อยู่ในโรงพยาบาลแห่งนี้

เป็นเวลา ๗๔ วันก็ได้รับคำสั่งให้ออกมาได้ วิทยาศาสตร์
การแพทย์สมัยปัจจุบันได้ทำทุกอย่าง เพื่อช่วยเขาแล้ว
ตอนนี้เขาสามารถเห็นได้ราง ๆ บ้าง คือเห็นคนในระยะ
ห่างออกไป ๑๐ ฟุตได้ แต่ก็บอกไม่ถูกว่าคนผู้นั้นเป็น
ใคร ถึงกระนั้น การ ก็คิดว่าต่อไปสายตาของเขาคงจะ
ดีขึ้นเอง

แต่ต่อมาอีก ๑๐ วัน อาการของโรคทรุดลงอีก
และตอนนี้สายตาของเขาบอดสนิทเลยทีเดียว เขาจึง
กลับไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลลิตาปุระอีก และก็ได้รับ
การรักษาทำนองเดียวกับครั้งแรกเป็นเวลาหลายวัน ซึ่ง
แพทย์ก็พยายามรักษาเขาเป็นอย่างดีที่สุด แต่คราวนี้ไม่
มีผลดีขึ้นเลย และก็ไม่มี ความหวังอะไรเหลืออยู่อีกด้วย
เขาจึงต้องออกจากโรงพยาบาลโดยที่ตาบอดสนิท แพทย์
ผู้เชี่ยวชาญก็บอกว่า เขาหมดหวังที่จะหายเสียแล้วตลอด
ชีวิต

มร. การุ เคยได้ยินกิตติศัพท์ของท่านใส บาบ
มาก่อนที่ตาจะบอดแล้ว และเขาก็เคารพนับถือท่านว่า
เป็นผู้ศกตศัทธที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอินเดีย แต่เขาก็ยังไม่

เคยได้มาราบนมัสการท่านหรือเห็นความศักดิ์สิทธิ์ของท่านเลย หลังจากที่เขารู้สึกว่าตาบอดสนิทแล้วไม่นาน เขาก็มีความดีใจที่ได้ทราบว่า มธุรสสาวของเขาได้รับอนุญาตให้เข้าเรียนหลักสูตร อบรมพิเศษภาคฤดูร้อนที่ไวท์ฟีลด์แล้ว อันที่จริงบุตรสาวของเขาเป็นเด็กคนเดียวจากแคว้นอุตตรประเทศที่ได้รับอนุญาตให้เข้าเรียนหลักสูตรนี้

หลังจากที่มธุรสได้มาถึงบริנדาวัน เพื่อเข้ารับการอบรมในเดือนพฤษภาคมได้ ๒-๓ วัน ท่านสวามีก็ได้ตรงมาหาเธอ และพูดกับเธอในขณะที่กำลังนั่งรับประทานอาหารเช้าอยู่กับนักเรียนคนอื่น ๆ

“เจ้ากำลังวิตกกังวลเกี่ยวกับการตาบอดของพ่อเจ้าอยู่หรือ” ท่านกล่าวด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยน “ไม่ต้องวิตกดอกนะ เขาไม่เป็นไรดอก” ว่าแล้วท่านก็ทำมือเป็นวงกลม เนมิตวิภูติออกมาจากอากาศให้กับเธอ พร้อมกับกล่าวว่า “เอานี่ส่งไปให้พ่อของเจ้าทางไปรษณีย์ด้วยนะ”

นี่เป็นครั้งแรกที่มธุได้เห็นปาฏิหาริย์ของท่านสวามี เธอมีความตื่นเต้นเป็นอันมาก จึงได้จัดแจงห่อวิภูติอย่างระมัดระวัง แล้วส่งไปให้บิดาของเธอโดยทางไปรษณีย์

เมื่อนาย อาร์. เอส. การ์เร ได้รับวิภูติและจดหมาย เขาก็รู้สึกทันทีว่าเป็นยาแก้โรคของเขาได้อย่างแน่นอน เมื่อวิทยาศาสตร์ทางวัตถุของมนุษย์หมดปัญญา และช่วยเขาไม่ได้แล้ว วิทยาศาสตร์ทางวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าจะต้องช่วยเขาได้แน่ เขาจึงจัดแจงอาบน้ำให้ร่างกายสะอาด บอกให้เด็กนำส่วนหนึ่งของวิภูติในซองใส่ไว้ในกระดาษแผ่นหนึ่ง แล้วนำกระดาษแผ่นนั้นส่งให้เขาครีนแล้วเขาก็หงายหน้าขึ้น เอาวิภูตินั้นใส่ลงไปที่นัยน์ตาของเขาทั้งสองข้าง

ภายในเวลา ๑ ชั่วโมง เขาก็เริ่มเห็นอะไรได้ราวๆ นี้ทำให้เขามีศรัทธายิ่งขึ้น เขาได้เทวิภูติเข้าไปที่นัยน์ตาของเขาวันละเล็กน้อยทุกวัน พอถึงวันที่ ๗ วิภูตินั้นก็หมดพอดี และนัยน์ตาของเขาก็หายบอดพอดีเหมือนกัน เป็นอันว่าเขาสามารถเห็นอะไรได้เป็นปกติเหมือนเดิมแล้ว

กาเรได้ไปหาจักษุแพทย์ที่เคยรักษาเขามาแล้ว
ครึ่งหนึ่ง แพทย์ผู้นั้นได้ตรวจดูสายตาของเขาด้วยความ
อัศจรรย์ใจอย่างเหลือประมาณ “นี่มันปาฏิหาริย์จริง ๆ
ที่เดียวแหละ!” แพทย์ผู้นอกทานแพทย์คนอื่น ๆ ที่ได้
เคยรู้เรื่องนั้นมาก่อนก็เห็นด้วยทุกประการ

กาเรจึงเขียนจดหมายไปถึงบุตรสาวของเขา กล่าว
ว่าเขาอยากจะมาที่บริנדาวัน เพื่อมากราบนมัสการ
ท่านสวามีให้เร็วที่สุดถ้าท่านสวามีจะอนุญาตให้เขามาได้
เพื่อกราบขอพระคุณท่าน มธุได้รับจดหมายของบิดา
เธอก็นำไปหาท่านสวามีเพื่อขออนุญาตต่อท่าน

ท่านสวามียิ้มและกล่าวว่า “พ่อของเธอเขาตระ-
เตรียมเดินทางมาแล้วละ กว่าจะเจ้าจะเขียนจดหมายตอบ
ไปถึง เขาก็ออกจากบ้านมาก่อนแล้ว เขาจะมาถึงนี้ใน
๔ วันข้างหน้าแหละ”

กาเรมาถึงที่บริנדาวันตามวันที่ท่านสวามีกำหนด
ไว้นั้นจริง ๆ เขามีความกระหายอย่างยิ่งที่จะเข้ากราบ
นมัสการท่านโดยไม่รอช้า แต่ยามที่ประตูลั้นในไม่รู้
จักเขามาก่อน เขาไม่มีจดหมายแนะนำตัว ไม่มีเหรียญ

ตราประจำตำแหน่ง ไม่มีอะไรเลยที่จะแสดงให้รู้ว่าเขาเป็นใคร เขาจึงจะเข้าไปข้างในไม่ได้เป็นอันขาด แต่แล้วในขณะนั้นเอง ท่านใส บาบาก็ปรากฏตัวขึ้นในฉับพลัน และอนุญาตให้เขาเข้าไปข้างในได้โดยไม่ได้ซักถามเลยว่าเขาชื่ออะไรมาจากไหน ต่อจากนั้นอะไรที่ เกิดขึ้นในห้องนั้นก็เป็นเรื่องของกาเร กับพระผู้เป็นเจ้าของเขาเท่านั้น

ข้าพเจ้าได้พบกาเรหลังจากเวลาที่กล่าวถึงนี้ประมาณ ๒ ปี เขาเป็นคนรูปร่างสูง ท่าทางว่องไว มีหนวดขลิบสีเทา เดินไปเดินมาอยู่กับฝูงชนที่ประศันตินิลยัมด้วยท่าทางอันแสดงถึงศรัทธาอย่างยิ่ง ถ้าไม่ได้รู้มาก่อนแล้วก็คงจะไม่มีใครนึกฝันเลยว่า เขาได้เคยเป็นคนที่ تابอดสนิทมาครั้งหนึ่ง เนื่องจากเคยได้ยินเรื่องของเขาอย่างกะท่อนกะแท่นจากผู้อื่นมาบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจึงเชิญเขามาสนทนากันที่ห้องของข้าพเจ้า เขาเป็นคนไม่ช่างพูดและไม่ชอบสมาคมนัก แต่ใครจะให้ผู้อื่นได้ทราบความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นแก่เขา เพื่อจะได้เป็นเครื่องเชิดชูเกียรติคุณของพระผู้เป็นเจ้าของเขาด้วย

ประสบการณ์ของเขาได้ทำให้เขายอมมอบกายถวายชีวิตแก่อำนาจของพระผู้เป็นเจ้า และความรักของพระองค์ ซึ่งเขาเห็นว่ามาประชุมพร้อมกันในท่านไอ้ บาบ่า แล้วโดยประการทั้งปวง และจากคุณสมบัติดังกล่าวนี้เขาก็ได้เห็นความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้าในลักษณะต่าง ๆ ต่อมาอีกหลายประการ เช่นมีผิงวิภูติปรากฏขึ้นเองที่รูปของเทพเจ้าต่าง ๆ ในห้องบูชาของเขา นอกจากนั้นในชีวิตประจำวันของเขา เขาก็ยังได้รับความช่วยเหลือจากท่านอีกหลายอย่าง ทั้งหมดล้วนเป็นสิ่งที่เขาเชื่อว่าท่านได้ช่วยเขาอย่างแน่นอน เขาเป็นคนสงบเสียงมเจียมตัวและซื่อตรง ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเขาได้พบสูตรสำเร็จที่ทำให้ชีวิตของเขามีความหมายอย่างแท้จริงแล้ว คือการยอมมอบกายถวายชีวิตให้แก่พระผู้เป็นเจ้า กระทำตามความประสงค์ของพระองค์...

ในระหว่างการหยุดงานของเขา กาเรจะมาถึงอาศรมของท่านไอ้ บาบ่าเสมอ เขาไม่ได้ต้องการที่จะมาขอพบท่านหรือขออะไรจากท่านอีกเลย แต่ต้องการที่จะมา

เห็นเรื่อร่างของบุคคล ผู้ที่เขารักและเคารพอย่างสูงสุด
และมีโอกาสได้รับรังสีแห่งความเมตตาของท่านก็พอแล้ว

จรรยาปฏิบัติศาสนาเดิมต่อไป

ในจำนวนบุคคลที่ไปหาท่านใส บาบานัน จะเห็นว่ามีผู้ที่นับถือศาสนาทุกศาสนา ท่านเองก็ไม่ได้พยายามที่จะชักจูงให้คนเปลี่ยนศาสนาเดิมของเขาเลย นอกจากว่าจะพยายามให้เขาเหล่านั้นนับถือศาสนาเดิมของตนเองให้มั่นคงและจริงใจยิ่งขึ้น ให้มีความเข้าใจในหลักการของศาสนาของตนยิ่งขึ้น และให้ทำจิตของตนให้ประณีตขึ้นกว่าเดิม ท่านเคยกล่าวว่าเมื่อว่าโดยมูลฐานแล้วก็มีอยู่ศาสนาเดียวเท่านั้น คือศาสนาแห่งหัวใจ แต่เนื่องจากบุคคลมีอุปนิสัยความโน้มน้อม และบารมีต่าง ๆ กัน เขาจึงต้องการวิถีทางต่าง ๆ กัน เพื่อเข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าของเขา ดังนั้นศาสนาเดียวจึงมีปรากฏอยู่หลายรูปแบบนี้ได้ด้วยเหตุดังกล่าวมา

ในศตวรรษที่ ๗ และที่ ๘ ผู้นำถือศาสนาไซโรอัสเตอร์ในประเทศเปอร์เซียได้รับการกดขี่อย่างทารุณ

จากพวกมุสลิม ดังนั้นจึงมีผู้นับถือศาสนานี้จำนวนมาก
อพยพเข้ามาสู่อินเดียในตอนต้นศตวรรษที่ ๘ ซึ่งอิน-
เดียนั้นใจกว้างขวางพอ ยอมให้ที่พักอาศัยแก่พวกนี้
เช่นเดียวกับที่ได้เคยให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ถือศาสนา
คริสต์และอื่น ๆ มาก่อนแล้ว กลุ่มที่มาจากประเทศเปอร์
เซียนั้น ต่อมาก็ได้ชื่อว่าพวกปาระซี ซึ่งเป็นชื่อที่เรียก
กันมาจนถึงปัจจุบันนี้

เกี่ยวกับพวกปาระซีนี พันเอก เอช. เอส. ออล
คอตต์ แห่งสมาคมพรหมวิทยา ผู้ซึ่งได้เคยศึกษาถึงแก่น
ของความจริงของทุกศาสนามาแล้ว ได้กล่าวไว้ว่า หลัก
การของศาสนานี้คือความบริสุทธิ์โดยสิ้นเชิง ทั้งในด้าน
ความคิด การกระทำและคำพูด นอกจากนี้ยังมีการ
บูชาพระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุด และซึ่งตั้งแต่อ่านาจนต่ำช้า
ที่เป็นปฏิปักษ์ ไม่ว่าจะเป็มนุษย์หรือเทวดาก็ตาม สิ่ง
ที่ศาสนานี้สั่งสอนให้ปฏิบัติคือการสวดมนต์อ่อนน้อม
ความเคารพ ความขยัน ความซื่อสัตย์ ความโอบอ้อม
อารี การให้ทาน การประพฤติพรหมจรรย์ ส่วนข้อ
ปฏิบัติที่ห้ามมิให้กระทำก็คือ ความริษยา ความเกลียด

ซึ่ง การทะเลาะวิวาทกัน ความโกรธ ความแค้น
และการมากผิดมากเมี้ยน.....

สาวกผู้นับถือศาสนาไซโรัสเตอร์

ชาวปาระซีเป็นกลุ่มน้อยในอินเดีย แต่ก็มีอิทธิ-
พลมากพอๆ บุคคลกลุ่มนี้มีนิสัยกล้าได้กล้าเสีย และมี
ไหวพริบในการค้าขาย ดังนั้นหลายคนจึงมีฐานะอยู่ใน
ชั้นเป็นเศรษฐี ในด้านอื่น ๆ ก็ปรากฏว่ามีความสำเร็จ
อย่างมากเหมือนกัน ในจำนวนนี้มีบุคคลหนึ่งที่ควร
จะกล่าวในที่นี้ คือ ดร. เกกิ เอ็ม มิสตรี ผู้ซึ่งเป็น
ทันตแพทย์ชั้นนำคนหนึ่งในบอมเบย์

ข้าพเจ้าได้พบ ดร. มิสตรีเป็นครั้งแรก ในการ
ประชุมใส่ บาบ่า ทั่วโลกในกรุงบอมเบย์ เมื่อปี ค.ศ.
๑๙๖๘ เขาเป็นคนร่าเริงสง่าแต่ก็มีท่าทางอ่อนน้อม
ผิวของเขายังคงเป็นสีขาวยังๆ ที่บรรพบุรุษของเขาได้ถูก
แดดอันแรงกล้าของอินเดียแผดเผามาแล้วถึงพันสองร้อย
ปี ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้พบและสนทนากับเขาชั่วระยะ
เวลาสั้น ๆ ต่อมาอีกหลายครั้ง ครั้งหนึ่งหลังจากการ

อบรมพิเศษภาคฤดูร้อนที่บริנדาวัน เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๔
 ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้เขาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า เขาได้รู้จัก
 กับท่านไส บาบาได้อย่างไร ข้าพเจ้าเคยได้ยินมาจากผู้
 อื่นแล้วว่า เรื่องเบื้องหลังของเขานี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจ
 แปลกประหลาดและมหัศจรรย์อย่างยิ่ง

ตอนแรกเขามีท่าทางลังเล แต่เมื่อได้รับอนุญาต
 จากท่านสวามีแล้วเขาก็ยินดีจะเล่าให้ฟัง เรื่องของเขา
 เริ่มในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ ตอนนั้นน้องสาวของเขากำลังประ-
 สบปัญหาเกี่ยวกับการคลอดบุตร เพื่อนของเขาคนหนึ่ง
 ซึ่งเป็นสาวกของท่านไส บาบา ได้บอกให้ ดร. เกกิ นำ
 รูปถ่ายท่านไส บาบา และวิภูติของหนึ่งไปให้แก่เธอ
 เพื่อว่าจะได้ช่วยให้คลอดบุตรได้สะดวกขึ้น

แต่เกกิได้บอกแก่เพื่อนของเขาว่า ให้เขาให้แก่
 เธอเอง เพราะเขายังไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับเรื่องเช่นนี้

ต่อมาอีกหลายเดือนเขาก็เกิดเป็นโรคเื่ออย่างรุนแรง
 ผู้เชี่ยวชาญทางโรคหุ คอ จมูก ได้บอกแก่เขาว่ามีตุ่ม
 ซึ่งใหญ่กว่าลูกกอล์ฟเกิดขึ้น ที่หลอดสายเสียงของเขา

สงสัยว่าจะเป็นพิษเสียด้วย ดังนั้นจะต้องรีบผ่าตัดออก
เสียโดยด่วน

เรื่องนี้ทำให้เขาตกใจมาก และตกลงใจไม่ได้ว่า
จะทำอย่างไรดี เขากำลังจะแต่งงานอยู่ในไม่ช้านี้แล้ว
และไม่ต้องการที่จะให้มีอะไรมากระทบกระทั่งอันต่องาน
อาชีพของเขา สมมติว่าเขายอมให้ทำการผ่าตัดก็ต้อง
เป็นการกระทบกระทั่งอันอย่างแน่นอน เพราะเขาได้
สังเกตเห็นมาจากคนไข้รายอื่นแล้วว่า เขาจะต้องพุด
ไม่ได้ไปชั่วระยะหนึ่ง ซึ่งอาจจะนานถึง ๒ ปีก็ได้ เมื่อ
เป็นเช่นนั้นคนไข้ที่ไหนเล่าจะมาหาหมอฟัน ซึ่งเป็นใบ้
แต่ถ้าเขาปฏิเสธไม่ยอมผ่าตัด หรือถ่วงเวลาให้ช้าออก
ไป หากตุ่มนั้นมีพิษร้ายจริง ๆ มันก็อาจจะเป็นการสาย
เกินไป

เขาได้ปรึกษากับคู่หมั้นของเขาและกับบิดามารดา
ของเธอด้วย ฝ่ายบิดามารดาของคู่หมั้นต้องการให้เขา
รับการผ่าตัดเสียโดยเร็วที่สุด คือว่ายังไม่ยอมให้เขาแต่ง
งานจนกว่าโรคร้ายจะหายเสียก่อน แต่คู่หมั้นของเขา
กลับมีความเห็นตรงกันข้าม เธอกล่าวว่า “เราองแต่งงาน

กันเกิดเกกิ ต่อจากนั้นไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เราจะเผชิญ
ชะตากรรมกัน”

เขารู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่งในคำพูดของคู่มั่น
แต่แล้วก็ต้องถามตนเองว่า มันเป็นการยุติธรรมสำหรับ
เธอแล้วหรือที่เขาจะทำเช่นนั้น เป็นเวลาหลายวันเขา
ตัดสินใจไม่ได้ และรู้สึกทรมานหัวใจเป็นอย่างยิ่ง แต่
แล้ววันหนึ่งก็มีใครคนหนึ่งนำหนังสือมาให้เขา หนังสือ
เล่มนั้นชื่อ สัตย์ม ศิวัม สุนทรัม ซึ่งเขียนโดยเอน-
กัสตริ เมื่อเขาเห็นหนังสือเล่มนี้ในครั้งแรกเขาก็ไม่รู้
สึกสนใจ จึงจับมันวางไว้ทางหนึ่ง แต่แล้วต่อมาอีกสอง
สามวัน ก็มีอะไรมาตลใจให้เขาหยิบมันขึ้นมาอีกครั้ง
หนึ่ง เขาอ่านไปได้เล็กน้อย และเริ่มประทับใจจน
กระทั่งวางไม่ลงต้องอ่านตลอดคืนจนจบ

เช้าวันรุ่งขึ้น เกกิการู้สึกได้ว่าเขาได้มาถึงหัวเลี้ยว
แห่งชีวิตของเขาอันเป็นครั้งสำคัญยิ่งแล้ว เขาเริ่มมีความ
ต้องการอย่างยิ่งที่จะหาครูทางวิญญาณสักคนหนึ่ง นับ
ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ได้สวดมนต์ภาวนาเป็นประจำวัน และ
ในการภาวนาและอธิษฐานจิตนี้ เขารู้สึกว่าจิตของเขา

พุ่งไปที่บุคคลซึ่งเขาไม่ได้เคยเอาใจใส่มาแต่ก่อนเลย คือ
 ท่านไส บาบานั้นเอง แต่เพื่อไม่ให้เป็นที่กระทบกระ-
 เทือนความ^{รู้สึก}เดิมของตนเอง เขาก็ได้ตั้งจิตระลึกถึง
 ท่านไซโร อัสเตอร์ ผู้เป็นศาสตารองค์เดิมของเขา และ
 ท่านโยคี ปรมหังสะ โยคะนั้นแหละด้วย ท่านโยคีผู้^{นั้น}เป็น
 ผู้ที่ภรรยาของเขาได้นับถือ^{ว่า} เป็นครูทางวิญญาณของ
 เธอมาก่อน

หลังจากการสวดมนต์ภาวนา การบำเพ็ญสมาธิ
 และการค้นคว้าหาความจริงทางวิญญาณมาชั่วระยะเวลา
 หนึ่ง เขารู้สึกว่า^{ความ}หวั่นของเขาหลุดลุ่ยแล้ว เขาจะต้อง
 แต่งงานกับเธอโดยไม่ชักช้า และต่อจากนั้นก็จะได้เผชิญ
 หน้าที่กับปัญหาเรื่องสุขภาพและเรื่องงานร่วมกัน

ในระหว่างที่เขามา^{สนทน}กัน ที่ บังกาลอร์นั้น
 เขาได้ทราบข่าวว่าท่านไส บาบ่า กำลังมาอยู่ที่ไวท์ฟีลด์
 ซึ่งห่างออกไปเพียงไม่กี่ไมล์ เขารู้สึกอยากไปกราบนมัส-
 การท่านเหลือเกิน แต่ก็^{ไม่กล้า} เพราะเกรงว่าภรรยา
 ของเขาจะไม่เห็นด้วย เธอเป็นสตรีที่ได้รับการศึกษา
 แผนใหม่คือแบบตะวันตก และคงจะไม่เลื่อมใสใน

ปาฏิหาริย์ของท่านไอ้ บาบ่าก็เป็นได้ ในที่สุดทั้งสองก็
กลับมาบอมเบย์ โดยที่เขายังไม่กล้าบอกความในใจของ
เขาให้ภรรยาทราบ เรื่องที่เขาใคร่จะไปกราบนมัสการ
ท่านไอ้ บาบ่านั่น

แต่ความสุขในการแต่งงาน ไม่ได้ทำให้ปัญหา
เกี่ยวกับสุขภาพของเขาสิ้นสุดลงไปด้วย เขามีอาการไอ
รุนแรงขึ้น เสียงก็แห้งลงไปทุกที และความเจ็บปวดก็
ร้ายแรงขึ้นทุกวัน เขาได้ไปพบแพทย์อีก และก็ได้รับ
คำแนะนำว่า เขาควรจะต้องรับการผ่าตัดเสียโดยด่วนที่
เดียว แต่เนื่องจากเขาเกรงว่าจะเป็นการกระทบกระ-
เทือนต่องานอาชีพ เขาจึงผลัดวันประกันพรุ่งเรื่อยมา
ทั้ง ๆ ที่เขารู้ว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นการโง่มาก เพราะ
ยิ่งปล่อยไว้นานเพียงใด ความร้ายแรงของโรคก็จะเพิ่ม
ขึ้นเพียงนั้น แต่นั่นแหละมันมีอะไรบางอย่างคอยห้าม
กันและยับยั้งเขาไว้เสมอ ทั้ง ๆ ที่เขารู้ว่าไม่เป็นการ
สมควรเลย เมื่อหลายสัปดาห์ผ่านไปเขาก็ยิ่งวิตกกังวล
มากขึ้นทุกที

ในระหว่างที่เขากำลังตกอยู่ในสภาพจิตที่กลัดกลุ้มเหลือประมาณ^๕เอง เขาก็ได้ทราบข่าวว่าท่านใส บาบามาพักอยู่ในบอมเบย์แล้ว ^๖ตอน^๗นี้เองเขา^๘รู้สึกมีแสงแห่งความหวังฉายวาบผ่านเมฆหมอกอันมืดคลุ้มของความหดหู่เข้ามาได้ ตอน^๙นี้เองเขาตกลงใจเด็ดขาดแล้วว่า จะต้องบอกภรรยาของเขาเรื่องการที่เขาจะไปกราบนมัสการท่านให้เธอ^{๑๐}รู้เสียที เขาจึงได้เอ่ยทำความเรื่อง^{๑๑}นี้ว่าเขามีความ^{๑๒}รู้สึกอย่างไร ตั้งแต่ตอนที่พักอยู่ที่บังกาลอร์แล้ว เธอ^{๑๓}มองดูเขาอย่างใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็กล่าวว่า “โธ่ เกกิ ดิฉันเองก็อยากจะไปกราบนมัสการท่านตั้งแต่^{๑๔}ตอน^{๑๕}นั้นแล้วเหมือนกัน แต่ไม่กล้าบอกให้เธอ^{๑๖}รู้ กลัวเธอจะไม่เห็นด้วย ดูเอาเถอะ เรานี้มันโง่กัน^{๑๗}ทั้งสองคนเลย”

จึงเป็นอันว่าสองสามีภรรยาตกลงกันว่า จะต้องไปกราบนมัสการท่านใส บาบามา โดยไม่รีรอกันอีกต่อไปแล้ว ภรรยาของเขาได้บอกความประสงค์ของเธอให้บิดามารดาของเธอทราบ และต้องได้รับความประหลาดใจ

ครั้งหนึ่ง ท่านทั้งสองก็อยากให้เขาไปกราบนมัสการ
ท่านอยู่เหมือนกัน แต่ไม่กล้าพูดให้เขารู้

หลังจากการสอบถาม เขาก็ได้ทราบว่าท่านไส
باب่า ตอนนั้นกำลังพักอยู่ที่บ้านของรัฐมนตรีคนหนึ่ง
สถานที่แห่งนั้นเป็นบ้านใหญ่ มีสวนกว้างขวาง ซึ่งก็
แน่ละจะต้องมีฝูงชนเป็นจำนวนมากรอพบท่านอยู่แล้ว
เขารู้ดีว่าการหาโอกาสเข้าพบท่านนั้น คงจะต้องเป็น
เรื่องไม่่ง่ายนัก แต่ถึงอย่างไรเขาก็จะต้องพยายามดูก่อน

เขามาถึงที่บ้านหลังนั้นตั้งแต่เช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น
และทั้ง ๔ คนก็ไปรวมกลุ่มกันกับฝูงชน ซึ่งมาเฝ้า
กันอยู่เป็นกลุ่มใหญ่แล้ว ทุก ๆ คนต่างก็มุ่งหวังจะได้
เห็นร่างของท่านมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

เวลาล่วงไป จากเช้ากลายเป็นสายขึ้น แดดก็
แผดเผาร้อนขึ้นทุกที ในที่สุดก็ถึงเวลาเที่ยงวัน แต่ท่าน
ไส บาบ่าก็ยังไม่ปรากฏตัวออกมา บิดามารดาของภรรยา
เกกกีเป็นคนมีอายุมากแล้ว ทนไม่ไหวจึงขอตัวกลับบ้าน
ไปก่อน ต่อมาฝูงชนที่ออ้อยู่ก็ลดจำนวนลงทุกทีเพราะ
ทนต่อความร้อนอันทารุณไม่ไหว แต่เกกกีกับภรรยาของ

เขาตัดสินใจว่าจะต้องคอยอยู่ต่อไป เขาคิดว่าจะคอยอยู่จนถึงบ่ายสองโมง และถ้าท่านใส บาบ่า ยังไม่ออกมาในตอนนั้น เขาก็จะกลับบ้านนั้น เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า แต่แสงแดดก็ไม่ได้คลายความร่ำร้อนรุนแรงลงเลย แต่ทั้งสองสามีภรรยาก็ยังยืนเฟ่งผ้าเปลวแดดที่ระยิบระยับ มองไปที่เฉลียงชั้นบนของบ้านนั้นอย่างอดทน โดยหวังว่าท่านคงจะปรากฏให้เขาเห็นบ้าง และก็สวดมนต์ภาวนาอธิษฐานขอให้โผล่ร่างออกมาให้เขาได้เห็นสักครั้งหนึ่งเถิด

เขาเหลือบดูนาฬิกาที่ข้อมืออีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับครางออกมาด้วยความเหนื่อยอ่อนเต็มที่ อีก ๑๕ นาทีจะบ่ายสองโมงแล้ว เกกิมองไปรอบ ๆ ก็เห็นบุคคลที่ใจเด็ดสองสามคนยังคงยืนรอท่านอยู่อย่างไม่ยอมแพ้เหมือนกัน ครั้นแล้วเขาก็เฟ่งมองขึ้นไปที่เฉลียงข้างบน และหัวใจของเขาก็พองโตด้วยความปีติ ที่นั่นเขาเห็นร่างเล็ก ๆ สวมเสื้อคลุมสีแดง ดวงหน้าเป็นประกายสุกใส เหมือนกับดวงประทีป ภายใต้ผมสีดำที่ฟูเป็นรูปโดมอยู่เบื้องบน นัยน์ตาของท่านกวาดไปทั่วฝูงชนที่ยืนรออยู่

เป็นนัยน์ตาที่แสดงถึงความรักและเมตตาอย่างยิ่ง พร้อมกันนั้นท่านก็เคลื่อนไหวมือไปมาในท่าให้พรแก่ทุกๆ คน นี่แหละคือ “ทารขัน” หรือการเห็นองค์ท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นทศสนานุตตริยะะ (การเห็นอย่างประเสริฐ) ซึ่งประชาชนได้อุตส่าห์ยื่นรอกคอยอยู่เป็นเวลานาน ท่ามกลางความทุกข์ทรมาน นับเป็นเวลาหลายชั่วโอมง

ในที่สุดนัยน์ตาใหญ่อันมีประกายวาววาม ก็มาหยุดนิ่งอยู่ที่เกกิ และท่านก็กวักมือเรียกให้เขาเข้าไปหาท่านข้างในได้ เมื่อเห็นดังนั้นด้วยความดีใจอย่างเหลือล้น เกกิพุ่งตัวปราดเข้าไปที่ประตูทางชั้นล่างทันที แต่เขาเข้าไปไม่ได้ เพราะตำรวจที่รักษาประตูไม่ได้เห็นสัญญาณกวักมือเรียกของท่านไส บาบ่าจากข้างบน เขาจึงไม่ยอมให้เกกิเข้าอย่างเด็ดขาด เขาจะอย่างไรดี ? เขาถูกท่านเรียกแล้ว แต่ก็เข้าไปหาท่านไม่ได้อีก เกกิรู้สึกว่าการหวังทั้งมวลดับวูบไปอีกครั้งหนึ่ง

ในขณะที่เขารู้สึกสิ้นหวังแล้วนั่นเอง ท่านไส บาบ่า ก็ปรากฏกายขึ้นที่ประตูทางเข้าชั้นล่าง และร้อง

เรียกออกมาให้ เกกิ เข้าไปหาท่านได้ พร้อมกับบอกให้
 เขาพาภรรยาของเขาเข้าไปด้วย เมื่อตำรวจรักษาการณ์
 ได้ยินเช่นนี้ ก็ปล่อยให้เขาเข้าไปตามคำสั่งของท่าน
 ณ บัดนี้เขาได้มายืนอยู่เบื้องหน้าท่านที่เฉลียงแล้ว เกกิ
 รู้สึกตันตันไปหมด เขาพูดอะไรไม่ออกเลย ส่วนท่าน
 ไส บาบา ได้มองดูเขา หรืออาจจะกล่าวได้ว่าท่านกำลัง
 มองทะลุตัวเขา จนเห็นอะไรได้หมดทุกอย่างทั้งร่างกาย
 และจิตใจ ในที่สุด เกกิ ก็ร้องให้ออกมา เขาไม่รู้เหมือนกัน
 ว่าทำไมเขาจึงร้องให้ แต่น้ำตาได้ไหลออกมาจนอาบหน้า
 เขาไปทั่ว ในขณะที่เดียวกันทุกสิ่งทุกอย่างของโลกภายนอก
 ตัวเขาก็จางหายไปหมด สำหรับเขาตอนนั้น ไม่มีอดีต
 อนาคตหรือปัจจุบันอีกแล้ว มีแต่ความสุขเอิบอาบหัวใจจน
 ทำให้เขาลืมหมดทุกอย่างโดยสิ้นเชิง

ท่านไส บาบายิ้ม และพูดกับเขาด้วยเรื่องที่เขา
 ไม่เคยคิดมาก่อนว่า “แม่ของเธอไม่สบายนะ”

“ครับ ท่านสามี” เกกิตอบ “ท่านเป็นหิดมา
 หลายปีแล้ว”

“เรารู้แล้วพรุ่งนี้พาเธอมาที่นั่นตอนเก้าโมงเช้านะ”

ว่าแล้วท่านก็เดินเข้าไปข้างใน โดยไม่ได้กล่าวถึงเกกกีแต่ประการใด แม้อย่างนั้นเกกกีรู้สึกว้า เขามีความหวังขึ้นเป็นอย่างมากแล้ว

วันรุ่งขึ้น เกกกี ได้พามารดาและภรรยาของเขามากราบนมัสการท่านไส บาบ่า แต่เช้า เมื่อมีผู้พาเข้าไปข้างใน เขาก็ต้องท้อใจที่ได้เห็นว่ามีคนรออยู่ในห้องนั้นก่อนแล้วประมาณ ๒๐๐ คน ต่อมาไม่ช้า ท่านไส บาบ่าได้เข้ามาและเริ่มเนรมิต วิภูติ แจกให้แก่ทุกคนในที่นั้นโดยทั่วกัน ท่านได้มาที่มารดาของ เกกกี เป็นคนสุดท้ายและก้มมือเรียกเขา ซึ่งนั่งรวมกลุ่มอยู่กับพวกผู้ชายให้เข้าไปยังห้องด้านในกับท่านพร้อมด้วยมารดาของเขา

ท่านสวามีได้นั่งดูเขาอยู่อย่างเงิบ ๆ คอยให้เขาพูดออกมาก่อน หลังจากนั้นครู่หนึ่ง มารดาของ เกกกีได้กล่าวกับท่านว่า “ข้าแต่ท่านเจ้าคะ โปรดบอกดิฉันหน่อยเถอะ ลูกชายของดิฉันเป็นมะเร็งหรือเปล่า?”

“ไหนดะ เด็กคนนี้นะหรือ?” ท่านไส บาบ่าพูดอย่างตั้ง ด้วยน้ำเสียงแสดงถึงความมีอำนาจและความรัก “เขาเป็นลูกของดิฉันนี่ ฉันทจะปล่อยให้เขาเป็น

มะเร็งได้อย่างไร?” ว่าแล้วท่านก็ให้วิภูติแก่เกกิ เป็นจำนวนมาก และบอกให้เขาละลายน้ำกินวันละสามครั้ง

“ว่าไง ตอนนี้ ใครมีปัญหาวะไรอีกไหม?”

ท่านถาม เป็นทำนองว่าเรื่องโรคของเกกิ นั้น ไม่มีปัญหาอีกแล้ว

“ภรรยาของผมเธอไม่ค่อยสบายครับ” เกกิกล่าว

“เรารู้ละ เธอมีครรภ์นะ เรียกเธอเข้ามาซิ”

เมื่อเธอเข้ามา ท่านใส่ บาบาก็บอกว่าต่อไปนี้ เธอไม่ต้องกังวลเรื่องสุขภาพอีกต่อไปแล้ว ท่านได้กล่าวพยากรณ์ด้วยว่า “ในวันที่ ๒๒ สิงหาคม เจ้าจะมีลูกชายซึ่งจะมีอายุยืนนานนะ”

หลังจากเกกิได้รับประทานวิภูติตามที่ท่านสั่งไป ได้ ๓ วัน เขาก็รู้สึกไม่ค่อยยังงัวงมมากทีเดียว เขาจึงตกลงใจว่าจะหยุดการรักษาทางยาจากแพทย์อื่นทั้งหมด เขาต้องการจะมอบกายถวายชีวิต และฝากความหวังไว้กับการรักษาของท่านใส่ บาบาแต่ผู้เดียว ในไม่ช้าความเจ็บปวดของเขาก็หายไป และเสียงของเขาก็เริ่มแจ่มใสขึ้น ส่วนภรรยาของเขาก็มีความสุขตลอดเวลาที่ต้ง

ครรรจ์ และเธอก็ได้คลอดบุตรชายในวันที่ ๒๒ สิงหาคม
สมจริงดังคำพยากรณ์ของท่านทุกประการ

ต่อมาอีก ๖ เดือน เข้าวันหนึ่ง เกกิ เกิดมีอาการ
ไอออกมาเป็นเลือด เขาใจหายวาบ ศรัทธาที่มีอยู่ต่อ
ท่านไส บาบ่า ชักแกว่งไปบ้างแล้ว ตอนนั้นความสงสัย
ไม่แน่ใจเริ่มคืบคลานเข้ามาเกาะกินใจของเขไปอีก เขาจึง
กลับไปหาแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ตรวจดูอาการให้
แน่นอน

หลังจากการตรวจสอบได้พักหนึ่งแล้ว แพทย์
ผู้เชี่ยวชาญก็บอกอย่างไม่แน่ใจว่า “ผมจำเป็นต้องตรวจ
สอบคุณให้แน่นอนอีกครั้งหนึ่ง โดยการให้ยาระงับ
ประสาทด้วย เพื่อว่าจะได้แน่ใจจริง ๆ” เป็นอันว่าได้
มีการเตรียมการกันอย่างรอบคอบ และแพทย์ก็ได้ตรวจ
อาการของเขอย่างถี่ถ้วนทุกประการโดยไม่ชักช้า เมื่อ
เสร็จจากการตรวจสอบดังกล่าว แพทย์ได้มารายงานให้
เขาทราบคำพิพากษาดังต่อไปนี้

“เอ แปลกจริง ๆ ผมไม่เข้าใจเลยนะ มันมีอะไร
แปลกประหลาดเกิดขึ้นเสียแล้ว เจ้าตุ่มร้ายที่เกิดขึ้นที่

หลุดสายเสียงของคุณนั่น มันหายตัวไปหมดแล้วนี่
ตอนนี้ก็ไม่มีอาการของโรคเหลืออยู่เลย”

ในบรรดาสูตรของท่านพระนารทฤาษีนั้น มีอยู่
สูตรหนึ่งกล่าวว่า วิธีที่จะเป็นการเพิ่มพูนศรัทธาปสาทะ
ของเราต่อองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น คือการฟังหรือการเล่า
ถึงความมหัศจรรย์ของพระองค์บ่อย ๆ ซึ่งเรื่องนี้เราย่อม
สามารถกระทำได้แม้ในระหว่างที่กำลังกระทำกิจการงาน
ประจำวันนี้เอง เรื่องของ ดร. เกกิ มิสตรี้ ซึ่งเขาได้เล่า
ให้ข้าพเจ้าและไอริสฟังนั้น เริ่มต้นที่ห้องผ่าตัดและได้
เล่าติดต่อกันเรื่อย ๆ ไปในขณะที่เขากำลังขับรถไปกับ
เรา โดยเล่นวกไปเวียนมาอยู่ตามถนนสายต่างๆ การ
จราจรอย่างหนาแน่นของบอมเบย์ ในที่สุดก็จบลง เมื่อ
รถของเขาพาเรามาถึงไฮเตลที่เราพักอยู่พอดี ในระหว่าง
เวลาดังกล่าวนี้ ไอริสภรรยาของข้าพเจ้านั่งอยู่ที่ด้าน
หลังของรถ คอยจดบันทึกเรื่องราวไว้โดยตลอด ส่วน
ข้าพเจ้าซึ่งนั่งอยู่ข้างหน้ากับเกกิ ก็คอยบ่นคำถามให้
เขาตอบในประเด็นต่างๆกันดังที่ได้เล่าสรุปไว้ข้างต้นนั้น

เมื่อเรื่องของเกกกีจบลง เราทุกคนต่างก็รู้สึกว่ามีหัวใจเข้มแข็ง ทำให้เราทุกคนคล้อยกันว่าเป็นคนเดียวกันจะนั้น และเราก็ได้รู้ซึ่งถึงความจริงในสูตรของท่านพระฤษีนารทะที่กล่าวไว้ข้างต้นอย่างลึกซึ้ง และเราได้เข้าใจความจริงที่ เซนต์ จอห์น ได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า “เรารักกันซิ เพราะท่านรักเราก่อนนี่”

แหล่งพลังธรรมชาติ

คนผู้	รู้แจ้ง	แหล่งพลัง
อันฝัง	อยู่ใน	ตัวเขา
จักเป็น	ผู้อาจ	เพื่อเอา
ความสา—	มารทด่า	เทียมทัน
กับธัม—	มะชาติ	ทั่วไป
เป็นใหญ่	เหนือทุก	อย่างนั้น
เพราะเหตุ	ธรรมชาติ	เหล่านั้น
เป็นสัง	หุ้มกัน	พระองค์

เข้ายอม	เข้าถึง	ความรัก
โดยหลัก	ศีลธรรม	สูงส่ง
เข้าจัก	รู้ธรรม	ยืนยง
ด้วยจิต	มั่นคง	รักจริง
ด้วยความ	รักพระ	เป็นเจ้า
จะเข้า	ถึงธรรม	สูงยิ่ง
คือเห็น	พระองค์	แท้จริง
ในทุกสิ่ง	ทุกสัตว์	ทุกคน

— ศรีสัตยา ไส ขาบา

บทที่ ๔๔

รักกันอยู่ขอบฟ้า เขาเขียว
เสมือนอยู่หอแห่งเดียว ร่วมห้อง

เราจะอยู่ กับเจ้า ตลอดไป
จนถึงใน ที่สุด แห่งโลกนี้

— แมทธิว ๒๘/๒๖

เนรมิตแหวนวงใหม่ให้

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่ใกล้เวลาที่เราจะออกเดินทางจากประจันตนิลยัมเข้ามาทุกที เราได้ถูกท่านสวามีเรียกเข้าไปพบท่านร่วมกันกับคนอื่นอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีอยู่ประมาณ ๑๒ คน ฝ่ายผู้หญิงส่วนมากเป็นชาวตะวันตก ส่วนฝ่ายผู้ชายนั้น นอกจากข้าพเจ้าก็เป็นชาวอินเดีย

ทั้งสน ท่านสามีได้นั่งลงบนพื้นห้อง และชวนให้เรา
นั่งด้วยกันกับท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้พยายามหาที่นั่งให้ได้
ใกล้ท่านที่สุด ดังที่เคยกระทำมาทุกคราวในสมัยก่อน
ซึ่งตอนนั้นข้าพเจ้ายังอดสงสัยไม่ได้ว่า ท่านคงจะแสดง
กลแบบพลิกข้อมืออย่างรวดเร็ว แล้วแอบหยิบอะไรต่อ
อะไรออกมาจากภายในเสื้อคลุมยาวตัวนั้น แต่บัดนี้
ความสงสัยหรือระแวงเช่นนั้นได้หมดไปแล้วโดยสิ้นเชิง
แม้กระนั้น ข้าพเจ้าก็ยังพอใจที่จะนั่งให้ใกล้ชิดกับท่าน
เช่นเดิม โดยถือเป็นความสุขใจชนิดหนึ่งไปเสียแล้ว
ผู้ชายคนอื่นๆ ได้นั่งเป็นแถวยาวทางด้านซ้ายของข้าพเจ้า
ส่วนฝ่ายผู้หญิงก็นั่งรวมกันอยู่เบื้องหน้าของพวกเรา ทุก
คนจ้องไปที่หน้าของท่านสามีเป็นตาเดียวกัน

ห้องนั้นก็เป็นเช่นตามธรรมดาทุก ๆ คราว คือ
ไม่ได้มีเครื่องประดับตกแต่งแต่อย่างใด นอกจากเก้าอี้
ท้าวแขนตัวหนึ่งวางอยู่ทางมุมห้องด้านหนึ่ง ท่านสามี
ได้เริ่มต้นให้เราถามปัญหาในเรื่องเกี่ยวกับจิตวิญญาณได้

มีใครคนหนึ่งถามท่านเรื่อง “ความรัก” ท่านจึงอธิบายว่า ความรักที่แท้จริงนั้น มีฝังลึกอยู่ในจิตใจของทุกคน สิ่งนี้เกิดจากการที่ศูนย์หรือแกนกลางของเราทุกคนเป็นสภาวะที่เป็นทิพย์ เราจะวาดภาพความรักนี้ให้เป็นเหมือนพื้นผ้าผืนหนึ่งก็ได้ โดยให้มีเส้นด้ายในพื้นผ้านี้สาวหรือแผ่ออกไปถึงภรรยา สามี บุตรีธิดา และบิดามารดา ถ้าเส้นด้ายนี้มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ความรักพระผู้เป็นเจ้าละก็ เส้นด้ายนั้น ๆ มันจะแผ่ไปถึง ไม่เฉพาะแต่ในครอบครัวของเราอย่างเดียว แต่มันจะครอบงำไปถึงมนุษย์ทั้งหลายมวล ตลอดจนถึงสิ่งที่มีชีวิตทุกรูปแบบด้วย

ข้าพเจ้าสังเกตว่าสตรีหลายคนที่นั่งฟังอยู่นั้น มีน้ำตาคลอตา ซึ่งก็คงจะเป็นด้วยกระแสเสียงอันอ่อนโยนนุ่มนวลชวนให้เกิดความประทับใจอย่างยิ่งของท่านสามี ครั้นแล้ว ท่านก็หยุดเทศน์เรื่องความรักโดยฉับพลัน ท่านหันมาทางข้าพเจ้าและกล่าวว่า “เธอเอาแหวนนั้นมาให้เราซิ”

นี้หมายถึงแหวนที่ท่านได้เนรมิตให้ข้าพเจ้า เมื่อหลายปีมาแล้ว ในขณะที่ได้พบสนทนากันครั้งแรกที่ ประสันตนิลยัม เป็นแหวนปัญญาโลหะ คือทำด้วยโลหะ ๕ อย่าง ซึ่งถือกันว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์อย่างหนึ่ง มีรูปท่านเซอร์ติ บาบ่า อยู่ในเรือนทองคำบนแหวนนั้น แหวนวงนี้ ข้าพเจ้าได้สวมติดตัวไว้ตลอดเวลาหลายปีมาแล้ว

ในขณะที่ข้าพเจ้าถอดออกจากนิ้วมือ ท่านก็บอกว่า “มันซักจะคับไปแล้วนะ” ครั้นแล้ว ท่านได้รับไปพิจารณาดูส่วนที่วงกลมของมัน ซึ่งบัดนี้บิดเบี้ยวไปบ้างแล้ว เพราะผ่านการใช้มาเป็นเวลานาน ท่านยิ้มและบอกกับข้าพเจ้าว่า “ดูยังกับ จาปัติ เนอะ” ทุกคนฟังคำวิจารณ์ของท่านแล้ว ก็พากันหัวเราะใหญ่ ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความกลัวขึ้นมาว่าท่านจะเอามันกลับคืนไป จึงตอบท่านว่า “แต่ผมชอบมันนะครับ ท่านสามี”

“เออวงใหม่เถอะ” ท่านพูดอย่างหนักแน่น ครั้นแล้วท่านก็เอามันไปกำไว้ในมือ ห่างจากปากประมาณ ๒ หรือ ๓ นิ้ว แล้วเป่าลมพรวดลงมาทันที

พวกผู้หญิงพากันเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ ในเมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ในกำมือของท่าน ตอนที่ท่านแบออกให้ดูใหม่ เผยให้เห็นแหวนวงใหม่ ซึ่งกว้างกว่าเดิม และส่องแสงเป็นประกายวาววามน่าดูมาก ตอนนั้นบนเรือนแหวนนั้น ไม่ได้มีรูปท่านเซอร์ดิ บาบา เหมือนแต่ก่อนแล้ว ปรากฏเป็นรูปของท่านเองบนฉากหลังสีน้ำเงินเหมือนสีทองฟ้า แน่นอนทีเดียว มันเป็นแหวนที่สวยงามและน่าประทับใจเหลือเกิน แต่ข้าพเจ้าก็ยังอดเสียดายแหวนวงเก่าที่ได้ละลายหายเป็นอากาศธาตุไปแล้วไม่ได้

“นี่คงจะทำด้วยโลหะคนละอย่างกันนะครับ”
 ข้าพเจ้าพูดเป็นเชิงอุทธณ์ ในขณะที่สวมแหวนวงใหม่ลงบนนิ้วมือ แต่ท่านสวามีได้ตอบทันทีว่า “ไม่หรอก มันทำจากโลหะชนิดเดียวกันนั้นเองนะแหละ”

ตอนออกไปจากห้องนั่นเอง แหวนวงใหม่ของข้าพเจ้าได้เป็นที่สะดุดตาของบุคคลทั่วไป และเรื่องการที่ข้าพเจ้าได้มาอย่างไร ก็เป็นที่รู้จักในหมู่มนุษย์คนทั่วไปอย่างรวดเร็วเหมือนดังไฟลามทุ่งจะนั้น

เมื่อกลับมาถึงห้อง ข้าพเจ้าได้นั่งคิดถึงเรื่อง
 ปรากรฎการณ^{๕๕}นั้นตั้งแต่ต้น แหวนวงเก่านั้นเป็นสัญลักษณ์
 ลักษณะของความเคารพนับถือของข้าพเจ้าที่มีอยู่ต่อท่าน
 เซอร์ดิ บาบ่า คือองค์ก่อน ซึ่งท่านสวามีคงทราบดีก่อน
 หน้าวันที่ข้าพเจ้าจะได้รับแหวนวงเดิมจากท่านในครั้ง
 นั้น ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกว่าการค้นหาสังฆกรรมทางวิญญาณ
 ในตอนนั้น เป็นเพียงเพื่อการศึกษาในด้านตัวหนังสือ
 และเหตุผลเท่านั้นเอง แต่เมื่อได้พบท่านใส บาบ่า
 เป็นต้นมา ทศนคติของข้าพเจ้าก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป
 จากเดิม แหวนวงเก่าจึงเป็นเครื่องเตือนใจให้ระลึกถึงเหตุ
 การณ์อันเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อแห่งชีวิตนั้นได้เป็นอย่างดี
 แต่นั้นแหละ บางทีข้าพเจ้าอาจจะมิได้ยึดติดในวัตถุมาก
 เกินไปสักหน่อย และกำลังจะย่างเข้าสู่วิถีชีวิตแบบใหม่
 แล้วก็ได้ ถึงอย่างไรข้าพเจ้าก็ยังเชื่อว่า ท่านสวามีมี
 ความรู้เรื่องจิตใจของข้าพเจ้าดีกว่าตัวข้าพเจ้าเองเสียอีก
 เมื่อคิดเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็รู้สึกรักแหวนวงใหม่นี้
 มากขึ้น

ตรงกางเขน “ความถือตัว” ให้ตายไปเสีย

วันรุ่งขึ้นท่านสวามีได้เรียกเราให้เข้าไปร่วมวงสนทนากับบุคคลกลุ่มอื่น ๆ อีก ในจำนวนนั้นที่เป็นคนเก่าก็มี และที่เป็นคนใหม่ก็มีเหมือนกัน เรานั่งบนพื้นห้องรอบ ๆ องค์ท่าน ท่านได้เริ่มต้นเทศน์ถึงศาสนาของหัวใจ ซึ่งก็เรียกได้ว่าเป็นศาสนาแห่งวิญญานและเป็นสิ่งที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์ ศาสนานี้ไม่มีการจำกัดเชื้อชาติ วรรณะ ลัทธิ หรือสีของผิวกาย ในระหว่างนี้ใครคนหนึ่งถามเรื่องความหมายของไม้กางเขน ท่านสวามีจึงอธิบายให้เขาฟังตามทัศนะของท่าน ซึ่งไม่ซ้ำแบบใครเลย ท่านบอกว่า ไม้ท่อนที่ตั้งตรงขึ้นไปนั้น เป็นเครื่องหมายของตัว “ไอ” ในภาษาอังกฤษ ซึ่งแปลว่า “ฉัน” หรือว่าหมายถึงตัวเราเองทุก ๆ คน ส่วนไม้ท่อนขวางที่มาติดกับท่อนตั้งนั้นคือการขีดฆ่า “ตัวเรา” หมายความว่า ให้กำจัดความยึดถือตัวตน หรือมานะ อหังการ และอุปาทานในสิ่งต่าง ๆ ออกให้หมด เมื่อมีไม้กางเขนขึ้นในหัวใจได้ ก็หมายความว่า ได้มีการฆ่าความถือตัวตนในลักษณะ มานะ อหังการ และอุปาทานออกหมดแล้ว

เรื่องนี้เป็นธรรมดาที่จะต้องมีความทุกข์ทรมานเกิดขึ้น เพราะการ “ฆ่า” ตัวตน (ที่เป็นมายา) ออกไป แต่แล้ว ต่อจากนั้น ตัวตน ที่แท้จริง (the true Self) หรือว่า วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ (Divine Spirit) ในคนทุกคนก็จะ โผล่ขึ้นมาจากหลุมฝังศพของตัวตนที่เป็นมายาที่ถูกฆ่า และฝังไปแล้วนั้น จุดประสงค์ของทุกศาสนา ก็อยู่ที่ การเอาตัวตนที่เป็นมายามาตรึงไม้กางเขน ให้มันตายไป เสียมันเอง * หลังจากนั้น พระผู้เป็นเจ้าของตนที่อยู่ในจิต ของตน (Inner God) ก็จะเถลิงอำนาจ และต่อจากนั้นก็จะมีแต่ภราดรภาพและความสุขสงบอย่างแท้จริง

ข้าพเจ้าเคยได้ยินท่านอธิบายธรรมแบบอุปมา-โวหารบ่อย ๆ แต่ยังไม่รู้สึกอยู่เสมอว่าฟังเท่าใดก็ไม่ทำให้ เบื่อเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อเป็นการมาได้ฟังต่อ หน้าท่าน ซึ่งเป็นการรับพลังแห่งความเมตตาของท่าน ให้เข้ามาเฝ้าอาบอยู่ในใจของเรา ทำให้เป็นความสุข อย่างยากที่จะลืมเลือน โดยวิธีนี้ท่านนั้นที่ข้าพเจ้าคิดว่า เราจะสามารถเข้าถึงท่าน และรู้จักท่านได้ดียิ่งขึ้น และ

* The aim of all religions is to crucify man's false ego

เมื่อเราวิจัยและเข้าถึงท่านได้ลึกซึ้งเพียงใด ก็เท่ากับว่า
เราได้เข้าถึงตัวตนอันแท้จริงของเราลึกซึ้งยิ่งขึ้นเพียงนั้น

ต่อมาอีกสักครูหนึ่ง ท่านก็หยุดเทศน์ มองสำ-
รวจผู้หนึ่งนั่งฟังท่านอย่างทั่วถึงด้วยความรักและปราณี
ครั้นแล้วท่านก็โบกมือเป็นวงกลม ดังที่เราได้เคยเห็น
กันมาแล้ว คราวนี้เป็นกรณกรรมิตขนมหวานมาให้พวก
เราเป็นกำไรทีเดียว และก็ตามปกตินั้นแหละ ขนม
นี้ยังอุ่น ๆ อยู่เลย คล้าย ๆ กับว่าเพิ่งหยิบออกมาจาก
เตาในอากาศใหม่ ๆ และขนมเหล่านี้ก็มีพออย่างเหลือ
เพื่อสำหรับทุก ๆ คนเช่นเคย

ครั้นแล้วท่านก็มองมายังข้าพเจ้า ซึ่งนั่งอยู่ติด
กับท่านเช่นเคย และพูดขึ้นว่า “แหวนนั้นคงจะไม่ค่อย
พอดีกับนิ้ว มันใหญ่ไปนะ” ซึ่งก็เป็นความจริง ใน
เมื่อข้าพเจ้าสวมไว้ที่นิ้วนาง และรู้สึกว่าจะหลวมไปเล็ก
น้อย

“แต่มันเข้ากับนิ้วกลางพอดีนะครับ” ข้าพเจ้า
กล่าว พร้อมกับเปลี่ยนมันมาสวมบนนิ้วกลางให้ท่านดู

“ไม่ถูกหรอก เขาไม่ได้สวมกับนี้วนั้นนี่ เอา
ถေးส่งมาให้เรากันแล้วกัน” ท่านพูด และข้าพเจ้าก็ส่ง
ให้ท่านไป คิดว่าท่านคงจะทำให้มันเล็กลงนิดหน่อยก็
พอ ซึ่งท่านมักจะทำเช่นนั้นบ่อย ๆ ในรายอื่น ตอนนั้น
ข้าพเจ้าชักเกิดชอบแหวนวงใหญ่ที่มีประกายสุกใสวงนี้
เสียแล้ว

“เธอจะให้มันเป็นเงินหรือเป็นทองดีละ” ท่านถาม

“ให้มีรูปของท่านก็แล้วกันครับ ท่านสามี”

“ก็ถูกละ แต่เธออยากให้มันเป็นทองหรือเงิน
ละ”

“ทองครับ”

ท่านกำแหวนนั้นไว้ในมือแล้วก็เป่าลมลงไปดัง
เช่นที่ท่านเคยทำ หรือว่าเคย “เสก” เช่นนี้มาในราย
อื่น ๆ ตอนนั้นดวงตาของทุกคนที่นั่งอยู่ที่นั่น ต่างจ้อง
เบ่งโดยไม่ต้องกระพริบกันเลยทีเดียว ทุกคนต่างใจจด
ใจจ่อ อยากจะรู้ว่าท่านจะทำอย่างไร และผลจะออกมา
เป็นอย่างไรแน่ ช่วงที่ท่านเป่าหรือเสกของในมือของ
ท่านนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะไม่เกินสองหรือสามวินาทีจน

กระทั่งท่านแบ่มือของท่านออกมาอีก ซึ่งเป็นเวลาเร็ว
เหลือเกิน แต่ผลที่เกิดขึ้นก็ช่างประหลาดมหัศจรรย์
เหลือเกิน ในมือของท่านบัดนี้ แทนที่จะเป็นแหวนวง
ใหญ่เช่นเดิม กลับเป็นแหวนวงเล็กน่าเอ็นดู ซึ่งเป็น
แหวนทองคำ เป็นประกายมีแสงวาววาม ด้วยอัญมณี
อันศักดิ์สิทธิ์จำนวน ๙ ชนิดของอินเดีย ทั้งหมดนั้นล้อม
รอบรูปสี่ของท่านสามี ซึ่งเป็นทรงรูปไข่สวยงามมาก
อัญมณี ๙ อย่างนั้นคือ มรกต เพ็ชร์ มุกต์ นิลขาว
ทับทิม โครัล (coral) ตาแมว (cat's eye) นิลสีน้ำ
เงิน และโกมดัก (gomedak) รูปท่านสามีตอนนี้เล็ก
ลง และอัญมณีก็เม็ดเล็กลงด้วย แต่แหวนวงนี้ก็มี
ความงดงามอันประณีตอย่างหาที่ติไม่ได้เลย พร้อมกับ
ส่องแสงเป็นประกายวาววามอีกด้วย

เมื่อท่านเห็นว่า แหวนนั้นเข้ากันได้กับนิ้วของ
ข้าพเจ้าพอดี ท่านก็แสดงความพอใจเป็นอันมาก ทุก
คนในที่นั้น ต่างก็ตั้งใจที่ได้มีโอกาสเห็นการแสดงอภินิ
หารในการเปลี่ยนแหวนของท่านอย่างน่าอัศจรรย์ และ
ต่อมาผู้คนในอาศรมนั้น ต่างก็เล่าสู่กันฟังต่อไปเป็น

ทอด ๆ ข้าพเจ้าเองนั้นหวังว่าท่านสวามีคงจะให้ข้าพเจ้า
รักษาแหวนวงนี้ไว้นานเท่านั้น

จำนวนชาติภพเท่ากับจำนวนใบไม้

ขณะนี้เวลาที่ข้าพเจ้าจะอยู่ในอินเดียได้นั้น ได้
เหลือน้อยเต็มทีแล้ว และท่านสวามีก็ได้กรุณาเรามาก
เหลือเกิน ท่านได้ให้เราได้เข้าร่วมวงสนทนาพร้อมกับ
คนอื่น ๆ ด้วยบ่อย ๆ ในครั้งหลัง ๆ ครั้งหนึ่ง ซึ่งมีเพียง
ไอริส ดร. โกคัคและข้าพเจ้าอยู่เท่านั้น ข้าพเจ้าได้กราบ
เรียนถามท่านถึงความหมายของใบไม้หอมที่ท่านได้กรุณา
ส่งไปปลอบใจข้าพเจ้าในที่นอน หรือว่าในมุ้งเลยทีเดียว
ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามท่านว่า เหตุใดท่านจึงส่งใบไม้
แทนที่จะส่งอย่างอื่นไป ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในมัทราสนั้น
(ดูบทที่ ๒๓)

ท่านได้กรุณาอธิบายให้ฟังว่า ใบไม้มีความหมาย
ในทางวิญญานหลายประการ พระฤาษีในสมัยโบราณ
ซึ่งอยู่ในอาศรมในป่าใหญ่ ก็ใช้ใบไม้เช่นนี้ในกิจการ
หลายอย่าง ดังนั้นใบไม้จึงเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งใน

เหตุการณ์ครั้งสำคัญ ๆ ที่กล่าวถึงในคัมภีร์โบราณทั้งหลาย ท่านได้กล่าวเสริมว่า อันชีวิตของคนเราแต่ละคนที่เผาเวียนเกิด ๆ ตาย ๆ อยู่นี้ ก็มีจำนวนมากมายเท่ากับใบไม้ในนั้นแหละ ใบไม้ที่ถูกเด็ดออกมาก็ดี หรือที่ร่วงโรยไปเองก็ดี เป็นเครื่องหมายของชีวิตชาติหนึ่ง ๆ ที่ได้ผ่านมาแล้ว แต่เมื่อถึงชาติสุดท้ายหรือชาติหลัง ๆ (คือเกือบสุดท้าย) คือในขณะที่เราพัฒนาบารมีไปจนใกล้จะไม่ต้องกลับมาเกิดมาตายอีกแล้วนั้น ชีวิตของบุคคลผู้เห็นปานนั้น จะมีกลิ่นหอมตลบอบอวลไปด้วยบารมี ซึ่งทำให้เขาเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์คนหนึ่ง เหมือนกับใบไม้ที่มีกลิ่นหอมหวลในครั้งนั้นจะนั้น

ท่านยังได้ให้รายละเอียดว่าปรากฏการณ์ใบไม้ที่มัทราสนั้น มีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตของเราอย่างไร แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องส่วนตัว ดังนั้นข้าพเจ้าจึงจะไม่ขอกล่าวในที่นี้

มีเหตุการณ์บางตอนในอดีต ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าท่านไส บาบ่าคงจะได้ให้ความสำคัญอย่างอื่นอันยังไม่เป็นที่เปิดเผยเกี่ยวกับเรื่องใบไม้นี้ เมื่อแรกรู้จักกับท่าน

ใหม่ ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะยังจำได้ว่า สาวกของท่าน ได้ชวนพวกมาลัยทำด้วยใบมะม่วงสดไว้เหนือประตูทางเข้า เพื่อฉลองการกลับมาของท่าน แต่ในระหว่างที่เราพักอยู่เป็นเวลาสองสามสัปดาห์ที่บริנדาว์ในปี ค.ศ. ๑๙๖๘ และท่านสามีอยู่ที่ประเทศอินเดียเวลานั้น ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นผู้รักษาสถานที่ คือท่าน ศรี รามพรหม นำพวกมาลัยทำด้วยใบมะม่วงสดไปแขวนไว้เหนือประตูทางเข้าด้านนอกทุกวัน ข้าพเจ้าได้ถามเขา เขาก็ตอบว่าท่านสามีสั่งให้เขาทำเช่นนั้นทุกวันโดยไม่ให้ขาด

ในที่สุด วันเวลาที่เราจะต้องจากโลกอันสุขสงบในแควตวรรคัมของท่านใส บาบาก็ใกล้เข้ามาทุกที บรรดาเพื่อนฝูงที่เรารู้จักมักคุ้นกันในอาศรมได้กลับไปบ้างแล้วก็มี ทียังเหลืออยู่ก็มีบ้าง คือยังคงนั่งเป็นรูปครึ่งวงกลมข้างหน้าเรือนมนัฑีร์ เพื่อได้มีโอกาสเข้าอยู่ในวัตรัมของท่านตอนที่ท่านทำ 'ทารชัน' ต่อไป โคราลี เลย์แลนด์ ยังคงเดินกะโผลกกะเผลกไปมาอย่างมีความสุขเหมือนเดิม เมื่อมีผู้ถามว่าเธอสบายดีแล้วหรือ เธอก็จะยกแขนข้างที่ยังใช้การไม่ได้ถนัดนั้น ชูขึ้นเหนือศีรษะให้ผู้ถาม

ดู เพื่อแสดงว่า อาการของเธอดีขึ้นเรื่อย ๆ ตอนนั้น เธอมีความสุข เพราะว่ามีผู้รับจะให้เธอทำงานที่ในอินเดีย นี่ คือเป็นผู้ตรวจโรงงานทำเนยในบังกอลอร์ งานในตำแหน่งนี้และสถานที่ดังกล่าวนี้ ทำให้เธอสามารถมากกราบนมัสการท่านใส่ บาบ่าได้บ่อย ๆ

โรคเซลล์เป็นพิษ

มีหนุ่มชาวอเมริกันคนหนึ่งชื่อ ยอห์น กิลเบอร์ต คนผู้นี้มาเพื่อจะขอเข้าพบท่านใส่ บาบ่านานแล้ว แต่ก็ยังไม่มีโอกาสได้พบท่านเป็นการส่วนตัว และเขาก็ยังคงนั่งรอดด้วยความอดทน โดยไปนั่งรวมกลุ่มกันกับประชาชนที่เฝ้ารอพบท่านสวามีออกมาให้เห็นตัวเป็นประจำ วันที่เรียกว่า 'ทารัน' ยอห์นเป็นโรคร้ายแรงที่มีชื่อว่า โรค Hodgkin คือเซลล์เป็นพิษอย่างร้ายแรง เขามารอพบท่านสวามี เพราะว่าเขาหมดหวังจากการรักษาทางยาจากแพทย์แผนปัจจุบันแล้ว ตอนที่เข้าพบเขาเป็นครั้งแรกนั้น เขาได้มาอยู่ในอาศรมเป็นเวลา ๒-๓ เดือนแล้ว เขาจะนั่งคอยท่านสวามีอย่างอดทน โดยนั่ง

อยู่ที่แถวหน้าเพื่อให้แน่ใจว่า เขาจะได้เห็นท่านถนัด และเผื่อว่าท่านจะได้เรียกเขาให้เข้าไปพบในห้องเป็นการ ส่วนตัวบ้าง แต่ความหวังของเขาก็ยังไม่เป็นผล ท่าน สวามีจะมองตรงมาที่เขา บางครั้งก็ยอมให้ บางครั้งก็พูด ด้วยอย่างอ่อนโยน ๒-๓ คำ นาน ๆ ครั้งก็เนรมิตวิภูติ ให้เขากินบ้าง

ข้าพเจ้าเคยสนทนากับเด็กหนุ่มผู้มีผิวพรรณขาว ชีตผืนตามแต่จะมีโอกาสอำนวย ก็พอจะทราบได้ว่าใน ระดับจิตสำนักนั้น เขาไม่มีความเชื่อถือในการรักษา โรคให้หายด้วยอำนาจจิตหรือทางปาฏิหาริย์เลย รู้สึกว่า เขาหมดหวังและคิดว่าจะต้องตายทำเดี๋ยว ข้าพเจ้าพยายามบอกให้เขาเข้าใจว่า สำหรับพระผู้เป็นเจ้านั้น ไม่มี สิ่งใดที่จะเป็นไปไม่ได้เลย ข้าพเจ้าได้บอกเขาว่า เคย มีหลายครั้งมาแล้วที่กฎทางวิญญาณ ได้กระทำสิ่งที่กฎ ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์สมัยปัจจุบันบอกว่าทำไม่ได้ และหมดหวังแล้ว ข้าพเจ้าให้ความมั่นใจแก่เขาว่า เขา สามารถจะหายจากโรคร้ายได้แน่ ถ้าหากเขายอมรับการ รักษาโดยการ “เปิด” ใจของเขาออก คือทำตนให้เป็น

ผู้ศรัทธา ยอมรับกระแสพลังแห่งความเมตตาซึ่งไหล
ออกมาจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คือกองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่สังเกต
ดูคำปลอบใจของข้าพเจ้าไม่ค่อยจะได้ผล เพราะใจของ
เขามักจะคอยหาเหตุผลมาสนับสนุนในด้านที่ทำให้ไม่
เชื่อและคอยสงสัยอยู่เสมอ

แต่เขาก็กังกล่าวว่า “ความจริงการมาที่นี้ก็ต้องอยู่
เหมือนกันนะครับ ตอนที่ผมอยู่ที่นิวยอร์กนั้นผมมี
ความขุ่นเคืองมากกว่า ทำไมผมเกิดมาแล้ว จึงต้องตาย
ตั้งแต่วัยหนุ่ม ๆ แต่พอมาที่นี้ ผมก็ไม่มี ความกลัวตาย
และความขุ่นเคืองอะไรอีกแล้ว ผมยินดีที่จะตายได้เสมอ”

ดร. เค ซี พานี แห่งวอชิงตัน ดี ซี ผู้ซึ่งตอนนั้น
ได้อยู่ที่อาคารของท่านไส่ บาบ่าด้วย ก็ได้สนทนากับ
กิลเบอร์ต และต่อมาก็ได้ตรวจสอบอาการของเขาทาง
แพทย์ให้ คุณหมอผู้นี้คงจะรู้ว่าท่านสวามีอาจจะมีเหตุ
ผลบางอย่างที่ยังไม่ช่วยรักษาโรคให้แก่กิลเบอร์ต จึงได้
ไปหาท่านแล้วกล่าวว่า “ท่านสวามีครับ ผมได้ตรวจดู
อาการของยอห์น กิลเบอร์ตแล้ว และบอกเขาว่าเขาคง
จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกประมาณ ๑๐ วันเท่านั้น ถ้าท่าน

สวามีอนุญาต ผมจะนำเขาไปรักษาที่โรงพยาบาลในบังกาลอร์นะครับ”

ปรากฏว่าท่านสวามีอนุญาตซึ่งจะเป็นเพราะเหตุผลอะไร ก็ไม่มีใครทราบความในใจของท่านได้โฮวาร์ด เลวิน ได้อาสา นั่งแท็กซี่ร่วมทางไปกับยอห์น กิลเบอร์ต เพื่อไปที่บังกาลอร์ด้วย เขาตั้งใจว่าจะอยู่ที่นั่นให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อช่วยเหลือให้กำลังใจแก่คนที่กำลังจะต้องตายในไม่ช้านี้แล้ว ดร. พานี ก็ร่วมทางไปด้วยเหมือนกัน ในระหว่างทางที่เขาจะต้องกลับไปอเมริกา

กราบนมัสการลาท่านสวามี

เข้าวันสุดท้ายที่เราจะมีโอกาสอยู่กับ ท่านไสบาบ่าได้นั้น อากาศช่างแจ่มใสดีเหลือเกิน เหมือนกับว่าไม่ได้รับรู้ในความเศร้าของเราเสียเลย เราได้เข้าไปกราบนมัสการลาท่านพร้อมกับคนอื่น ๆ ซึ่งหัวอกอันเดียวกันกับเรา คือจะต้องลาจากท่านไปเหมือนกัน หลังจากได้สนทนากันด้วยเรื่องทั่ว ๆ ไปพักหนึ่งแล้ว ท่านสวามีก็ได้นำพวกเราทีละคนเข้าไปปรึกษาเรื่องส่วนตัว

กับท่านโดยเฉพาะ หลังมานกัน ซึ่งคนอื่นไม่อาจจะมองเห็นหรือได้ยินข้อความที่พูดกันได้นั้น นอกจากเสียงพิมพ์้าเบา ๆ ที่ดังลอดออกมาบ้างเท่านั้น อะไรที่เกิดขึ้นหลังมานกันดังกล่าวนั้น ย่อมเป็นเรื่องส่วนตัว ระหว่างท่านสามีกับบุคคลที่เข้าพบท่านเท่านั้น แต่ละคนในบรรดาเขาเหล่านั้น ปรากฏว่าเดินออกมาด้วยสีหน้าที่เบิกบานหรือไม่มีสีหน้าตาคลอเบาด้วยความซาบซึ่งอย่างยิ่ง หรือบางทีก็ปรากฏอาการทงสองอย่าง คือทงมืดวงหน้าอันแจ่มใสเบิกบานและน้ำตาคลอเบาด้วยความพร้อมกันไม่ว่าในกรณีใด ประสบการณ์ของเขาแต่ละคนในที่นั้นจะเป็นเรื่องที่ประทับใจไม่รู้ลืม และนำมาอธิบายเป็นตัวอักษรหรือคำพูดไม่ได้เลย

สำหรับประสบการณ์ของเราข้างหลังมานกันนั้น ข้าพเจ้าก็พอจะกล่าวได้แต่เพียงเรื่องทั่วไป โดยจำต้องละเว้นสิ่งที่เป็นเรื่องส่วนตัวออกเสีย แน่ละ ในตอนนั้นเราไม่มีความประหลาดใจอีกต่อไปแล้ว ในเมื่อได้เห็นของขวัญยามลาจาก ได้เลื่อนไหลออกมาจากมือของท่านสามี เราได้เห็นกับตาจริง ๆ ว่ามันไหลออกมาจาก

มิตีอะไรก็ไม่ทราบ ซึ่งอยู่เหนือมิตีทั้งสามของโลกเราใน
 อย่างแน่นอน ทั้งนี้ทำให้เราได้ตระหนักดีว่าประสิทธิ-
 ภาพแห่งประสาทสัมผัสทั้งหลายของเรา ช่างมีน้อยนิด
 เหลือเกิน และพลังจิตของเราในตอนนั้น ซึ่งยังข่องแวง
 และยึดมั่นอยู่กับวัตถุทั้งหลายนั้น ช่างอ่อนแอและด้อย
 พัฒนาเพียงใด แต่พร้อมกันนั้นเราก็ได้รู้สึกเป็นสุข
 อย่างที่จะไม่ลืมเลือนเลย ในเมื่อเรารู้ดีว่าความรักของ
 ท่านที่มอบมาให้เราพร้อมกับของขวัญนั้น มีค่าและปริ-
 มานมากมายเพียงใด

ของขวัญชิ้นหนึ่งเป็นภาชนะบรรจุสิ่งของ ซึ่งมี
 รูปทรงกลม มีเส้นผ่าศูนย์กลาง ๗ ซม. และสูง ๓ ซม.
 ใวริสได้เห็นสิ่งหนึ่งไหลเข้ามาในโลกนี้ ครั้งหนึ่งก่อน
 แล้วต่อมามันจึงไหลมาให้เห็นอีกครั้งหนึ่ง คล้าย ๆ กับ
 ที่เราได้เคยเห็นซองจดหมาย ที่บุรุษไปรษณีย์สอดเข้า
 มาในช่องรับจดหมายในบ้านของเราฉะนั้น สำหรับ
 ข้าพเจ้านั้น ไม่ได้เห็นจนกระทั่งมันปรากฏอยู่ในมือ
 เล็ก ๆ ของท่านสวามีเต็มที่แล้ว ครั้นแล้วท่านก็เปิดฝา
 ภาชนะนั้นออก เผยให้เห็นวิฤตีสีเทาอ่อนเป็นปุยไหล

ออกมาเต็มจนล้นภาชนะนั้น และพร้อมกันนั้นก็ส่ง กลิ่นหอมตลบไปทั่วบริเวณ ครั้นแล้ว ท่านก็ได้สั่งสอน วิธีให้เราใช้วัตถุนี้เป็นประจำวันในอนาคต

เรารูสึกซาบซึ้งใจอย่างบอกไม่ถูก เมื่อเห็นท่าน แสดงความรักและห่วงใยเราถึงขนาดนั้น ท่านได้ให้คำแนะนำแก่เราถึงอุบายวิธีการดำเนินงานทางโลก ถึงชีวิตของเรา และถึงวิธีการพัฒนาทางวิญญาณของเรา ด้วย ข้อแนะนำเหล่านั้น เป็นเรื่องที่ใช้ได้ส่วนตัวโดยเฉพาะแก่บุคคลผู้รับการแนะนำเท่านั้น ส่วนข้อความที่เป็นแนวปฏิบัติทั่วไป ท่านจะสั่งสอนให้ในเวลาที่อยู่รวมกลุ่มกัน ซึ่งข้อแนะนำดังกล่าวแล้ว ย่อมนำมาประยุกต์ใช้ได้กับทุก ๆ คน แต่สำหรับเป็นรายตัวนั้น ท่านจะให้ “อุปเทศ” ซึ่งเป็นการเหมาะสมสำหรับบุคคลนั้น ๆ ซึ่งมีวาสนาและบารมีมาในทางนั้นโดยเฉพาะ เรื่องเช่นนั้นจึงไม่อาจนำมาบรรยายในที่นี้ได้ ท่านได้กล่าวว่า “จงจำไว้ว่า ไม่ว่าเจ้าจะอยู่ ณ ที่ใด เราก็จะอยู่กับเจ้าเสมอ” ท่านเคยใช้คำนี้มาแล้วทั้งแก่เราและแก่ผู้อื่น เดียวนี้เรารู้แล้วว่าคำเช่นนั้นไม่ได้สักแต่ว่า

เป็นคำพูดปลอบใจท่านนั้น แต่มันเป็นความจริงตามตัวอักษรเลยทีเดียว

“ท่านสวามีก็อยู่ในหัวใจของเราตลอดเวลาเหมือนกันครับ” ข้าพเจ้ากล่าวเสริม

“ไม่ใช่เพียงในหัวใจของเธออย่างเดียวนะ” ท่านกล่าวตอบ “แต่อยู่ในทุก ๆ เซลล์ ตลอดตัวของเธอข้างบน ข้างหน้า ข้างหลัง หรือว่ารอบด้านนั้นแหละ” ท่านให้คำมั่นใจด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยนแต่มีกังวลหนักแน่น

ข้าพเจ้าได้ครุ่นคิดถึงความจริงอันยิ่งใหญ่ ที่อยู่เบื้องหลังคำกล่าวของท่านใส บาบานี้ ซึ่งเป็นความจริงที่องค์อวตารทุกท่าน ก่อนหน้าท่านได้พูดและกระทำมาแล้ว แน่ละ มันไม่ได้หมายความว่า ท่านได้อยู่กับเราตลอดเวลาในกายทิพย์หรือกายละเอียด ดังที่ท่านได้ปรากฏแก่วอลเตอร์ โคแวน ในโอเรนจ์ เคานตี (ดูบทที่ ๔๒ หน้า ๖๒๗) หรือแก่คนอื่น ๆ ในที่อื่นเช่นนั้น

จริงอยู่ องค์ท่านในภาคที่เป็นรูปอาจไปปรากฏในที่ต่าง ๆ ดังกล่าวได้เป็นบางครั้งบางคราว แต่เมื่อท่านกล่าวว่า “เราจะอยู่กับเจ้าตลอดเวลา” นั้น ท่านหมายถึง

ถึงองค์ท่านในภาคที่เป็น อรูป คือไม่มีรูป ซึ่งเป็นวิญญานที่สามารถแทรกซึมอยู่ได้ในที่ทุกแห่ง คือเป็นสภาวะที่เป็นส่วนทิพย์ชนิดสูงสุด ในทำนองเดียวกันเมื่อพระเยซูไครสต์ ทำให้สาวกไม่อาจเห็นร่างขององค์ท่านได้นั้น ท่านก็บอกเขาว่าท่านจะส่ง พระจิต (The Holy Spirit) ซึ่งเป็นพระผู้เป็นเจ้าที่ไม่มีรูป (The Formless God) ให้มาอยู่กับเขาตลอดไปจนถึงวันสิ้นสุดแห่งโลก ท่านไส บาบาเองก็กล่าวหมายถึงความจริงข้อนี้ เพราะว่าองค์ท่านนั้น โดยแท้จริงแล้วย่อมเป็นวิญญานอันสูงสุด มากกว่าที่จะเป็นคนร่างเล็ก ๆ สวมเสื้อคลุมสีแดง ที่เดินไปเดินมาอยู่บนพื้นที่บริเวณประศันตินิถัมย์ และที่ไวท์ฟีลด์

เนื่องจากท่านมีสภาวะเสมอกันกับดวงวิญญานอันเป็นทิพย์สูงสุด ท่านสวามีจึงสามารถ “อยู่” กับเรา ได้เสมอ คือท่านสามารถจะปรับคลื่นหรือ “จูน” องค์ท่านเองให้เข้ากับระดับความคิดประจำวันของเราเมื่อไรก็ได้ตามที่ท่านต้องการ ซึ่งก็เป็นทำนองเดียวกันกับที่เรา “จูน” เครื่องรับวิทยุของเราเพื่อรับสถานีส่งแห่งใด

แห่งหนึ่งได้ตามที่เรากำลังจะสนทนา แต่ที่นั่นมีปัญหาว่าอะไรเล่าเป็นสาเหตุให้ท่านทำการ "จูน" องค์กรท่านเองให้เข้ากับคลื่นแห่งความคิดของสาวกคนใดคนหนึ่ง หรือว่ากลุ่มใดกลุ่มหนึ่งในเวลานั้น ๆ ได้เสมอ ?

"เจ้าคิดถึงเราเมื่อใดที่และที่ไหนก็ตาม เราจะอยู่กับเจ้า" ท่านเคยกล่าวเช่นนั้นบ่อย ๆ "เมื่อใดเจ้าเรียกเรา เราก็จะมารับ" นี่แสดงว่าสาวกแต่ละคน ล้วนมีการโทรคมนาคมสายด่วน (hot line) คือสามารถติดต่อกับองค์อวตารในยามฉุกเฉินได้เสมอ คือเขาจะเรียกหาท่านเมื่อใดก็ได้ แต่อันที่จริงความช่วยเหลือหรือว่าคำตอบต่อการเรียกหาของสาวกนั้น บางครั้งก็มาก่อนที่สาวกผู้นั้นจะเรียกหาท่านเสียด้วยซ้ำไป

หลังจากที่เราได้รับพรจากท่านจนชุ่มชื่นหัวใจแล้ว เราก็ออกมาจากห้องนั้น แต่สำหรับข้าพเจ้ายังคงมีเรื่องสืบต่อไปอีก เพราะท่านสวามีบอกว่าท่านจะยังไม่ให้เราออกเดินทางจนกว่าจะถึงตอนบ่าย ดังนั้น ข้าพเจ้าก็ยังสามารถจะไปที่ห้องของท่าน โดยอยู่กับท่านต่อไปอีกครั้งชั่วโมงก่อนที่จะถึงเวลาอาหารกลางวัน เนื่องจาก

มีกฎว่าห้ามไม่ให้ผู้หญิงเข้าไปในห้องนี้ ไอริสจึงไม่ได้เข้าไปด้วย ผู้ที่เข้าไปจึงมีข้าพเจ้ากับผู้พิพากษาซึ่งปลดเกษียณแล้วอีกคนหนึ่ง โดยเรานั่งกันบนเสื่อซึ่งปูบนพื้นห้องข้างหน้าท่านสามี ซึ่งตอนนั้นนั่งอยู่บนเก้าอี้เอนแบบเดียวกับกับเก้าอี้สองตัวในห้องซึ่งเราพักอยู่นั้น ท่านกำลังตรวจดูรายงานและจดหมายกองใหญ่ ซึ่งส่งมาจากนักศึกษาในวิทยาลัยของท่าน ผู้พิพากษามีปัญหาส่วนตัวและเกี่ยวกับครอบครัวของเขาที่จะต้องถามท่านสามี ซึ่งคำตอบของท่านปรากฏว่าทำให้น้ำตาแห่งความปีติของเขาไหลลงมาเป็นทาง สำหรับข้าพเจ้าเองไม่มีปัญหาอะไรที่จะถามท่านอีกแล้ว และรู้สึกว่าการได้มีโอกาสนั่งอยู่แทบเท้าท่านเท่านั้น ก็เป็นความสุขอย่างยิ่งแล้ว แม้จะรู้สึกว่าต้องกราบนมัสการลาท่านไปในเวลาอีกไม่ช้าแล้วก็ตาม

ผู้ไม่เคยนอนหลับ

ห้องนั้นเป็นห้องว่างเปล่า ไม่มีเครื่องตกแต่งห้องแต่อย่างใดเลย ข้าพเจ้าจึงถือโอกาสถามท่านว่า “ห้อง

“ไม่เห็นมีอะไรสักอย่าง นอกจากเก้าอี้เอนตัวน่ะท่าน
เอง ท่านสวมินอนที่ไหนครับ ?”

“นอนรี ? ก็นี่อะไรละ เติงของฉนั้น” ท่าน
ยิ้ม แล้วเอามือไปตบที่เก้าอี้ตัวนั้น อันที่จริงเก้าอี้ตัวนั้น
อาจจะไม่แข็งและแคบเหมือนอย่างกระดานแขวนที่ท่าน
เคยนอนเมื่อสมัยที่ท่านเซอร์ดิ บาบ่า แต่มันก็เป็น
การทรมานกายพออยู่เหมือนกัน ความจริง ท่านสวมิน
ไม่เคยแสดงความสนใจในความผาสุกของร่างกายเลย แม้
ว่าสาวกทั้งหลาย ต่างก็กระตือรือร้นชวนขวยจะหามา
ถวายเป็นให้ได้ ข้าพเจ้ายังจำได้ถึงห้องอันผาสุกและ
เป็นห้องแอร์เสียด้วย ซึ่งนายวิ หมนันทะ ราว ได้สร้าง
ไว้สำหรับท่านสวมินในบ้านหลังใหม่ของเขา ที่มีทราส
วันหนึ่งหลังจากอาหารกลางวันแล้ว ท่านใส่ บาบ่าได้ให้
ข้าพเจ้าขึ้นไปนอนพักผ่อนในห้องพิเศษนี้กับท่าน ใน
ขณะที่นายราชา เรวัดดี และข้าพเจ้ากับคนอื่นคนหนึ่งหรือ
สองคนนอนลงบนพื้นเสื่ออันอ่อนนุ่มในห้องนั้น ท่าน
สวมินก็นั่งอยู่บนเตียงนอนของท่าน ข้าพเจ้าไม่ได้เห็น
ท่านนอนลงเลย และเมื่อข้าพเจ้าตื่นขึ้น ก็เห็นว่าท่าน

ออกจากห้องไปแล้ว ข้าพเจ้าจึงคิดว่าท่านคงจะไม่นอน
เลยก็เป็นได้

อีกครั้งหนึ่ง ที่เมืองไฮเดอราบัด คินนินเป็นคน
ที่มอากาศร้อนมาก ท่านสามีได้ให้คนนำเตียงนอน
ของท่านย้ายไปไว้บนดาดฟ้าของบ้านที่เรากำลังพัก กัน
อยู่ บรรดาสาวกก็นอนอยู่ที่ดาดฟ้านั้น รอบ ๆ ท่าน
สามี ตอนกลางคืนมีฝนตกลงมาเล็กน้อย ภรรยาของ
ข้าพเจ้าจึงลงมาข้างล่างเพื่อจะหาผ้าคลุมที่กันน้ำได้มาห่ม
เมื่อเธอเดินผ่านเตียงของท่านสามี ก็เห็นท่านนั่งขัด
สมาธิอยู่นั้น ท่านไม่ได้พูดอะไรกับเธอ และเธอก็คิด
ว่าท่านคงกำลังเข้าสมาธิอยู่ รุ่งขึ้นท่านได้ถามเธอว่า
เป็นอย่างไร เมื่อคินนินนอนไม่หลับหรือ นี่แสดงว่าท่าน
เห็นว่าเธอถูกลงมาข้างล่างเหมือนกัน

ในเรื่องการนอนหลับนี้มีท่านผู้หนึ่งชื่อ สามี
รามกฤษณะนั้นทะ ผู้เป็นศิษย์ของท่าน ศรี รามกฤษณะ
ได้เคยเขียนข้อความไว้ว่า “ท่านผู้เป็นองค์อวตารไม่ต้อง
นอนหลับก็ได้ ท่านคิดจะนอนหลับเมื่อใดก็ได้ทันที
และการหลับของท่าน ก็ไม่ได้เหมือนกับการนอนหลับ

ของเรา (ซึ่งเป็นไปโดยขาดสติสัมปชัญญะ) ในระหว่าง
 ฝันท่านก็ควบคุมจิตใจได้ และในระหว่างหลับอย่างลึก
 ซึ่งท่านก็ควบคุมวิญญาณของท่านได้” อันที่จริง ข้าพ-
 เจ้าก็ยังไม่เคยพบบุคคลใดที่เห็นท่านใส บาบานอนหลับ
 เลย

ในที่สุดท่านสวามีก็ลุกขึ้น และบอกเราว่าถึง
 เวลาที่จะต้องจากกันแล้ว เราจุมพิตมือของท่าน ซึ่งเป็น
 การแสดงความเคารพนับถือแบบฮินดู ท่านได้ตบหลัง
 เราด้วยความเอ็นดู ครั้นแล้วเราก็กลับไปได้อันคดเคี้ยว
 ไปขึ้นรถที่คอยเราอยู่แล้ว โดยมีท่านผู้พิพากษาซึ่งก็จะ
 เดินทางไปไว้ท์ฟีลด์ด้วยเหมือนกัน

ขณะที่เราเดินทางออกจากอาศรม และรถแล่น
 คดเคี้ยวไปตามทางผ่านภูเขาสูงต่าง ๆ นั้น เราอดรู้สึก
 ไม่ได้เลยว่า โลกภายนอกอาศรมนี้ ช่างดูเหมือนกับ
 เป็นโลกแห่งมายาหรือความฝันเสียจริง ๆ แต่อันที่จริง
 (เมื่อกล่าวโดยปรมาตมัย) มันก็เป็นความฝันที่เป็นมายา
 จริง ๆ นั่นแหละ เมื่อเทียบกับโลกที่เป็นนิรันดร ซึ่ง
 ฉายรัศมีอยู่ในอาณาบริเวณประคันทินิลยัมนั้น

วันหนึ่งขณะที่อยู่ในบังกอลอร์ก่อนที่จะขึ้นเครื่องบินกลับประเทศออสเตรเลีย เราได้ไปเยี่ยมเพื่อนชาวอเมริกันที่โฮเต็ลแห่งหนึ่ง ซึ่งสาวกของท่านไส บาบ่าเป็นผู้ดำเนินการ ที่โฮเต็ลนี้ปรากฏว่ามีชาวตะวันตกเป็นจำนวนมากมาพักอยู่ที่นี่ บุคคลเหล่านั้นเป็นผู้ที่กำลังจะเดินทางไปที่ไวท์ฟีลด์ และประศันตินิลยัมนั้นเอง และเราก็มีความประหลาดใจที่ได้พบ ยอน กิลเบอร์ต ที่นั่นด้วย

ในระหว่างที่นั่งสนทนากันในสวน ยอร์นได้บอกเราว่าเขาทนอยู่ในโรงพยาบาลไม่ได้ ดังนั้นหลังจากที่ไปอยู่ได้สองสามวันเขาก็มาพักอยู่ที่นี่ เขาได้บอกกับไฮวาร์ด เลวิน ว่าเขาต้องการจะอยู่ตามลำพัง ดังนั้นเลวินจึงกลับไป และ ดร. พานิกก็เดินทางกลับไปอเมริกาแล้ว รู้สึกว่ายอนยังไม่มีแผนการอะไรสำหรับตัวเขาเองในอนาคตแต่อย่างใด และอันที่จริงเขาก็ไม่ทราบว่าเขายังมีอนาคตเหลืออยู่บ้างหรือเปล่า เขาเพียงแต่อยู่ไปวัน ๆ หนึ่ง และรู้สึกว่าถึงอย่างไร ๆ ที่โฮเต็ลนี้ก็ยังน่าอยู่มากกว่าที่โรงพยาบาล

ข้าพเจ้าได้เขียนตำบลง่ายที่อยู่ในออสเตรเลียของ
ข้าพเจ้าให้เขา พร้อมกับบอกว่า “เมื่อใดคุณได้รับการ
รักษาจากพระผู้เป็นเจ้าหายแล้ว โปรดเขียนจดหมายให้
ผมทราบด้วยนะ เรื่องของคุณจะเป็นยอดของเรื่องมหัศ-
จรรย์บนที่เดียว”

เขายิ้มอย่างเศร้า ๆ “สมมติว่าผมหายนะ ผมจะ
เขียนถึงคุณอย่างแน่นอน” ข้าพเจ้าสังเกตว่าเขาไม่ได้
นึกว่าจะมีชีวิตอยู่ได้เขียนจดหมายเลย

เวลาผ่านไป ไม่มีจดหมายมาจากเขาเลย และก็
ไม่มีใครที่เรารู้จักในออสเตรเลีย หรือในแคลิฟอร์เนีย
ได้รู้เรื่องของเขาเลยด้วย เราคิดถึงเขาเสมอ และเมื่อ
หลายเดือนผ่านไปโดยไม่ได้มีข่าวจากเขาเลย เราก็เลย
คิดเอาเองว่า เขาคงจะถึงแก่กรรมเสียแล้วที่บังกัลอร์
ตามคำพิพากษาของแพทย์และกฎหมายที่ผู้พิพากษา
เขาไว้ก่อนนั้นเป็นแน่.

ความเป็นมนุษย์

มนุษย์	มีสภาพ	สูงส่ง
ตกลง	มาหลอม	ในเบ้า
เช่นกับ	สังรอบ	ตัวเรา
เทียบเท่า	สัตว์อื่น	ทั้งมวล
รวมทั้ง	สิ่งอื่น	ต่าง ๆ
หลายอย่าง	ทั้ง	ทั่วถ้วน
เป็นแต่	ว่ามนุษย์	สมควร
เป็นผู้	มีส่วน	พัฒนา
สามารถ	เข้าถึง	ความจริง
สูงยิ่ง	กว่าตัว	ทั่วหน้า
เป็นสัตว์	ที่เหลือ	เกิดมา
เพื่อสา—	มารณเข้า	ถึงธรรม
นคอ	ความจริง	แน่ชัด
อุปะ—	นิยัต	กล่าวซ้ำ
นักบุญ	นักพรต	นักธรรม
สอนซ้ำ	ในทุก	คัมภีร์

บทที่ ๔๕

ปรากฏการณ์ในอเมริกา-ตาที่สาม

ตลอดเวลาทุกยุคทุกสมัย ทั้งก่อนหน้า
และหลังคริสตกาล พระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็น
แนวความคิดทางวิญญาณ และ ภาพสะท้อน
ของพระผู้เป็นเจ้า ได้มาปรากฏให้มนุษย์เห็น
พร้อมด้วยอำนาจและความกรุณาบ้างน้อย
บ้าง เพื่อประโยชน์แก่ศุภพร้อมแล้วเพื่อจะ
ต้อนรับพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นสัจธรรม

แมรี เบเกอร์ เอ็ดดิส

(จากเรื่อง) วิทยาศาสตร์และสุขภาพ

หุบเขามหัศจรรย์

ในปีต่อมาที่ข้าพเจ้าและภรรยาออกจากอินเดียมาแล้ววันนั้น เราได้มีโอกาสเดินทางไปสหรัฐอเมริกาจากลอส แอนเจลิส แคลิฟอร์เนีย มีเพื่อนเก่าของเราคนหนึ่งได้นำรถมารับ เราเดินทางผ่านถนนซึ่งตัดเลียบชายฝั่งทะเล จนกระทั่งไปถึงหุบเขาโอโจอันออบแสงแดดจ้า น่าย่ำมาก สถานที่นี้มีความหมายแห่งการติดต่อทางวิญญาณอยู่ด้วยเหมือนกัน ตามหนังสือของ แมรี ลัทเจินส์ ชื่อ *Krishnamurti, the years of Awakening* จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ John Murray London 1975 นั้น มีข้อความกล่าวว่า ท่าน เจ. กฤษณมูรติได้บำเพ็ญตบะอย่างเคร่งครัดเพื่อความรู้แจ้งตนเอง ณ ที่ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง ที่กระท่อมसन ตำบลแนวสน (Pine Lane) นี้ ในขณะที่ท่านและน้องชายของท่านกำลังพำนักอยู่ ณ หุบเขาอันสวยงามแห่งนี้

หลังจากที่ได้ไปถึงที่หุบเขานี้แล้ว น้องชายของท่านได้เขียนบันทึกไว้ว่า “โชคดีที่หุบเขาของเราไม่ค่อม มีผู้ใคร่จัก และดูเหมือนว่าจะถูกลิ้มไปหมดแล้ว ทั้งนี้

เพราะถนนที่นำไปสู่หุบผานี้เป็นถนนตัน เข้าไปได้แต่
ออกไปทางอื่นไม่ได้ ชาวอเมริกันอินเดียเรียกหุบผานี้
ว่าโอใจ หรือหุบผารังนก และดูเหมือนว่าพวกนี้จะได้
พักพิงอยู่ ณ ที่นี้มาเป็นเวลาหลายศตวรรษ”

หลังจากที่ได้มีฝนตกใหญ่แล้ว ท่านกฤษณมูรติ
ได้เขียนบันทึกถึงความงามของสถานที่นี้ไว้ว่า “ความ
เขียวขจีของประเทศอังกฤษนั้น ไม่มีทางที่จะมาเทียบ
กับสถานที่นี้ได้เลย ที่นี้ช่างเป็นภูมิประเทศที่สวยงาม
มหัศจรรย์จริง ๆ”

ดร. แอนน์ เบสันท์ (ผู้แต่งเรื่อง กายทิพย์ และ
พลังความคิดซึ่งได้จัดพิมพ์แปลเป็นภาษาไทยแล้ว) ก็นึก
ใจหลงใหลในความงามและความสงบของหุบผา โอใจ นี้
เหมือนกัน และได้มาซื้อที่ดินไว้ ณ ที่นี้เป็นเนื้อที่หลาย
เอเคอร์ เพื่อตั้งมูลนิธิชื่อ The Happy Valley Foundation
นี้เป็นงานซึ่งเกี่ยวข้องกับงานธรรมปฏิบัติของท่าน
กฤษณมูรติ ซึ่งรวมทั้งการตั้งโรงเรียนหลังหนึ่ง อันได้
ชื่อว่า โรงเรียนหุบผาแห่งความสุข ที่โอใจ จนกระทั่ง
ปัจจุบันนี้ นอกจากนั้นยังมีนิคมของสมาคมพรหมวิทยา
แห่งหนึ่งด้วย ชื่อ นิคม โกรโตนา

ในบ้านหลังกะทัดรัดซึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางสวน เราได้พบ ดร. เบนิตโต เรเยส (ดูบทที่ ๕๓๖) เราได้เข้าไปนั่งในห้องโถงใหญ่ของบ้าน หันหน้าเข้าหารูปท่านไส่ บาบ่า รูปใหญ่ และได้รับคำบอกเล่าถึงความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นที่นั่นบางอย่าง ประการแรกก็คือ ความฝันของเขาได้เป็นความจริงแล้ว คือสถาบันค้นคว้าทางวิญญาณของเขาได้กลายเป็น “มหาวิทยาลัยแห่งโลกใน โอใจ” (World University in Ojai) ซึ่งเขาเองเป็นประธาน นอกจากนั้น เขายังเป็นประธานของ World Congress of University Presidents ซึ่งได้จัดให้มีขึ้นในเมืองบอสตัน ต่อมาอีกสองสามวัน เขากำลังทำรายงานเสนอที่ประชุมเกี่ยวกับแนวความคิดของเขาเรื่องการศึกษาทางวิญญาณ และต่อจากนั้นก็เดินทางไปกราบนมัสการท่านไส่ บาบ่าที่อินเดียอีกครั้งหนึ่ง

หลังจากที่ได้ให้คำรับรองเรื่องของเขาเกี่ยวกับประสบการณ์กับท่านไส่ บาบ่า (ดังกล่าวไว้บทที่ ๑๙) ว่าเป็นความจริง และอนุญาตให้นำลงพิมพ์ในหนังสือ

ได้แล้ว เขาได้เล่าถึงเหตุการณ์ประหลาดมหัศจรรย์อีก
เรื่องหนึ่งเกิดขึ้นที่อเมริกา ซึ่งเขากล่าวว่าข้าพเจ้าจะนำ
เรื่องนั้นลงเขียนในหนังสือเล่มใหม่ของข้าพเจ้าก็ได้เรื่อง
นั้นเป็นดังนี้ คือ

ปราบกฏการณ์วิฤติข้ามทวีป

วันหนึ่งเขาและภรรยาได้นั่งรถเข้าไปในเมือง
พร้อมด้วยเพื่อนสองคน และดังนั้นจึงไม่มีใครอยู่เฝ้า
บ้านหลังที่กล่าวนั้นเลย เมื่อทุกคนกลับมาถึงบ้านในตอน
ค่ำ ก็ไขประตูด้านหน้าและเข้าไปในบ้าน แต่ได้พบว่า
บ้านทั้งหลังเต็มไปด้วยสิ่งๆ แลดูคล้าย ๆ กับควันสีเทา
ฉะฉาน ทุกคนต่างวิ่งกรูกันเข้าไปตรวจดูในห้องต่าง ๆ
เพื่อจะหาว่าต้นเพลิงอยู่ที่ไหน เพราะตอนนั้นเขาคิดว่า
ต้องเกิดไฟกำลังจะไหม้บ้านอย่างแน่นอน แต่หากันจน
ทั่ว ก็ไม่พบต้นเพลิงที่ไหนเลย ตอนนั้นควันที่กล่าวนั้น
เริ่มยุบตัวลงแล้ว ทำให้เกิดเป็นคราบบาง ๆ บนพื้นห้อง
และตามเครื่องประดับห้องชั้นต่าง ๆ ทั่วไป ดร. เรเยส
ได้เข้าไปในห้องน้ำ อันเป็นที่ที่ควันสีเทานั้นปกคลุมที่

อาบ^๑น้ำและกระเบ^๒องท^๓งหมด เขาได้เอา^๔นิ้วม^๕ือลองดู
และกอบเอา^๖ผงที่^๗เป็นคว^๘้นนั้น^๙ขึ้นมาพิจารณา^{๑๐}อย่างไ^{๑๑}กลั
ซิด เขาลองดม^{๑๒}กลิ่นดู เอา^{๑๓}นิ้วแ^{๑๔}ตะมัน^{๑๕}ที่^{๑๖}ปลาย^{๑๗}ลิ^{๑๘}นของ^{๑๙}เขา
ก็ปรากฏ^{๒๐}แน่ชัด^{๒๑}ว่า^{๒๒} โดย^{๒๓}รส^{๒๔}และ^{๒๕}รู^{๒๖}ปร่าง^{๒๗}แล้ว^{๒๘} มัน^{๒๙}ก็^{๓๐}คือ^{๓๑}ผง^{๓๒}วิ^{๓๓}ญู^{๓๔}ติ
ของท่าน^{๓๕}ไส^{๓๖} บาบ่า^{๓๗}นั้น^{๓๘}เอง^{๓๙} คน^{๔๐}อื่น^{๔๑} ๆ^{๔๒} ได้^{๔๓}มา^{๔๔}ทดสอบ^{๔๕}ด้วย^{๔๖}
วิธี^{๔๗}เด^{๔๘}ียว^{๔๙}กัน^{๕๐} และ^{๕๑}แล้ว^{๕๒}ก็^{๕๓}ลง^{๕๔}ความ^{๕๕}เห็น^{๕๖}เช่น^{๕๗}เด^{๕๘}ียว^{๕๙}กัน^{๖๐}ทุก^{๖๑}คน

ตอน^{๖๒}นี้^{๖๓} ดร.^{๖๔} เร^{๖๕}เย^{๖๖}ส^{๖๗} และ^{๖๘}ภ^{๖๙}ร^{๗๐}ร^{๗๑}ย^{๗๒}าร^{๗๓}ู^{๗๔}ส^{๗๕}ก^{๗๖}ติ^{๗๗}น^{๗๘}เต^{๗๙}น^{๘๐}อย่าง^{๘๑}
ย^{๘๒}ิง^{๘๓} พร^{๘๔}้อม^{๘๕}กัน^{๘๖}นั้น^{๘๗}เขา^{๘๘}ก็^{๘๙}เส^{๙๐}ีย^{๙๑}ว^{๙๒}า^{๙๓}บ^{๙๔}ซ^{๙๕}น^{๙๖}ใน^{๙๗}ใจ^{๙๘}ใน^{๙๙}ความ^{๑๐๐}ม^{๑๐๑}ห^{๑๐๒}ั^{๑๐๓}
จ^{๑๐๔}ร^{๑๐๕}ร^{๑๐๖}ย^{๑๐๗}์^{๑๐๘}ของ^{๑๐๙}ป^{๑๑๐}ร^{๑๑๑}าก^{๑๑๒}ฎ^{๑๑๓}า^{๑๑๔}ร^{๑๑๕}ณ^{๑๑๖}์^{๑๑๗}เช่น^{๑๑๘}นี้^{๑๑๙} ป^{๑๒๐}ัญ^{๑๒๑}ห^{๑๒๒}า^{๑๒๓}จ^{๑๒๔}ึง^{๑๒๕}มี^{๑๒๖}ว^{๑๒๗}า^{๑๒๘}เห^{๑๒๙}ต^{๑๓๐}ไ^{๑๓๑}ด^{๑๓๒}า^{๑๓๓}น^{๑๓๔}ไส^{๑๓๕}
บา^{๑๓๖}บ^{๑๓๗}า^{๑๓๘} จ^{๑๓๙}ึง^{๑๔๐}นำ^{๑๔๑}วิ^{๑๔๒}ญู^{๑๔๓}ติ^{๑๔๔}มา^{๑๔๕}ให้^{๑๔๖}เขา^{๑๔๗}จ^{๑๔๘}น^{๑๔๙}เต็ม^{๑๕๐}ไป^{๑๕๑}ห^{๑๕๒}ม^{๑๕๓}ด^{๑๕๔}ท^{๑๕๕}ง^{๑๕๖}ห^{๑๕๗}อ^{๑๕๘}ง^{๑๕๙}เล่า^{๑๖๐} ?
ดร.^{๑๖๑} เร^{๑๖๒}เย^{๑๖๓}ส^{๑๖๔} จ^{๑๖๕}ึง^{๑๖๖}ลอง^{๑๖๗}น^{๑๖๘}ึก^{๑๖๙}ท^{๑๗๐}บ^{๑๗๑}ท^{๑๗๒}ว^{๑๗๓}น^{๑๗๔}ค^{๑๗๕}อ^{๑๗๖}ด^{๑๗๗}ของ^{๑๗๘}ต^{๑๗๙}น^{๑๘๐}เ^{๑๘๑}อง^{๑๘๒}ย^{๑๘๓}อ^{๑๘๔}
น^{๑๘๕}หลัง^{๑๘๖}ไป^{๑๘๗}ที่^{๑๘๘}ละ^{๑๘๙}น^{๑๙๐}้อย^{๑๙๑} คร^{๑๙๒}น^{๑๙๓}แล้ว^{๑๙๔}ก็^{๑๙๕}ระ^{๑๙๖}ล^{๑๙๗}ึก^{๑๙๘}ถึง^{๑๙๙}ค^{๒๐๐}ว^{๒๐๑}า^{๒๐๒}ม^{๒๐๓}จ^{๒๐๔}ริง^{๒๐๕}ซ^{๒๐๖}น^{๒๐๗}มา^{๒๐๘}ได้^{๒๐๙}
ส^{๒๑๐}อง^{๒๑๑}ป^{๒๑๒}ระ^{๒๑๓}ก^{๒๑๔}า^{๒๑๕}ร^{๒๑๖} ประ^{๒๑๗}ก^{๒๑๘}า^{๒๑๙}ร^{๒๒๐}แ^{๒๒๑}ร^{๒๒๒}ก^{๒๒๓}ก็^{๒๒๔}คือ^{๒๒๕} เม^{๒๒๖}ื่อ^{๒๒๗}ส^{๒๒๘}อง^{๒๒๙}ส^{๒๓๐}า^{๒๓๑}ม^{๒๓๒}ว^{๒๓๓}น^{๒๓๔}ก^{๒๓๕}่อน^{๒๓๖}หน้า^{๒๓๗}น^{๒๓๘}
ได้^{๒๓๙}มี^{๒๔๐}วิ^{๒๔๑}ญู^{๒๔๒}ติ^{๒๔๓}ป^{๒๔๔}ร^{๒๔๕}าก^{๒๔๖}ฎ^{๒๔๗}า^{๒๔๘}ร^{๒๔๙}ณ^{๒๕๐}์^{๒๕๑}ที่^{๒๕๒}ร^{๒๕๓}ู^{๒๕๔}บ^{๒๕๕}า^{๒๕๖}น^{๒๕๗}ไส^{๒๕๘} บ^{๒๕๙}า^{๒๖๐}บ^{๒๖๑}า^{๒๖๒} ร^{๒๖๓}ู^{๒๖๔}บ^{๒๖๕}หนึ่ง^{๒๖๖}ที่^{๒๖๗}เขา^{๒๖๘}มี^{๒๖๙}อยู่^{๒๗๐}
เขา^{๒๗๑}ดี^{๒๗๒}ใจ^{๒๗๓}ม^{๒๗๔}าก^{๒๗๕}และ^{๒๗๖}นี้^{๒๗๗}ก็^{๒๗๘}กร^{๒๗๙}า^{๒๘๐}บ^{๒๘๑}ขอ^{๒๘๒}บ^{๒๘๓}พระ^{๒๘๔}ค^{๒๘๕}ุ^{๒๘๖}ณ^{๒๘๗}์^{๒๘๘}ท่าน^{๒๘๙}อยู่^{๒๙๐}ใน^{๒๙๑}ใจ^{๒๙๒} แต่^{๒๙๓}
แล้ว^{๒๙๔}เขา^{๒๙๕}ก็^{๒๙๖}อด^{๒๙๗}ค^{๒๙๘}ิด^{๒๙๙}อยู่^{๓๐๐}ใน^{๓๐๑}ใจ^{๓๐๒}ไม่^{๓๐๓}ได้^{๓๐๔}อีก^{๓๐๕}น^{๓๐๖}ั้น^{๓๐๗}แ^{๓๐๘}ห^{๓๐๙}ละ^{๓๑๐}ว^{๓๑๑}า “^{๓๑๒}แ^{๓๑๓}หม^{๓๑๔}
ท่าน^{๓๑๕}ส^{๓๑๖}ว^{๓๑๗}ามี^{๓๑๘}คร^{๓๑๙}ับ^{๓๒๐} โ^{๓๒๑}ป^{๓๒๒}ร^{๓๒๓}ด^{๓๒๔}ก^{๓๒๕}ร^{๓๒๖}ุ^{๓๒๗}ณ^{๓๒๘}า^{๓๒๙}ให้^{๓๓๐}วิ^{๓๓๑}ญู^{๓๓๒}ติ^{๓๓๓}แ^{๓๓๔}ก^{๓๓๕}่^{๓๓๖}ก^{๓๓๗}ระ^{๓๓๘}ม^{๓๓๙}ม^{๓๔๐}มา^{๓๔๑}ก^{๓๔๒} ๆ^{๓๔๓} ส^{๓๔๔}ัก^{๓๔๕}
ห^{๓๔๖}น^{๓๔๗}้อย^{๓๔๘}เถ^{๓๔๙}ิด^{๓๕๐} เพ^{๓๕๑}ื่อ^{๓๕๒}ว^{๓๕๓}า^{๓๕๔}ม^{๓๕๕}ม^{๓๕๖}จะ^{๓๕๗}ได้^{๓๕๘}นำ^{๓๕๙}ไป^{๓๖๐}แ^{๓๖๑}ก^{๓๖๒}พ^{๓๖๓}ว^{๓๖๔}ก^{๓๖๕}น^{๓๖๖}ัก^{๓๖๗}ค^{๓๖๘}ึก^{๓๖๙}ษา^{๓๗๐}และ

เพื่อนฝูงบ้าง” ประการที่สองก็คือ ในระยะที่เขาเดินทางไปกราบนมัสการในครั้งแรกนั้น ท่านได้เคยพูดกับเขาไว้ว่า “อยากได้อะไรก็ขอเอาด้วยใจเถิดนะ เราจะให้เจ้า”

สำหรับข้าพเจ้าเองนั้น อุดคิตไม่ได้ว่า แม้ว่าเรื่องนี้จะเป็นปราบฏกาการณ์อันมหัศจรรย์ตามแบบฉบับของท่านเช่นเดียวกับในเรื่องอื่น ๆ ที่อนกตาม แต่ก็มีลักษณะของอารมณ์ขันของท่าน สวามีแฝงอยู่ในกรณีนี้ด้วยอย่างแน่อน เพราะท่านคงจะเห็นว่า “ก็เธออยากจะได้อีกมาก ๆ ไงล่ะ ฉันทก็เลยส่งมาให้เสียเต็มทีเลย

ดร. เรเยสเอง เมื่อได้เล่าเรื่องนี้จบลงแล้ว ก็แนะนำให้ข้าพเจ้าไปหาคำยืนยันจากคนสองคนที่นั่งมาในรถในวันนั้นกับเขาเสียอีกด้วย เพื่อจะได้เป็นที่พิสูจน์ให้แน่ชัดยิ่งขึ้น เพราะสองคนนั้นได้นั่งรถกลับมากับเขา และได้เห็นควันวิภูติกับทั้งได้ดมกลิ่นและลิ้มรสวิภูติอีกด้วย สองคนนั้นคือ ดูก และ แมรีเบธ มาร์ คนหลังคือ แมรีเบธนั้นเป็นอาจารย์ที่ World University in Ojai นั้น ส่วนคนแรกคือดูก เป็นนักธุรกิจผู้ซึ่งได้ให้ความ

สนับสนุนในด้านทุนทรัพย์เป็นอันมากแก่โครงการมหาวิทยาลัยของ ดร. เรเยส

ต่อมาอีกวันหนึ่งหรือสองวัน เราได้มีโอกาสรับประทานอาหารเย็นกับสามีภรรยา คือ ดูก และ แมรีเบท ที่กล่าวถึงข้างต้นนั้น ในลอสแอนเจลิส ซึ่งปรากฏว่า ทั้งสองคนเป็นสาวกที่มีนิสัยน่ารักมากของท่านไอ้ บาบ่า ทั้งสองได้ยืนยันรายละเอียดตรงตามที่ ดร. เรเยส กล่าวทุกประการ ครั้นแล้ว เมื่อข้าพเจ้าขอร้อง เขาก็ได้เล่าเรื่องของเขาให้ข้าพเจ้าฟังว่า เหตุใดเขาจึงมานับถือท่านไอ้ บาบ่าได้เช่นนั้น เรื่องของเขาก็เช่นเดียวกับเรื่องของคนอื่น ๆ คือ เป็นเรื่องที่ไม่ซ้ำแบบใครเลย”

ย้อนหลังไปเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๓ สามีภรรยาคนนี้ได้ประสบเรื่องซึ่งเป็นวิกฤตการณ์ และเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญยิ่งในชีวิตของเขา ตอนนั้น ดูก เป็นนักธุรกิจเกี่ยวกับที่ดิน แต่การงานของเขาไม่ค่อยจะก้าวหน้าไปเลย จริงอยู่ เขาอาศัยอยู่ในบ้านราคาแพงบนเนินเขาเหนือเมืองลอส แอนเจลิส และขับรถคาดิลแลคแบบนำสมัยที่สุด ทั้ง ๆ ที่ความจริงเขาจนกรอบทีเดียว และ

เป็นหนี้สินอยู่ถึง ๒๐,๐๐๐ เหรียญ บ้านของเขาก็กำลังจะถูกยึดอยู่แล้ว เขารู้สึกเศร้าใจมาก ความอับจนของเขาคราวนั้นทำให้เขาถึงกับคิดว่า เห็นจะต้องไปสมัครงานเป็นเด็กส่งหนังสือพิมพ์ตอนเที่ยงคืนเสียแล้ว

แต่นั้นแหละ มีข้อความในพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “เมื่อมนุษย์หมดหนทางแล้ว พระผู้เป็นเจ้าก็จะมาช่วย” ตอนนั้น แมรีเบธกำลังหาครูทางวิญญาณคนใหม่ และเธอก็ได้มีมติว่าหาได้แล้ว อาจารย์ทางวิญญาณคนก่อนของเธอ คือท่านอาร์ช บิชอปแห่ง ลิเบอร์วัล คาร์อลิก เซิช ได้ล่องลับไปแล้ว การแสวงหาครูทางวิญญาณคนใหม่ของเธอได้พาเธอมาสู่ โกรโตนา ซึ่งตอนนั้น ดร. เรเยส เป็นผู้แสดงปาฐกถาอยู่ พอเห็นเขา แมรีเบธก็นึกทันทีว่า เขาเป็นครูคนใหม่ของเธอแล้ว

สองสามีภรรยา จึงบุกบันไปค้างคืนในวันสุดท้าย สัปดาห์ที่หุบผาโอใจเสมอ ๆ และในระหว่างการสนทนากัน ดร. เรเยส ได้เล่าถึงความฝันของเขาที่จะก่อสร้างวิทยาลัยสำหรับสอนความจริงอันลึกซึ้งในทางวิญญาณ

ให้เขาฟัง ทั้งสองคนต่างก็เห็นด้วยและทิ้งในแนวความคิดนั้นเป็นอย่างดี

ต่อมาไม่ช้า ดร. เรเยส ก็ได้เดินทางไปในอินเดีย เพื่อไปกราบนมัสการท่านไอ้ บาบ่า ตอนขากลับมาขึ้น แมรีเบธกล่าวว่า “เขาและภรรยาใช้เวลาทางแจ่มใสเบิกบาน เหมือนกับดวงอาทิตย์จะขึ้น ทั้งสองคนได้เล่าให้ตูกและแมรีเบธฟังถึงเรื่องมหัศจรรย์หลายอย่าง ล้วนแต่เป็นเรื่องของมหาบุรุษผู้เต็มไปด้วยความรักและกรุณา เช่นเดียวกับพระเยซูคริสต์ จะนั้น

ตอนนั้นตูกกล่าวว่า “เรารู้สึกเข้าถึงใจ ดร. เรเยส กับภรรยา มาก และเรามีศรัทธาเขาอย่างเต็มที่ ดังนั้นเราจึงเชื่อเรื่องต่างๆ ที่เขาเล่าให้ฟังอย่างหมดหัวใจเลยทีเดียว เราได้ไปที่ศูนย์ ดิก บ็อก และได้ดูภาพยนตร์เกี่ยวกับท่านไอ้ บาบ่า ต่อจากนั้นเราก็ได้อ่านหนังสือของคุณ และหนังสือเรื่องอื่น ๆ อีก เราเริ่มทำสมาธิฟังถึงท่านไอ้ บาบ่า ร้องเพลงภซัน ศึกษาคำสอนของท่าน เราอยากจะไปกราบนมัสการท่านที่อินเดียอย่างเหลือเกิน แต่ตอนนั้นเราไม่มีเงินเลย เรามีแต่หนี้สินพะรุงพะรังไปหมด”

เปลี่ยนชีวิต

หลังจากที่ได้พยายามติดต่อกับท่านไส บาบาทาง
 ดวงจิตโดยการทำสมาธิและร่ำร้องอยากจะพบท่านอย่าง
 เหลือเกิน ดูกก็เริ่มได้ข้อคิดใหม่สำหรับชีวิตของเขา ซึ่ง
 เป็นการเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับเงิน ศักดิ์ศรี และแนว
 ทางการดำเนินชีวิตของเขาโดยสิ้นเชิง เขาเล่าว่า “ผม
 ได้ขายบ้านบนภูเขาของเราเสีย รวมทั้งรถคาดีลแลคด้วย
 แล้วเราก็ออราคาถูก ๆ มาใช้ และหันไปเช่าอพาร์ต-
 เมนต์เล็ก ๆ อยู่ที่ เอ็นริโก้นี้ ผมเปลี่ยนงานที่ทำด้วย
 คือแทนที่จะเป็นนายหน้าขายที่ดิน ผมเริ่มเป็นตัวแทน
 ของฝ่ายผู้ซื้อ และจัดการทรัพย์สินสมบัติของเขา ลูกค้า
 ของผมเป็นคนมั่งคั่ง . หลายคนเป็นดาราอยู่ในโลกบันเทิง
 การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดก็คือ ผมตัดสินใจวาง
 โครงการบริจาคเงินให้กับบุคคลที่ขัดสน และให้แก่องค์
 การกุศลที่ทำหน้าที่สงเคราะห์ผู้อนาจริง ๆ เช่นโครงการ
 สร้างวิทยาลัยทางวิญญานนี้แหละ ผมกั้นเงินเอาไว้ใช้
 เป็นส่วนตัวเพียงเล็กน้อยเท่าที่จำเป็นสำหรับชีวิต ซึ่งก็

เป็นการครองชีพแบบง่าย ๆ เท่านั้น นอกนั้นก็บริจาค ให้แก่การกุศลไป”

หลังจากที่เขาประพฤติปฏิบัติเช่นนั้นไม่นาน เงิน ทองที่เริ่มไหลมาเทมา จนในที่สุดเขาก็สามารถใช้หนี้เก่า ได้จนหมด และยังสามารถบริจาคเงินช่วยเหลือโครงการ มหาวิทยาลัยของ ดร. เรเยส ที่โอใจได้อีกด้วย เมื่อการ เงินเริ่มดีขึ้นเช่นนี้ ความหวังที่จะเดินทางไปอินเดียก็ชัก จะมีเค้าว่าจะเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว ตอนนั้นตูกกล่าวว่ “วันหนึ่ง เราได้ติดต่อทางโทรศัพท์เรื่องธุรกิจรายหนึ่ง และได้เงินจากการนั้นเป็นจำนวนเพิ่มขึ้นเป็นพิเศษอีก ถึง ๒,๐๐๐ เหรียญ ตอนนั้นเราเลยตัดสินใจว่าจะต้องเดินทางไปอินเดียกันละ ซึ่งเราก็โชคดี เพราะตอนนั้นคุณ อินทราเทวี กำลังจะนำขบวนคนประมาณ ๑๒ คนไป กราบนมัสการท่านไส บาบ่าอยู่แล้วพอดี เราจึงถือโอกาส ร่วมขบวนไปกับเขาด้วย

ทั้งสองสามีภรรยาไม่เคยเดินทางมาตะวันออกเลย พอมาเห็นสภาพในอินเดียเข้า สองคนก็เกือบช็อคไป เลยทีเดียว เขาแลเห็นชัดเจนว่าอินเดียเป็นประเทศที่

ช่างยากจนชั้นแค้นในทางวัตถุเสียเหลือเกิน ในขณะที่เดียวกันก็ร่ำรวยเป็นเศรษฐีในทางวิญญาณเป็นอย่างยิ่ง สภาพขัดกันที่เขาได้ประสบโดยไม่มีที่ผิดนี้ ทำให้เขาได้รับทั้งความสังเวชอย่างหนัก และความปีติยินดีอย่างยิ่ง

แมรีเบธเล่าถึงความรู้สึกของเธอในวันที่เห็นท่านไส บาบ่า ครั้งแรกไว้ว่า เธอได้รับความประหลาดใจจนเกือบช็อคไปเหมือนกัน เธอได้เห็นภาพถ่ายและได้ดูภาพยนตร์เกี่ยวกับท่านไส บาบามาก่อนแล้ว แต่พอเห็นองค์จริงเข้า เธอก็เห็นได้ชัดว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ทำความยุติธรรมให้แก่องค์ท่านเลย เธอกล่าวว่า “องค์ท่านสวยงามเหลือเกินค่ะ เป็นความงามที่ประณีตสูงส่งเวลาที่ท่านเดินมานั้น ดิฉันรู้สึกว่าคุณคล้าย ๆ กับจะลอยมาเสียมากกว่า พอดิฉันเห็นนัยน์ตาของท่านเข้าเท่านั้น ดิฉันก็รู้ทันทีว่าท่านเป็นผู้พิเศษแน่นอนทีเดียว”

“ท่าน “ลอย” มาทางดิฉันและยืนอยู่ที่นั่น มองดูนัยน์ตาของดิฉัน ตอนนั้นดิฉันก็รู้ทันทีว่าท่านได้รู้อะไรถึงจิตใจของดิฉันหมดทุกอย่างแล้ว ดิฉันเลยงงและเซ่อ

ทำอะไรไม่ถูก แต่ท่านไม่ได้ว่าอะไรดิฉันเลย ท่านเต็ม
ไปด้วยความเมตตาอย่างเหลือเกิน”

เป็นอันว่าต่อมาสองสามภรรยา ก็ได้เห็นปาฏิหาริย์
ของท่านหลายอย่าง และได้ยินจากที่ผู้อื่นเล่าให้ฟังอีก
หลายประการด้วย ในที่นี้ข้าพเจ้าจะขอเล่าให้ท่านผู้อ่าน
ได้ทราบสักเรื่องหนึ่งดังต่อไปนี้

วิภูติที่ไหลออกจากนิ้วมือ

แมรีเบรทกล่าวว่า “ในการสนทนากันครั้งแรก
ดิฉันเห็นท่านสวามีเนรมิต วิภูติ ออกมาแจกแก่ทุกคน
ในกลุ่มนั้น ดิฉันจึงคิดว่าดิฉันอยากได้แนวการปฏิบัติ
ทางจิตมากกว่า แต่พร้อมกันนั้นก็นิ้วมือออกไปรับจาก
ท่านเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ พอมาถึงดิฉัน ท่านสวามีใช้
มือแตะหน้าผากของดิฉัน แล้วผ่านเลยไปโดยไม่ได้
ให้วิภูติเลย พอกลับไปนั่งที่ที่ของท่านแล้ว ท่านก็หัน
กลับมามองดูดิฉัน แล้วกล่าวว่า อ้าว ยังไงล่ะ อยากได้
วิภูติกับเขาบ้างไหม ? เมื่อดิฉันตอบว่า “อยากได้ค่ะ
ท่านสวามี” ท่านก็ลุกเดินมา และยื่นมือมาที่ฝ่ามือของ

ดิฉันที่แบบออกรับ ตอนนี่เอง ดิฉันได้เห็นถนัดเลย
ที่เดี๋ยว่า วิญญาณนั้นไหลออกมาจากปลายนิ้วของท่านเป็น
ปุยนุ่ม ๆ และหล่นลงบนมือของดิฉัน ในขณะที่ดิฉันนั่ง
จ้องดูเฉยอยู่ด้วยความงงัน ท่านก็กล่าวว่า “กินเสียซิ”

ต่อมาในระหว่างการสนทนา ซึ่งมีพูดกันถึงเรื่อง
ทางวิญญาณ มีใครคนหนึ่งถามปัญหาท่าน ซึ่งท่านก็
ตอบว่า “เราสร้างโลกของเราขึ้นมาเอง (จากภายนอก)
โลกที่แท้จริงนั้นอยู่ภายในนั่นแหละ คือโลกทางวิญญาณ
เป็นโลกที่ศักดิ์สิทธิ์ นอกจากนั้นไม่มีอะไรที่มีความเป็น
อยู่จริง ๆ เลย”

ดิฉันเคยได้ยินคำสอนเช่นนี้มาแล้ว ซึ่งบางทีก็
เป็นคำพูดเดียวกันนี้ บางทีก็เป็นอย่างอื่น แต่มีเนื้อ
ความทำนองเดียวกัน และดิฉันรับฟังไว้ในฐานะที่เป็น
ปรัชญาข้อหนึ่ง แต่พอได้ฟังจากท่านในคราวนั้น ดิฉัน
ก็รู้สึกว่าได้เข้าไปใจมันอย่างผิวเผินเหมือนเมื่อก่อน แต่
เป็นความเข้าใจที่ไหลแวบออกมาจากภายใน ช่วงขณะ
หนึ่งในตอนนั้น ดิฉันได้รู้ว่าดิฉันเกิดความเข้าใจหลัก
การข้อนี้อย่างลึกซึ้งเกินกว่าจะมีถ้อยคำบรรยายได้ เพราะ

ดิฉันได้ “เข้าถึง” ความจริงนั้นอย่างถึงแก่นแท้เลย
ทีเดียว

และในระหว่างนั้น ดิฉันก็ยังเข้าใจความหมาย
อันลึกซึ้งของคำที่ ดร. โกคัค เคยกล่าวไว้ว่า “เรารู้จักตัว
เราอันแท้จริงในองค์ท่านสวามี” การเข้าถึงความจริงข้อ
นี้ทำให้ดิฉันน้ำตาไหลเพราะมาได้รับรู้จักตัวตนที่แท้จริงของ
ตนเอง มันเป็นน้ำตาแห่งความปิติที่ว่า ในที่สุดเราก็ได้
หาพบตัวเราเอง ซึ่งเราได้ทำลายมาเป็นเวลาช้านานแล้ว

ติกได้กล่าวแทรกในตอนนั้นว่า “ผมได้เกิดความ
รู้สึกอยู่เสมอว่า ชีวิตคนเรานี้ควรจะมีอะไรเป็นแก่นสาร
มากกว่าการสั่งสมเงินล้าน ซึ่งทำไปทำไมเอาติดตัวไป
ด้วยไม่ได้ แต่การที่ผมได้แต่งงานกับแมรีเบธแล้วนั่นเอง
ที่ทำให้ผมอยากจะหาแนวการปฏิบัติทางวิญญาณอย่าง
จริงจัง ตอนที่พบท่านไส บาบ่า ผมเกิดความรู้สึกขึ้นมา
เองว่า ท่านผู้แน่วแน่แล้วที่จะเป็นผู้ช่วยชีวิตผมขึ้นมาใหม่
ในขณะที่ผมนั่งสนทนากับท่านโดยรวมกลุ่มอยู่กับคน
อื่น ๆ ด้วยนั้น ผมก็เริ่มใจลอยคิดฝันใหญ่โต ผมรู้สึก
สลัดใจเมื่อเห็นสภาพของประเทศอินเดีย คือเห็นความ

ยากจนข้นแค้นแสนเข็ญของอินเดีย ในเมื่อเทียบกับ
สภาพในประเทศของเรา ซึ่งเป็นดินแดนแห่งความอุดม
สมบูรณ์ ผมอยากจะทำอะไรสักอย่างเพื่อช่วยคนพวก
นั้นบ้าง แต่ดู ๆ ไปปัญหานั้นก็ใหญ่หลวงเหลือเกิน
สาเหตุทั้งนี้เกิดจากความขี้เกียจ และความโลภของมนุษย์
ซึ่งทำให้ผู้มีเงินทั้งหลายไม่ยอมเฉลี่ยความสุขให้กับผู้อื่น
บ้าง ดังนั้น การที่จะเปลี่ยนสภาพเช่นนี้ได้ ก็อยู่ที่การ
เปลี่ยนความเข้าใจของมนุษย์เสีย หากทางให้เขาเข้าใจ
ความจริงได้ลึกซึ้งกว่าที่เป็นอยู่นี้ และหากทางให้มีคนที่
สามารถเข้าใจได้ถูกต้องให้มีจำนวนพอเพียงด้วย และ
นี่คือสิ่งที่ท่านสวามีกำลังพยายามทำให้เกิดขึ้น เป็นสิ่ง
ที่ท่านมาเกิดเพื่อจะช่วยโลกในเรื่องเช่นนี้นั่นเอง มัน
เป็นเรื่องที่น่านับถือบูชาจริงๆ เอ! เราจะช่วยท่านได้โดย
วิธีใดหนอ ?”

ในขณะที่ผมกำลังคิดเรื่อยเปื่อยไปทั้ง ๆ ที่กำลัง
นั่งฟังท่านสวามีเทศน์ให้คนอื่น ๆ อยู่ นั่น ทันใดท่านก็
หยุดกึกแล้วหันมาทางผมพร้อมกับพูดว่า อ้าว! สิ่งนั้นแหละ
จะเป็นเครื่องช่วยให้เธอทำสิ่งที่กำลังคิดอยู่นี้ได้สำเร็จ

ว่าแล้วท่านก็คว่ำมือลง หมุนเป็นวงกลมสองสามครั้ง และเนอร์มิตแผ่นวงกลมทำด้วยทองแดงออกมาแผ่นหนึ่ง ท่านได้ส่งสิ่งนี้ให้ผมแล้วบอกว่า เอานี้ใส่กระเป๋าเงินไว้นะแล้วไปไหนก็เอาติดตัวไปด้วย ผมดีใจมากและถือว่าสิ่งนี้เป็นเครื่องรางที่ศักดิ์สิทธิ์ชั้นหนึ่ง

อินทราเทวีได้ขออนุญาตท่านสามีให้พวกเราชาวอเมริกันทั้งหลายในห้องนั้นได้แตะเท้าท่าน หลังจากการสนทนากันแล้ว อันที่จริง ในกลุ่มนั้นก็มีชาวอินเดียด้วยเหมือนกัน แต่สำหรับพวกเขานั้น เรื่องเช่นนี้เป็นการแสดงความเคารพอย่างเป็นทางการอยู่แล้ว เมื่อเรากลับมาอเมริกาคราวนั้น เราก็ได้ทราบว่าคุณส่วนของเราได้เจรจางานเรื่องใหญ่ไว้แล้วเรื่องหนึ่ง และต่อมาเราก็ได้ผลกำไรเป็นจำนวนมาก เงินทองก็ไหลมาเทมา เช่นเดียวกับวิถีชีวิตของท่านไส บาบ่า ซึ่งไหลออกมาไม่ขาดสายในเมื่อท่านต้องการ อย่างไรก็ตามเงินเหล่านี้เป็นของขวัญของท่าน เป็นสัญลักษณ์แห่งการให้พรของท่าน ผมจึงได้ส่งไปร่วมทำบุญในโครงการของท่านให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เสมอ เช่นส่งไปร่วมสร้างมหาวิทยาลัยทางวิญญาณที่ โอใจ เป็นต้น

เงินคืออำนาจ

ในสมัยปัจจุบัน เงินเป็นฐานอำนาจอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าจำได้ว่าดูเหมือนจะเป็นท่านศรีเอาโรพินโทนั้นเอง ที่ได้กล่าวว่า เท่าที่แล้วมานี้เงินได้ตกไปอยู่ในมือของผู้ไม่สมควร คือผู้จิตใจไม่เป็นธรรมโดยตลอดมาดังนี้ จึงถึงเวลาแล้วที่เราจะหาวิธีให้เงินได้ตกไปอยู่ในมือของผู้มีใจเป็นธรรมเสียที เพื่อว่าเราจะได้สามารถ “สร้างอาณาจักรของพระเจ้าขึ้นในโลกมนุษย์ได้”

ข้าพเจ้าคิดว่า นายตุ๊ก มาร์ ผู้นั้นอาจเป็นผู้หนึ่งก็ได้ในจำนวนบุคคลที่ท่านใส่ บาบ่า ต้องการให้เป็นสื่อกลางหรือเครื่องมือของท่านที่จะให้เงินตกไปอยู่ในมือของผู้มีใจเป็นธรรมทั้งหลาย โดยอาศัยการเผยแพร่ความรู้ในทางวิญญาณอันถูกต้อง และการเขยิบฐานะทางวิญญาณของมนุษย์ให้ประณีตยิ่งขึ้น เพราะด้วยการให้พรจากท่านใส่ บาบ่า ตุ๊กและภรรยาของเขากำลังวางแผนที่จะสร้างสถาบัน เพื่อการศึกษาทางวิญญาณขึ้นในอาณาบริเวณ ลอส แอนเจลิส โดยให้เป็นสาขาหนึ่งของ World University ในโอไฮโอ

เราได้พบว่าแคลิฟอร์เนียมีบรรยากาศอันสดใส ในความหวังที่ว่าอาจจะเป็นแหล่งเกิดของการพัฒนาทาง วิทยาศาสตร์ในยุคนั้น สมจริงดังที่นักศึกษาวิชาลึกลับผู้ยิ่งใหญ่บางคนได้เคยทำนายไว้ก่อนนั้นแล้วก็เป็นได้ ถึงแม้ว่าท่านไส บาบ่า จะยังไม่ได้ไปอเมริกาด้วยตนเอง แต่ท่านก็ได้ส่ง ดร. วิ โกคัก ไปเป็นทูตผู้แทนของท่านเมื่อปลายปี ค.ศ. ๑๙๗๔ เมื่อเราเดินทางไปเยือนแคลิฟอร์เนียในปี ค.ศ. ๑๙๗๕ ก็ปรากฏว่าศูนย์สัตยาไส ได้เพิ่มจำนวนและขนาดมากขึ้นกว่าเดิม และมีกิจกรรมเพิ่มขึ้น จากที่เราได้ไปเห็นมาในครั้งก่อน คือปี ค.ศ. ๑๙๗๑

ในฮอโนลูลู เราได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น จาก สตีฟ โอ ผู้เป็นสถาปนิก และภรรยาของเขา คือ ไอริน สองคนนี้ได้เคยไปอยู่ที่บรินดาวันเป็นเวลาหลายเดือน ณ ที่นั้น สตีฟได้ช่วยทำหน้าที่ออกแบบอาคารถาวรสำหรับวิทยาไส ที่ไวท์ฟีลด์ให้ท่านไส บาบ่า เขายังได้ทำการตกแต่งภายในของ อพาร์ตเมนต์ที่เราพักอยู่อีกด้วย ซึ่งเป็น การตกแต่งที่น่าดู ทำให้ห้องนั้นน่าอยู่มากทีเดียว โดยเฉพาะให้ห้องนั้นมีหน้าต่างที่เปิดออกไป

ฟังการอบรมบรรยายภาคพิเศษในฤดูร้อน เกี่ยวกับวิชา
วัฒนธรรม และวิญญาณอันสูงส่งของอินเดีย (Indian
Culture and Spirituality)

จำนวนสาวกของท่านไส บาบา ได้เพิ่มมากขึ้น
เรื่อย ๆ นับตั้งแต่เราได้ไปเยือนเมื่อ ๔ ปีที่แล้วมา บัดนี้
ได้มีแพร่ขยายออกไปที่เกาะต่าง ๆ หลายเกาะแล้ว และ
ที่ดินแดนแห่งเกาะอันสวยงามนี้เอง เราได้รับฟังเรื่อง
ที่อัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่งดังต่อไปนี้

คาที่สามในภาพถ่าย

ย้อนหลังกลับไปเมื่อปลายศตวรรษ ๑๙๖๐ ถึง
๑๙๖๙ นั้น เราได้รู้จักกับบุคคลผู้หนึ่ง ชื่อ ยอห์น เวิลด์
หรือเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า ยอห์นใหญ่ เขาเป็นคนมี
นิสัยดีน่าคบคนหนึ่ง พวกชาวอเมริกันหนุ่มรุ่นราว
คราวเดียวกันกับเขาได้เล่าว่าเขาได้เคยมีชีวิตสำมะเลเท-
เมามาแล้วอย่างโชกโชน ก่อนที่จะได้มาพบกับท่านไส
บาบา และได้รับแสงสว่างในทางธรรมจากท่าน ตอนที่
ที่เราพบเขาเป็นครั้งแรกนั้น เขาได้เป็นสาวกที่เลื่อมใส

ท่านไอ้ บาบ่า เป็นอย่างมากแล้ว และเขามีความปรารถนาอย่างเดียว คือขอให้ท่านส่งอะไรมาละก็ เขาจะทำตามที่ท่านสั่งด้วยความยินดีเสมอ เขาเป็นนักถ่ายรูปสมัครเล่นที่มีผลงานเข้าชั้นอาชีพทีเดียว เขาได้เดินทางออกจากอินเดียไปก่อนที่เราจะออกจากอินเดียในปี ค.ศ.

๑๙๗๐

เช้าวันหนึ่งในฮอโนลูลู อากาศแจ่มใสดี ยอห์นใหญ่ได้มาหาเราที่บ้านของสตีฟ พร้อมกับนำภาพถ่ายแผ่นใหญ่ม้วนติดตัวมาด้วย แต่เขาบอกว่าเขาจะเล่าเรื่องอะไรให้เราฟังเสียก่อน จึงจะคลี่กระดาษม้วนนั้นให้ดู ดูเหมือนว่าเมื่อไม่นานมานี้ เขาได้กลับไปอินเดียเพื่อร่วมฉลองงานมหาศีวารাত্রี ตอนนั้นเขาก็มีกล้องถ่ายรูปชนิดติดตัวไปด้วยตามปกติ โดยมีความมุ่งมั่นว่าจะถ่ายรูปท่านไอ้ บาบ่า ให้ได้มุงมาม ๆ สักสองสามภาพ เรื่องอัศจรรย์ของเขา เนื่องในการถ่ายภาพคราวนั้นมีดังต่อไปนี้

“ตอนเช้าวันงานที่ประสันตินิลยัม ผมได้ติดตามท่านสวามีไปทุกหนทุกแห่ง เพื่อจะหาโอกาสเก็บภาพที่

ดี ๆ บ้าง วันนั้นท่านสวามียุ่งมากจริง ๆ ท่านต้องไป
โน่นมานี่ตลอดเวลา ไม่ได้อยู่นิ่งเลย ทุกคราวที่ผมยก
กล่องขึ้นเบื่องหน้าท่าน ท่านก็จะยกมือขึ้นในท่าห้าม
คล้ายกับจะบอกว่า “ยังก่อน ยังก่อน” ผมเองก็ไม่ละ
ความพยายาม ท่านไปไหนผมก็ตามติดทุกแห่งเหมือน
กัน พอตอนบ่ายรู้สึกว่ฝูงชนจะค่อยซาลงบ้าง ผมจึง
คิดหาวิธีเฝ้าท่านอยู่ในระยะห่างพอสมควร เพื่อจะได้
ไม่ต้องรุกรรุกรนตามติด ๆ กันไปเช่นนั้น ผมนั่งลงบน
ยกพื้นของเวทีกลางแจ้ง อันเป็นที่ที่ท่านเนรมิตลึงค์
ออกมา เขาเรียกว่าอะไรนะ ?

“सानติ เวทิกะ”

“นั่นละ ใช่แล้ว ตอนนั้นมันร้อนเหลือเกิน
ทำให้ผมช้กั่วง แต่แล้วผมก็ต้องสะดุ้งตื่นจากภวังค์
เมื่อผมเห็นท่านสวามีเดินตรงมาจากมันทีร์ มีคนหลาย
คนเดินมากับท่านด้วย และท่านก็เดินตรงมาทางผมพอ
ดี พอมาถึงในระยะห่างกันไม่กี่หลา ท่านสวามีก็หยุด
หันหน้ามาทางผม แล้วก็บอกคล้าย ๆ กับจะออกคำสั่ง
ว่า “เอาชี”

“ผมตาลีตาลานลุกขึ้นมาในท่ามกลาง ๆ และถ่ายรูปท่านคนเดียว พอเสียงกล้องดังกริก ผมก็รู้สึกทันทีว่ามีพลังมหาศาลอะไรอย่างหนึ่งคล้าย ๆ กับกระแสอะไรที่รุนแรงมากไหลมาจากท่าน มาปะทะผมเข้าให้อย่างเต็มที่ ทำให้ผมหายใจหลังผิงลงไปบนยกพื้นนั้น ตอนนั้นผมคงจะหมดสติวูบไป แต่ผมก็ยังมีสติพอที่จะยกกล้องชูไว้ในมือ ในขณะที่ผมล้มลงไปในท่าหงายหลัง ดังนั้น กล้องของผมจึงไม่ได้รับความกระทบกระเทือนเสียหายอย่างใด

ผมคงจะหมดสติวูบไปชั่วขณะหนึ่งเท่านั้นเอง เพราะเมื่อผมตะเกียกตะกายยันตัวลุกขึ้นได้ ก็ยังเห็นผู้คนที่ล้อมรอบผม เขาหัวเราะกันใหญ่ที่เห็นผมหกล้มกันกระแทกลงไปเช่นนั้น ครั้นแล้วท่านสวมิได้เดินเลยไป ส่วนผมก็ออกจากที่นั้นเหมือนกัน

“ต่อมาผมได้นำฟิล์มไปล้างและอัดทำเป็นภาพสีที่อเมริกา ตอนนั้นคุณรู้ไหมว่าผมพบอะไร? เอาละผมจะให้คุณดูอะไรที่นี้เลย” ว่างแล้วเขาก็คลี่ม้วนกระดาษ ซึ่ง เป็นภาพอัดจากฟิล์มสีของเขา มันเป็นภาพใหญ่ขนาด

๒๐ คุณ ๑๕ นว แสดงให้เห็นท่านสวามีเฉพะส่วน
หน้าและไหล่ซึ่งถ่ายได้ดีมาก ท่านยิ้มและดวงตาแสดงถึง
ความมีอำนาจอย่างิ่ง ที่เบื้องบนระดับนัยน์ตา คือที่
ระหว่างควดานซ้ายของท่าน มีเส้นโค้งสีน้ำเงินเป็น
แนวบางๆยาวไปตลอดช่วงระหว่างนัยน์ตาทั้งสอง ทงนี้
แสดงให้เห็นเป็นแนวเส้นขอบนอกเท่านั้น แต่ก็เป็น
เส้นที่เห็นได้อย่างชัดเจนทีเดียวว่า เป็นรูปนัยน์ตาดวง
ที่สาม ซึ่งเบนนัยน์ตาของพระคิวะผู้เป็นเจ้าของ

เป็นอันว่าท่านใส่ บาบ่า ซึ่งมีผนับถือกันว่าเป็น
พระผู้เป็นเจ้าของ คิวะ ศักติอวตารลงมาเกิดนั้น ได้แสดง
ให้เราเห็นนัยน์ตาที่สามของท่าน โดยผ่านทางเลนส์
กล้องถ่ายรูปของนายยอห์นใหญ่ผู้เอง แม้ในขณะนั้น
ข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นได้ว่า ยอห์นใหญ่ของเรายังประหวั่น
พรันพริงระคนไปด้วยความนับถือต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
นั้นเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งข้าพเจ้าก็รู้สึกเช่นเดียวกัน เขาได้
ยืนยันกับข้าพเจ้าว่า “เส้นสีน้ำเงินนั้นไม่ได้เกิดจาก
ความผิดปกติอย่างใดของฟิล์มอย่างแน่นอน เพราะ
ผมได้ตรวจดูที่ฟิล์มแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่ามีอะไรผิด

ปกติเลย แต่แล้วพออดต่ออีก ๓ ครั้ง มันก็ออกมาอีก
 ทุกครั้ง มันเป็นคล้าย ๆ กับเครื่องหมายของตาที่สาม
 อย่างนั้นแหละ ไม่เอาละ ผมไม่อดรูปนี้อีกต่อไปแล้ว
 ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องพิเศษจริง ๆ ไม่ใช่เรื่องธรรมดา
 เลย แต่สำหรับรูปแผ่นนี้นะ ผมให้คุณ”

พอได้ยินเช่นนี้ ทั้งไอริสและข้าพเจ้าก็สะดุ้งขึ้น
 พร้อมกัน เพราะเป็นเรื่องที่เราไม่ได้นึกฝันมาแต่ก่อน
 เลยในขณะที่ฟังเขาเล่า ว่าเขาจะจบลงโดยวิธีแบบนี้
 แม้ทุกวันนี้เรากียังอดประหลาดไม่ได้ว่า เราทำอะไร
 หนอ ถึงได้รับเกียรติจากนายยอห์นใหญ่ถึงขนาดนี้
 ข้าพเจ้าคิด ๆ ดูก็รู้สึกว่าคุณคลฝนคงจะมีความลึกลับอัน
 น่าประทับใจบางประการ ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กันมาแต่
 ในอดีตกาลนานไกลก็ได้ เรื่องนี้เราไม่มีทางที่จะทราบ
 ได้เลย นอกจากท่านไอ้ บาบ่าเท่านั้น เพราะมันอาจ
 จะเป็นแต่ครั้งอดีตชาติครั้งหนึ่งก็ได้

ภาพถ่ายที่มีค่าและหาได้ยาก ซึ่งแสดงให้เห็น
 นัยน์ตาดวงที่สามนั้น ยังคงแขวนอยู่ในห้องทำงาน
 ของข้าพเจ้า แม้ในขณะที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้

ต้นทางและปลายทางอยู่ที่แห่งเดียวกัน

เป็นการดี	ที่ใดเกิด	มาในวัด
แต่จงหัด	อย่าให้ตาย	ในที่นั้น
จงพัฒนา	ก้าวหน้า	ไปให้ทัน
อย่ายึดมั่น	ในระบบ	พิธีการ
ซึ่งเป็นที่	หลักธรรม	อันจำกัด
คือผูกมัด	และคอยห้าม	ความคิดอ่าน
จงเข้าถึง	ซึ่งวัดไหน	ไม่เทียมทาน
เป็นสถาน	ที่สุดท้าย	ทุกสายทาง
ถนนทุก	สายมาพบ	จบที่
ซึ่งเป็นที่	กำเนิดของ	สายต่าง ๆ
เป็นจุดต้น	และจุดท้าย	คือปลายทาง
ทั้งสองอย่าง	อยู่รวมที่	จุดนพลัน
จงอย่าเพ่ง	เล็งความผิด	ของผู้ใด
จงใส่ใจ	ความบกพร่อง	ของตนนั้น
จงถือเป็น	เรื่องจริง ๆ	สิ่งสำคัญ
จงหาหน้	และคอยปราบ	ให้ราบเอย

บทที่ ๔๒

การทำงานคือการบูชาพระ

แม่เทพ	ผู้เป็น	อมตะ
เมื่อเปลือง	สภาวะ	เช่นนั้น
เข้าครอง	ซึ่งกาย	มนุษย์พลัน
องค์ท่าน	ก็เป็น	ดุจไฟ
ดวงย่อย	น้อยนิด	คือส่วน
จากมวล	แห่งดวง	เพลิงใหญ่
อันตูก	สะเก็ด	ออกไป
เป็นองค์	ท่านไซ้	ชั่วคราว

— เอ. อี. (จากเรื่อง “อวตาร”)

การมาเกิดขององค์อวตาร

“นายใส บาบานี้เขามีความประสงค์จะทำอะไรนะ?” บริษัทผู้พิมพ์แห่งหนึ่งในนิวยอร์คถามข้าพเจ้า เขาหวังว่าข้าพเจ้าคงจะให้คำตอบแก่เขาได้อย่างสั้น ๆ และโดยทันที

แน่ละ สำหรับคำถามดังกล่าวนั้น การที่จะตอบสั้น ๆ ให้ได้ความนั้น ย่อมเป็นการยากทีเดียว แต่ข้าพเจ้าลองคิดทบทวนดูถึงสถานการณ์ที่ได้ประสบพบเห็นมาในอดีต ทั้งที่เกี่ยวกับท่านใส บาบาเอง และเกี่ยวกับสถานการณ์ของโลกในปัจจุบันด้วยแล้ว ก็คิดว่าน่าจะพอสรุปเพื่อให้เกิดความคิดแก่ท่านผู้อ่านทั่ว ๆ ไปได้พอสมควรว่า ท่านใส บาบามีได้ทำประโยชน์อะไรให้แก่โลกอันยุ่งยากในสมัยปัจจุบันนี้บ้าง

ก่อนหน้าที่ข้าพเจ้าจะได้พบท่านนั้น ข้าพเจ้าเคยได้ยืมครูอาจารย์ทางวิญญาณผู้ยิ่งใหญ่หลายท่านอธิบายถึงเรื่องหลักการ Perennial philosophy (ดูบทที่ ๒๗) อย่างมีเหตุผลน่าฟังมาก คำอธิบายของท่านเหล่านั้นเป็น

ที่น่าประทับใจมาก ทำให้เราเห็นความจริงอันกว้างขวาง และลึกซึ้งยิ่งจน เปรียบเหมือนการเปิดหน้าต่างออกไป ให้เห็นโลกต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี แต่ก็นั่นแหละ อันว่า คำพูดนั้น แม้จะเป็นการบรรยายถึงแนวความคิดและ ทฤษฎีอันสูงส่งเพียงใด ก็ยังไม่เป็นการเพียงพออยู่แค่นั้น เพราะถึงอย่างไร ๆ ก็ทำให้เราต้องแสวงหาสัจธรรม ต่อไปอีกเรื่อย ๆ ไม่รู้จักจบสิ้น

แต่เมื่อข้าพเจ้าได้มารู้จักกับท่านใส่ บาบ่า ข้าพเจ้าก็ได้เห็นเลยทีเดียวว่า ท่านได้สอนข้อธรรม อย่างเดียวกันนั้นเหมือนกัน แต่ว่าเป็นการสอนตามแบบของท่าน ซึ่งไม่ซ้ำแบบใคร และนอกจากนั้น เมื่อสอนแล้ว ท่านยังปฏิบัติได้จริง ๆ ในการดำเนินชีวิตประจำวันของท่านอีกด้วย ความจริงนั้น ๆ จึงกลายเป็น สัจธรรมที่อยู่เหนือถ้อยคำรำพันใด ๆ โดยสิ้นเชิง

ทั้งนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าถึงเรื่องการแสดง ปาฏิหาริย์เท่านั้น ถึงแม้ว่า ก็แน่ละ ความจริงเรื่อง ปาฏิหาริย์นี้เป็นลักษณะเฉพาะของปรัชญาทางวิญญาณ ของอินเดียทีเดียว ท่านใส่ บาบ่าได้มีอำนาจปาฏิหาริย์

ที่ท่านแสดงให้เราดูนั้นติดตัวมาตั้งแต่เกิด หลักการ
 ปรำชฎาดังกล่าวนั้นมีว่า เมื่อบุคคลได้บรรลุถึงจุดหมาย
 ปลายทาง และเข้าถึงความเป็นพระเจ้าแล้ว เขาก็จะไม่
 ต้องเกิดใหม่อีกต่อไป แต่แม้กระนั้นบางครั้งก็อาจมีท่าน
 ผู้มาจากสภาพความเป็นพระเจ้านั้น ได้มาเกิดในโลก
 มนุษย์ เพื่อช่วยมนุษยชาติให้รอดพ้นจากภัยพิบัติ ซึ่ง
 เขาได้ถูกล่อลวงให้เข้าไป เพราะอำนาจแห่งความเขลา
 และอำนาจฝ่ายต่ำของเขาเอง การมาเกิดเช่นนั้น เป็นการ
 สัมครใจหรือว่าอาสาตนเอง ด้วยแรงดันคือความกรุณาต่อ
 มวลมนุษย์ทั้งหลายนั่นเอง ในกรณีนี้ท่านผู้อาสาสมัคร
 ลงมาเกิดเช่นนั้น ย่อมมีอำนาจเหนือธรรมชาติทั้งหมด
 ซึ่งเป็นของธรรมดาสำหรับท่านผู้เห็นปานนั้น แต่สำ-
 หรับปลุชนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ทงหลาย ย่อมเห็นว่า
 เป็นปาฏิหาริย์อันมหัศจรรย์อย่างยิ่ง

ปาฏิหาริย์ดังกล่าวย่อมเป็นเครื่องแสดงให้เราเห็น
 โดยทางอ้อมว่า ภาวะของพระผู้เป็นเจ้าของเป็นเจ้าย่อมเป็นเช่น
 นั้นเอง นี่เป็นข้อเขียนของนักปรัชญาชื่อ นิเนียน
 สมาร์ต เมื่อคำนึงถึงหลักการดังกล่าว ข้าพเจ้าก็อดคิด

ไม่ได้ว่า—นี่เราได้มาอยู่เฉพาะหน้าต่อองค์อวตาร ผู้มี
สภาวะอันสูงสุดแล้วจริง ๆ หรือ ?

แต่หลักปรัชญาดังกล่าว ก็ได้บอกไว้ด้วยว่ามีวิธี
การบำเพ็ญตบะบางอย่าง ประกอบกับการควบคุมตนเอง
ให้อยู่ในระเบียบวินัยบางประการ และการใช้มนตร์
(คือมนตร์) ก็สามารถจะทำให้เกิดอำนาจเหนือธรรมชาติ
ขึ้นได้บ้างเหมือนกัน โดยที่บุคคลผู้ปฏิบัตินั้น ๆ ยังมี
กิเลสตัณหาอันเห็นแก่ตัว เช่นมนุษย์ธรรมดาทั้งหลาย
อยู่ในกรณีเช่นนี้ ก็เป็นที่แน่นอนว่า เขาจะใช้อำนาจ
นั้นไปในทางที่เห็นแก่ตัว หรือแม้แต่จะให้เป็นที่ไปเพื่อ
ประทุษร้ายผู้อื่นก็ได้ และนี่คือที่เกิดของไสยศาสตร์ดำ

แต่อำนาจแบบนี้ก็มีขอบเขตจำกัด เมื่อบุคคล
นำมาใช้ในทางที่ผิดนาน ๆ เข้า อำนาจนั้นก็เสื่อมลง
และแล้วก็หายไปเลย เพื่อสอบสวนในเรื่องนี้ ข้าพเจ้า
ได้สนทนากับบุคคลที่ได้เคยเห็นท่านไส บาบา แสดง
ปาฏิหาริย์มาตั้งแต่อยู่ในวัยหนุ่ม ๆ และบัดนี้ แม้ว่าท่าน
จะใช้ปาฏิหาริย์นั้นมาถึง ๕๐ ปีแล้ว อำนาจของท่านก็
ไม่มีที่ท่าว่าจะเสื่อมลงเลย ท่านยังคงมีความสามารถ
มากมายและคงเส้นคงวาตลอดมาจนถึงทุกวันนี้

นอกจากนั้น ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นในเวลาอัน

ไม่ช้าไม่นานว่าท่านใส บาบ่า ไม่เคยใช้อำนาจของท่าน
ไปในทางที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวเลย ทุก ๆ คราวที่
แสดงปาฏิหาริย์จะมีความเมตตากรุณาเป็นต้นนำเสมอ—
เป็นความเมตตากรุณาที่ต้องการจะทำให้ผู้ที่พบเห็นได้
รับความปีติยินดี ได้มีโอกาสเสริมสร้างศรัทธาและได้
เข้าถึงสัจธรรมอันลึกซึ้งยิ่งจน ทั้งนิกเพื่อทำให้มนุษย์
ทั้งหลายเห็นความจริงในทางวิญญูณมากขึ้นนั่นเอง

ท่านใส บาบ่า ทำงานด้วยความเสียสละเพื่อผู้
อื่นตั้งแต่เช้าตรู่ของทุกวันจนกระทั่งดึกของทุกคืน ใน
ระหว่างนั้น ก็เป็นการทำงานด้วยจุดประสงค์ดังกล่าว
ทุกเวลานาที ท่านได้ให้ความปลื้มปีติความสุขความเข้า
ใจถูกต้อง และความพอใจแก่บุคคลทุกคน แก่กลุ่มชน
ทุกกลุ่ม ตลอดจนถึงแก่ประชาชนไม่ว่าจะกลุ่มใหญ่เท่า
ใด เวลาไหนที่ไม่ได้ทำงานเกี่ยวกับบุคคลหรือประชา
ชนดังกล่าวมา ท่านก็ทำหน้าที่ควบคุมการก่อสร้าง
อาคารเรือนโรง เพื่อให้เป็นที่พักของสาวกหรือผู้ที่ไป

หาท่านบ้าง หรือไม่ก็ทำงานเกี่ยวกับโครงการศึกษาตาม
แผนของท่าน ซึ่งท่านมีความมุ่งมั่นที่จะให้เด็กอินเดียได้
มีโอกาสรับการศึกษาทางวิญญานโดยทั่วถึง และบัดนี้
โครงการให้การศึกษาดังกล่าวนี้ ก็เริ่มฝังรากลง
ได้บ้างแล้ว ในที่บางแห่งในต่างประเทศ ความสามารถ
ในการทำงานกับการอุทิศตนให้กับการงานและผู้อื่นดั่ง-
กล่าวมานี้ เป็นไปอย่างมโหฬารหรือว่ามหาศาลเหนือ
กว่ามนุษย์ธรรมดาทั่วไปจริง ๆ

ยกระดับวิญญานให้สูงขึ้น

ทีนี้กลับมาหาปัญหาที่ว่า—ท่านไอ้ บาบ่า กำลัง
พยายามจะทำอะไรเพื่ออะไรกันแน่? ผู้ใดก็ตามที่ได้ใช้
เวลาอยู่ใกล้ท่านพอสมควร ก็จะเห็นได้ว่าความพยายาม
บากบั่น^๕ ทงมวลของท่านนั้นล้วนมีจุดประสงค์อยู่ประการ
หนึ่งคือ — ยกระดับวิญญาน^๕ หรือว่าสันดานของมนุษย์ให้
สูง^๕ คือประณีตขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ช่วยมนุษย์ให้
รอดพ้นจากหล่มทราญตุต คือความคิดที่จะเอาตัวรอด
แบบที่เต็มไปด้วยความขลาดเขลาของตนเอง ^๕ ทงนี้จะ

กระทำได้อีก โดยการสอนให้เขามีทัศนคติที่ถูกต้องหรือว่า “เปลี่ยนความคิด” เสียใหม่ ซึ่งเมื่อเป็นไปได้ก็ย่อมจะเป็นการเปลี่ยนการดำเนินชีวิต และวิถีชีวิตของเขาเสียใหม่นั้นเอง

ก็ในการทำ ความพยายามมุ่งมั่นเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวนั้น ท่านได้สอนอย่างไร? และใช้วิธีการแบบไหน? เรื่องนี้ก็ที่สุดแต่ที่ว่า เราแต่ละคนมีอุปนิสัยและวาสนาบารมีมาอย่างไร บางคนก็ชอบเป็นนักดนตรี บ้างก็เป็นนักธุรกิจ หรือนักเขียน นักแสดง เป็นมารดาที่ดี หรืออาจจะเป็นอย่างอื่น ๆ อีกก็ได้มากมายเป็นรายบุคคล ซึ่งแต่ละคนก็พอใจที่จะเป็นเช่นนั้นอย่างน้อยก็ชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่นั่นแหละ ความจริงก็มีอยู่ว่าไม่ว่าเราจะเป็นอะไรหรือทำอะไร เราก็มักจะไม่มี ความพอใจอย่างสมบูรณ์เลย อย่างน้อยก็ไม่เป็นเช่นนั้นตลอดกาลไปได้ ไม่ช้าก็เร็วเรามักจะดิ้นรนอยากเปลี่ยนหรือแปลงไปอีกเรื่อย ๆ

นั่นแหละเหตุผลอันลึกซึ้งซึ่งอยู่ประการหนึ่ง คือว่าการที่เราต้องการเปลี่ยนหรือแปลงไปเรื่อย ๆ นั้น ก็เพราะเรา

ยัง “หาตัวเราเอง” ไม่พบอย่างแท้จริง เท่าที่เราทำกัน
 อยู่ทุกวันนี้ก็เป็นการแสดงบทบาทที่เราอยากจะแสดงใน
 บทละครแห่งสากลจักรวาล (Cosmic Drama) ที่เรา
 สมมติเรียกว่า ชีวิต (คือชาติแล้วชาติเล่า) นั้นเอง บท
 ละครที่เราแสดง (แต่ละครครั้งคือแต่ละชาติ) นั้นมันเป็น
 เรื่องไม่ยั่งยืน (เพราะถูกสมมติขึ้นเท่านั้น) วันหนึ่งมัน
 ก็จะ จบ เลิก แล้วหายไป (พอกลับมาเกิดใหม่ก็ต้อง
 แสดงบทใหม่ในเรื่องที่สมมติขึ้นใหม่อีก)

อาตมัน

ด้วยเหตุนี้ท่านไส บาบ่าจึงสอนให้เรา มีสติระลึก
 อยู่เสมอว่า ตัวเราที่แท้จริงนั้นคือ (สภาพที่เป็น) อาตมัน
 (ไม่ใช่บทบาทสมมติในเรื่องละครที่แสดงแต่ละชาติขึ้น)
 ๕๕ ท่านพยายามอบรมสั่งสอน และตักเตือนสาวก โดย
 วิถีทางหลายประการ และทุกประการ คำว่าอาตมัน
 (Atman) นี้ ในภาษาอังกฤษก็อาจจะเทียบได้กับคำว่า
 immortal Spirit (วิญญาณอมตะ) เราทุกคนล้วนเป็นส่วน
 ส่วนย่อยส่วนหนึ่ง ที่แยกไม่ออกจากองค์พระผู้เป็น

เหตุการณ์ในชีวิตจริง มีบ้างเหมือนกันนาน ๆ ครั้งที่เราอาจจะเฉลียวใจในระหว่างฝันว่า—เอ! นี่ถ้าเราจะกำลังฝันไปกรรมัง ตอนนั้นแหละที่นักวิจัยเขาเรียกว่าฝันแบบรู้ตัวว่ากำลังฝันอยู่ ถ้าเป็นเช่นนั้น เราก็มสติที่พอจะควบคุมอารมณ์หรือเจตนาของเราได้บ้าง และเมื่อเป็นดังนั้น ก็พอจะควบคุมความฝันของเราได้บ้างเหมือนกัน คือไม่ปล่อยให้ฝันเตลิดเปิดเปิงไปถ่ายเดียว

หันมามองดูชีวิตของเรา เราก็จะเห็นว่าในแง่ชีวิตหนึ่ง ๆ ของเราก็เป็นความฝันอันยาวนานครึ่งหนึ่งซึ่งใน “ความฝัน” อันยาวนานนี้ เราได้ไปจับฉวยเอาตัวตนในนั้นว่า เป็นตัวตนที่แท้จริงของเราตลอดเวลาในทำนองเดียวกัน ถ้าเราเกิดมีสติรู้ตัวขึ้นมาว่า นี่เรากำลังฝันต่างหาก เราก็จะได้มีความอุตสาหะพยายามปล่อยวางและถอนตัวจาก ตัวตน ชั่วคราวในชีวิตนี้เพื่อก้าวขึ้นไปหาตัวตนที่แท้จริง ซึ่งอยู่เหนือความฝันในชาติหนึ่ง ๆ เมื่อเป็นได้ดังนี้ เราก็จะไม่เป็นทาสหรือเหยื่อของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในความฝันคือในชีวิต แต่เราจะมีสติปัญญาควบคุมอารมณ์ได้ และในที่สุดก็จะหลุดพ้น

ไปจากเครื่องพันธนาการคือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น
ในระหว่างการ ฝึกตน ของเราได้

ความจริงอันยิ่งใหญ่ดังกล่าวมาแล้วนั้น ได้มีผู้
สอนกันมาก่อนแล้ว และผู้ใดที่ใคร่จะทดสอบเพื่อเข้า
ถึงความจริงในขั้นสุดท้ายด้วยตนเอง ก็ย่อมกระทำ
ได้โดยการปฏิบัติโยคะ ดังที่ท่านพระฤๅษีต่าง ๆ ในสมัย
โบราณได้กระทำมาแล้ว และดังที่ท่านโยคี และผู้สนใจ
เลื่อมใสในแนวการปฏิบัติแบบนี้ทั้งหลายกำลังกระทำ
อยู่ในปัจจุบันนี้ จากคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ของโลก เราก็
จะเห็นได้ว่าวิธีการปฏิบัติดังกล่าวนั้น ท่านพระกฤษณะ
พระพุทธรเจ้า และพระเยซูคริสต์ ก็ได้สั่งสอนมาแล้ว
แต่ก็ยังมิได้มีการยำ และเน้นหนักกันจริง ๆ เหมือนใน
ปัจจุบันนี้ ซึ่งมีผู้สอนหลายท่านเช่น ท่านรามกฤษณะ
ศรีเออาโรพินโท และรามณะ มหาฤๅษี ได้ย้ำเรื่องนี้ไว้
มากแก่สาวกของท่าน เมื่อการติดต่อระหว่างมนุษย์ได้
ก้าวเข้ามาสู่ยุคอิเล็กทรอนิกส์แล้ว ท่านไส บาบาก็กำลัง
สอนโดยได้ย้ำถึงเรื่องนี้เป็นอย่างมาก เช่นเดียวกัน

การปฏิบัติโยคะเพื่อแหวกม่านหมอกมายา

อันที่จริงการพูดอธิบายหรือบรรยาย และการได้เห็นตัวอย่างจากบุคคลที่สามารถกระทำได้จริง ๆ นั้น ย่อมทำให้เราเกิดกำลังใจ และสามารถก้าวไปสู่การเข้าถึงตัวตนที่แท้จริงได้บ้างพอสมควรเหมือนกัน แต่นั่นแหละ ม่านแห่งมายาที่ปกคลุมและกั้นกางเราไว้ทุกด้านนั้น มันแน่นทึบเหลือเกินจนกระทั่งการฟังเทศน์หรือเห็นตัวอย่างจากชีวิตมาแล้วนั้น ถึงจะดีเพียงใด ก็ยังไม่เพียงพอเพื่อบรรลุผลขั้นสุดท้าย เครื่องมืออันมีกำลังและแหลมคมที่จะช่วยให้เราเจาะทะลุแหวกม่านแห่งมายาออกไปได้ ก็คือการปฏิบัติโยคะเท่านั้น บรมครูทั้งหลายทั้งในอดีตและปัจจุบันก็ใช้วิธีนี้ทั้งสิ้น แม้ว่าบางท่านอาจจะไม่ได้เอ่ยถึงคำนี้เลยก็ตาม ท่านผู้วิเศษทั้งหลายเหล่านั้น ได้ลับเครื่องมือคือโยคะนี้ให้แหลมคมและมีกำลังไว้สำหรับท่านเองได้ใช้ โดยนำมาประยุกต์ในแบบต่าง ๆ ตามความเหมาะสมของท่านแต่ละรายในยุคสมัยนั้น ๆ

โยคะของท่านไส บาบ่า ไม่ได้มีลักษณะเหมือนกันในทุกกรณีกับโยคะ แบบที่มีผู้สั่งสอนกันมาแต่เดิม โดยส่วนทั่วไป แนวทางของท่านอาจกล่าวได้ว่าเป็นแบบ **คุรุมรรค** คือเป็นทำนองภักดีโยคะ ซึ่งมีมาแต่โบราณกาล แนวการปฏิบัติแบบนี้เน้นหนักให้ผู้ปฏิบัติพึงถึงองค์ท่านผู้เป็นครูด้วยจิตที่ตั้งมั่นเป็นอารมณ์เดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขั้นแรก คือในขั้นต้น ๆ นี้ ถ้าผู้ปฏิบัติส่งจิตแพร่ออกไปหลายทาง จะทำให้เกิดความยุ่งเหยิงสับสนขึ้น แต่ถ้าผู้ปฏิบัติรวมกำลังใจทั้งหมดให้พุ่งไปที่องค์ท่านศาสดาที่ท่านับถือบูชาแต่องค์เดียว—ซึ่งจะเป็นท่านผู้ใดก็ตาม—ก็จะทำให้ท่านศาสดาผู้นั้นสามารถพาเขาแหวกม่านควันแห่งมายาของโลกเกิดตายนี้ออกไปได้

การที่สาวกจำเป็นต้องให้ความเคารพนับถือและอุทิศตนต่อคุรุท่านใดก็ตาม ที่เขาได้เลือกแล้วนี้แหละ เป็นความหมายของคำ ที่พระเยซูไครสต์ได้กล่าวไว้ว่า “ไม่มีใครสามารถจะเข้าถึงพระบิดาของเรา (คือธรรมอันสูงสุด) ได้ นอกจากผ่านทางเรา (คือศาสดาหรือครู) เท่านั้น” ในทำนองเดียวกัน ท่านพระกฤษณะก็ได้

กล่าวว่า “ผู้ใดบูชาและฟังถึงเราด้วยศรัทธาอันไม่
หวั่นไหวแล้ว เราก็สามารถจะช่วยให้รอดพ้นจาก
โลกเกิดตายนี้ได้” อันที่จริงหลักเรื่องภักติโยคะ (หรือ
การใช้ศรัทธาเป็นต้นนำ) นี้ ถ้าเราเข้าใจความหมายให้
ถูกต้องแล้ว ก็ไม่ใช่หลักการที่แคบหรือต่ำเลย เรื่อง
เช่นนี้จะเปรียบกันจะเป็นเช่นช่างถ่ายรูปปรับเลนส์
กล้องของเขาให้จับเฉพาะอยู่กับภาพที่ต้องการอย่างเดียว
โดยปิดหรือว่ากับภาพอื่นที่ไม่ต้องการถ่ายไม่ให้เข้ามาใน
โฟกัสได้เลย ทั้งนี้เพื่อให้ได้ภาพที่คมและชัดเจนที่สุด
นั่นเอง

ท่านไส บาบ่า ได้กล่าวถึงเรื่องนี้เป็นทำนองอุปมา
โวหารว่า ไฟที่ปลายธูปนั้นย่อมไม่สามารถจะจุดไม้แห้ง
ให้ลุกเป็นเปลวได้ แต่ไฟที่ไหม้ป่าจะสามารถเผาไม้
ที่สดและเปียกให้ไหม้หมดสิ้นไปได้ ในทำนองเดียวกัน
ศรัทธาและปัญญาของบุคคลในขั้นเริ่มแรกนั้นก็เปรียบ
เหมือนไฟที่ปลายธูป ผู้ปฏิบัติจำต้องระวังรักษาไฟนั้น
ไว้ให้ดี เพื่อให้ลุกโชติช่วงขึ้นมีกำลังแรงเหมือนไฟป่า
เมื่อถึงขนาดนั้นแล้ว ศรัทธาและปัญญาในตอนนั้นก็

จะแผดเผาไม้สดทั้งหลายให้หมดสิ้นไปได้ อันว่า “ไม้
สดทั้งหลาย” นั้นก็คือคำสอนต่าง ๆ ที่มีมากมายหลาย
ประการและดูเหมือนว่า จะมีเนื้อความไม่ลงรอยกันได้
นั่นเอง

แนวการปฏิบัติในกลียุค

ท่านได้กล่าวอีกว่า “ผู้ปฏิบัติต้องมีความคิดกว้าง
และมีใจสูง” ความเป็นผู้มีใจแคบและต่ำจะทำให้เขา
ไม่สามารถจะเผยแพร่วัฒนธรรมให้แก่เพื่อนร่วมโลกได้”
ท่านยังได้กล่าวอีกด้วยว่า ในกลียุคนี้ แนวการปฏิบัติที่
ง่ายที่สุด และรวดเร็วที่สุดในการนำผู้ปฏิบัติไปสู่จุดหมาย
ปลายทางได้ก็คือ ภักดีโยคะ ในการปฏิบัติตามแนวนี้
ให้ผู้ปฏิบัติฟังถึงองค์ศาสดาของเขອງค์ไหนก็ได้ ที่เขา
นับถือที่สุด เพราะอันที่จริง ไม่ว่าเขาจะฟังองค์ไหน ๆ
การฟังนั้น ก็จะนำเขาไปสู่พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน
นั่นแหละ แม้ว่าท่านแต่ละองค์จะมีชื่อและรูปร่างปรากฏ
ออกมาต่าง ๆ กันก็ตาม

โยคะตามแนวของท่านไส บาบา ประกอบด้วย
กรรมโยคะ คือการงาน (ชนิดใดก็ได้) ที่ศิษย์กระทำ

เพื่อเป็นเครื่องบูชาพระผู้เป็นเจ้า บัญญาโยคะ คือการใช้บัญญัติเลือกเฟ้นไตร่ตรองหาเหตุผล และโยคะคือ การแสวงหาตนเอง ได้แก่การควบคุมจิตและการบำเพ็ญสมาธิ ข้อปฏิบัติเหล่านั้นเป็นเสมือนการเตรียมดินและการประคับประคองหน่ออ่อนของตนให้มีความก้าวหน้าอย่างแท้จริง ของการปฏิบัติอยู่ที่ความกรุณาเอ็นดูของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งจะ “ไปรยปรายลงมาเหมือนหยาดฝนอันหล่นจากฟากฟ้าลงมาสู่ดิน” ฉะนั้นไม่ว่าสาวกจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ท่านไส บาบ่าก็จะอยู่ที่นั่นด้วย พร้อมกับไปรยปรายความกรุณาของท่านลงสู่ ดอกไม้ตูมในทางวิญญาน ซึ่งพร้อมที่จะเปิดอ้าออกรับหยาดฝนนั้นแล้ว ซึ่งทั้งนี้๓ โดยการตระเตรียมตัวด้วยแนวการปฏิบัติ ๓ อย่างดังกล่าวมาข้างต้นแล้วเสียก่อน ท่านได้พูดย่ออยู่บ่อย ๆ ว่า “เฉย ๆ ไว้ (คืออย่าคอยอดถึงการปฏิบัติ) แล้วเราจะทำสิ่งที่ควรทำแก่เจ้าเอง”

นอกเหนือจากแนวการปฏิบัติทั่วไปซึ่งจะสอนให้ กับทุกคนได้แล้ว ก็ยังมีความสัมพันธ์ส่วนตัว ระหว่างท่านครูกับศิษย์เป็นรายบุคคลโดยเฉพาะอีก เรื่องนี้เป็น

เรื่องที่อยู่เหนือโลกแห่งกาล และอวกาศ—เป็นเรื่องของใจต่อใจ โดยเฉพาะ จริ่งอยู่การที่ได้เห็นกายเนื้อของท่านนั้น ย่อมเป็นการทำให้เกิดกำลังใจได้อย่างแน่นอน แต่สานุศิษย์หลายต่อหลายคนก็ได้เคยเล่าให้ฟังว่า บางทีการได้เห็นรูปถ่ายของท่านก็ดี ของวิฤตติก็ดี หรือได้ยินคำพูดของท่านจากผู้อื่นพูดให้ฟังก็ดี ก็มีผลในทางใจทำให้เกิดความกล้าหาญและศรัทธาในอันที่จะปฏิบัติต่อไปได้เหมือนกัน

การอยู่ใกล้ซิคกันมักทำให้ชินชาไปได้บ้างเหมือนกัน

เป็นความจริงที่ว่าสาวกบางคนไม่สามารถจะเดินทางมาอยู่ในที่ใกล้ ๆ กับท่านใส บาบ่า เป็นระยะเวลา นาน ๆ ได้ การที่ได้มาอยู่ใกล้ ๆ กับท่านนั้นก็มีควมดีอยู่อย่างหนึ่ง คือเป็นการเผาบาปหรือกิเลสในใจของเราไปได้เรื่อย ๆ เป็นแต่ว่า แน่ละ การ เผา นี้ย่อมเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความปวดร้าวในใจของเราได้เหมือนกัน แต่เมื่อมองจากอีกมุมหนึ่ง เราจะเห็นได้จากตัวอย่างของ อรชุนซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับพระกฤษณะผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็น

ภายใต้กฎเกณฑ์ของวัตถุของโลกนี้บ้างเหมือนกัน เช่น ต้องการอาหารพอสมควรเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงให้คงอยู่ได้บ้าง เกี่ยวกับเรื่องนี้ ดร. ภควันทัม ได้กะคำนวณตามมาตรฐานทางฟิสิกส์แล้ว และได้บอกว่า อาหารที่ท่านใส บาบารับประทานเข้าไปนั้น มีปริมาณน้อยเหลือเกิน จนกระทั่งไม่สามารถจะผลิตแคลอรีออกมาให้พอกับการที่คนธรรมดาจะมีชีวิตอยู่ได้เลย เรียกว่าถ้าคนอื่น ๆ กินอาหารขนาดนั้น ก็คงจะตายไปนานแล้ว แต่ท่านใส บาบา ก็ยังคงรักษาร่างกายของท่านอยู่ได้ และมีหน้าซ้ำท่านยังสามารถทำงาน เพื่อประโยชน์สุขแก่คนอื่น ในหน้าที่ขององค์อวตารได้เป็นอย่างดี—แต่นั้นแหละถึงอย่างไร ๆ ท่านก็ยังคงต้องกินอาหารอยู่ดี

นอกจากนั้น จากการสังเกตด้วยตนเองและการสอบถามผู้อื่น ข้าพเจ้าก็พอจะกล่าวได้ว่าท่านไม่ได้นอนหลับแบบที่เรานอนหลับกันเลย ท่านอาจจะเข้าสมาธิเพื่อเสริมพลังของท่านที่เสียไปก็ได้ แต่ก็เป็นที่แน่นอนอนว่า ความหลับไม่ได้ครอบงำจิตของท่านเหมือนดังที่มันครอบงำจิตของเราเลย สภาวะแห่งวิญญูณ (Conscious-

ness) ของท่านที่ทำให้ท่านสามารถทำงานได้ในภูมิต่างๆ
 กติ หรือทำให้ท่านพักผ่อนได้ก็ดี รู้สึกว่าจะเป็นเรื่องที่อยู่
 อยู่ในอำนาจจิตของท่านทั้งสิ้น

น้อยคนที่จะมี “ใจถึง” พอที่จะประพฤติพรหมจรรย์ได้

บุคคลผู้ปฏิบัติโยคะตามแนวทางของท่านไส บาบ่า
 ก็ไม่ได้มีความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องเป็นนักบวช ตรง
 กันข้ามท่านส่งเสริมให้เขาแต่งงานเสีย และมักจะจัด
 การหาคู่ให้ไปร่วมพิธีแต่งงาน และก็คอยช่วยให้พรใน
 วันแต่งงาน ตลอดจนตั้งชื่อลูกให้เขาด้วย

ข้าพเจ้าคิดว่า ในฐานะที่ท่านสามีสามารถอ่าน
 จิตใจ และดูวาสนาบารมีของแต่ละคนได้ ท่านก็คงจะ
 รู้ว่า บุคคล (ในสมัยนี้) มีน้อยเหลือเกินที่จะรักษา
 พรหมจรรย์ คือไม่มีคู่ครองอยู่ได้ ในสภาพเช่นนี้ ท่าน
 ก็คงจะเห็นแล้วว่าให้เขามีชีวิตคู่ คือแต่งงานเสียเลย
 จะเป็นการ (ฝึกกรรม) ได้ดีกว่าเสียเวลาเสียแรงในการ
 ต่อสู้กับกิเลสตัณหา (แบบกดทับเอาไว้) ซึ่งจะทำให้เกิด
 ปัญหาทางสุขภาพจิตตามมาอีกหลายประการ การ

ให้เขาดำเนินชีวิตตามปกติวิสัย คือการครองเรือนแบบ
ชาวโลกธรรมดาจะเป็นการ (ปฏิบัติธรรม) ได้ดีกว่า

เคล็ดลับของการทำงาน

ท่านสอนว่า ถ้าเรามีความภักดีหรืออุทิศตนให้
กับพระผู้เป็นเจ้าของอยู่แล้ว การทำงานครองชีพในโลก
แบบฆราวาสนั้นแหละ ก็สามารถเป็นเครื่องเอื้ออำนวย
แก่การปฏิบัติโยคะตามแนวของท่านได้เหมือนกัน หลัก
สำคัญในการปฏิบัติเช่นนี้ ก็คือต้องพยายามมีสติคอย
ตรวจสอบเจตนาธรรมณ์ของเราอยู่เสมอ ถ้าในการทำงาน
ของเรา (จะเป็นงานอะไรก็ได้) เรามุ่งมั่นให้เป็นไป
เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่ผู้อื่น และเพื่อเชิดชูเกียรติ
ของพระผู้เป็นเจ้าของ ถ้าเราทำงานไปด้วยความเสียสละ
คือทำงานเพื่องาน ไม่หวังผลรางวัลจากผู้อื่นเป็นสำคัญ
ก็ดี หรือถ้าเราทำทุกสิ่งทุกอย่างไปอย่างเต็มความสามารถ
และปล่อยให้ผลที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องของพระผู้เป็นเจ้าของ จะ
เป็นผู้ตัดสินใจตัดสินกันก็ดี การทำงานของเรา ก็จะกลายเป็น
การบำเพ็ญโยคะ และจะช่วยให้เราบรรลุถึงความหลุด

พื่นได้ แต่ถ้าเราทำการทำงานด้วยเจตนาธรรมณ์ที่เห็นแก่ตัว
คิดแต่จะแสวงหาเงินทองและชื่อเสียงเพียงไร การทำ
งานดังกล่าว ก็จะเป็นการผูกมัดหรือถ่วงให้เราติดอยู่
กับโลกมากชนเพียงนั้น

และท่านไส บาบ่า ก็ไม่ได้หวังว่าจะให้สาวกของ
ท่านทำงานด้วยอุตมคติอันบริสุทธิ์ และสูงสุดดังกล่าว
มาแล้วโดยจับพลันทันที ท่านสอนให้ระลึกไว้เนื่อง ๆ
ว่า “การทำงานคือการบูชาพระ” (Work is worship)
ผู้ทำหมั่นเตือนตนเองได้เช่นนั้น และพยายามทำงานด้วย
เจตนาธรรมณ์เช่นนี้ตามกำลังความสามารถทุก ๆ วัน ก็ย่อม
เป็นการบำเพ็ญโยคะ ไปตามหลักสูตรของท่านได้เป็น
อย่างดี

มีปัญหาคิดว่า—แล้วท่านไส บาบ่า จะสามารถ
ทำงานอันยิ่งใหญ่ชิ้นนี้สำเร็จไหม ? ท่านจะสามารถยก
ระดับจิตใจมนุษย์แต่ละคนได้เพียงพอที่จะเปลี่ยนชะตา
กรรมของมนุษย์ชาติทั้งมวลไปในทางที่ดีขึ้นไหม ? คือ
ว่าท่านจะสามารถปลุกประชาชนให้ตื่นขึ้นจากความเพ้อ
ฝัน เพราะการยึดถือตัวตนที่จอมปลอมแล้วเข้าถึงความ

จริงว่า ตัวตนที่แท้จริงของเขาคืออะไรได้หรือไม่?—ทั้งนี้จะต้องให้ได้ผลแก่คนทั่วไปเป็นจำนวนเพียงพอ ที่จะบันดาลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงขึ้นแก่มนุษยชาติด้วย ความเปลี่ยนแปลงในระดับและปริมาณขนาดนั้น ท่านจะสามารถบันดาลให้เกิดขึ้นได้หรือไม่?

มีคำพังเพยว่า “หากมีคนดี ๆ สัก ๑๐ คนเท่านั้น เมืองโซดอม (Sodom) ก็คงจะไม่พินาศ * ” ปัญหาว่า คิดจึงมีว่า จะต้องมีคนดีสักเท่าใดในปัจจุบัน จึงจะช่วยโลกนี้ให้รอดพ้นจากความพินาศได้ ?

ตามหลักการแล้ว เมื่อท่านเป็นผู้เป็นอวตารลงมาเกิด ก็น่าที่ท่านจะต้องทำงานได้สำเร็จ พระพุทธองค์ได้ประสบความสำเร็จในการชักจูงจิตใจประชาชนชาวเอเชียทั้งหลายให้เลิกละการถือโซกลาง ซึ่งเป็นความเชื่อ

* โซดอม (Sodom) เป็นเมืองหนึ่งในประเทศปาเลสไตน์สมัยโบราณ ซึ่งถูกทำลายจนพินาศย่อยยับหมดสิ้นพร้อมกับเมืองอื่น ๆ อีก ๓ เมือง สาเหตุของการถูกทำลายนี้ ตามคัมภีร์โบราณกล่าวว่าเพราะผู้คนในเมืองนี้เกือบทั้งหมดเป็นคนชั่วช้าเลวทรามอย่างยิ่ง ทั้งในด้านปริมาณของความชั่วร้าย และจำนวนคน เรียกว่าทั้งเมืองจะคนดีสัก ๑๐ คนก็หาไม่ได้ คือถ้ามีเหลือสัก ๑๐ คน พระผู้เป็นเจ้า ก็คงจะมีความปรานีอยู่บ้าง—ไม่ทำลายให้ย่อยยับไปถึงขนาดนั้น

ถือแบบงมงาย ทำให้ตนเองจมอยู่ในความมืดตลอดกาล ผลก็คือทำให้ประชาชนเหล่านั้นมีจิตประณีต และมีปัญญาสูงส่งขึ้น พระเยซูไครสต์ก็ได้จุดดวงประทีปที่ทำให้ประเทศต่าง ๆ ทางภาคตะวันตก ได้เห็นแสงสว่างแห่งอารยธรรม คืออาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งการนำเขาออกมาจากความมืดมิดปิดตายจมอยู่กับความป่าเถื่อนแต่ดั้งเดิม ในปัจจุบันเราจะเห็นว่า “เพลงขับ” ของอวตารผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองนี้ ก็ยังมีผู้ บรรเลง ให้เราได้ยินอยู่ในโลก เป็นแต่ว่าเสียงดนตรีนั้นคงจะเบาลงไปบ้างตามความล่องไปแห่งกาลเวลา

ปัจจุบันนี้ โลกเรากำลังอยู่ในสภาพที่น่ากลัวกว่าในสมัยก่อน (คือสมัยพระพุทธเจ้าและพระเยซูไครสต์) มาก พลังของกิเลสต่าง ๆ เช่น ความขะลา ความกลัว ความชิงชังกัน และการแสดงออกซึ่งความรุนแรงเป็นต้นเหล่านั้น ได้รับการสนับสนุนให้รวมตัวกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน เป็นองค์การที่มีขอบข่ายสาขางานกว้างขวาง และลึกซึ้งกว่าที่เคยเป็นมาแล้ว ในสมัยก่อน ๆ เช่น สมัยที่อาณาจักรโรมันก้าวลงสู่ความแตกดับล่มจมมาก และ

ก็มีความรุนแรง และเลวทรามถึงขนาดป่าเถื่อนมากกว่า
 ตอนยุคป่าเถื่อนของตะวันตก ซึ่งเป็นตอนที่กุมารผู้หนึ่ง
 (คือพระเยซูคริสต์) ได้อุบัติขึ้นในรางหญ้าของคอกสัตว์
 ที่เมืองเบธเลเฮมมาก ในยุคนั้น ท่านพระเยซู (คือ
 กุมารที่เกิดในรางหญ้าที่เมืองเบธเลเฮมนั้น) ได้จุดดวง
 ประทีปแห่งธรรม ช่วยประเทศตะวันตกเหล่านั้นไว้
 ทันเวลาพอดี ปัญหาจึงมีว่า กุมารผู้หนึ่งที่ถือกำเนิดมา
 ในหมู่บ้านปศุสัตว์อันห่างไกลจากความเจริญนั้น จะ
 สามารถต้านทานกระแสคลื่นแห่งกิเลสอันถาโถมเข้ามา
 อย่างน่าสะพึงกลัวมากกว่าทุกๆ คราวนี้ได้ไหม? ท่านผู้
 จะสามารถสถาปนาอาณาจักรแห่งความสว่างของพระผู้
 เป็นเจ้าขึ้นในโลก สมดังที่พระเยซูคริสต์ได้พยากรณ์
 และสัญญาไว้ในวันนั้นได้ละหรือ?

เมื่อคำนึงถึงความเมตตาของพระผู้เป็นเจ้าเป็น
 หลักแล้ว ก็ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ ดร. อาร์.อาร์. ทิวากร
 ผู้เป็นนักปราชญ์ และรัฐบุรุษที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งของ
 อินเดีย ได้เขียนข้อความตอนหนึ่งในโอกาสวันครบรอบ
 วันเกิด ๕๐ ปีของท่านไส บาบาว่า “ครั้งหนึ่ง ท่านไส

باب่า เป็นเด็กกะโปโลในชนบทซึ่งไม่มีใครสั่งสอนวิชาอะไรให้ ไม่มีใครดูแลเอาใจใส่อะไร ท่านได้เติบโตขึ้นมาในหมู่บ้านที่ไม่มีใครรู้จัก แต่แล้วก็มีผู้รู้จักและนับถือบูชา มากชนทุกที่ ทั้งในด้านปาฏิหาริย์และในด้านอำนาจอื่น ๆ บัดนี้ เมื่อเราทั้งหลายมาประชุมกัน ณ ที่นี้เพื่อเฉลิมฉลองวันเกิดที่ ๕๐ ของท่านนั้น เราลองดูไปรอบ ๆ ซิ แล้วถามตนเองว่า เรากำลังเห็นอะไรบ้าง?—นี่แหละ เราได้เห็นประศันตินิลยัม ซึ่งกลายเป็นเมืองสมัยใหม่เมืองหนึ่งไปแล้ว มีเครื่องอุปกรณ์แห่งความสะดวกนานาประการ มีอาคารหลังใหญ่ ๆ สำหรับผู้มาเยือน ซึ่งรับคนได้นับเป็นพัน ๆ ทั้งหมดนี้เกิดผลผลิตขึ้นมาท่ามกลางภูมิประเทศที่เป็นป่าเขาลำเนาไพร ซึ่งอยู่ถัดไปจากปุตตปารตีท่านนั่นเอง

ดร. ทิวากร ยังได้เขียนต่อไปถึงผู้คนจำนวนมากมายมหาศาล ซึ่งมีเชื้อชาติต่าง ๆ กัน มีอาชีพต่าง ๆ กัน และนับถือศาสนาต่าง ๆ กัน โดยกล่าวว่า “นักปรัชญา และนักการเมือง นักกฎหมายและนักการศึกษา นักวิทยาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญทางเทคโนโลยี... ..คนที่ไม่

ได้มีการศึกษา และนักปราชญ์คนรวยและคนจน—ทั้งหมดได้มาประชุมกัน ณ ที่นี้ ทั้ง ๆ ที่ยังมีความไม่สะดวกอีกหลายอย่างหลายประการ..... เพื่อมานมัสการท่านไสบาบา เพื่อส่งเสริมสังฆธรรม คือธรรมประจำชีวิต.....

“เราย่อมเห็นได้อย่างชัดเจนแล้วว่า ท่านไสบาบา มีความสามารถเพียงไรในการประสานสัมพันธ์จิตใจของบุคคลผู้มาจากประเทศต่าง ๆ กัน—มีความเชื่อถือ มีวรรณะ ระบบสังคม เผ่าพันธ์ และภาษาต่าง ๆ กัน ให้เข้ากันได้เป็นอย่างดีถึงขนาดนี้ โดยท่านได้ทำให้เขารู้สึกเป็นผู้อยู่ร่วมกันเป็นสมาชิกของครอบครัวเดียวกัน คือครอบครัวทางวิญญาณไสบาบา (a single Satya Sai spiritual family) ก็ถ้าความสามารถถึงขนาดนี้เรายังไม่เรียกว่าปาฏิหาริย์ และสิ่งอัศจรรย์ที่ยังมีชีวิตให้เห็นอยู่ได้เช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็อยากทราบว่ ะไรเล่าจึงควรจะเป็นสิ่งอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ได้?” (จากวารสาร สนธนสารถี ประจำเดือนมีนาคม ค.ศ. ๑๙๗๖)

พระเยซูคริสต์ทรงมีเวลาเพียง ๓ ปี ในการประกาศสังฆธรรมแห่งยุคใหม่ ท่านไสบาบา มีเวลา ๓

ชาติ ท่านได้เริ่มภารกิจของท่านอย่างเงียบๆ ที่หมู่บ้าน เซอร์ดี ในระยะเวลาครึ่งหลังของศตวรรษที่แล้วมา ในปี ค.ศ. ๑๙๑๘ ในขณะที่ท่านเริ่มจะมีผู้รู้จักและนับถือกันทั่วอินเดียแล้ว ท่านก็ตั้งชั้นขึ้นไป และได้กลับมาถือกำเนิดใหม่ เมื่อ ๘ ปีต่อมาที่ปุตตปารตี ปัจจุบันภารกิจของท่านกำลังได้ผลเป็นที่พอใจยิ่งขึ้นทุกที แต่ท่านก็บอกว่า ท่านไม่ได้หวังว่าจะทำงานให้สำเร็จสมบูรณ์ได้ในชาตินี้ ท่านบอกว่า หลังจากละร่างกายในปัจจุบันนี้ไปแล้ว ท่านจะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก มีชื่อว่า เปรมไส่ และก็จะทำงานนี้ต่อไป

ซิมโฟนี ของ อวตาร

การมาเกิดเป็นมนุษย์สามชาติติด ๆ กันของท่าน ผู้เป็นอวตาร...กินเวลากว่า ๑๕๐ ปีเล็กน้อย ตอนนั้น (คือในชาติที่สามของท่าน) เราจะได้เริ่มอย่างเข้าสู่ยุคใหม่แล้วหรือยังหนอ? เมื่อคำนึงถึงสถานการณ์ในปัจจุบัน ก็มีทางว่าน่าจะเป็นไปได้เหมือนกัน ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่า ท่านไส่ บาบ่า พร้อมด้วยบุคคลผู้ช่วยเหลือ

ท่านทั้งหลาย ทั้งที่อยู่ในโลกนี้และอยู่ในโลกอื่นก็ดี คงจะกำลัง “ร่วมแรงกันแต่งเพลงซิมโฟนีอวตารอันมหิพาร” (compose a mighty Avataric symphony) ซึ่งคงจะดังก้องกังวาลต่อไปอีกเป็นเวลาหลายศตวรรษทีเดียว พร้อมกันนั้นก็จะเป็นการเปลี่ยนโฉมหน้าประวัติศาสตร์ และยกระดับจิตใจของมนุษย์ให้สามารถเห็นความจริงได้กว้างและไกลขึ้นกว่าเดิมอีกมาก เพื่อมนุษย์ทั้งหลายจะได้รอดพ้นจากการตะเกียกตะกายเพื่อเอาตัวรอดอย่างมืดบอดและบ้าคลั่ง เหมือนสัตว์ป่าดังที่เขากำลังกระทำกันอยู่ในปัจจุบันนี้เสียที ถ้ามนุษย์มีอะไรที่จะต้องตะเกียกตะกายหรือดิ้นรนบ้าง ก็ควรจะให้ขึ้นไปเพื่อเรียนบทเรียนของชีวิตในโลกนี้ในระดับที่สูง และประณีตขึ้นไปกว่านี้ ซึ่งในระดับนั้นเขาจะต้องเรียนรู้และเล่นช้นโดยอาศัยความเมตตาและรักใคร่กันเหมือนพี่น้องร่วมตระกูลเดียวกันเท่านั้น

ในที่สุดนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอกล่าวว่าเท่าที่ข้าพเจ้าได้บรรยายไว้ในหน้ากระดาษของหนังสือเล่มนี้นั้น ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้ประสบมาด้วยตนเองบ้าง

และได้ฟังผู้คนเล่ามาบ้างเท่านั้นเอง และอันที่จริง แม้ ส่วนทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้พบเห็นและได้ยินได้ฟังมานั้น ก็ เป็นเพียงส่วนน้อยนิดของความจริงที่ได้เกิดขึ้นที่เกี่ยวข้องกับท่านไอ้ บาบ่า ความจริงเหล่านั้นซึ่งได้เกิดขึ้น เป็นประจำวันและทุก ๆ วัน (ตลอดระยะเวลาหลายสิบปี) ย่อมมีมากกว่าที่ได้บรรยายไว้นี้มากมายไม่รู้ว่ากี่เท่าต่อกี่เท่าเลยทีเดียว

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยกล่าวว่า การบรรยายเรื่องเกี่ยวกับท่านไอ้ บาบ่านั้น เปรียบเหมือนการนำน้ำในมหาสมุทรมาบรรจุไว้ในขวดที่ใส่แยมจะนั้น และเดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าก็ยังคงมีความเห็นเช่นนั้น ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นใจเซนต์ยอห์น (สาวกคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์) ซึ่งได้กล่าวไว้ท้ายคัมภีร์ Cospel ซึ่งท่านเป็นผู้จดบันทึกว่า “อันที่จริงยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ท่านพระเยซูคริสต์ได้กระทำแล้ว ถ้าจะเขียนสิ่งนั้นลงทีละอย่าง ๆ ให้หมดกันแล้วละก็ ข้าพเจ้าคิดว่าโลกทั้งโลกคงจะไม่มีที่วางหนังสือที่ใช้เขียนบันทึกเรื่องนี้เป็นแน่”

คุณชีวิต

อันความจริง
เป็นเกลียวคลื่น
อาตมา
แตกออกไป

เจ้านนหรือ
สาขา
นเดียวกัน
จากประระ—

คืออาตมา
จากแหล่งใหญ่
สัมพันธ์ไว้
มาตมัน

จุดประสงค์
คือเขาถง
ว่าอาตมา
เหมือนเกลียวคลื่น

ของการเกิด
ที่สุด
นม
เดียวกัน

เป็นมนุษย์
ความจริงนั้น
ความสัมพันธ์
กับสาคร

นแหละคือ
ควรบรรด
งานอย่างอน
ขอพักผ่อน

ภาระกิจ
กระทำให้
ด้ายคนแท้
ที่หลังได้

อันสูงสุด
ได้ผลก่อน
นั้นแน่นอน
ไม่สำคัญ

นเป็นงาน
เพื่อได้เกิด
งานหาเลยง
สัตว์ก็ทำ

ของมนุษย์
มาแล้วไซ้
เพียงร่างกาย
ได้เหมือนกัน

สุดประเสริฐ
ไม่เป็นหมัน
ไปวัน ๆ
เช่นกับเรา

แต่งงาน ^๕	เป็นงาน	อภิสิทธิ์
สำหรับ ^๕	รู้จักคิด	ไม่ขาดเขต
เพราะได้เพียร	สนกาล ^๕	นานไม่เบา
จึงได้เท่า	พินผ่าน	สันดานทราม
อันหมายถึง	กิเลสมาร	สันดานดิบ
มาไกลลิบ	จนสามารถ	เพื่ออาจข้าม
ระดับสัตว์	ดิรัจฉาน	ขุ่นสู่ ^๕ ความ
เป็นมนุษย์	สมนาม	ตามเป็นจริง
นคือ ^๕ การ	พัฒนา	ค่าชีวิต
ทางดวงจิต	ไปสู่ ^๕ ขั้น	อันสูงยิ่ง
ขั้นบันได	ได้เท่า	เข้าพักพิง
เพื่อได้สิ่ง	อันเที่ยงแท้	ไม่แก่ตาย
หากมนุษย์	ใช้เวลา	ตลอดชาติ
เพื่อเป็นทาส	ของวัตถุ—	กามทั้งหลาย
คิดแต่หา	ความสนุก	สุขสบาย
กินแล้วนอน	บ่อนแล้วถ่าย	ไม่ปรารมภ์

ถึงเรื่องอัน	อันใด	ไปจากนี้
ก็แน่ที่	จะต้องวาย	ตายทับถม
แจกเช่นสัตว์	เผ่าหากิน	จนสิ้นลม
ชีวิตจอม	อยู่ในคุก	ทุกชาติไป
ผู้เข่นนั้น	เปรียบเสมือน	คนโทษหนัก
ไม่มีทาง	ออกมาพัก	นอกคุกได้
เขาไม่รู้	ว่าได้เกิด	มาทำไม
ต้องตายไป	อยู่ในคุก	ทุกชาติเอย

— ศรีสัตยา ไส้ ขาบา

บทที่ ๔๗

แก้ใจตนเองเสียก่อน

ตอนค่ำของวันพฤหัสบดีวันหนึ่ง เมื่อตอนปลายเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๗๖ ไอริสและข้าพเจ้าได้ไปร่วมประชุมกลุ่มสาวกของท่านไซบอบา ที่ศูนย์ของฮิลดาชาร์ลตัน ในโบสถ์ใหญ่แห่งหนึ่งในนิวยอร์ก เรารู้สึกว่าเป็นการประชุมที่มีบรรยากาศอันก่อให้เกิดความประทับใจมาก ตอนที่เรามาถึงนั้นเป็นเวลา ๑๘.๓๐ น. และปรากฏว่ามีคนประมาณ ๖๐๐ หรือ ๗๐๐ คนอยู่ที่นั่นแล้ว เขากำลังร้องเพลงอันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาต่างๆ กันอยู่ ในขณะที่นั่งกันอยู่บนพื้นรอบๆ บันไดกลางโบสถ์นั้น ฮิลดาเองอยู่ที่บันไดชั้นบนสุด และเราก็ได้รับเชิญให้ไปร่วมพิธีกับเธอที่นั่น

ต่อจากนั้นมีการร้องเพลงศักดิ์สิทธิ์โดยเป็นการร้องเดี่ยวของคนหนุ่มสาว ต่อมาก็มมีการบรรเลงดนตรีและมีการทำสมาธิรวมกันเป็นหมู่ ข้าพเจ้าได้พูดถึงเรื่อง

เกี่ยวกับท่านใส บาบอบ้างเล็กน้อย ครั้นแล้วฮิลดาก็กล่าวคำปราศรัยอันน่าจับใจ เธอกล่าวอย่างเป็นกันเอง และกล่าวอย่างคล่องแคล่วน่าฟัง ถึงวิธีการสังเกตดูตัวเอง และแก้ไขปรับปรุงตัวเอง ผู้ฟังทุกคนต่างพากันตั้งอกตั้งใจฟังด้วยความเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง

จบคำปราศรัยแล้ว ก็มีการรักษาโรคโดยสาธยายมนต์อันศักดิ์สิทธิ์คือคำว่า “โอม” บรรยายากาศตอนนั้นรู้สึกว่าจะมีความสั่นสะเทือนทางวิญญาณ (spiritual vibrations) แทรกอยู่ทุกอนุ ทำให้เราอดคิดไม่ได้ว่าคงจะมีพลังวิเศษอันมาจากเบื้องสูง ได้กรุณาส่งกระแสมาให้ความช่วยเหลือในครั้งนั้นด้วย

ตอนท้ายของการประชุม ฮิลดาได้ลงไปปะปนกับประชาชนข้างล่าง โดยใช้พลังของเธอรักษาโรคให้แก่คนไข้เป็นราย ๆ ไป ขณะนี้ก็มีชายแปลกหน้าผู้หนึ่งเดินชนบันไดมา และยื่นกระดาษเล็ก ๆ ชิ้นหนึ่งให้ข้าพเจ้า ในนั้นมีข้อความสั้น ๆ เขียนไว้ว่า “ผมเพิ่งได้ทราบว่าคุณมาที่นิวยอร์กนี้ กรุณาติดต่อผมด้วยนะครับ” ลงชื่อ ยอห์น กิลเบอร์ต (ดูบทที่ ๔๔ หน้า ๖๙๒) และมีหมายเลขโทรศัพท์บอกไว้ให้ด้วย

ข้าพเจ้าเกือบไม่เชื่อสายตาของตัวเอง — ยอห์น กิลเบอร์ตยังไม่ตาย นี่เป็นปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ที่สุดที่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความปีติยินดีอย่างยิ่ง คึนนั้นข้าพเจ้ากลับมาถึงโฮเต็ลเวลา ๒๓.๐๐ น. กรีบโทรศัพท์ไปหาเขาทันที ผู้รับสายคือตัว ยอห์น กิลเบอร์ตเอง เสียงของเขาแจ่มใสแสดงถึงความผาสุกอย่างแน่นอน ซึ่งแตกต่างกันอย่างมากกับเสียงที่แหบแห้ง แสดงถึงความหมดอาลัยตายอยากในชีวิต ที่ข้าพเจ้าเคยได้ฟังจากเขาในสวนที่บังกาลอร์

การ 'เกิดใหม่' ของผู้หมดหวังแล้ว

ใช่แล้ว เขาหายจากโรคร้ายทุกประการด้วยอนุภาพของท่านไอ บาบา เขาบอกยืนยันกับข้าพเจ้าทางโทรศัพท์เช่นนั้น เขาและมารดาของเขาได้พากันไปกราบนมัสการท่านไอ บาบา เมื่อสองเดือนเศษมาแล้วนี้เอง เดียวนี้เขาหายเป็นปกติดีแล้ว เราไม่มีเวลาสนทนาซักถามกันมากนัก เพราะฮิลดากำลังจะมาหาข้าพเจ้าที่โฮเต็ลเพื่อสนทนากันเล็กน้อยเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่

ข้าพเจ้าจะต้องออกเดินทางจากนิวยอร์กตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น เป็นอันว่าข้าพเจ้าไม่มีเวลาพบยอห์น กิลเบอร์ต ได้เสียแล้ว แต่เขาก็สัญญาว่า จะเขียนจดหมายเล่ารายละเอียดส่งไปให้ข้าพเจ้าทราบภายหลัง

หลังจากนั้นมา ๓ เดือน ในขณะที่อยู่ในซิดนีย์ ข้าพเจ้าได้รับจดหมายจาก ฟลัชซิง นิวยอร์ก ฉบับหนึ่ง ซึ่งมาจาก ยอร์น กิลเบอร์ต ต่อไปนี้เป็นข้อความที่ตัดตอนมาจากจดหมายฉบับนั้น แสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ที่เกิดแก่ยอห์น ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทั้งหมดนี้สำเร็จได้เพราะความกรุณาอันไม่มีผู้ใดจะหยั่งหรือคาดคะเนได้จากท่านผู้มีรัศมีสุกใส ซึ่งซ่อนองค์อยู่ในเสื้อคลุมสีแดงหม่น คือท่านไส บาบานั่นเอง ข้อความบางตอนในจดหมายนั้นมีดังนี้—

“ผมได้รับการวินิจฉัยโรคว่า เป็นมะเร็งชนิด Hodgkin's Disease เมื่ออายุ ๒๒ ปี เนื่องจากผมเกิดในตระกูลของชนชาติยิว ที่ไม่นับถือศาสนาอะไรเลย เขาก็ถือกันว่าสาเหตุที่ผมเกิดเป็นโรคนั้นช่นมาก็คือ “โชคร้าย” เท่านั้นเอง ผมได้รับการรักษาโดยการฉายรังสีแล้วต่อมาก็ได้รับการผ่าตัดอีกด้วย

“ในระยะเวลาที่ผมรู้สึกหมดอาลัยตายอยากในชีวิต
แล้วนี่ ผมเกิดความรู้สึกว่าอยากจะทำเหตุผลทั้งในด้าน
ปรัชญา และสรีรวิทยาว่า มันมีสาเหตุบ้างบอกอแตก
อะไรกันนะ ที่ทำให้ผมต้องโซคร้ายถึงขนาดนี้ ผมจึง
เริ่มหาหนังสือวรรณคดีทางตะวันออกมาอ่าน และก็เริ่ม
รู้สึกว่าเห็นคุณค่าและความงดงาม ในหลักการที่เข้าใจ
ง่ายของเขาอยู่เหมือนกัน แต่ผมก็ยังมีความกระหาย
อย่างลึก ๆ อยู่อีก คืออยากจะรู้เรื่องของชีวิตให้มากขึ้น
และจะได้รู้ให้แน่นอนว่า ผมควรจะประพฤติปฏิบัติ
อย่างไรในสภาพเช่นนี้”

ต่อจากนั้น ยอห์นได้บรรยายไว้โดยละเอียดว่า
เขาได้เดินทางไปประเทศอังกฤษ และลองใช้วิธีการรักษา
แบบฝังเข็มดู ซึ่งก็มีผลบ้างเล็กน้อย เขากล่าวว่าผู้เชี่ยวชาญ
ชาวนั้น ซึ่งเป็นสมาชิกสมาคมพรหมวิทยา เป็นผู้
สามารถตอบปัญหาข้อสงสัยในทางวิญญาณของเขาได้

เขาได้เล่าต่อไปดังนี้ “แพทย์ผู้รักษาโรคโดย
ใช้ยาเสพติดอย่างอ่อนผู้หนึ่งในลอนดอนได้บอกผมว่า
ความป่วยไข้ของผมนั้นมีรากฐานมาจากทางจิต เพราะ

ฉะนั้น การที่จะรักษาให้หายจึงต้องรักษากันที่จิตด้วย
 เขาได้ให้ยืมหนังสือ เรื่อง SAI BABA, MAN OF
 MIRACLES ที่คุณเป็นผู้แต่งให้ผมอ่าน ซึ่งผมก็อ่านไป
 ด้วยความสงสัยอย่างยิ่ง แต่โดยน้ำใสใจจริงแล้ว ผมก็
 ยังอยากจะเชื่อว่า ท่านผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้น่าจะมีตัวจริงใน
 โลกนี้ แปลกอยู่อย่างหนึ่งก็คือว่า หลังจากที่ผมได้อ่าน
 หนังสือเล่มนี้ไม่เกิน ๑ สัปดาห์ ผมก็ “บังเอิญ” พบ
 คน ๒ คน โดยต่างวาระกัน คือไม่ได้มีการเกี่ยวข้อง
 กันเลยในระหว่าง ๒ คนนั้น แต่คนทั้งสองก็เพิ่งกลับ
 มาจากอาศรมของท่านใส บาบา เหมือนกันทั้งคู่ คน
 หนึ่งในจำนวนนั้น เมื่อเห็นผมอ่านหนังสือเรื่องนั้น ก็
 ถามว่าผมมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับท่านใส บาบา ผม
 จึงตอบว่า ถ้าหากท่านผู้นี้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าในร่าง
 มนุษย์จริง ๆ ละก็ ผมต้องไปกราบนมัสการท่านให้ได้
 โดยเร็วที่สุด เพราะอาการโรคของผมกำลังกำเริบขึ้นทุก
 ขณะ และหลังจากที่ได้ฟังบุคคลผู้นั้นเล่าถึงประสบ-
 การณ์ของเขาเกี่ยวกับท่านใส บาบาแล้ว ผมก็ไปจองตัว
 เดินทางในวันรุ่งขึ้นเลยทีเดียว”

“ภายในสองสัปดาห์ต่อมา ผมก็เดินทางมาถึง ปุตตปารตี โดยที่ในตอนนั้นไม่ได้นึกฝันเลยว่าจะต้อง มาอยู่กับท่านไส บาบ่า เป็นเวลาถึง ๘ เดือน ในระยะ แรก ๆ ผมรู้สึกตื่นตะลึงในการแสดงปาฏิหาริย์ของท่าน เช่นการเนรมิต วิภูติ รูปถ่าย แหวน ลูกประคำและสิ่ง อื่น ๆ แต่ต่อมาผมก็รู้สึกหัวเสียเพราะ ท่านไส บาบ่า ไม่ได้เอาใจใส่ผมเลย และผมก็คิดว่าอาการโรคของผม เป็นเรื่องรีบด่วน ควรที่ท่านจะสนใจรีบรักษาให้เสีย โดยเร็ว ประมาณ ๑ สัปดาห์หลังจากทารชัน (คือได้ พบท่านที่ด้านนอก ปะปนกับฝูงชนกลุ่มใหญ่) ท่านได้ ถามผมว่า ผมรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง แต่ก่อนที่ผมจะตอบ ท่านก็เนรมิตวิภูติให้ และบอกให้ผมกินเสีย ผมได้รับ การรักษาโดยวิธีนี้ประมาณทุก ๆ ๕ สัปดาห์

“ในระหว่างนี้ผมมีเวลาว่างมาก จึงพยายามอ่าน หนังสือเกี่ยวกับคำสอนของท่านที่เขาพิมพ์ไว้เป็นเล่ม ๆ หลังจากทีอ่านไปได้ไม่กี่นาที ผมก็รู้สึกว่าได้พบคำตอบ ต่อปัญหานั้นประการที่ผมสงสัยอยู่ เช่นปัญหาเรื่อง สุขภาพ เรื่องการดำเนินชีวิตประจำวัน และเรื่องการ

พัฒนาทางวิญญาณ ในตอนหนึ่งท่านได้กล่าวว่า ท่านรู้เรื่องราวในอดีตของแต่ละคนเป็นอย่างดี ดังนั้นท่านจึงแก้ปัญหาให้แต่ละคนโดยวิธีต่าง ๆ ไม่ซ้ำแบบกัน ท่านกล่าวด้วยว่า การที่ท่านจะเอาใจใส่หรือไม่เอาใจใส่คน ๆ ใดเพียงใดนั้น ก็มีความมุ่งหมายเพื่อความก้าวหน้าในทางวิญญาณของเขาโดยเฉพาะ เนื่องจากตอนนี้ผมได้รับความ 'ไม่เอาใจใส่' เป็นอย่างมากจากท่าน ผมจึงใช้เวลาส่วนมากสำรวจดูตนเองอย่างไม่เข้าข้างตัว และก็ต้องยอมรับความจริงว่า ความบวชไข้ของผมนี้ ส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการมองโลกและชีวิตในแง่ร้าย และความกระวนกระวายใจอยู่เนื่องนิตย์ ก่อนที่จะได้พบท่านนั้น ผมมองโลกและชีวิตในแง่ที่ว่า สงคราม ความยากจน และโรคภัยไข้เจ็บ เป็นต้น มีอำนาจเหนือกว่าพลังของความคิดทั้งหมด ทศนคติเช่นนี้ จึงส่งอิทธิพลมาถึงชีวิตส่วนตัวของผม ทำให้ผมเป็นคนหนุ่มที่อารมณ์ร้าย และหัวเสียอยู่ตลอดเวลา”

ยอห์นได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงเหตุการณ์ตอนหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นในบังกาลอร์ หลังจากที่เรารู้ได้จากเขามาแล้วดังต่อไปนี้

“เหตุการณ์เรื่องนี้ ดูเหมือนจะแสดงให้เห็นถึงความคิดมุงในแง่ร้ายอย่างเดียวของผม และก็ได้ชี้ให้เห็นทางแก้พร้อมกันไปด้วย ในขณะที่ผมกำลังเดินไปที่คลินิกที่อยู่ใกล้ ๆ เพื่อรับการทดสอบเลือดนั้น ผมสังเกตเห็นคนกลุ่มใหญ่ กำลังชะงักมองดูอะไรข้ามรั้วแห่งหนึ่ง ผมเดินไปร่วมดูกับเขาด้วย ก็ได้เห็นหญิงคนหนึ่งกำลังส่งเสียงร้องกรีดแสดงความเสียใจอย่างบ้าคลั่งพร้อมกับเอามือทุบดินไปด้วย ที่ใกล้ ๆ ของนางมีร่างเด็กทารกเพศชายนอนอยู่ โดยไม่มีผ้าปกคลุมร่างกายแต่อย่างใด สังเกตดูร่างของทารกนั้นแข็งท้อแล้ว ร่างนั้นนอนอยู่ใกล้ ๆ ถังน้ำเตี้ย ๆ เปิดฝา ซึ่งก็พอจะเดาเหตุการณ์ได้ว่า เด็กผู้นั้นคงจะตกลงไปจมน้ำตายในถังนั่นเอง เป็นอันว่าทุกคนรู้ว่า ทารกนั้นจมน้ำตายเสียแล้วแน่นอน การได้เห็นภาพเช่นนี้ทำให้ไฟแห่งความรู้สึกที่มองโลกในแง่ร้ายของผมลุกโชนขึ้นมาอีก ผมรู้สึกใจคอห่อเหี่ยวหมดหวังในชีวิตโดยสิ้นเชิง — เห็นไหมละผมคิด นี่ก็เป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัด ๆ อีกข้อหนึ่งแล้วว่า โลกนี้ไม่มีพระผู้เป็นเจ้าที่ไเหนมาเกี่ยวข้องด้วยเลย

(เพราะถ้ามีจริงแล้ว พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ควรจะปล่อยให้เด็กทารกผู้ถึงแก่ความตายได้) ในขณะที่ผมกำลังสวเท้าจะออกเดินไปให้พ้นจากเหตุการณ์ที่น่าสังเวชนั้น ผมก็เกิดความคิดขึ้นมาแวบหนึ่ง จึงหลับตานึกพูดกับท่านใส บาบ่าในใจว่า, — เออละ ท่านใส บาบ่า ถ้าท่านเป็นพระผู้เป็นเจ้าจริง ๆ ดังที่ท่านกล่าวว่าท่านเป็นละก็ ลองช่วยชีวิตเด็กคนนี้ให้ฉันเห็นประจักษ์ที่เถอะน่า ต่อจากนั้นผมก็ลืมตาขึ้นมา และก็เป็นที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง คือผมได้เห็นปาฏิหาริย์เกิดขึ้นทันทีทันใด เด็กทารกที่ตายตัวแข็งแล้วนั้น ปรากฏว่าเริ่มหายใจได้บ้างแล้ว ฝ่ายพ่อของเด็กจึงรีบพาลูกของเขาไปที่คลินิกทันที ซึ่งก็เป็นคลินิกเดียวกับที่ผมกำลังจะไปอยู่แล้วนั่นเอง จากนั้นแพทย์ได้จัดการเอาน้ำออกจากปอดของแก ต่อมาอีกสักครู่เด็กคนนั้นก็ส่งเสียงร้องออกมาได้ ตอนนั้นแหละทำให้ผมน้ำตาคลอตาเลยทีเดียว

“หลังจากเหตุการณ์นี้ ผมก็ได้มาสำนึกว่าท่านใส บาบ่าผู้ต้องเป็น ‘สัจธรรมในร่างมนุษย์’ (living truth) ซึ่งผมได้พยายามค้นหาเป็นเวลานานอย่างแน

แล้ว เมื่อผมรู้สึกว่าคุณรู้จักคิดอะไรมีเหตุผลดีชั้นแล้ว ผมจึงขออนุญาตกราบลาท่านสวามีกลับบ้านที่นิวยอร์ก ซึ่งท่านก็อนุญาต—ต่อจากนั้นโรคของผมก็หายไปเลย

“ต่อมาอีกเกือบ ๒ ปี ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๗๖ อาการโรคได้ปรากฏขึ้นมาอีก ผมจึงคิดว่าจะต้องมากราบนมัสการท่านใหม่อีกครั้ง ก่อนที่จะให้แพทย์รักษาอย่างใดอีก ครั้นคุณแม่ของผมร่วมทางมาด้วย โดยเดินทางมาเป็นเวลา ๓ สัปดาห์ ท่านไอ้ บาบ่า ได้ให้เราเข้าพบเป็นส่วนตัว และยืนยันว่าโรคผมะเร็งของผมนั้นมีสาเหตุส่วนใหญ่มาจากความวิตกกังวลความกระวนกระวาย และความคิดที่ทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนเองอยู่เสมอ แต่ท่านก็บอกว่าผมจะหายเป็นปกติในระยะเวลา ๓ เดือน

“ผมกลับมานิวยอร์ก แล้วนึกทบทวนดูความประพฤติหลังของผมก็เห็นได้ว่า ที่แล้วมานั้นผมดีแต่พูดเรื่องหลักการ ๒ ประการคือ การยอมมอบกายถวายชีวิตแก่พระผู้เป็นเจ้า และความศรัทธาเท่านั้นเอง แต่ในชีวิตประจำวันก็ไม่ปฏิบัติหลัก ๒ ประการนั้นเลย

“บัดนี้ผมมีศรัทธาเกิดขึ้นใหม่แล้ว ผมเชื่อว่าท่านสวามีได้นำทางพวกเราทุกคนไปสู่การพัฒนาทางวิญญาณ โดยวิธีที่จะเป็นแนวทางที่ดีที่สุดสำหรับเรา ซึ่งก็แน่ละ มันคงจะไม่ใช่วิธีที่ง่ายที่สุดเสมอไป ผมคิดว่าชีวิตนี้คงจะเป็นสนามทดสอบกำลังใจของเราได้อย่างดีที่สุดในชีวิตเดียว แต่เอาเถอะ ถึงอย่างไร ๆ เดียวนี้ผมก็ไม่ได้เป็นคนมองโลกในแง่ร้ายอีกต่อไปแล้ว — ชัย ไส ราม ยอห์น กิลเบิร์ต”

เป็นอันว่าจดหมายของยอห์นฉบับนี้ น่าจะเป็นเครื่องสนับสนุนได้เป็นอย่างดี ต่อหลักการที่ข้าพเจ้าได้พยายามยามาบ่อย ๆ ตลอดหนังสือเล่มนี้ เกี่ยวกับการที่ท่านสวามีรักษาโรคให้กับคนบางคน โดยอำนาจปาฏิหาริย์ หลักการนั้นถือว่า **คนไข้ต้องรักษาใจตนเอง (คือเปลี่ยนความคิดให้เข้าไปในแนวทางที่ถูกต้อง) เสียก่อนที่ท่านจะรักษาโรคของร่างกายให้ได้อย่างมีผลจริงจั่ง** (There must be an inner cure before a true outer cure is possible) สำหรับยอห์นผู้นี้ก็ปรากฏว่าได้ค่อย ๆ มีการเปลี่ยนแปลงภายในใจของเขาในทางดี

ชั้นเป็นลำดับ เขาได้ยอมมอบกายถวายชีวิต คือยอม
 สละกิเลส อันเป็นตัวการที่ทำให้เกิดความสงสัยลังเลใจ
 ไปได้ แล้วยอมตนให้อยู่ในความคุ้มครองของตัวตนชั้น
 สูงขึ้นไป คือความรัก (อุทิศตัวให้แก่พระผู้เป็นเจ้า) และ
 ศรัทธาในพระองค์ คือองค์ท่านไส บาบ่า ซึ่งมาปรากฏ
 ตัวให้เราเห็นในโลกนี้แทนองค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าอหัง
 สามารถรักษาทัศนคติอันเป็นผลดีแก่ตัวเขาเองนี้ไว้ได้
 ตลอดไป ข้าพเจ้าก็คิดว่าโรคร้ายแรงที่เขาเคยเป็นมา
 แล้วนั้นคงจะไม่สามารถเจาะแนวป้องกัน ซึ่งได้ให้ภูมิ
 ด้านทานแก่เขาตั้งเช่นในปัจจุบันนี้ได้อีกต่อไป.

บทที่ ๔๘

(ภาคผนวก)

ท่านใส บาบ่า ชุบคนตายให้ฟื้นรายที่สอง

(เรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีผู้เห็นมาก และมีหนังสือพิมพ์และแมกกาซีนนำไปลงหลายแห่งด้วยกัน ดังที่อ้างไว้ในบทที่ ๔๒ หน้า ๖๒๗ ข้อความต่อไปนี้เป็นการแปลย่อ จากหนังสือเรื่อง SAI BABA AND HIS MESSAGE ซึ่งเป็นบทความที่เด็ดเดี่ยว มีผู้เขียนหลายคนด้วยกัน ทั้งชาวตะวันตกและตะวันออก เรื่องที่นำมาแปลย่อนี้มาจากเรื่อง Sai Baba and the Resurrection of Walter Cowan เขียนโดย Mrs. Elsie Cowan ซึ่งปรากฏในหน้า ๒๓๖ ถึงหน้า ๒๔๕ ของหนังสือเล่มนั้น ผู้แต่งเรื่อง SAI BABA ในภาษาอังกฤษไม่ได้บรรยายไว้ นอกจากกล่าวทั่วความถึงเท่านั้น ผู้แปลจึงได้นำบทความต่อไปนี้แปลสรุปลง เพื่อประโยชน์แก่ผู้อ่านที่อาจจะต้องการทราบรายละเอียดความเป็นมาของเรื่องบ้าง

ผู้ที่ถูกขบชีวิตได้บรรยายความรู้สึกและประสบการณ์ต่อไปนี้มี ๓ คน คือ นางเอลซี โควแวน ภรรยาของผู้ตาย นายแจ๊ค ฮิสลอป เพื่อนของเอลซี ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่เห็นเหตุการณ์โดยใกล้ชิด และ นายวอลเตอร์ โควแวนเอง ซึ่งได้เล่าไว้หลังจากที่พินชนมาแล้ว

บุคคลที่ ๑ คือนางเอลซี โควแวน กล่าวว่า ท่านไส บาบ่า เป็นผู้มีคุณความกรุณาต่อเธอมาก จนสุดท้ายจะพรรณานี้ได้ เธอยินดีจะตายแทบเท้าของท่านเสมอ (“Where would I rather die; than at the feet of this Great, great Lord?”) เหตุการณ์เรื่องนี้ผมได้เห็นหลายคน แต่ แจ๊ค ฮิสลอป เป็นผู้เห็นเกือบตลอดเวลา เธอถึงขอให้เขาเล่าด้วยตนเองดังต่อไปนี้

บุคคลที่ ๒ คือแจ๊ค ฮิสลอป กล่าวว่า ตนเองอาศัยอยู่ในเม็กซิโก ทั้งตนเองและภรรยาได้เคยไปกราบนมัสการท่านไส บาบามาแล้วหลายครั้ง และคิดว่าจะไปอีกในปี ค.ศ. ๑๙๗๒ ซึ่งก็ได้ไปจริงๆ โดยได้ไปอยู่เป็นเวลาประมาณ ๔ เดือน คือกลับจากอินเดียเมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๗๒ นั้น และได้พบกับวอลเตอร์

และ เอลซี โควแวน ในระหว่างเดือน ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๗๒ และเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๙๗๑ โดยที่ทั้งสองคน (คือ วอลเตอร์ และ เอลซี) เดินทางมาถึงมัทราส ในวันที่ ๒๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๗๑ และได้มาที่ตึกอันเป็นที่ที่ท่านใส่ บาบ่า กำลังประชุมหัวหน้าศิษย์ของท่าน ประมาณ ๓๐๐๐ คน ท่านใส่ บาบ่า ได้ให้การต้อนรับ แก้ววอลเตอร์และเอลซีเป็นอย่างดี ตอนนั้นเห็นกันว่า วอลเตอร์กำลังมีอาการไม่สบายอย่างยิ่ง โดยที่เขาต้องนั่งบนเก้าอี้เข็นมาตลอดทาง ดังนั้น เขาจึงเป็นเบาสาวยตาของทุกคน ซึ่งตอนนั้นกำลังนั่งอยู่บนพนักหองหงส์ ซึ่งก็เป็นประเพณีของชาวอินเดียเช่นนั้น

๕ ๔ ๔ ตายครั้งที่หนึ่ง

ต่อมาอีก ๒ วัน คือในตอนเช้าของวันที่ ๒๕ ธันวาคม ก็มีข่าวแพร่สะพัดไปว่า ชายชราชาวอเมริกันคนหนึ่งเป็นโรคซึ่งคิดกันว่าโรคหัวใจวาย และได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว เมื่อได้ยินเช่นนั้น เขา (คือนายฮิสลอป) และภรรยาได้ไปหาเอลซีที่ไฮเตล ซึ่งก็ได้รับการยืนยัน

ว่าสามีของเธอได้ถึงแก่กรรมแล้วด้วยโรคคนั้น ที่ห้องของ
 เขาในโฮเต็ลที่พักนั้น เอลซีได้สวดมนต์วิงวอนต่อท่าน
 ไอ้ บาบ่าอย่างสุดชีวิตจิตใจ ขอให้ท่านช่วยเหลือเธอ
 ในยามนี้ด้วย แต่เธอก็ยังมีสติพอที่จะปลงตกได้ และ
 ได้กล่าวในขั้นสุดท้ายของการอ้อนวอนว่า ถึงอย่างไร ๆ
 ก็ “สุดแต่พระเจ้าจะเป็นเจ้าจะทรงโปรดเถิด” (Let God's
 will be done) เอลซีได้ขอร้องให้เพื่อนที่อยู่ข้างห้องชื่อ
 นางลาทาน ลาล ให้ช่วยบอกเด็กรับใช้ในโฮเต็ล ให้มา
 ช่วยยกร่างของวอลเตอร์ขึ้นไปไว้บนเตียงนอน และต่อ
 มามีซิสลาทาน ลาลก็ได้มาช่วยกับเอลซีเพื่ออ้อนวอน
 ขอให้พระเจ้าช่วยด้วย ทั้งนี้แสดงว่าทั้งเอลซีและ
 มิสซิส ลาทาน ลาล ก็เห็นว่า วอลเตอร์ได้ถึงแก่กรรม
 แน่แล้ว

ต่อมามีใครคนหนึ่งเรียกรถพยาบาลเพื่อนำวอล-
 เทอร์ไปยังโรงพยาบาล ตอนนั้นเอลซีรู้สึกอ่อนเพลีย
 เหลือเกินจึงตามไปที่รถของโรงพยาบาลไม่ไหว เหตุการณ์
 นี้เกิดขึ้นในตอนเช้าตรู่ของวันที่ ๒๕ ธันวาคม พอถึง
 เวลา ๗.๐๐ น. เอลซีก็รู้สึกว่ามีแรงขึ้นมาบ้าง จึงรีบไป

กราบนมัสการท่านไส บาบ่า กับมิสซิสลาทาน ลาล เพื่อ
บอกข่าว และขอให้ท่านกรุณาช่วยเหลือด้วย ท่านไส
باب่า ได้บอกว่าท่านจะไปที่โรงพยาบาลประมาณ ๑๐
นาฬิกา

พอถึงเวลา ๑๐ นาฬิกา มิสซิส ลาทาน ลาลได้
ไปกับเอลซีที่โรงพยาบาล แต่ได้รับคำบอกเล่าว่าท่านไส
باب่า ได้มาที่นั่นก่อนหน้าแล้ว และก็ได้ออกไปก่อน
หน้าที่เธอจะมาถึง พอเข้าไปในโรงพยาบาล หญิงทั้งสอง
ก็เห็นว่าวอลเตอร์ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ได้ตายอย่างที่คาดคิด
ไว้เลย ปัญหาจึงมีว่าอาจเป็นได้ไหมที่ก่อนหน้านี้ วอล-
เตอร์ไม่ได้ตายจริงๆ เลย? แต่เนื่องจากสตรีทั้งสองไม่
ใช่แพทย์ และกำลังมีความทุกข์โศกมาก ก็เลยคิดไป
เองว่า เขาได้ตายแล้ว

เพื่อให้แน่ใจในเรื่องนี้ แจ็คฮิสลอปได้ให้ผุ้
พิพากษา ดาโมคาร์ ราว แห่งมัทราสสอบถามแพทย์ที่
เป็นผู้ตรวจสอบร่างกายของวอลเตอร์ตอนที่ร่างของเขา
ถูกนำมาถึงโรงพยาบาล นายแพทย์ผู้นี้ ซึ่งรู้จักคุ้นเคย
กันเป็นส่วนตัวกับผู้พิพากษาราว ได้กล่าวว่า วอลเตอร์

ตายแล้วจริง ๆ ในตอนที่ตนได้ตรวจดูร่างของเขาเมื่อมาถึงโรงพยาบาล ไม่มีอาการของชีวิตเหลืออยู่ในร่างของวอลเตอร์เลย และเขา (คือนายแพทย์) เองเป็นผู้ตัดสินใจว่า วอลเตอร์ตายแล้วอย่างแน่นอน เขาจึงได้นำสาลีมาอุดหูและจมูกวอลเตอร์ไว้เอาผ้าคลุมแล้วก็เคลื่อนศพเข้าไปในห้อง ซึ่งยังว่างอยู่ห้องหนึ่ง ต่อจากนั้นแพทย์ผู้นี้ก็ออกจากโรงพยาบาลไปทำธุรกิจ จึงไม่ได้พบกับท่านไอ้ บาบ่าตอนที่ท่านได้มาโรงพยาบาล เมื่อเขากลับมาโรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง ก็ปรากฏว่าท่านไอ้ บาบ่าออกไปเสียแล้ว แต่เขาก็ได้พบว่าวอลเตอร์กลับมีชีวิตขึ้นมาอีกได้ และเขาก็จนปัญญา ไม่รู้ว่าจะอธิบายเหตุผลว่าอย่างไร

ฮิสลอปได้กลับมาหาท่านไอ้ บาบ่า ณ ที่อยู่ของท่าน หลังจากที่ท่านมาจากโรงพยาบาลแล้ว ท่านได้บอกเขาและคนอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในที่ใกล้เคียงนั้นว่า วอลเตอร์ตายแล้ว โรงพยาบาลได้เอาสาลีอุดหูและจมูกของเขาไว้ เอาผ้าคลุมร่างไว้และเลื่อนไปเก็บไว้ในห้องว่างห้องหนึ่ง และท่านได้บอกว่าท่านได้ชุบชีวิตเขาให้ฟื้น

ขึ้นมา ฮิสลอปไม่ได้ถามท่านว่าท่านทำได้อย่างไรและ
เพราะอะไร และเท่าที่รู้ก็ไม่มีใครถามท่าน รู้สึกว่า
ท่านเองก็ไม่ต้องการจะอธิบายให้ใครทราบด้วย

๕
ตายครั้งที่สอง

ครั้นแล้วก็มีเรื่องที่น่าสนใจเกิดขึ้นอีก ในวันรุ่ง
ขึ้น คือวันที่ ๒๖ ธันวาคม อ๊ปปา และฮิสลอป กำลัง
เดินทางไปกับท่านไส บาบ่า เพื่อไปที่บ้านของสาวกผู้
หนึ่ง จากนั้นก็ได้ไปต่อไปอีกที่สถานที่ที่มีการประชุม
สมาชิกสตรีแห่ง นิกรา ไส สมिति ซึ่งมีกำหนดว่าท่านไส
باب่าจะมากล่าวคำปราศรัย และแจกรางวัลที่นั่นด้วย
อ๊ปปาและฮิสลอปนั่งอยู่บนยกพื้นห่างจากท่านไส บาบ่า
ไม่กี่ฟุต จึงสามารถสังเกตเห็นท่านได้อย่างใกล้ชิด ท่าน
สวามีได้แจกรางวัลและเทศน์ โดยไม่ได้หยุดพักหรือมี
การลังเลใจอย่างใดเลย หลังจากนั้นแล้วก็ต้องเดินทาง
ต่อไปที่บ้านของสาวกอีกคนหนึ่ง เพื่อไปรับประทานอาหาร
กลางวันกันที่นั่น

พอขึ้นรถ ท่านไส บาบ่า ก็หันมาบอกกับอ๊ปปา
และฮิสลอปว่า ในขณะที่ท่านกำลังเทศน์อยู่ในตอน

เช้านั้น นางโคแวน (คือภรรยาของนายวอลเตอร์) ได้เรียกให้ท่านช่วย ท่านจึงต้องรีบไปช่วยที่โรงพยาบาล เพราะตอนนั้น อาการของวอลเตอร์ชักจะไม่สู้ดีอีกแล้ว นี่หมายความว่าในขณะที่ท่านกำลังพูดอยู่ ณ ที่แห่งหนึ่ง ท่านก็สามารถแบ่งภาคไป ณ ที่อีกแห่งหนึ่งได้ เมื่อรถมาถึงบ้านของสาวกของท่านซึ่งเป็นที ๆ จะไปรับประทานอาหารกลางวันกัน ท่านไส บาบ่า ได้หันมาบอกคนทั้งสองว่า เขาจะไปต่อไปกับท่านไม่ได้เสียแล้ว ท่านได้สั่งให้เขานำวิภูติไปที่โรงพยาบาล และให้หยอดส่วนหนึ่งใส่ลงไปในปากของวอลเตอร์ อีกส่วนหนึ่งก็ให้เอาถูที่หน้าผากและหน้าอกของเขา ท่านได้กล่าวเสริมว่าให้เขาเดินไปที่ห้วมมถนน ก็จะพบมิสซิสฮิสลอป คือภรรยา ของนายฮิสลอปนั่งรถแท็กซี่คันหนึ่งอยู่ ต่อจากนั้นมิสซิสฮิสลอป คือ ภรรยาของนายฮิสลอปก็จะพาเขาไปที่โรงพยาบาลเอง

อันที่จริงมิสซิส ฮิสลอปได้ติดตามท่านไส บาบ่าไปในระยะห่าง ไม่ให้ท่านมองเห็นตัวเธอเลย แต่ท่านไส บาบ่าก็ยังสามารถรู้ได้ดี พอไปถึงโรงพยาบาล นางโคแวน

ได้กล่าวว่าอาการของสามีเธอทรุดหนักลงมาก เมื่อครูนี้นี้ เธอคิดว่าเขาตายอีกแล้ว จึงตกใจร้องเรียกให้ท่านไสบาบา ช่วยเป็นการใหญ่ โดยร้องอย่างเสียงดัง ๆ ด้วยเสร็จแล้ว เธอก็รู้สึกว่าคุณได้มาช่วยจริง ๆ และอาการของวอลเตอร์ก็ดีขึ้นเป็นลำดับ เป็นอันว่าสิ่งที่ท่านไสบาบาพูดก่อนหน้านั้น ก็เป็นความจริงทุกประการ

๕๔ ตายครั้งที่สาม

ต่อจากวันนั้นมาอีกประมาณ ๑ สัปดาห์ ฮิสลอป กำลังสนทนากับท่านไสบาบา ที่ประสันตินิลยัม วอลเตอร์ และเอลซียังอยู่ในมัทราสโดยวอลเตอร์ยังพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาล ท่านไสบาบาได้กล่าวว่า ท่านได้รับ “โทรเลข” จาก เอลซี บอกว่าวอลเตอร์อาการหนักอีกแล้ว ท่านจึงตอบโทรเลขเธอไป และท่านได้กล่าวเสริมเป็นเชิงพยากรณ์ว่า วอลเตอร์จะสามารถออกจากโรงพยาบาลได้ในไม่ช้า และจะมาที่บังกาลอร์ นี่เป็นความประสงค์ของท่านที่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น อันที่จริง ฮิสลอปรู้ว่า “โทรเลข” ที่ท่านไสบาบา หมายถึงถึงนั้น ไม่ใช่แผ่นกระดาษของกรมไปรษณีย์ดอก แต่

เป็นคำวิงวอนอันรีบด่วนของเอลซีนั่นเอง ต่อมาในระหว่างการสนทนากัน ท่านไอ้ บาบ่าได้กล่าวว่า วอลเตอร์ตายสามหนแล้ว และท่านก็ช่วยทำให้เขาฟื้นขึ้นมา ๓ หนเช่นเดียวกัน

ต่อมาปรากฏว่า วอลเตอร์และเอลซี ได้มาที่บังกาลอร์จริงๆ ฮิสลอปได้เห็นว่าตอนนั้น วอลเตอร์มีท่าทางสบายดีทุกประการ เข้าวันรุ่งขึ้น ฮิสลอปได้รายงานอาการของวอลเตอร์ให้ท่านไอ้ บาบ่าทราบ

ที่โรงพยาบาลที่บังกาลอร์นี้ แพทย์ที่รักษา วอลเตอร์ คือ ดร. ญาณศวรรม์ ซึ่งเป็นผู้คุ้นเคยกับฮิสลอปมาหลายปีแล้ว ดร. ญาณศวรรม์มีประวัติทางการแพทย์ของวอลเตอร์อย่างละเอียด โดยได้ทำการทดสอบอาการของเขาในห้องทดลอง และได้ทราบว่า วอลเตอร์เป็นโรคเบาหวานอย่างร้ายแรงและเรื้อรัง ตลอดจนมีโรคอื่น ๆ อีกหลายอย่าง ดร. ญาณศวรรม์ยังได้เช็ครายงานทางแพทย์ของวอลเตอร์จากอเมริกา เพื่อเป็นเครื่องยืนยันว่าตรงกันอีกด้วย แต่ต่อมา เมื่อเขาได้เช็คดูอีกครั้งหนึ่ง ก็แทบไม่เชื่อสายตาตนเอง เพราะทั้ง

อาการของโรคเบาหวานและโรคอื่นๆ ได้หายไปหมด เขา
 อูทานว่า “ท่านใส บาบ่า—ท่านผู้เป็นพระเจ้า—องค์
 เดียวเท่านั้นจึงจะทำได้อย่างนี้”

เรื่องมันจึงดูลึกลับ ๆ กับว่า เมื่อร่างกายอันเป็นที่
 อาศัยของวอลเตอร์ถึงแก่ความตายนั้น โรคต่าง ๆ ของ
 ร่างกายก็พลอยตายไปด้วย แต่เมื่อวอลเตอร์กลับเข้าร่าง
 ใหม่ โรคเหล่านั้นไม่ได้กลับมาด้วย ฤกษ์ละ ร่างกาย
 ของเขาคงจะเป็นสภาพอมตะไปไม่ได้ เขายังมีทกซ์
 ภายปรากฏอยู่ เช่นเหนื่อยบ้าง หรือปวดท้องเพราะกิน
 อาหารผิดสำแดงบ้าง และร่างกายนั้นก็ไม่ใช่ร่างคน
 หนุ่ม มันยังเป็นร่างคนแก่อยู่ตามเดิม แต่ก็น่าอัศจรรย์
 ว่ามันเป็นร่างที่ไม่มีโรคที่เคยมีมาแต่เดิมเลย นี่คือการ
 เปลี่ยนแปลงทางกาย

หลังจากการพินชนมาครั้งที่สามนี้ ปรากฏว่า
 วอลเตอร์ มีสภาพจิตใจเปลี่ยนไปในทางดีขึ้นอย่างมาก
 ที่เดียว เป็นที่รู้จักกันอยู่ โดยเฉพาะแก่ตัวเขาเองและเอลซี
 ว่า เขาเป็นคนวิตกกังวล คือชอบหาเรื่องมากังวลและ
 กังวลใจได้เรื่อย ๆ เดียววิตกเรื่องนั้น กังวลเรื่องนี้ กังวล

ใจเรื่องโน้นเรื่องนี้ แต่บัดนี้เขากลับมีนิสัยใจคอสงบ
เยือกเย็น ไม่กลัวตาย ไม่กลัวมัจจุราญว่าจะเกิด ชนเลย
ปัญหาหน้าคิดจึงมีว่า สาเหตุของการเปลี่ยนแปลง ทางใจ
นี้มาจากอะไร ?

มันอาจจะมาจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นแก่เขาใน
ขณะที่จิตของเขาออกจากร่างไปได้ เพราะเขาได้เล่าว่า
เขาได้ถูกนำตัวไปที่สถานที่แห่งหนึ่ง มีผู้พิพากษาหนึ่ง
เป็นประธาน และมีผู้นำบัญชีประวัติในชาติก่อน ๆ
ของเขามาอ่านให้ผู้พิพากษาฟัง ปรากฏว่าทุก ๆ ชาติเขา
ได้ทำความดีมาตลอด และได้เป็นบุคคลสำคัญมาเรื่อย ๆ
ในที่สุด ท่านไส บาบ่าก็บอกผู้เป็นประธาน (คือพระยม)
ว่า ท่านยังมีงานให้วอลเตอร์ทำ ดังนั้นจึงขอให้ปล่อย
วอลเตอร์กลับไปอยู่ในความคุ้มครองของท่านก่อน ซึ่ง
พระยมก็ยินยอมให้เป็นที่ไปตามนั้น ต่อมาฮิสลอป เมื่อ
ทราบเรื่องนี้แล้วก็ได้ไปถามท่านไส บาบ่าว่า สิ่งทีวอล-
เตอร์ได้ประสบมานั้น เป็นจริงหรือ ท่านไส บาบ่าได้
ตอบว่า เป็นความจริง ไม่ใช่ภาพลวงตาหรือมายาเลย.

สิ่งที่สำคัญที่สุดในประสบการณ์ข้างต้นนั้นก็คือ ในระหว่างที่ถูกนำตัวไปยังยมโลก และมีการสืบประวัติของเขาในชาติก่อน ๆ นมนานมาแล้วนั้น เขารู้สึกว่าจิตใจของเขาสงบเยือกเย็นอย่างยิ่ง เพราะได้ประจักษ์เห็นความจริงแล้วว่า ตัวตนที่แท้จริงของเขานั้นเป็นสภาพที่ไม่ตายเลย และเขาไม่ใช่ร่างกายซึ่งเป็นของไม่เที่ยงและมีอันจะต้องตายเป็นธรรมดา ดังนั้นเขาจึงไม่มีความกลัวหรือความวิตกกังวลกลุ่มอย่างใดอีกต่อไป

บุคคลที่สามคือ วอลเตอร์ โควาน ผู้ตายมาแล้ว ๓ ครั้ง กล่าวว่าในขณะที่อยู่ในโฮเตลในมัทราส หลังจากที่มาถึงได้ ๒ วันนั้น เขารู้สึกไม่สบายมาก โดยเป็นโรคปอดบวมอย่างหนัก และต้องนอนแช่อยู่บนเตียง ต่อมาารู้สึกว่าหายใจไม่ออก ได้เดินทวนทูลายอยู่พักหนึ่ง ครั้นแล้วร่างกายก็หยุดดิ้น และเขารู้สึกตัวว่าตายแล้ว ตอนนั้นเขามีความสุขสงบมาก เป็นความสุขอย่างประหลาดน่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง และเขาก็ได้เห็นท่านใส่ บาบามาอยู่ข้าง ๆ เขา แม้ว่าร่างกายของเขาจะนอนตายอยู่บนเตียง แต่จิตใจของเขาก็ทำงานเป็นปกติ

ตลอดเวลา จนกระทั่งท่านไส บาบ่าพาเขามาส่งกลับเข้าสู่ร่างกายนั้นใหม่ ในระหว่างนั้น ไม่มีความวิตกกังวลหรือความหวาดกลัวใดๆ เลย มีแต่ความรู้สึกปลอดโปร่งเบาสบายอย่างยิ่งจนพรรณนาไม่ถูกเลยจริง ๆ

ท่านไส บาบ่าได้นำเขาไปที่ห้องโถงใหญ่มากแห่งหนึ่งมีผู้คนหลายร้อยคนเดินไปเดินมากันขวักไขว่ เขาได้รู้ต่อมาภายหลังว่าในห้องนี้เองเป็นที่เก็บทะเบียนประวัติแห่งชีวิตในชาติต่างๆ ในอดีตของเขา แสดงให้เขารู้ว่าเขาเคยเกิดเป็นอะไร และทำอะไรมาแล้วก่อนหน้านั้น ท่านไส บาบ่าและเขาได้มายืนอยู่ในศาลสถิตยัตติธรรมแล้ว ผู้เป็นประธานแห่งศาลนั้นรู้สึกว่าจะรู้จักท่านดี และได้บอกให้นำทะเบียนประวัติของเขามาสอบดู บุคคลผู้ทำหน้าที่เป็นคนใจดีมาก ทำให้วอลเตอร์รู้สึกว่ามีอะไรจะเกิดขึ้น ก็คงจะเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่วิญญานของเขาโดยแท้

ต่อมาก็ได้มีผู้นำเอาสมุดทะเบียนประวัติของเขา มา ซึ่งปรากฏว่าต้องหอบก้นมาเป็นปีกใหญ่หลายรอบทีเดียว และข้อความในสมุดนั้นกับบันทึกไว้เป็นภาษา

ต่าง ๆ กันหลายภาษา ต่อจากนั้นก็มึ่ผู้่านข้อความใน
 สมุดเหล่านั้น โดยท่านไ้ใส บาบารับหน้าทีี่เปลี่ให้เขาฟัง
 ตอนแรก ๆ เป็นเรื่องของประเทศหลายประเทศซึ่ง
 สาปสูญไปหลายพันปีแล้ว มันเป็นเวลาอันหลังไป
 นานเหลือเกินจนเขาจำอะไรไม่ได้เลย ต่อมาก็อ่านกัน
 มาจนถึงสมัยพระเจ้าเดวิด ซึ่งปรากฏว่าตอนนั้นประวัติ
 ชีวิตของเขาโลดโผนน่าตื่นเต้นมาก เขาเองก็แทบไม่
 อยากรู้ว่าในอดีตนั้น เขาได้เคยเป็นคนใหญ่คนโตถึง
 ขนาดนั้น นับตั้งแต่ต่อจากสมัยพระเจ้าเดวิดเป็นต้นมา
 ในขณะที่มีการอ่านประวัติชีวิตของเขาเรื่อย ๆ มา นั้น
 เขารู้สึกว่าสิ่งที่มีค่าแท้จริงก็คือเจตนารมณ์ และอัธยาศัย
 ใจคอของเขาแต่ละชาตินั่นเอง ไม่ใช่ความเป็นคนใหญ่
 คนโตหรือความมีชื่อเสียงแต่อย่างใด ปรากฏว่าในแต่
 ละชาติที่เขาเกิดมาในยุคคนั้น เขาได้ประกอบภารกิจ
 หลักอันเป็นไปเพื่อผดุงสันติภาพและส่งเสริมความเจริญ
 ในทางวิญญูณอยู่เสมอ เขาจำชื่อที่เขาเคยเป็นมาไม่ได้
 หมดทุกชื่อ นอกจากจะจำได้แต่เพียงว่า ชื่อของเขา
 ปรากฏในหนังสือประวัติศาสตร์เรื่อยมาตงแต่ต้นเลยที
 เดียว

“ไม่ว่าผมจะไปเกิดในประเทศต่าง ๆ กัน ที่ไหนก็ตาม” เขากล่าว “ผมก็ปฏิบัติภารกิจเพื่อสันติภาพและความก้าวหน้าทางวิญญาณเสมอ” (As I incarnated in different countries, I carried out my mission—which was peace and spirituality)

หลังจากนั้นประมาณ ๒ ชั่วโมง การอ่านประวัติชีวิตในหนหลังของเขาสิ้นสุดลง และท่านไส บาบ่าได้กล่าวว่า เขายังปฏิบัติภารกิจไม่เสร็จ ซึ่งเป็นภารกิจที่เขาได้เกิดมาเพื่อทำงานนั้น ท่านได้บอกกับผู้พิพากษาในห้องโถงนั้นให้มอบตัวเขาให้ท่าน เพื่อให้เขาได้ดำเนินงานเผยแพร่สังฆธรรมต่อไป คือให้วิญญาณของเขาได้กลับไปเข้าร่วมของเขาตามเดิม โดยท่านจะเป็นผู้ช่วยควบคุมดูแลให้ ซึ่งผู้พิพากษาก็ยินยอม ต่อจากนั้นเขาก็กลับมาพร้อมกับท่าน คือกลับมาเข้าร่วมของเขา เขา รู้สึกไม่ค่อยอยากจะจากความรู้สึกอันแสนจะเบาสบายนั้นมาเลย แต่กลัวว่าเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องกลับมาก่อน เพื่อทำความเพียรให้เขาถึงพระผู้เป็นเจ้าของเขา คือท่านไส บาบ่าในกาลต่อไป

เมื่อเขาพนชนมา เขาก็เล่าให้ภรรยาของเขาฟัง และบอกให้เธอบันทึกข้อความไว้ทันที เขาได้สนทนากับท่านไส บาบ่าเกี่ยวกับประสบการณ์ดังกล่าวนั้น ซึ่งท่านก็ยืนยันกับเขาว่า มันเป็นความจริง คือไม่ได้เกิดจากความคิดฝันไปเองของเขาเลย เป็นอันว่าชีวิตของเขาต่อจากนั้น ก็ได้ อยู่ ภาย ใต้ ความกรุณาของท่านไส บาบ่าซึ่งเขาเป็นหนี้ชีวิตท่านอยู่ และผู้ซึ่งเขานับถือบูชาตลอดไป.

—จบ—

หมายเหตุ คำว่า “จาปัตติ” ในหน้า ๖๘๑ นั้น หมายถึงโรตีสชนิดที่คนอินเดียรับประทาน (ซึ่งไม่อร่อยเหมือนที่ทำในเมืองไทย) ที่ท่านไส บาบ่า กล่าวไว้ว่า แหวนของนายเมอร์เฟทเหมือน จาปัตตินั้น เพราะว่าแหวนนั้นได้สวมใส่มาหลายปีจนเก่าและบิดเบี้ยวไปมาก คำอุปมานั้นถ้าจะแปลตามสำนวนไทยก็คงจะเป็นทำนองว่า “แบนแตกแตก” นั้นเอง

บัวกลางบึง

บัวน้อย	ลอยอยู่	กลางบึง
อาทิตย์	อยู่ถึง	ไหน ๆ
ระยะ	ทางไกล	แสนไกล
มิได้	เป็นเครื่อง	กั้นทาง
กระแสน	ความรัก	ผูกพัน
ฝ่าฟัน	อุปสรรค	ทุกอย่าง
ข้ามโขด	เขาเงิน	เดินทาง
อวกาศ	ใหญ่กว้าง	มุ่งมา
ลูบรอย	คอยให้	ไอรุ่น
คำจูน	พิทักษ์	รักษา
บัวน้อย	คอยรับ	ธारा
เปิดอ้า	กลับขยาย	ขยายบาน

— ใส บานา บทที่ ๓๕